

611. Schol. Ven. Il. K. 281." Boiss. Mss. Apoll. A Dyc. de Pronom. 378.]

[* "Συμπερισπᾶσθαι, Etym. M. p. 171, 39." Boiss. Mss.]

[* "Προσπᾶω, Diod. S. 2, 292." Schæf. Mss. Etym. M. 120, 13. Προσπᾶω, *Προσπᾶω, Ruhnck. ad Timæi Lex. 123.]

Συσπᾶω, Contraho. Exp. etiam Contorqueo, Convellō. Item pauperes et mendici dicuntur incedere *συσπᾶόμενοι*, pro Adductis s. Contractis scapulis, veluti etiam ii qui nudi incedunt hyemis tempore. Apud Athen. 13. in Philosophorum quorundam reprehensione, Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, *συνεσπᾶσμένοι*, καὶ *κακοπινεῖς*, οὐ μόνον τοῖς ἡθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει: nisi forte significet Tenaces, Avari, Sordidi. ["Schneid. Anab. p. 45. (1, 5, 10. Τὰς διεφθέραις συνῆγον καὶ συνέσπων.)" Schæf. Mss. Inc. 2 Reg. 14, 7. Thren. 5, 10.] Σύσπασις, Contractio. Exp. etiam Convulsio.

Σύσπαστος, ὁ, ἢ, Contractilis, Qui contrahi potest: ut Plato Symp. p. 248. *σύσπαστα βαλάντια* vocat Loculos contractiles, s. Qui uno nodo contrahuntur: Ὡς περ τὰ σύσπαστα βαλάντια ἐν στόμα ποιῶν. ["Lo- beck. Aj. p. 350. Jacobs. Anth. 7, 73. Brunck. Aristoph. 3, 47." Schæf. Mss.] ΑΤ Σύσπαστον Hes. dicit esse quoddam ἐγχειρίδιον ap. Tragicos, ut et τὸ συντρέχον ap. Polemonem, in Ajacis ὑποκρίσει.

Υποσπᾶω, Subtraho, Subduco, Plut. de Def. Orac. Εἰ τὸν ἀέρα τις ἀνέλοι καὶ ὑποσπᾶσειε τὸν μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης, Si quis aerem lunæ terræque interfusum de medio tollat et subtrahat. Idem eodem libro, Ἡρακλῆς ὑπέσπασκε τὸν τρίποδα, Hercules cortinam subduxit, ut Turn. vertit: cujus annotationes vide. ["Jacobs. Exerc. 1, 71. ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. * "Υποσπασμὸς, Aq. Deut. 15, 1. * Υποσπαστέον, Geop. 14, 7." Kall. Mss. * Προῦποσπᾶω, 12, 14, 1.]

¶ Σπάζω, etiam in VV. LL. pro Σπᾶω reperiri dicitur, i. e. Traho: nullo tamen allato exemplo, nisi hoc adespoto, σπάζω τὸν ἀέρα: nam quod ibid. e Philostr. Her. affertur, Ἔσπασε τοῦ ὕδατος, pro Aquam hausit, æque ad σπᾶω referri potest atque ad hoc σπάζω. Bud. quidem certe mendii suspectum habet, quod ap. Athen. (670.) legitur, ubi de amantium coronis sermo est, Οὐθένες γὰρ ἄλλοι τῶν δεδεμένων περὶ τὸ στεφανοῦσθαι σπάζουσι [σπονδάζουσι vulgo] πλὴν οἱ ἔρῳντες. Sed et compositorum ab hoc σπάζω verborum nonnulla in iisd. Lexicis habentur exempla: quæ ordine subjiciam, ita ut ibi leguntur. PRIMUM, Ἐπὶ σπάζομαι, Amplector. SECUNDUM, Κατασπάζω, Detraho, Deorsum duco, Demitto, ["Wolf. Anecd. Gr. 3, 132." Kall. Mss.] TERTIUM, Συσπάζω, Contrahio. Apud unicum Hes. REPERI Σπάζει, quod Achivos usurpare dicit, pro σκῶζει. ITEM Ἀνασπάζουσιν, ἀναταράσσουσιν, ap. Eund. "Ἀποσπάζω quoque dici videtur pro ἀποσπᾶω: ut "patet ex Ion. præt. plusquamperf. pass. ἀποσπάδατο, "quod Hes. exp. ἀφέστησαν. Id enim ex ἀποσπάζω "ita formatum est, ut πεφράδατο e φράζω." Veruntamen Σπάδιξ et Σπάδων ab hoc σπάζω potius derivata judicarem, si in usu esset: itidemque ἀποσπάδαι potius ab ἀποσπάζω quam ab ἀποσπᾶω.

Σπάδιξ igitur dicitur Termes s. Palmes, Ramus palmæ, κλάδος s. ῥάβδος φοίνικος, ut J. Poll. exp. I. I. qui Poëticum esse ait: idem igitur fuerit cum σπάθη. Alii, ad exprimendum etymon, interpr. Avulsus e palma termes: ut Gell. 2, 26. Spadica enim Dorici vocant avulsam e palma termitem cum fructu. Quo sensu supra a nonnullis ACCIPITUR Σπαθάλιον. Ibid. dicit Gell., Spadicem et phœnicum colorem, eund. esse, et significare Exuberantiam splendoremque ruboris: quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti. Idem 3, 9. cum equum Seianum fuisse retulisset cervice ardua, colore phœnicio: aliquanto post subjungit, Hunc equum C. Bassus vidisse se Argis refert, haud credibili pulcritudine vigoreque, et colore exuberantissimo: quem colorem nos, sicuti dixi, puniceum: Græce partim φοινικία, alii σπάδικα appellant: quoniam palmæ termes ex arbore cum fructu avulsus, spadix dicitur. Virg. Georg. honesti Spadices glau-

cique: color deterrimus albis. Ubi spadicem vocat Equum spadicis s. phœnicii coloris. ["Porph. Abst. 4. p. 318. Κολίτη αὐτοῖς ἐκ τῶν σπαδικῶν του φοίνικος, ὥς καλοῦσι βᾶίς. Hieronymus adv. Jovin. 2, 13. Cubile eis de foliis palmarum, quas Baias vocant, contextum erat." Schn. Lex. Suppl.] || Σπάδιξ in Lex. Herodoti exp. φλοιὸς ῥίζης πρινίνης: cujus expositionis vestigia aliqua sunt ap. Hes. in Σπα. || Σπάδιξ, sicut et φοίνιξ, ab J. Poll. 4, 9. numeratur inter Instrumenta musica quæ manu pulsantur. Sic Quintil. 1, 17. (10, 51.) Psalteria et spadices etiam virginibus probis recusanda. [Nicomach. p. 8.] Ceterum παρὰ τὸ σπᾶν dici τὸν σπάδικα, docent hæc verba, quæ Plut. Symp. 8, 4. ex Atticis refert, Πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη. ["Ad Diod. S. 1, 165. Lex. Herod. 176. ad Charit. 772." Schæf. Mss. Nicander 'A. 528.] ΑΤ Σπαδίξας τὸ δέρμα, Herod. (5, 25.) Pellem detrahens: ἐκδείρας τὸ δέρμα, ut in Lex. Herodot. exp. ["Lobeck. Aj. p. 385." Schæf. Mss. * "Σπάδαξ, Glossæ Herod. ad Σπαδίξας." Boiss. Mss. Σπάδακες, Hesychio κύνες.]

Σπάδων, ὦνος, ὁ, Cui testiculi evulsi sunt, nervus genitale membrum erigens, convulsus est, nervi κρεμαστήρες, e quibus testiculi suspensi sunt, evulsi. A Latinis quoque Spado dicitur: a Græcis alio nomine ἐκτομία et θλαδίας. Cyrillus ap. Suid. Εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον οἱ σπάδωνες καὶ τὰ μόρια τῆς αἰσχροφυρίας ποσὺς ἔχοντες, ἀσελγαίνειν ἀμέτρως, καὶ ἀκολασταίνειν ἀναιδῶς καὶ ἀκορέστως, ἀλλὰ γε καὶ οἱ τέλει ἀπόκοποι καὶ ἐκτετηγμένοι ταῦτα. Ubi vide longam invectivam in hos lascivos et spurcos ἀνδρῶν γυναικῶν. Annotat Bud. ap. Plut. Demetr. (25.) p. 288. legi τὸν σπάδοντα, sicut et in Lex. meo vet. Σπάδων σπάδοντος, ὁ εὐνοῦχος. Sed crediderim usitatorem esse gen. σπάδωνος, quem Lat. quoque retinent. Plin. memorat etiam spadones calamos et spadoniam laurum, ut in Εὐνοῦχίας et Εὐνοῦχος videbis. At Colum. 3, 10. Ejusmodi surculos, qui nihil attulerint, Spadones appellant: quod non facerent, nisi eos suspicarentur inhabiles fructus. || Σπάδωνα Hes. exp. non solum εὐνοῦχον sed etiam τὸ σπᾶσμα. Sic Erotian. Lex. Hippocr. Σπάδων, σπασμὸς σῶματος. Et Gal. in suo itidem Lex. Hippocr. Σπάδων, σπᾶσμα: ubi etiam annotat fem. esse nomen illud. Suidas autem tradit, Σπάδων scriptum βαρυτόνως significare ὁ ἐκτομίας: ΑΤ Σπαδῶν, oxytonus, τὸ σπᾶσμα. Utitur in hac signif. pro Spasmus, Contractio, Nicander 'A. (317.) ὁ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων Δηθάκις ἐν γαίῃ σπᾶίρει μεμору- μένος ἄφρῳ. Utitur et Hippocr. de Morb. 7. Ubi etiam nota, in illo Nicandri l. corripit secundam syllabam: sicut et in voce Σπαδονίσματα ap. Suid. ex Epigr. Ἰσρία δ' * αἰωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν. Quid autem ibi σπαδονίσματα significet, ipse Suid. non annotat. ["Σπάδων, Mær. 347. et n., Toup. Opusc. 1, 433. ad Charit. 295. Thom. M. 392. 803. Diod. S. 2, 580. ad Lucian. 2, 145. Schlessn. ad Jesaiam p. 348. Σπάδοντα, Plut. 6, 31. Hutt. * Σπαδονίζω, Toup. Opusc. 1, 435." Schæf. Mss. "Σπαδονίζειν τὸν ἦχον dicuntur Dionysio Hal. de Comp. VV. c. 14. p. 75 (= 94 = 162.) literæ breves, quarum sonus est exilior, angustior et velut effeminatus vel castratus, ut e, o, i, v, μικρόφωνα, et Pindaro, cujus verba mox laudat Dionysius, dicta σχοινότενῃ, Literæ velut juncæ, h. e. exiles et tenuis soni. Sed alio loco in Jud. de Vi Demosth. c. 40. p. 1077. * σπαδονισμοὶ appellantur, cum verbum aliquod in asperam literam desinit et sequens a simili incipit. Huic autem compositioni simul σπαδονισμοὺς τῶν ἡχῶν et ἀντιτυπίας tribuit. Itaque haud dubie sonum raucum, injucundumque auribus, τὸ τραχύνειν τοὺς ἡχοὺς et τὸ ταράττειν τὰς ἀκοάς, ut antea dixerat, voce σπαδονισμον exprimere voluit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Σπαδόνισμα, Toup. Opusc. 1, 433. 435. Emendd. 2, 187. Jacobs. Anth. 6, 91. Rigalt. ad Phædr. p. 236. Ed. Burm. 1718." Schæf. Mss.] A priore Σπάδων EST Σπαδωνισμός, Castratio: verbale a VERBO Σπαδονίζω, Castro, Spadonem efficio, Testiculos, s. Nervos κρεμαστήρας, unde testiculi dependent, evello. [* Σπάδοι, Σπάδοντες, Lobeck. Phryn. 273. * Σπαδιαῖος, unde * Υποσπαδιαῖος,

P. Ægin, 6, 54. Theoph. Protosp. 5, 23.]

Ἀποσπᾶς, ἄδος, ET Ἀποσπᾶδων, ὄντος, ὁ. Suidas ἀποσπᾶδας dici scribit τοὺς ἀποσπασθέντας: ἀποσπᾶδοντας autem, τοὺς ἀποκοπέντας. Verum cum masc. genere illud ἀποσπᾶδας exponat, videndum annon potius sit a NOM. Ἀποσπᾶδης: nam potius Ἀποσπᾶς fein. genere dicitur pro Avulsus, ut νεοσπᾶς: nisi communis generis esse putandum sit, ut ἐθάς. [“ Ἀποσπᾶς, ἡ, Nonn. D. 1, 289. 6, 252. 34, 352. Geop. 10, 23. 11, 9, 16. Theod. 4, 650. Const. Manass. Chron. p. 186. v. 4782.” Kall. Mss. “ Jacobs. Anth. 7, 70. ad Lucian. 2, 145. Tzetz. Exeg. in Il. p. 129, 5. Toup. Opusc. 1, 526. Ἀποσπᾶδων, ad Lucian. l. c. * Ἀποσπᾶδιος, Gesner. Ind. Orph., Mitsch. H. in Cer. 126.” Schæf. Mss.] In VV. LL. HABETUR ET Ἀποσπᾶδιον, Avulsus, Decerptum; sed uon nominato Auctore. [“ Jacobs. Anth. 9, 163.” Schæf. Mss. * “ Ἀποσπᾶδῃ (sic,) Anna C. 450.” Elberling. Mss.] Νεοσπᾶς, ἄδος, ἡ, [imo ὁ καὶ ἡ.] Nuper evulsa, ut virga recens ex arbore evulsa, [“ Soph. ap. Athen. 587. Θαλλὸν χμαίρα προσφέρων νεοσπᾶδα, Oleæ ramum afferens capræ recens avulsus.” Schw. Mss.] Pisides ap. Suid. Ταύτην δὲ τὴν φάλαγγα τὴν νεοσπᾶδα. Ubi Suidas exp. τὴν νεωστὶ ἀποσπαρθεῖσαν. Sed ap. eum in Σπαδὼν perperam LEGITUR Νεωσπᾶδα pro Νεοσπᾶδα. [Soph. Ant. 1201. “ Casaub. ad Athen. p. 59. Brunck. Soph. 3, 438. Wakef. Phil. 290.” Schæf. Mss.] In VV. LL. HABETUR ET Νεοσπαδῆς, Nuper fasciis puerilibus involutus; sed sine Auctore et exemplo. [“ Abresch. Æsch. 2, 5. Wakef. Euth. 42. (νεοσπαδῆς ἕξος.) Phil. 290.” Schæf. Mss. “ Schol. Aristoph. Πλ. 383.” Kall. Mss.] “ Ὀλοσπαδεῖς, Hesychio ὀλαι κα- “ τασπώμεναι καὶ κατατεινόμεναι.” [* “ Ὀλοσπᾶς, Brunck. Soph. 3, 523.” Schæf. Mss.]

ΣΠΕΙΡΑ, ἡ, Spira, ἐλξ, Linea flexuosa orbesque faciens in sese non redeuntes, ut serpentium illa volumina sinuosa et funium convolutorum. Arat. (446.) de hydra cœlesti, καὶ οἱ κεφαλῇ ὑπὸ μέσσην Καρκίνον ἐκνέεται, σπείρῃ δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος: pro quibus Cic. Convexoque siuu subiens inferua leonis. At Ruf. Avien. sic, In cancrum protenta caput, caudamque feroci Centauro inclinat. Et mox, sic agmina cœlo Lubrica convolvit, sic spiras pendula torquet, i. e. τὰς σπείρας ἐλίσσει. Et Ælian. Ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν, ἐρύλαττεν ἀπαθεῖς. Sic illi ap. Virg. Æn. 2. immensis orbibus angues Laocoontem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus, et amplectuntur medium. Has autem spiras Ibid. appellat orbes, cum dicit, immensis orbibus angues: item et nodos, ubi ait, manibus tendit divellere nodos, i. e. spiras quibus ligatus erat. Idem Virg. eod. in l. et orbes et spiras nomiua, sc. in Georg. (2, 154.) Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. At Ovid. immensum spiris facientibus orbem. Suid. has σπείρας appellat τοὺς ὀλκοὺς τοῦ ὄφεως: Hes. ἐλγὺς τοῦ ὄφεως: nisi potius scr. ἑλικας aut ἐλεγμούς: nam σπείραι generaliter exp. ἑλικες, συστροφαί. Suid. exp. etiam αἱ συστροφαί τοῦ σχοινίου, ut Servio Spira est volubilitas funium. At Hes. exp. σπείραι: Fest. Pomp. interpr. Funis nauticus in orbem convolutus, citans hunc Pacuvii locum, Quid cessatis socii elicere spiras sparteas? quo modo accipitur ap. Plut. (8, 19.) Νεὼς μὲν γὰρ ἀρπαγέλης ὑπὸ πνεύματος, ἐπιλαμβάνονται σπείραις καὶ ἀγκύραις, τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Itidemque Eust. σπείρα ap. Hom. exp. σπείρας δὲ ὧν αἱ νῆες ἔλκονται, Funes qui in orbem convolvi solent, et in navi poni modo ad alligandas, modo ad trahendas ipsas naves. Et Hes. itidem σπείρας exp. τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν. [“ Isidori Orig. 19, 4. Spiræ, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo Curcubas vocant. Cangii Glossarium v. Spera: Ligantur plures fascies et projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis temonibus, et dicuntur speræ, quasi res quæ faciunt tardare progressum.” Schn. Lex. Vide Interpret. ad Hes. v. * Ἐπίσπειρον.] Ab horum funium similitudine spiræ ab Juvenali (8, 208.)

dicuntur Fasciæ galerei, quæ sub mento stringi solent: de faucibus aurea cum se Porrigat et longo jaciatur spira galero. Ubi innuit faucibus subjici solitam et in summo galero in spiram s. volumina sinuosa collectam nodari. Ab hac eadem similitudine Mulieres quoque spiræ ornatus causa factæ. Necnon et Genus operis pistorii, eod. modo formatum, spira nuncupatur: quod Cato cap. 77. jubet fieri tanquam restim tractes, imponi in solo, dein plenas impleri bene arcte. In arboribus quoque σπείρας sunt, in arboribus sc. cæsis, et quæ a fabris operi aptantur. Theophr. H. Pl. 5, 3. Σπείρας δὲ καλοῦσιν ὅταν ἡ συστροφῇ, (sic enim reponendum pro εὐτραφῇ,) τὴν ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένην πλείωσιν. Unde Plin. 16, 39. de cædendis arboribus loquens, Pulchrum cum omnium vitium vocant spiras, ubi convolvuntur venæ atque nodi. Idem Theophr. cap. seq. δύσεργα ligna esse dicit τὰ οὐλὰς ἔχοντα στροφάς: ibi appellans οὐλὰς στροφάς, quas ante σπείρας. Itidem Plin. caput gemmam plurimis spiris fumidam esse dicit. Apud Architectos autem spira dicitur et basis columnæ unius tori aut duorum, teste Festo Pomp., in qua signif. frequens est ap. Vitruv. Ennius hominum multitudinem spiras appellat, cum ait, spiras legionibus nexunt: teste eod. Festo. Sic Hes. quoque σπείρα exp. πλήθος, τάγμα: et Suid. σπείραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες. Item Legio. Alii potius Cohors interpretandum censent, ut Bud. ex App. affert σπείρα στρατηγίς, Prætoria cohors. Act. 21, (21.) Ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρας, redditur, Tribuno cohortis: [cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 458. “ Toup. ad Longin. 341. Theor. 22, 80. Lennep. ad Phal. p. 18. Valck. Diatr. 167. ad Od. Z. 269. ad Lucian. 1, 299. Wakef. Ion. 1183. Musgr. 1164. Jacobs. Anim. 201. Anth. 12, 36. hirs, Globus militum, ad Charit. 609. Pulvillus i. Culcita subjecta oneri imposito, Heyn. ad Apollod. 428.” Schæf. Mss. “ J. Poll. 2, 31. 4, 149. τριχόν: Apollod. 2, 5, 11. Σπείραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιῶσθαι, cf. Heyn. p. 198. Schol. Apoll. Rh. 4, 1396. Eudocia p. 217. Lat. Arculus, Festo Cesticillus. Basis columnæ, Lex. Vitruv. et Chandler. Inscr. no. 53. 54. σὺν σπείρῃ καὶ κεφαλῇ: cf. p. 38, 64.” Schol. Lex. Σπείρα, σπείρῃ, Greg. Cor. 650. 696.] [* Σπειρογονῆς, Meleager 124, 8. * Σπειροειδῆς, unde adv. * “ Σπειροειδῶς, In modum spiræ, Ruf. Eph. 62.” Wakef. Mss. * Σπειροκέφαλον, τὸ, Mart. Oxon. p. 94. * “ Σπειρονχος, Jacobs. Anth. 8, 163.” Schæf. Mss.]

Εὐσπείρος, Pulcras spiras faciens, Pulcre se in spiras contrahens, colligans, Pulcre se conspirans. Epigr. εὐσπείροισι κορύμβοις, pro Corymbis habentibus spiras bene compositas. [“ Jacobs. Anth. 8, 33. * Εὐσπείρης, 29. Wakef. Ion. 25.” Schæf. Mss. Suid. 1, 910.]

Πόλυσπείρος, In multas spiras se colligans, Multis voluminibus se conspirans, Immensum suis spiris faciens orbem, Multis spiris et flexibus involutus: πολυέλικτος, ut serpens, funis in orbem convolutus, capreolus in vite. [Hes.]

[* Ὑπόσπειρος, J. Poll. 2, 31.]

Σπειρώδης, Spiræ similis, Orbem spiris suis faciens, Nicander Ἀ. (253.) σπειρώδεϊ κόρῃ Σκύλλης, Schol. πολλὰς περιβολαῖς καλυπτομένη: [item σπερματώδεις] item πολλὰ σπείρα, i. e. ἐνδύματα ἐχούσῃ. Sed tunc a σπείρον derivatum esset: [cf. v. 527.]

Σπειρηδόν, In modum spiræ, Spiras facientibus orbem, ut Ovid. loquitur: vel In orbem, Convolutum. Suid. exp. * περιπεπλεγμένως. Exp. etiam Cohortatim, Per cohortes; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [“ Ad Herod. 474. Jacobs. Anth. 8, 60. 11, 10.” Schæf. Mss. “ Opp. A. 1, 516.” Wakef. Mss. Joseph. A. J. 2, 12. p. 106.]

[* Σπειρίδιον, unde * Ὑπόσπειρίδιον, Basis spiræ, Hero Spirit. 164. Cf. Σπείρα.]

Σπειράω, In spiram colligo, contraho: ut cum serpens in spiram tractu se colligit, spiris facientibus orbem, ut Virg. et Ovidium loqui, supra in Σπείρα docui. Sic funis quoque nauticus σπειρᾶσθαι dicitur, cum in orbem convolvitur. Apud Suid. legitur etiam σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις, ubi malim Obvolutus,

Involutus. ["Heyn. ad Apollod. 303. Eratosth. 2. A ad Lucian. 2, 39." Schæf. Mss. "Σπειρᾶσθαι, In gyros contrahi, condensari. Hoc verbo usus est Demetrius de Eloc. §. 8., ut notaret vim orationis, quam e brevitate et veluti conglobatione quadam trahat. Quemadmodum enim animalia συστρέφαντα ἑαυτὰ, h. e. Se contorquentia et nervos veluti conglobantia, membris contractis, fortius pugnant: ita etiam sententiæ fortiores sunt, si oratio se quodammodo contrahit. Hunc igitur λόγον καθάπερ ἐσπεισμένον, Veluti in gyrum contortam orationem, appellat: et ipsam formam συστροφὴν: vide Συστρεφῆσθαι," Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σπειράμα, sive Σπειρήμα, τὸ, i. q. σπείρα, Spira; ac proprie de serpente dicitur, cum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit: ut cum Dionys. P. (1156.) dicit Bacchis Ζωστήρας θ' ἑλικὰς τε πολυγνάμπτου ἐλίνιοιο conversa fuisse eis σπείρημα δρακόντων: pro quo Stat. dixisset In sinuosa draconum terga. Ubi Eust. σπειρήματα exp. σπείρας, ὀλκούς. Illo autem σπειράμα utitur Plut. (10, 51.) B itidem de dracone quodam loquens Ætolidis amore capto, Τῷ μὲν ἄλλῳ σπειράματι τὰς χεῖρας αὐτῆς ἔδωκε πρὸς τὸ σῶμα, τῷ δὲ ἀπολῆγοντι τῆς οὐρᾶς ἑμαστίον τὰς κνήμας. || Hes. σπειράμα exp. πλήθος, quomodo et σπείρα. || Accipiunt pro σπέρμα quoque, i. e. Semen, ap. Nicandr. 'A. (417.) 'Hὲ νόον σπείρημα καὶ ἀμφικάρην κομᾶν. [Σπειράμα, Sext. Emp. adv. Math. 7, 188. "Heyn. ad Apollod. 171. ad Diod. S. 1, 202. Jacobs. Anth. 8, 253. 12, 184. Σπείρημα, ibid. Exerc. 2, 175. Heyn. ad Apollod. 937. Valck. Diatr. 167. ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss. "Σπειράμα, Æsch. Choeph. 245., ubi Heatb. dorisum veritus σπείρημα corrigit, Apollod. 1, 12, 15. Gal. de Fasc. 14. p. 484. 17. p. 478. T. 11. Hes. et Phot. Μήρυγμα, σπείραμα, ubi inconsulte * σπείρωμα reponunt. Rarius, neque tamen rejectitum est, σπείρημα ap. Suid., quod binis Diodori locis 3, 35. servavit Cod. Clar." Lobeck. Phryn. 204.]

* "Σπείρασος, Plut. Commun. Notit. 31." Gataker. Mss. * Σπειρητὸς, unde * Πολυσπείρητος, Nonn. C D. 40, 482.]

* Ἐνσπειράω, Sext. Emp. adv. Math. 7, 410. Πολλῶν ἐνσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων.]

* Παρασπειράω, Apollod. 3, 14, 6. p. 836. Heyn., sed reponendum περιεσπειραμένους. Vide Lobeck. Phryn. 204.]

Περισπειράω, In orbem circumdo, involvo. Proprie serpens aliquem περισπειρᾶν dicitur, quem suis spiris circumdat: unde ap. Lucian. (3, 238.) Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, Pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis. Plut. Camillo dicit etiam Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, Capiti vestem involvens, vel etiam Circumdans, Circumcirca obvolvens: [Agesilao 31. "Heyn. ad Apollod. 303. (1, 4, 2.) Toup. Opusc. 1, 345. ad Diod. S. 1, 291. ad Lucian. 2, 39." Schæf. Mss.]

Συσπειράω, In spiram colligo, ut Virg. in spiram tractu se colligit anguis; Spiras orbem facio, ut Ovid. immensum spiris facientibus orbem; Conspiro, ut Plin. de Vir. Illustr. Se in Voluminii tabernaculo conspiravit: de serpente quodam: ubi Conspirare se est συσπειρᾶσθαι et συνελίττεσθαι. Quod vero Theophr. (H. Pl. 4, 4, 13.) dicit de herba quadam in Gedrosia, Ὑφ' ἣ συνεσπειραμένους ὄφεις εἶναι μικροὺς σφόδρα, Plin. sic, Referta minutis serpentibus. Pro Conglomerato et Condensato, Joseph. A. J. 9. Συσπειραθέντες τοῖς σφύμασι, Catervatim condensati corporibus. ["Wyttenb. ad Plut. 1, 619. Select. 409. Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 609. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss. "Συνεσπειράσα, Gal. de Usu Part. 4, 7. p. 636.: συσπειρακῶς, (sic.) Nicet. Ann. 6, 3. p. 101.: συνεσπειραμένους, Xen. K. A. 1, 8, 21. Aristot. H. A. 1, 27. p. 465. Polyæn. 4, 1, 2.: συνεσπειράθην, Xen. Ἑλλ. 4, 4, 18. Aristid. 1, 553.: συσπειρασάμενοι, Eunap. V. Proær. p. 111." Lobeck. Phryn. 204. * "Συνεσπειραμένως, Procl. in Parm. 2. p. 88." Boiss. Mss. "Anna C. 450." Elberling. Mss.]

Σπειράλα, ἡ, Spiræa; Frutex, ut tradunt nonnulli, lentus et vitilis, ita ut in spiram torqueri possit: unde et nomen: fructum fert in summitate racematim, rubrum et maturitate nigrescentem. Ruell. pro Halimo accepit, Matthiolus pro Viburno. Theophr. H. Pl. 1, 23. Ἀκρόκαρπα τῶν θαμνωδῶν, ἐρείκη καὶ σπειράλα καὶ ἄγνος. Apud Eund. 6, 1. PRO Σμηρέα itidem reponunt σπειράλα, ubi Theophr. ait, Κισσὸς, μήλωθρον, ἐρευνθεδανόν, σμηρέα, κνέωρον. Apud Plin. autem 21, 9. In coronamenta folio venere melothron, spireon, cneoron, quod Casiam Hyginus vocat.

* Σπείρον, τὸ, i. q. σπείρα, significans Funem nauticum, qui in orbem convolutus est, ut supra docui: quomodo Od. Z. 269. Ἐνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινῶν ἀλέγονσι, Πείσματα καὶ σπείρα, Eust. annotat accipi posse pro σπείρας, sc. δι' ὧν αἱ νῆες ἔλκονται, ἢ δι' ὧν οἱ τροχιλοὶ δεσμοῦνται: solent enim funes nautici, quibus navis trahitur aut religatur, cum usus eorum non est, in spiras colligi, s. in orbem convolvi: quamobrem et σπείρα nominantur. Verum et alia expositio ibid. ab eo proponitur, sc. σπείρα accipiens pro ὑφάσματα ἐξ ὧν τὰ ἱστία. In quibusdam Edd. non σπείρα legitur, sed σπείρας, quod etiam metro convenientius est: ac brevium Schol. Auctor σπείρας ibi exp. μεγάλους κάλους, δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες, Funes crassiores, quorum in trahenda navi usus est: Pacuvius Sparteas spiras nominat. || Σπείρον dicitur etiam Fascia; ita enim fascia aliquid obvolvi solet ut aliquid spiras serpentis circumdari. Eust. Comment. in Dionys. cum de σπείρα et σπείρημα locutus esset, subjungit, ὅθεν καὶ σπειρον λέγεται τὸ σπαργανοῦν, καὶ σπείρον ὀνομάζεται τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῖον ἱμάτιον. At plerumque τὰ πτωχικὰ ράκη, Panni laceri, quibus mendici se involvere solent, σπείρα appellantur: ut Od. A. (245.) de Ulysse, Σπείρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκτῇ ἐοικὼς, Eust. (1494, 46.) exp. πτωχικὰ ἀμφιβλήματα s. ράκη. Alii tamen propter illud κακὰ simpliciter ibi σπείρα accipiunt pro ἱμάτια: itidemque Od. Z. (179.) δὸς δέ μοι ράκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τί πον εἶλυμα σπείρων ἔχης, brevium Schol. Auctor exp. ἱματίων. Ac J. Poll. 7, (78.) c. 18. cum synonymus posuisset ἱματιοπῶλις ἀγορὰ et σπειροπῶλις ἀγορὰ, subjungit, quibusdam placuisse σπείρα vocare non solum τὰ ράκη, verum etiam τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας. Hom. certe φᾶρος ταφήιον et σπείρον synonymus dicit. Cum enim Penelope ap. eum Od. B. (102.) dixisset, εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω—Λαέρτη ἥρωϊ ταφήιον, paulo post subjungit, Μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊδῶν νεμεσῆση Αἰκεν ἄτερ σπείρον κείται πολλὰ κτερίσσας: atque ibi Eust. annotat σπείρον nomine non accipi necessario εὐτελὲς ὑφασμά τι, sed tale quod Laertem deceret: ideoque σπείρον trifariam exponi, πολυτελὲς ἱμάτιον, ράκος, ἱστίον: paulo ante σπείρον esse dixerat ὑφασμά τι δυνάμενον σπειροῦν, i. e. σπαργανοῦν et περιέχειν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον: quæ exp. ap. brevium quoque Schol. Auctorem legitur. Atque sic σπείρον dicere tur Quælibet vestis quæ corpori περισπειράται, ut Plut. loquitur: s. τριβώνιον aut ἱμάτιον quo aliquis se σπαργανοῖ, ut loquitur Athen. ["Nicander 'A. 159. Euphorion in Schol. Eur. Phœn. 688." Schæf. Mss. Od. B. 97. E. 318. Vide Lex. Xen.] Σπειροπῶλης, Venditor τῶν σπείρων, Veteres et tritas vestes vendens, Qui vestimenta lacera et pannosa vendit, ut quibus mendici se involvunt et περισπειρῶσι. Vel simpliciter Vestium venditor, Qui vestimenta vendit: idem qui ἱματιοπῶλης. Itidemque FEM. Σπειροπῶλις ἀγορὰ dicitur pro * ἱματιοπῶλις ἀγορὰ, teste Polluce (7, 78.) quoniam sc. σπείρα nonnullis vocantur non solum τὰ ράκη, verum etiam αἱ ἀμείνους ἐσθῆτες. Ut plurimum tamen in vestiario foro veteres ac detritæ vendi solent vestes, raro novæ.

Σπειρώ, Circumdo τῷ σπείρῳ, τῇ ἐσθῆτι περισπειρῶ, ut Plut. loquitur. Vel etiam Fascio, σπαργανῶ: vide Σπείρον. ["Ad Diod. S. 1, 291. Paus. 3, 278." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 6. Lobeck. Phryn. 204. * Σπείρωμα, Hes. v. Κόμβωμα. Vide Σπείραμα. * "Σπείρωσις, Schol. Arati (14.) 80. 86." Boiss. Mss.]

* Σπειρίον, Vestimentum tenue, æstivum, Xen.

'Ελλ. 4, 5, 4. "Εχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. Vide Lex. Xen. "Toup. Opusc. 2, 199. Emendd. 1, 70." Schæf. Mss.]

[* Σπειρος, τὸ, Nicander Θ. 882. αὐὰ τε βολβῶν Σπείρεα, alii interpr. Tunicas, alii Semina.]

ΣΠΕΙΡΩ, Sero, Semino, Paus. Attic. (33, 4.) Σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων, Nihil serentes s. seminantes, de Atlantibus. Plut. de Non Fœner. Σπείροντες οὐχ ἡμερον καρπὸν. Dicitur enim σπείρεσθαι ὁ καρπὸς cum ἀφίεται τῇ χειρὶ a seminatore: cui adde, quod Corinna Pindaro dicebat, Τῇ χειρὶ δεῖν σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὀλῶ τῷ θυλάκῳ, Manu oportere sementem facere, non sacco integro: eo quod Pindarus in quoddam melos συνεφόρησε πανσπερμίαν τινὰ μύθων, nec sparsim fabulas interseuerat, sed quasi ex integro sacco effuderat. Ubi metaph. est, sicut et in hoc dicto ap. Aristot. Rhet. 3. Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχροῦς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Cui simile hoc Pauli in Ep. ad Galat. 6, (7.) "Ὁ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει: [cf. 1 Cor. 9, 11.] Sic Cic. Ut sementem feceris, ita metes. Metaph. quoque Greg. Naz. Σπείρειν. εἰς δικαιοσύνην, pro Serere in agrum justitiæ, In agro justitiæ sementem facere. Metaph. item Plato de LL. Σπείρειν σπέρματα παλλακῶν, E concubinis liberos suscipere: quod et ἀλλοτρίαν σπείρειν itidem metaph. dici, paulo post docebo. Sic Soph. (Aj. 1293.) ὅς αὖ σ' ἔσπειρε, Qui te genuit, Quo satus es; nam et ap. Latinos tam prosæ Scriptt. quam Poetas Satus eo sensu accipitur. Item σπείρω γῆν dicitur pro eo, quod Semino agrum, Columellæ, i. e. Semina agro sero, Sementem facio in agro, Semina terræ mando, Solo semen credo et committo. Sic quidam ap. Plut. Σπείρω δ' ἀρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν Βερέκυνθα χῶρον. Metaph. autem Soph. in quodam Epigr. ap. Athen. (604.) Ἀλλοτρίαν σπείρων, pro μοιχείων, s. ἀλλότρια ἐπὶ δέμνια βαίνων: ac subaudiri potest vel γῆν vel γυναικα: dicitur enim σπείρειν γυναῖκα, qui suo ipsam semine implet. Quo refer hoc Plut. in Connub. Præc. (6, 544.) ubi de conjugibus ait, Τῶν ἀνιέρων καὶ παρηνόμων πρὸς ἐτέρους ἀγνεύοντας ὁμιλιῶν, καὶ μὴ σπείροντας, ἐξ ὧν οὐδὲν αὐτοῖς φύεσθαι θέλουσι: nam ejusmodi καρπὸς cum provenit, pudori est et abscondi solet. || Significat σπείρω etiam Dissemino s. Spargo, Aristot. de Poet. (13.) Σπείρων θεοκτίστην φλόγα, metaphorice; nam σπείρειν proprie est τὸν καρπὸν ἀφίεναί. Et pass. Σπείρεσθαι, Disseminari, Dispergi. Thuc. (2, 27.) Οἱ μὲν αὐτῶν ἐνταῦθα ᾤκησαν, οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, Per totam Græciam sparsi sunt. Sic Xen. Ἑλλ. 3, (4, 22.) p. 293. Κατιδόντες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολουθούους ἐσπαρμένους εἰς ἀρπαγὴν, Dispersos ad prædam agendam. Cic. ἔσπειρε ap. Plat. in Tim. exp. Spargens quasi serebat, p. 33. mei Lex. Cic. itidemque p. præced. σπαρείσας, Sparsas et quasi Satas. ["Wakef. S. Cr. 3, 22. 5, 107. 116. Brunck. Soph. 3, 455. ad Diod. S. 2, 165. Liberos procreo, Heusing. ad Cic. Offic. 277. Plut. Mor. 1. p. 4. Ox. Phalar. p. 4. T. H. ad Lucian. Dial. p. 103. Thom. M. 187. 906. Jacobs. Anth. 6, 319. 9, 89. De verbis, Toup. Opusc. 1, 435. Valck. Hipp. p. 251. ad Herod. 698. Wakef. S. Cr. 2, 138. De radiis lucis, ad Herod. 630. Conf. c. ἐγείρω, ad Diod. S. 1, 201. Aor. 2. act. an dicatur, Heind. ad Plat. Phædr. 344. Σπ. τὰς πέτρας, Valck. Hipp. p. 261.: κακὰ, Heind. ad Plat. Phædr. 347. Σπείρων, Pater, Porson. Or. 740. Σπερεῖ, Plato Phædro 346. Ἐσπαρμένος, Toup. Opusc. 1, 393. * Σπέρρω, Koen. ad Greg. Cor. 275. (279. 588.)" Schæf. Mss.]

Σπέρμα, τὸ, Semen, Quod seritur ut fructum ferat, Plut. (10, 562.) Αἱ πολυμιξίαι τῶν σπερμάτων, Multa semina permixta: quale quid est ἡ πανσπερμία. Hesiod. Ἡμέρ. (17.) Σπέρματος ἀρξασθαι, Initium facere jactandi seminis: Ἔργ. (2, 64.) ἀγαθὸς Σπέρματα δάσασθαι, Qui probe novit quomodo semina disserenda sint. Sic Dem. (748.) Καταβάλλειν σπέρμα, ut Latini itidem Jactare semen; item Dare semina humo, et Committere semina sulcis, Mandare semina terræ, Ingerere semen solo. Cui loco similis hic

Theophyl. Ep. 27. Τῶν πρώτων μοι μὴ ἐκφύττων σπερμάτων, οὐκ ἂν αὖθις τῇ ἀγνώμονι καταβάλλοιμι. Rursum Hesiod. Ἔργ. (2, 89.) Σπέρματα κακκρύπτων, Obruens semina, sc. occatione. Ipsa autem tellus semen καταβληθὲν accipit, et, si bona est, cum faenore reddit. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) "Ὁ, τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδὲν τι πολύν. Sæpe enim οἱ ἐργαζόμενοι τὴν χάριν καὶ τὰ σπέρματα προσαπολλύουσι. Humanum etiam semen σπέρμα dicitur, itidemque ceterorum animalium, Plut. Lyc. Πλήσαντα γενναίου σπέρματος, Cum implevisset generoso semine, ut Plin. quoque loquitur. Idem in Symp. dicit ἐκβάλλειν σπέρμα, quod femina συλλαμβάνει, Concipit, et κούσσει, postea parit. Idem iu Probl. Rom. Συμφορητοῦ τινὸς καὶ κοῖνου σπέρματος γεγόνασιν, ut qui meretricibus nascuntur: quibus ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) opp. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες. Athen. 2. Σπέρματος εἶναι ποιητικά, Seminis copiam facere. Rursum Plut. (Lycurgo 19.) Σπέρμα ἄγονον. Ad alia etiam transfertur, Od. E. (490.) Σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθὲν ἀλλοθῶν, αὐοι: ut sunt carbones cineribus obruti. Dem. (280.) "Ὁ τὸ σπέρμα παρασχών, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος, Qui semen suppeditavit, is malorum, quæ enata sunt, auctor est. Cic. dicit Omnium seminator malorum. Plut. Ἐσκέδασε καὶ ἀπέπεμψε μεγάλου πάθους σπέρμα, Id unde magnum nasci malum potuisset. || Σπέρμα, Semen, i. e. Fructus quem semen reddidit, vel etiam ipsa arbor, Antiphan. ap. Athen. 3. (p. 84.) de pomis quibusdam, Νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφινγμένον Ἐς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως. Idem Athen. 4. Τὸ τῆς ἱζίας σπέρμα. Vide et aliud exemplum in Σταχνοῦσθαι, ubi de betonicæ semine dicitur: sic μαράθρον σπέρμα, ἀνίσου σπέρμα, et hujusmodi: Sed et legumina ac similia quæ in cibum sumuntur semina, σπέρματ' dicuntur: ut παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Pulmenta e leguminibus. Item et σπέρμα dicitur Fructus quem uterus reddit partu: ut σπέρμα βροτῶν, Humana propago, proles. Eur. ap. Plut. (9, 199.) Εἰθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν. Cui adde, quod in Oraculo quodam ap. Thuc. 5, (16.) p. 170. legitur, Διὸς υἱὸν ἡμίθεον τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, ubi Schol. σπέρμα exp. ἀπόγονον. ["Ad Timæi Lex. 130. Brunck. CEd. T. 1077. 1246. Eur. Hec. 254. Musgr. Med. 816. Thom. M. 906. Markl. Suppl. 399. Jacobs. Anth. 6, 311. 7, 401. 9, 214. Philippus 23. Wakef. S. Cr. 5, 38. 116. Porson. Med. p. 63. Metaph. ad Dionys. H. 2, 1244. Schneid. ad Xen. CEd. p. 39. Σπ. πυρὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 140." Schæf. Mss. Σπέρματα, i. q. ἀπόγονα, Jambl. V. P. 436. Schol. Virg. Georg. 2, 152. "Usus h. vocis, de Posteris positæ, ap. Scriptores N. T. familiaris, fluxit ex Oriente, recteque VV. DD. in eo Hebraismum agnoverunt. Mirum tamen non est, si Pindarus hic illic, aliique similes Poetæ grandiloqui, vocem in hunc sensum nonnunquam adhibuerint. Etiam Plato de LL. 9. p. 853. "Ἀνθρώποι τε, inquit, καὶ ἀνθρώπων σπέρμασι νομοθετοῦμεν." Valck. Schol. in N. T. 2, 450.] Σπερματολόγος, ὁ, ἡ, Qui semina colligit, ut aves, quas Gaza Frugilegas vocat. Epicharm. ap. Athen. (65. et 398.) τέτρακές τε σπερματολόγοι. Dicuntur ejusmodi aves etiam σπερματολόγοι et σπερμονόμοι, de quibus paulo infra. [Alberti ad Gloss. N. T. p. 79. * Σπερματολογέω, Philostr. Soph. 1, 22. p. 524. * Σπερματοπώλης, Nicophon ap. Athen. 126. * Σπερματοφάγοι, certa Æthiopum natio ab arborum seminumque victu ita dicta, Diod. S. 111, 27. Strabo 16. p. 1116=405. ubi Codd. * Σπερμοφάγοι exhibent.]

[* Σπερμοβόλος, unde] Σπερμοβολέω, Semen jacio, edo, projicio, ut qui semen genitale emittit, quod Plut. σπέρμα ἐκβάλλειν dicit. ["Wakef. S. Cr. 3, 164." Schæf. Mss. "Horapoll. 58." Wakef. Mss. * Σπερμοβόλημα, Gl. Seminarium, ubi male editum est σπερβόλημα:]

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ, i. q. σπερματολόγος, Qui semina legit, ut aviculæ quædam, quæ in agris seminatis inter sulcos non bene occa depressos, semina legunt: quarum e numero sunt columbæ. Athen. (388.) de

attagene, "Ἐστὶ δὲ κοινητικὸς καὶ σπερμολόγος: ut Epicharmus dicit τέτρακες σπερματολόγοι. Item Plut. Demetr. (28.) σπερμολόγοι ὄρνιθες. Ab Aristot. σπερμολόγον Certam dici quandam avem tradunt, et a Gaza Latine Frugilegam: quia sc. rostro refossa semina legit et depascitur, quamobrem et σπερμονόμον appellari. Et de hoc avium genere accipiendum esse, quod Aristoph. "Ὀρν. (378.) dicit, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἄρθεν, Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι: ubi declarat qui sint σπερμολόγοι, sc. οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμα ἀνακάπτοντες, Qui rostro effossum semen devorant. Et Basil. Hexaem. Hom. 5. Τὸν δὲ σίτον τοῖς συνδέσμοις τούτοις ἡ φύσις κατησφαλίστατο, ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὥς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. Eust. quoque (Od. p. 241, 24.) tradit σπερμολόγον s. σπερμονόμον esse εἶδος ὄρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα: atque inde σπερμολόγους Atticis nominari τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, sc. διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀπορρέοντα, καὶ διαζῆν ἐκ τούτων: eodemque nomine vocari etiam τοὺς οὐδενὸς λόγου ἀξίους. Sic ergo nominari dicemus homines viles, qui in foro grana s. semina instar frugilegarum avium colligunt e saccis effusa, atque inde victum quærent, ut qui e spicilegio victitant, quos σταχνολόγους et καλαμωμένους dixere. Sic Budæo 808. σπερμολόγοι sunt Viles et contemti homines, ex alieno sic vitam tolerantes, ut avis quædam quæ semina sparsa colligit. || Item σπερμολόγος dicitur ὁ σπείρων λόγους, Qui, ut Plautina phrasi utar, libens verba funditat, Blatero, Locutuleius s. Loquax homo, Verbosus nugator: cujus exemplum ex Athen. habes ap. Bud. 808. ["In ambiguitate vocabuli Σπερμολόγος, partim Blateronem, partim Aviculam significantis seminibus vescentem, lepide lusit Alexis ap. Athen. 344." Schw. Mss.] Sic Dem. (269.) Σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορὰς, ὁλεθρὸς γραμματεὺς. Et Act. 17, (18.) Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Quid vult nugator iste dicere? [Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 548.] Hesychio quoque σπερμολόγος est φλύαρος, Suidæ autem ἀκριτόμυθος, *εὐρύλογος: voluntque Eum, qui saltuatim et vellicatim, ut loquitur Gell., lectis auctoribus, ex iisque enotatis voculis aliquot, velut collectis solidæ doctrinæ seminibus, aliquis haberi vult, et sese verbosius jactans, eruditionem ostentat, σπερμολόγον nomen obtinuisse atque blateronis. Eust. certe VERB. Σπερμολογεῖν dici scribit ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων *ἀμεθόδως ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν ἐκ τινῶν παρακουσμάτων, i. e., De iis qui nulla cum arte eam, quam e quibusdam auditionibus adepti sunt, scientiam ostentant. Alioqui σπερμολογεῖν significat etiam Nugari, Blaterare s. Deblaterare, Verba loquaci ore funditare. Greg. Naz. de Filio, Orat. 1. Πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσαις, εἰ βούλοιο συντιθέναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, ἡμῖν δὲ ὑληθινὸν καὶ ὁμώνυμον τῷ πατρί. [Simpl., Semina colligo, Plut. 7, 849. Scurram ago, Philostr. V. A. 5, 20. Gl. Fundito, Loquacito.] Rursum σπερμολόγος in præcedenti signif. adjective accipitur pro Loquax, Garrulus, Nugatorius. Plut. in suo περὶ Ἀοργησίας libello, Ἀκόλαστα καὶ πικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα. Poniturque σπερμολόγος ibi pro NOM. Σπερμολογικός, significante itidem Nugatorius s. Locutuleium decens: quo utitur idem Plut. Symp. 4, (1. fin.) Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περίεργα καὶ σπερμολογικά, Curiosa sunt et nugatoria. Vel etiam Inepta. [Σπερμολόγος, Dionys. H. Epit. 17, 6. Σπερμολογώτατος καὶ ἀναγωγώτατος. "Valck. Anim. ad Ammon, 12. Toup. Opusc. 1, 435. Wakef. S. Cr. 2, 138. 5, 107. Thom. M. 581. H. Steph. ad Dionys. H. Leg. p. 25." Schæf. Mss. "Athen. 85." Wakef. Mss. *Σπερμολογία, Gl. Vaniloquentia, Plut. Alcib. 36. ναυτική.] Σπερμονόμος, Qui semina depascitur, e seminibus collectis victum sibi parat, i. q. σπερμολόγος, [Hes.] Est etiam εἶδος ὄρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα, ut ex Eust. docui in Σπερμολόγος. [*Σπερμοφάγος, Sext. Emp. p. 16. Hes. v. Φαβορύπος, Lobeck. Phryn. 669. "Jacobs. Anim. 113. Matth. ad Epist. Cathol. p. 240. *Σπερμοφαγέω, ibid. *Σπερμοφαγία, ibid." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 452.] Σπερμοφόρος, Se-

PARS XXV.

men ferens, Semen commissum reddens, Fructum ferens, Epigr. [Theophr. C. Pl. 1, 21, 1.] Σπερμοφορέω, Semen fero, Semento, ut Plin. Inutile est nasci herbas sementaturas, Theophr. H. Pl. 1, (2, 2.) "Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκανλοῦσι: [6, 7, 1.] Σπερμοφνέω, i. q. præcedens σπερμοφορῶ, Theophr. C. Pl. 1, (10, 4.) Ἐν τελειότητι γὰρ τινι τὸ σπερμοφνεῖν, Seminis enim productio perfectioni cuidam tribuitur. Utitur et H. Pl. 7, [4, 7, 8.] Αὐτὸ Σπερμοφνῆς, Semine erumpens, nascens, [H. Pl. 7, 10, 1. *Σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπῶλις, Aristoph. Λ. 458. Suid. *Σπερμουχέω, Theophr. H. Pl. 3, 18, 8. ubi Codd. meliores σπερμουσθαὶ habent.]

*Ἀσπερμος, ὁ, ἡ, Semine carens, Semen nullum produciens. Vide Κακόσπερμος. Item aliquis ἄσπερμος mori dicitur, qui sine prole et nepotibus decedit: a σπέρμα, quod significat modo Filium s. Filiam, modo Nepotem. Il. Υ. (303.) Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀληται Δαρδάνου.

Γυμνόσπερμος sive Γυμνοσπέρματος, Cujus semen nudum est. Theophr. H. Pl. 7, 3. cum dixisset omnia esse aut ἑλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subjungit, Ῥαφανὶς μὲν γὰρ, καὶ νάπυ, καὶ γογγυλὶς, ἑλλοβοσπέρματα· κορίαννον δὲ, καὶ μάραθρον, καὶ ἀνήθον, καὶ κύμινον, γυμνοσπέρματα· βλίτιον δὲ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὠκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα· θριδακίνη δὲ, παπποσπέρματον. Unde Plin. 19, 7. Nudum semen apii, coriandri, anethi, feniculi, cumini: cortice obducta bliti, betæ, atriplicis, ocimi: at lactucis in laugine. Ubi etiam observa quomodo interpretetur cetera comp. NAM Ἐμφλοιοσπέρματα vocat Quorum semina cortice obducta sunt: ET Παπποσπέρματα, Quibus in lanugine semen est: Αὐτὸ Ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea; sic enim Theophr. verba interpr. l. c., Surculacea in folliculo semina sunt raphano, sinapi, rapo. [Γυμνόσπερμος, Theophr. H. Pl. 1, 10, 2. 1, 11, 3. 8, 3, 4. Γυμνοσπέρματος, 8, 4, 1.]

*Ἐνσπερμος, In quo semen est, Semen proferens: opp. superiori ἄσπερμος. Diosc. 3, 28. de absinthio Santonico, Ἐοικὸς ἀψιθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον, Sed non adeo seminis fecundum, Ruell. ["Musgr. Tro. 520." Schæf. Mss. Item *Ἐνσπέρματος, Sativus, Phanias Eresius ap. Athen. 406.]

Κακόσπερμος, Male sementans, Malum semen ferens, Theophr. H. Pl. 7, 4. Ἐπεὶ ἄσπερμόν τι γένος αὐτῶν ἐστὶν ἡ κακόσπερμον: de raphanis, de quibus Plin. 19, 5. Et in prioribus tamen differentia seminis est, quoniam aliqua pejus, aliqua admodum exigua ferunt.

*Μελάνσπερμον, τὸ, Herba eadem quæ μελάνθιον, Diosc. Parab. 2, 53. Phav. Lex. 495.]

Ὀλιγόσπερμος, Parum seminis ferens, Theophr. H. Pl. 7, 4. Εὐχυλότερον δὲ καὶ τῶν τευτλίων τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος, καὶ ὀλιγοσπερμότερον, ὃ καλοῦσιν τινες Σίκελικόν. Unde Plin. 19, 8. Ejus quoque a colore duo genera Græci faciunt: nigrum, et candidius, quod præferunt, parvisimi seminis, appellantque Siculum. Item Parum seminis emittens, de homine aut alio animante.

*Πάνσπερμος, Anal. 2, 80. ὁσπρία. "Cf. Schæf. ad Theophr. p. 209." Boiss. Mss. "Toup. Opusc. 1, 255. Diodor. Zon. 2." Schæf. Mss.] Πανσπερμία, ἡ, Omnifaria seminum mixtio, Aristot. de Gener. Anim. 4, 3. Εἰσὶ γὰρ τινες οἱ φασὶ τὴν γονὴν, μίαν οὔσαν, οἷον πανσπερμίαν εἶναι τινὰ πολλῶν. Apud Plat. autem in Tim. Ficinus interpr. Sementis fomes. Plut. cum gen. etiam, (7, 814.) Οὕτως ἔοικε τῶν παθῶν πανσπερμία τις ὁ θυμὸς εἶναι, Videtur fomes esse et suscitabulum unde reliqui omnes affectus accenduntur. Item, Semina omnis generis permixta, Miscella omnis generis seminum, (371.) de Pind. Συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθῳ, eis τὸ μέλος ἐξέχεεν. Quamobrem Corinna σκώπτουσα eum dicebat ὀλῶ τῷ θυλάκῳ σπείρειν, non τῇ χειρὶ: manu enim spargi et disseri solent semina, non toto sacco effundi. Item πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἐψημένη, Omnis generis semina s. legumina musto iucocta, quod Alcman uno verbo πνάνιον nominat, teste Sosibio ap. Athen.

(648.) ubi etiam memoratur quædam παγκαρπία. A
[* Πανσπερμηδόν, Nicander Athenæi p. 372.]

Πόλυσπερμος, Multum seminis ferens, Abundans semine, Theophr. H. Pl. 7, 3. "Ἀπαντα δὲ πολύχοα καὶ πολυσπέρματα· πολυκαρπώτατον δὲ τὸ ὤκιμον. Item de homine aut alio animali dicitur pro Copiose fundens semen, Multum seminis emittens: opp. superiori ὀλιγόσπερμος. ["Ad Charit. 781. 784." Schæf. Mss.] Πολυσπερμία, ἡ, Multum semen, Affluentia seminis genitalis. ["Horapoll. 152." Wakef. Mss.]

[* Ταχύσπερμος, Aristot. H. A. 10, 3.]

Σπερματώδης, Seminalis, Aristot. Probl. 1, 5. "Ἡ τε πολλὴ κίνησις ποιεῖ κόπον καὶ ἡ ἰσχυρά· τοιαύτη δὲ, ἡ σπερματώδης· πολλὴ δὲ, ἡ συνεχὴς καὶ μία: ubi σπερματώδης κίνησιν videtur dicere talem κίνησιν, qualis est ἡ τῶν ἐκβαλλόντων σπέρμα. Gaza vero aliam lectionem videtur secutus; sic enim vertit ea Aristot. verba, Membra tum a multo, tum a vehemente motu franguntur. Est autem vehemens, qui passim per loca inæqualia agitur: multus vero, qui continens continuusque est. ["Stob. 289. Schol. Nicandri 'A. 253." Wakef. Mss. Artemid. 4. Proœm. "Ὅσα σπερματώδεστερα καὶ οὐκ ἐξεργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί."]

Σπερματικός, itidem Seminalis. Phanias ap. Athen. (58.) Τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικός τύπος. Item σπερματικά ἀγγεῖα, ap. Medicos et Physicos, Seminis genitalis conceptacula: itidemque σπερματικοὶ πόροι, Meatus semini genitali attributi, ap. Alex. Aphr. quo nomine dici quidem possunt Vasa omnia per quæ semen defertur: proprie tamén sic appellantur Vasa duo a testibus sursum ascendentia et in παραστάτην ἀδηνοειδῆ inserta, semenque eo deferentia: ut inter alia tradit Gorr. Eidem Gorr. σπερματικά ἀρτηρίαι sunt Dux arteriæ, una dextera, altera sinistra, a trunco arteriæ magnæ descendentes exortæ, et in testes demissæ. Et σπερματικὰ φλέβες, Venæ dux in testes demissæ, spermatis materiam ad eos deferentes: quarum una dextera est, altera sinistra. Vide plura ap. eund. Gorr. Apud Philon. de Mundo, 'Ο σπ. λόγος τῆς διακοσμήσεως τοῦ κόσμου, Bud. vertit Ratio seminalis cōsugmentationis mundi. Itidemque e Diog. L. (7, 148.) idem Bud. affert σπερματικὸς λόγος τοῦ κόσμου, p. 371.: et σπερματικοὶ λόγοι in homine, p. 381. ["Casaub. ad Athen. 105. 120. 128." Schæf. Mss. M. Anton. 4, 14. 21. "Ulpianus ad Dem. Olynth. 1. sub init. ad προοίμιον πραγματικὸν refert σπερματικὴν κεφαλὴν ἐπαγωγὴν, h. e. Sparsam vel Inspersam per proœmium argumentorum et capitum causæ sequentium mentionem, ita ut proœmium veluti omnium causæ nervorum semina contineat. Eodem modo Syrianus ad Hermog. Διαρ. Στασ. 169. proœmia dicit σπερματικώτεrais χρώμενα ἐννόηαι. Dionys. Jud. Lys. c. 18. de narrationis Lysiæ virtutibus disserens, illud ipsum sine metaphora ita expressit: Πιθανὰ εἶναι, καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθώς συνεπιφέρειν. Idem quoque Quintil. 4, 2. p. 185. de narratione dixit: Semina quædam probationum spargere: vide Προκατασκευή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Σπερματικόν, τὸ, Theol. Arithm. 189. Ast. * Σπερματικός, 158. Vide Schn. Lex. "Clem. Alex. 308. 883(=263. 749)." Wakef. Mss. "Argum. Demosth. Mid. 513, 16. Reisk." Boiss. Mss. "Eust. 4, 15(=3, 28.)" Seager. Mss. "Iren. 36. Athan. 2, 170." Kall. Mss.]

Σπερματίας σικυὸς, i. q. σικυὸς πέπων, s. simpliciter πέπων, teste Athen. (68.) ubi e Cratino affert, ἐν Πάρῳ Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. Forsan autem σπερματίας dicitur a seminis copia. ["Casaub. ad Athen. 142. Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss.]

Σπερματὶς, ἴδος, ἡ, i. q. σπερματική: ut σπερματίδες φλέβες Aristotelὶ dicuntur quæ aliis σπερματικαὶ, Venæ seminales s. spermaticæ; vel, ut alii, Seminariæ venæ, H. A. 3. ["Clem. Alex. 126." Wakef. Mss.] Affertur tamen ex eod. Aristot. ETIAM Σπερματῖτις φλέψ, itidem pro Seminaria vena e Gazæ interpr.

Σπερμάτιον, τὸ, Parvum s. Exile semen, Minutum

seminis granum, Theophr. ap. Athen. (66.) de piperis generibus, Τὸ δὲ πρόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μικρὰ ἔχον, Minuta grana instar eorum quæ fert papper. Utitur et Diosc. 2. de Cheledonias.

[* Σπερματία, Sementis, Symm. Ps. 64, 10.]

Σπερματώ, Semino, Consero: σπερματῶν ἐν γῇ, Ager qui seminatur s. conseritur, cui semen mandari solet. Theophr. C. Pl. 3, 2. Περὶ τῆς ἀροσίμου δὲ καὶ σπερματουμένης ὁμοίως· τοῖς μὲν γὰρ οὐ ταῦτα, τοῖς δ' οὐκ ἴσα, τοῖς δ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ τὴν αὐτὴν ἄραν ἀποδιδόναι δεῖ. [* Σπερμάτωσις, Emissio seminis, Phanias Athenæi 61.]

[* "Ἀποσπερματοῦμαι, Semen fio, Nemes. 210." Wakef. Mss.] Ἐκσπερματοῦμαι, Ad semen pervenio, Semen reddo. Affertur enim ἐκσπερματῶν pro Semen reddit. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 1. Τὴ ἐν ταῖς θερμομερίαις σπαρέντα θάττον ἐκκαλοῖ καὶ ἐκσπερματοῦται.

Σπερματίζω, i. q. σπερμοφορῶ et σπερμοφυῶ, s. Semento, ut Plinium loqui supra dixi. Moses Exodi 9, (32.) dicit linum in Ægypto a grandine ictum et læsum fuisse: quia jam ἦν σπερματίζον, eo quod jam semen in suis folliculis concepisset: quod non nisi adultum facit. Vulgata Versio ibi habet, Jam folliculis germinarat. Itidem pro Semen emitto, Bud. e Basil. 35. Οὔτε κάλαμος, οὔτε ἄγρωσις, οὔτε σκόροδον, οὔτε ἄλλα μυρία γένη φυτῶν σπερματίζονται φαίνεται. ["Æsch. Eum. 663." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Σπερματισμός, ὁ, Seminis emissio. At τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν exp. Plantas semine natas transplantare, ap. Theophr. H. Pl. 4. Διὸ καὶ τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέροντες, φυτεῖν τὰς ἐκφύσεις.

Ἀποσπερματίζω, Semen emitto, Semine genero, ἐκμαίνομαι, ex Aristoph. Sic ἀποσπερματίζουσαν ὀνειρώττοντες. Itidem Aristot. de Gener. Anim. 2. Τὸ δὲ συμβαίνειν ἡδονὴν τῇ συνουσίᾳ, οὐ μόνον τοῦ σπέρματος προιεμένου ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πνεύματος, ὃ συνισταμένον ἀποσπερματίζει. [* "Ἀποσπερματίζω, Tzetz. ad Lyc. 598." Kall. Mss. "Ad Hesych. 146." Dahler. Mss. "Schol. Opp. 'A. 1, 479." Wakef. Mss.] Ἐκσπερματίζω, Semen emitto, σπέρμα ἐκβάλλω, Num. 5, (28.) Ἐὰν δὲ μὴ μιανθῇ ἡ γυνή, καὶ καθαρὰ ᾗ, καὶ ἀθῶα ἔσται, καὶ ἐκσπερματίσει σπέρμα, Semen emittet, i. e. Procreabit liberos.

[* "Σπέρμεϊος, * Σπέρμιος, Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 33, 5. 39, 5.]

Σπερμεῖον, τὸ, i. q. σπέρμα, Semen, Sementis, Nicander Θ. (599.) ἱππεῖον γε ταμῶν σπερμεῖα σελίνου, Hipposelini semen. Alibi dicit σπέραδος et σπείρω, [894. 900. 944. 'A. 201.]

Σπερμαίνω, i. q. σπείρω, Sero, Semino. Item sicut aliquis dicitur σπείρειν liberos, sic et Hesiod. Ἔργ. 2, (353.) Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς, Ne liberum procreationi operam des reversus a sepulchro, sed a sacris epulis. ["Med., Nonn. D. 3, 293." Wakef. Mss. * Σπερμαντός, unde * Ἀσπερμαντος, et adv. * "Ἀσπερμάντως, Andr. Cr. p. 19." Kall. Mss.]

Ἀποσπερμαίνω, i. q. σπερμαίνω, Semino, Sero. Item pater filium dicitur σπερμαίνειν s. ἀποσπερμαίνειν pro Procreare, Gignere, sicut et ap. Latinos pater solet Sator pro Pater. Apud Euseb. Pr. E. p. 45. paternæ Ed. "Ὅτ' Ἐπίκουρον πατὴρ ἀπεσπέρματι." ["Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * "Ἐπισπερμαίνω, Andr. Cr. 25." Kall. Mss. * "Ἐπισπερμαίνω, falso pro ἀποσπερμαίνω, Eudoc. p. 159." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Σπέραδος, τὸ, i. q. σπέρμα et σπερμεῖον, Semen, Nicander Θ. (649.) Καὶ σπέραδος νεμεαῖον ἀειφύλλου σελίνου, 'A. (330.) Καὶ σπέραδος κραιβήην, Semen brassicæ. Alibi σπερμεῖον et σπείρημα dicit. ['A. 134. Ἀμμίγδην σπέραδεσσιν ἐντροχάλοιο λίνου.]

Πολυσπερής, Epith. hominis est ap. Poetas, Il. B. (804.) Ἀλλ' ὅτ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, Hominum per diversos terræ tractus sparsorum, Hinc inde per totum orbem disseminatorum. Schol. exp. non solum ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένον, ut Suidas πολυσπερέας φάλαγγας exp. ἐπὶ πολλὰ μέρη

διεσπαρμένας, sed etiam πολυγενῶν et πολυεθνῶν. A Itidem Hesiod. Θ. (365.) de filiabus Oceani et Thetidis, Α' ῥα πολυσπερές γαίαν καὶ βένθεα λίμνης Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι. Et Empedocles ap. Plut. in fine libri 5. Symp. Φῦλον ἄμυσον ἄγούσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Verum Plut. πολυσπερὴς eo loco active accipere videtur, citans ea verba Empedoclis, ut probet nullum animalium genus, nec terrestre nec æereum, esse adeo γόνιμον, s. πολυτεκνον et πολύγονον, ac est τὸ τῶν θαλαττίων. Et sic πολυσπερὴς esset Fœundus, Late suum genus et propaginem spargens, ut qui πολλὴν γενεὴν σπέρμαίνουσι, secundum Hesiod. ["Huschk. Anal. 275. Jacobs. Anth. Proleg. 57. 11, 204." Schæf. Mss. "Stob. 562, 4. Opp. 'A. 1, 1. Quint. Sm. 13, 339." Wakef. Mss. * Πολυσπέρεια, Nicet. Ann. 8, 1.]

"Σπερύνω, Semino, Irascor, Minor, Persequor, "Hes."

"Σπερὸς, Curvus, VV. LL."

* "Σπαρτέον, Serendum, Clem. Alex. 188. 192. 220. Geopon. 2, 20. 14, 23." Kall. Mss.]

Σπαρτός, Seminatus, Satu editus, Qui satu provenit, Athen. (62.) Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι, καὶ σφόδρα ὑπερμεγέθεις γίνονται: sunt enim quidam ἐλείοι et ὄρειοι, ὧν οἱ κάλλιστοι οὐ σπείρονται. Et σπαρτὴ θυμβρα, ap. Diosc. 3, 45. Satureia quæ satu provenit, s. sativa. Item σπαρτοὶ ἄνδρες, Viri qui satu provenerunt, sc. e dentibus interfecti a Cadmo draconis, quos eum Pallas jusserat motæ supponere terræ, populi incrementa futuri. Paruit, impresso et sulcum patefecit aratro: Sparsit humi jussos, mortalia semina, dentes. Unde, fide majus, glebæ cæpere moveri: Primaque de sulcis acies comparuit hastæ, Tegmina mox capitum, picto nutantia cono: Mox humeri pectusque, onerataque brachia telis Existunt, crescitque seges olypeata virorum: ut Ovid. cecinit Metamorph. 3. Sic Eur. Herc. F. (792.) "Ἢξερ' εὐγαθεὶ κελάδῳ Ἑμὴν πόλιν, ἐμὰ τεῖχη, Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη, Χαλκαεσπίδων λόχος: quam terram s. urbem Ovid. propterea Draconigenam appellat: at τοὺς σπαρτοὺς ἄνδρας, Serpentigenas. Rursum Eur. Phœn. (933.) Γῆν, ἣ ποθ' ὕμιν χρυσοσπῆληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν. Ibid. pro Serpentigena s. Draconigena dicit, ὃς δράκοντος γέννος ἐκπέφυκε, Qui exortus est e dente e draconis maxilla evulso. Ibid. λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους: ut Pind. quoque ap. Plut. ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν. Aliquanto post, "Ὅς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ Σπαρτοὺς ἀνακτας τῆσδε γῆς ἰδρύσατο. Ab his Sparta creditur nomen accepisse, ut in Σπάρτη annotavi. ["Σπαρτός, Gesner. Ind. Orph. Markl. Suppl. 578. Musgr. ibid. Wakef. Eum. 1414. Abresch. Æsch. 2, 61. Σπαρτοὶ, Wytténb. ad Plut. de S. N. V. p. 88. Valck. Phœn. p. 298. 308. 309. 346. ad Diod. S. 2, 358. ad Lucian. 2, 292." Schæf. Mss.]

Ἀσπαρτος, ὁ, ἡ, Non satus s. seminatus, Inseminatus, ut Vitruv. loquitur. Od. I. (109.) Οὐτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὐδ' ἀρώσιν. Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα, καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. Item ἄσπαρτος γῆ, Terra s. Ager qui non seminatur, Cui semen non committitur, (123.) Ἀλλ' ἦ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡματα πάντα Ἀνδρῶν χηρεῖ. Sic ἄσπορος γῆ dicitur de Terra sterili et cui semen non mandatur, utpote malæ et ingrata. ["Boiss. Philostr. 290. Ruhnck. Ep. Cr. 149. ad Diod. S. 1, 331." Schæf. Mss. Numenius Athenæi p. 369.] Ἀσπάρτως, Semente non facta, Citra sationem.

Σπός, ὁ, Satio, Satus, Ipsa serendi s. seminandi actio, Plato Tim. Μετὰ τὸν σπόν, Post sationem, ut Cic. interpr. p. 34. mei Lex. Cic. Et τὸν σπόν ποιέσθαι, quod Cæsar et alii Lat. Scriptt. dicunt Sementem facere, pro Semina in humum spargere, Semina terræ mandare: σπείρειν. || Accipitur etiam pro Ipso semine, idemque significat quod σπέρμα, Epigr. ὅρε σπόν ἐμβαλε γαίῃ, Cum mandasset semina terræ, solo ingessisset semina. Sic Xen. quoque usurpavit in Æc. || Annotant accipi etiam pro Ipso loco in quo aliquid seritur. ["Apoll. Rh. p. xiii. Σπ. παίδων, Bast Lettre 222." Schæf. Mss. Lex. Xen.]

* Σπορολόγος, unde * Σπορολογέω, Dionys. H. Epit. 15, 3. Ἀρούρας ἀκμαίας ἤδη σπορολογεῖσθαι.]

Ἀγχίσπορος, ὁ, ἡ, E propinquis satus, E propinquo sanguine satus, i. e. Propinquus, Consanguineus. Suid. exp. ὁ ἐγγὺς γένους, Affinis genere: afferens e Damascio, Γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχισπόρου. ["Musgr. Heracl. 37. Lucian. 3, 501." Schæf. Mss. "Οἱ θεῶν ἀγχισποροί, Plato Pol. 1, 3. p. 391." Gattaker. Mss.]

* "Ἀλλόσπορος, Theod. Prodr. Ep. f. 111." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

* "Ἀντίσπορος, Nomoc. in Cotel. Monum. 1, 154." Kall. Mss.]

Ἀσπορος, i. q. ἄσπαρτος, Non seminatus, Cui semina commissæ non sunt: de terra. Plut. Coriol. (12.)

Ἀσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας. Videtur accipi etiam pro Semen præparce reddens, ideoque non conserenda ob sterilitatem: idemque propemodum significare quod ἄγονος: ut ap. Lucian. (2, 931.) Οὐχ οὕτως ἄσπορος οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή. Ac pertinet huc illa exp., quæ ἄσπορος exp. Seminis experts, Segete vacans: a σπός significante σπέρμα: idemque est quod ἄσπερμος, ut Hes. ἄσπορον exp. χωρὶς σπέρματος, ἄγονον. ["Boiss. Philostr. 290. Ruhnck. Ep. Cr. 149. ad Charit. 325." Schæf. Mss. Eust. Proœm. Odyss. 1379. * "Ἀσπόρος, Joannes Monachus Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 34. Psellus in Cantic. Cant. 6, 7. Jo. Damasc. Hymn. in Theogon. (25.) p. 3. Ed. Paris. 1570." Boiss. Mss. "Athan. 2, 360. Andr. Cr. 31. 259. 304. Bini Conc. Gen. 2, p. 2." Kall. Mss. Greg. Naz. 2, 262. * Ἀσπορία, Manetho 4, 585. "Ad Charit. 753." Schæf. Mss. "Orac. Sibyll. 3. p. 260." Kall. Mss.]

* "Αὐτόσπορος, Huschk. Anal. 79. Valck. Adonias. p. 217." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. Nonn. D. 7, 78. 40, 401. 45, 171. Æsch. Fr. Prom. Sol. ap. Steph. B. v. Ἀβιοί.]

* Βαθύσπορος, Eur. Phœn. 648. 673. Orph. H. 10, 14.]

Δεκάσπορος, In quo decem sementes factæ sunt, Eur. (Tro. 20.) δεκάσπῳ χρόνῳ, Tempore quo decem sementes factæ sunt, i. e. Decennio: sic Lat. Poetæ dicunt Decem messes, s. æstates, pro Decem annos.

* "Ἐνσπορος, Hermes Pœmand. 17. bis." Boiss. Mss.]

* Ἐρίσπορος, Opp. K. 2, 119. αἷα.]

Εὔσπορος, s. Ἐνσπορος, Fœcundus seminis, ["Stob. 176. Heer., Aristoph. Ὀρν. 230. "Jacobs. Anth. 12, 370. Epigr. adesp. 487. Anal. 1. p. 2." Schæf. Mss.]

* Κακόσπορος, unde * Κακοσπορία, Jacobs. Anth. 12, 95. Epigr. adesp. 450." Schæf. Mss.]

* Λαμπρόσπορος, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.]

* Νεόσπορος, Æsch. Eum. 661.]

Ὀμόσπορος, Simul seminatus s. satus, Eadem stirpe satus, Eod. sanguine natus, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος γεγωνὺς, ut Plut. loquitur: unde ap. Hes. ὁμόσποροι, ἀδελφοί. || Item ὁμόσπορος active accipitur pro ὁ τὴν αὐτὴν τιμὴν σπείρων γυναῖκα, Qui eandem mulierem semine implet, i. e. Cum eadem muliere rem habet cum qua alius: quo modo accipit Schol. Soph. Œd. T. (460.) Φανήσεται δὲ παῖσι τοῖς αὐτοῦ ξυνὸν Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ· καὶ ἡς ἔφν Γυναῖκός, υἱὸς καὶ παῖς· καὶ τοῦ πατρὸς Ὀμόσπορός τε καὶ φονεύς: [260. Trach. 212. "Hymn. in Cer. 85. Mitsch. 139. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578. Valck. Phœn. p. 370. Musgr. Herc. F. 1079." Schæf. Mss.]

Ὀψίσπορος, Qui sero s. tarde seritur, novissime seritur, (ut Plin. dicit Novissime germinans pro ὀψιβλαστής,) vel etiam Sero serendus: ut e Theophr. H. Pl. 8. affertur ὀψίσποροι σῖτοι s. πυροί, pro Frumenta quæ sero serenda sunt: quibus opp. τὰ πρωίσπορα. [Theophr. C. Pl. 2, 12, 4.] Ὀψισπορέω, Sero sementem facio, Tarde sero. Theophr. active s. transitive usurpat, cum accus. construens, ut H. Pl. 8, (1, 7.) Περὶ τοῦ πρωίσπορεῖν ἕκαστα καὶ ὀψισπορεῖν αἰ

χωραὶ διαφέρουσι: (8, 6, 5.) "Ἐνιοὶ δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωῒσπορεῖν εἰώθασι.

Πολύσπορος, Satu s. Semine abundans, Segete abundans, Opp. K. 3, (23.) Πάρθων τε πολὺσπορος, εὐβοτος αἶα, Frugifera et pascuis abundans Parthorum tellus. Affertur et πολὺσπορος Πὰν ex Epigr., sed sine expositione. ["Wessel. Obs. 181. Jacobs. Anth. 10, 405." Schæf. Mss. * Πολυσπόρος, Sext. Emp. adv. Math. 5, 58. * "Πολυσπορία, Horapollon c. 11." Boiss. Mss.]

Πρωῒσπορος, opp. præcedenti ὀψίσπορος, i. e. Qui mature seritur, etiam Præmature serendus, ut πρωῒσπορα frumenta ap. Theophr. H. Pl. 8, (1, 3.) exp. Frumenta præmature serenda: quibus ibid. opp. τὰ ὀψίσπορα: [ibid. 2. πρωῒσπορώτερον.] Πρωῒσπορέω, Præmature sero, Mature semino. Accusativo jungitur, ut videbis in Ὀψίσπορέω. Sic idem Theophr. H. Pl. 8, (1, 2.) Τὰ μὲν αὐτῶν φιλεῖ πρωῒσπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὀφέ. Itidemque C. Pl. 4, 8. Et 3, 30. Πρωῒσποροῦσι τὸν κύαμον, Fabam mature serunt. Itidem πρωῒσπορηθεῖς, Mature satus.

Πρωτόσπορος, Qui primus seminatus est, Primo satus. ΣΙΝ Πρωτοσπόρος scribas, significabit, Qui primus serit aut sevit. Apud Nonn. Jo. Παιδοτόκου γόνος ἔσκε βίον πρωτόσπορος ἀρχή, Fuerunt nuptiæ quæ principium et seminarium sunt vitæ liberos procreantis: [cf. Jo. 107. 112. Athen. 451. Lucian. 2, 432. "Const. Manass. Chron. p. 113." Boiss. Mss. "Ænigma 14." Schæf. Mss.]

Πυκνόσπορος, Dense satus, seminatus, [Theophr. C. Pl. 3, 21, 5.] Πυκνοσπορέω, Dense sero, semino, etiam semen spargo, cum sc. accusativus non additur. Pass. Πυκνοσπορούμαι, Dense seror, Theophr. (C. Pl. 4, 14, 1.) Τῶν δ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβῆ κύαμος, καὶ διὰ τὸ πολὺφυλλος εἶναι, καὶ διὰ τὸ πυκνοσπορεῖσθαι. Affertur πυκνοσπορούμενος et pro Qui frequens seritur: [H. Pl. 8, 6, 2. 7, 2.]

* Ταυτόσπορος, Nicet. Annal. 12, 4. * Τριτόσπορος, Æsch. Pers. 815. al. * Τρίσπορος.]

* Χρυσόσπορος, Nonn. D. 10, 145. 276.]

Σπόριμος, ὁ, ἡ, Qui seminari s. conseri solet, Diosc. 3, 128. de Artemisia, Γεννᾶται καὶ εἰς χώρας σπορίμους, Nascitur et in agris consitis, s. Agris frumentariis, ut Ruell. vertit. Gaza, Ἐν τῇ σπορίμῃ γῇ translulit In segetibus. In Evang. certe (Matth. 12, 1.) legitur Ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων pro Per segetes. At σπόριμος χάρος, ex Genes. 1, (29.) pro Gramen s. Herba semen afferens. ["Jacobs. Anth. 9, 39." Schæf. Mss. Theocr. 25, 219. Manetho 3, 396.]

Σπορεὺς, ἑὺς, ὁ, Sator, Seminor, Xen. Œc. [20, 3. cf. J. Poll. 1, 221.] Legitur et ap. Hes., in expositione NOMINIS Σπορευτῆς, quod verbale est a VERBO Σπορεύω, Sero, Semino. Sic σκαλεύω dicitur et σκαλεύς. [* Σπορευτός, Theophr. C. Pl. 3, 20, 6. χώρα.]

* Σπορέω, Strabo 16. p. 390. Sieb. dis σπορεῖται, sed perperam pro διασπορεῖται, a * διασπορέω.]

Σπορητός, Satio, Satus, i. q. σπόρος et σπορά, Theophr. H. Pl. 8, 3. Εἰ καὶ ὁ σπορητός πρότερον γέννηται, Si satus quoque præcesserit, ut Gaza vertit. Paulo ante, Τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἔξ μῆνας, sc. τελεῖσθαι: ubi potius σπορητός significat Sata, Semen terræ commissum. Exp. etiam Tempus serendi. [Xen. Ἑλλ. 4, 6, 13. "De acc., Reiz. de Acc. 112." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1384. ἡ διοσδότη Γάνει σπορητός, ubi Schutz. emendat ἡ Διὸς νότῳ Ἰάν * εὐσπόρητον.]

Σπορά, ἡ, Satio, Satus, i. q. σπόρος, Theophr. H. Pl. 8, 3. Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειούνται ταῖς ἀπάσαις, Maturantur cum plurimum diebus quadraginta a semente facta. Affertur et pro Seges ex Eur. (Andr. 637.) Significat etiam Genus: ut ap. Soph. (Aj. 1298.) τοῖς δ' ὀνειδίξει σποράν, exp. τὸ γένος. Eur. (Hec. 659.) pro Prole etiam s. Fœtu usurpavit, quo modo et σπέρμα accipitur: ut videbis in Σπαργάω. Suidæ σπορά est διανομή. ["Plut. Mor. 1. p. 4. Ox., Wakef. S. Cr. 2, 69. 5, 39. 148. Trach. 316. Thom. M. 906. Musgr. Cycl. 56." Schæf. Mss.]

Σποράς, ἄδος, ὁ, ἡ, Sparsus, Dispersus, Qui dispa-

latus vagatur hue illuc, Eur. Rheso (701.) σποράδα κέκτηται βίον, i. e. πλανήτην βίον, Vagatur hue illuc, Vitam degit vagabundant. Nonn. πανελλήνων σποράδες στίχες, Dispersi huc illuc et dispalati. Sic σποράδες νῆες, Naves dispersæ et palantes. Itidem Plut. Fab. Φεύγουσαι γὰρ ἐναι τῶν βοῶν σποράδες, Fugientes enim nonnullæ vaccarum palantes: (cf. Thes. 24.) Necnon Σποράδες νῆσοι, in mari Ægeæ dispersæ, quas alii Κυκλάδας appellant, si Suidæ credimus: cui tamen refragatur Plin. 4, 12. Cum Suida facere videtur Virg. quoque, qui Æn. 3. dicit sparsasque per æquor Cycladas. Item σποράδες νοῦσοι ap. Hippocr. (384, 14.) Morbi non congenere, sed sparsim grassantes: Gal. exp. διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, ἄλλαι ἄλλοις συμβαίνουσιν: vide et Σποραδικός. Item ἡ σποράς αὐτῆς, sc. arenæ, οὐσία συμφύεῖσα ἡνώθη, Sparsa ejus natura in unum coaluit, Philo de Mundo. Itidemque σποράδα γῆν accipimus pro Arena aut Pulvere: nam ejusmodi terra non cohæret ut aliæ. Suid. exp. κοινορτόν ἢ χοῖν γῆς. ["Ad Timæi Lex. 168. ad Diod. S. 1, 212. Phryn. Ecl. 50. Jacobs. Anth. 7, 15. 191. 12, 57. Lobeck. Aj. p. 272." Schæf. Mss. Plut. 7, 697. λόγοι.]

Σποράδην, Sparsim, Palatim: ut Liv. Equites peditesque certatim potius ruere, ac palatim per campum properare ad hostes. Suid. exp. διεσπαρμένως ὣδε κάκεισε, Sparsim s. Palatim, Huc illuc. Arat. (389.) Ἄλλοι δὲ σποράδην ὑποκείμενοι ὑδροχοῖ, i. e. Cic. interpr. sub pedibus sparsæ radiantis aequani. Isocr. Hel. Enc. (17.) Τὴν πόλιν σπ. καὶ κατὰ κύμας οἰκοῦσαν, eis ταυτὸν συναγαγόν. ["Jacobs. Anth. 7, 191. 12, 57." Schæf. Mss.]

Σποραδικός, Palans, Vagus, s. σποράδα βίον κεκτημένος, ut Eur. loquitur: veluti σποραδικὰ ζῶα, s. θηρία, Bestiæ quæ huc illuc dispersæ et dispalati, non gregatim, pascuntur, ut quæ μόνια et solitaria s. solivaga alio nomine appellantur. Aristot. Polit. 3. Τῶν τε γὰρ θηρίων, τὰ μὲν ἀγελαῖα, τὰ δὲ σποραδικὰ ἐστὶ: H. A. 1. Τὰ μὲν πολιτικά, τὰ δὲ σποραδικὰ. Ubi πολιτικά animalia vocat Quæ civitatum ritu societatem ineunt, et una vivunt, ut apes et formicæ inprimis. Et σποραδικὰ νοσήματα ap. Medicos, sc. τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενα, ut auctor Definit. Med. tradit.

Ἀσποείρω, i. q. τὸ σπέρμα καταβάλλω, ut ἀσποείρω eis τὴν γῆν, Lucian. Semen jacio, s. spargo et dissero. [Schol. Pind. Π. 9, 59.] UNDE Ἀσποσπος, Satus ab aliquo, i. e. Ab aliquo oriundus et ortus, Originem et genus ab aliquo ducens. ["Nonn. D. 11, 142." Wakef. Mss.]

Διασπείρω, Dissero, Dissemino. Metaphorice plurimè, ut Dissemino quoque et Spargo ap. Latinos. Xen. Ἑλλ. (5, 1, 22.) αἰτ, Διασπείρας λόγον ἡ μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων, Rumorem disseminavit: ut Cic. Disseminatus dispersusque sermo. Plut. Coriol. Ὅθεν αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, Clam spargebantur. Isocr. vero in Epist. ad Phil. Καὶ τοῦνομα τοῦτο διασπείρης eis τὴν Ἀσίαν, Usque in Asiam dissemines et dispergas, etiam Per Asiam spargas. Pass. Διασπείρεσθαι, Dispergi, Spargi, i. e. Dissipari, Dispalari, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 1.) Διεσπαρμένοι ἐλεηλάτουν, 1, (2, 2.) Διεσπαρμένους ὄντας τῶν Ἀθηναίων τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον. Sic Διασπάρῃ ὁ λαὸς, Dispersus et dilapsus est populus. Et, Διασπείρομενον πνεῦμα, Ventus qui in varias partes dispergitur et diffunditur. "Διασπαρεῖς, Dispersus, Dissipatus." ["Wakef. Trach. 781. ad Diod. S. 1, 413. 2, 174. Cattier. Gazoph. 72. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Greg. Cor. 388.]

Διεσπαρμένως, Sparsim, Palatim. Utitur Suidas supra in Σποράδην. ["Moschop. π. Σγ. p. 190, 7." Boiss. Mss. "J. Poll. 3, 129." Kall. Mss. "Anna C. 469." Elberling. Mss.]

Διασπορά, ἡ, Disseminatio, Dispersio, Dispersus, Cic. Dispersu illorum actio de pace sublata est, i. e. Dispersis illis, Plut. (10, 565.) Αἰτίαν ὑπειπών, θλίψαι τε καὶ διασπορὰς ἀτόμων, ἐτέρων δὲ συμμίζει καὶ παραζεύξει: [546.]

* "Διασποράδην, Clem. Alex. Strom. 1, 2. p. 297." Kall. Mss.]

Διασπορεύς, Qui dissemit, disseminat, dispergit.

Ἐνδιασπείρω, Dissero et dissemino in, Dispergo inter, Intersero, Interspergo. Pass. Ἐνδιασπείρομαι, Interseor, Interspergor, Plut. (10, 562.) *A δὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὅμαῖς καὶ χροαῖς ἐνδιασπαρμένα: (6, 375.) Idem in Numa (17.) Ἐνδιασπαρεῖσα διαφοραῖς, In contentiones dissipata. [* Ἐνδιασπαρμένως, Eunap. p. 12." Dindorf. Mss. "Ἐνδιασπαρμένως, (sic,) Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii." Schæf. Mss.]

Ἐνσπείρω, Insero, Insemino. Item aliquis rumor ἐνσπείρεσθαι dicitur pro Disseminari et spargi in, s. per: ut Xen. K. Π. (5, 2, 14.) p. 73. Καὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται, In castris eorum sparsus et disseminatus fuit. ["Fischer. Descr. Lectt. 1798—9. p. iv. ad Lucian. 1, 198." Schæf. Mss. Ἐνσπείρω, Apoll. Rh. 3, 1184. * Ἐνεσπαρμένως, Spar-sim, Eunap. p. 8. * Παρενσπείρω, Eust. II. A. p. 6, 33. 89, 30. 1209, 28.]

Ἐπισπείρω, Insuper sero, s. Denuo semino: ut cum priore sementi amissa fit denuo alia: quod Bud. dicit Supersemino, Gaza Supersero: itidemque ἐπισπορά s. ἐπισπορία Budæo est Altera satio, Gazæ Sementis postera: cujus signif. exempla paulo post afferam. || Insero, Insemino, Super aliquo sero, In aliquo sero: ut cum semen non nudum seritur, sed intra aliquid conditum deponitur, ut spongia, bulbo; vel cum præcisis germinibus caulibus, in medullam ipsius caulibus aliud semen inditur, s. inseritur et iuseminatur: quod in arboribus ἐμφυτεύειν dicitur: cujus insitiosis meminit Plin. 19, 8. Theophr. C. Pl. 2, 33. Τοῦ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθη περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπείρομενον σπέρμα, φασὶν αὐτὴν μερον ἀναβλαστάνειν, καὶ ταχὺ περιλαμβάνειν καὶ τὴν ἄκανθαν: cui similem locum in Ἐπισπορά vide. Unde Plin. 13, 24. Non omittendum est, inquit, et quod Babylone seritur in spinis, quoniam non aliubi vivit, sicut et viscum in arboribus: sed illud in spina tantum quæ regia vocatur. Mirum quod eadem die germinat, qua injectum est: incipitur autem ipso canis ortu, et celerrime arborem occupat. Ubi nota eum ἐπισπείρειν vertere Serere in, Injicere. Idem Theophr. in priore quoque signif. usurpasse existimatur verbum ἐπισπείρω, sc. pro Sementem s. Sationem itero, quomodo Plin. Cum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseverunt. Itidemque Ovid. Reseminare dixit. Locus Theophr. est H. Pl. 7, 1. Δυσφύεσται δὲ πάντων τὸ σέλιον· τεσσαράκοσταῖον γὰρ φασὶν οἱ τὰ συντομώτερα λέγοντες· οἱ δὲ πεντηκοσταῖον, (ἀναφύεσθαι) καὶ τοῦτο κατὰ πάντας τοὺς ἀρότους· ἐπισπείρουσι γὰρ τινες ἐπὶ πᾶσι. Ubi Gaza, Quod etiam omnibus sementibus fieri potest; quidam enim id adjungunt. Alii pro simplici σπείρουσιν illic accipiunt. Rursum Matth. σπείρω pro ἐπισπείρω usus est; nam 13, (25.) cum dixisset quendam seminasse bonum semen in agro suo, subjungit, interea dum ipse dormiebat, venisse inimicum ejus, et σπείραι ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου: debuisset enim potius dicere ἐπισπείραι: ut Greg. Naz. ad h. l. alludens, Μόνον μὴ καθύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνῶντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Itidemque Damasc. in sequenti Ἐπισπορά. ["Jacobs. Anth. 10, 416." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 526., var. lect. Opp. 'A. 3, 462." Wakef. Mss.]

Ἐπισπορά, ἡ, Satio iterata, qua satis novum semen superseritur. Damascen. alludens ad locum Matth. in Ἐπισπείρω citatum, Ἀμαρτία γὰρ οὐ φυσική ἐστίν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐκουσίως· σπασμένη, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐτεξουσίᾳ προαίρεσει ἐκονοῖται· συνιστάμενη. Hesiod. ἐπισπορίαν vocat Iteratam sationem. || Insitio qua aliquid seritur in alio, Theophr. C. Pl. 2, 24. ubi τοῖς ἐπισπείρομένοις προαίρεσιν adhiberi dicit, Τὸν καιρὸν λαμβάνουσι τῆς ἐπισπορίας, ὅταν ὀργᾷ τὸ ὑποκείμενον· ὥστε ἢ ἄκανθα φαίνεται περὶ τὸ ἄστρον: dicit ergo non fortuito et quovis tempore fieri τὴν ἐπισπορίαν, sed tunc cum τὸ ὑποκείμενον, i. e. Id in quod injici solet τὸ ἐπισπείρομενον, animadversum est ὀργᾶν.

Ἐπισπορία, ἡ, i. q. præcedens ἐπισπορά, i. e. Iterata satio, Sementis iterata, Hesiod. Ἔργ. 2, (64.) de

A servo quadragenario, τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι, Quo nullus juniorum peritior est disseminare probe semina et secundam vitare sationem. Cum enim non æqualiter ubique grana disseminantur et sparguntur, sed alicubi densius, alicubi rarius, iterare sationem plerumque necesse est. Hunc autem istorum verborum esse sensum, Græci Scholl. confirmant. E quibus Moschop. σπέρματα δάσσασθαι exp. καταβάλλεσθαι εἰς τὴν ἀρουμένην γῆν, εὐτάκτως μεριζόμενα, itidemque Proclus: et Tzetzes, τὰ σπέρματα καλῶς διαμοιράσαι καὶ σπείραι. At ἐπισπορίαν Moschop. esse dicit, τὴν ἐπὶ τοῖς σπαρεῖσι σποράν, ut cum ἐλλειπῶς ἢ προτέρα σπορά facta est. Similiterque Tzetzes ἐπισπορίαν exp. τὴν δευτέραν σποράν s. ἐπανασποράν: nam οἱ κακῶς σπείραντες, πάλιν ἐπανασπείρουσιν, ἐπιβάλλοντες ἕτερον σπῶρον. Eodemque modo et Proclus ἐπισπορίαν esse dicit, ὅταν σπείρῃ τις ἐλλειπῶς, καὶ πάλιν ἀνωθεν σπῶρον ἐπιβάλλῃ. Affert tamen idem Proclus et aliam exp., dicens ἐπισπορίαν esse τὸ ἀνωμάλως ῥίπτειν τὰ σπέρματα, ut cum τὰ δεύτερα σπέρματα θλίβουσι τὰ πρότερα, ac quædam loca manent ἄσπορα: et sic ἐπισπορία dicitur cum inæqualiter disseminantur, et alicubi densius spissiusque profunduntur, granis aliis super alia cadentibus, seseque obruentibus. J. Poll. certe ἐπισπορίαν esse scribit ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα, σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλλῃ. In illa autem Tzetzi expositione nota ETΙΑΜ Ἐπανασπορά, ET Ἐπανασπείρω pro ἐπισπορά, et ἐπισπείρω, i. e. Iterata satio, et Sationem itero, Resero. In vulg. tamen ejus Edit. pro ἐπανασπορίαν perperam scriptum est πανασπορίαν. [* Ἐπισπορεύς, Socr. Hist. Eccl. 4. p. 240.]

Ἐπίσπορος, ὁ, ἡ, Qui inseritur, vel reseritur. Theophr. H. Pl. 7, 1. ἐπίσπορα vocat Olerum quoddam genus, sicut Hes. quoque ἐπίσπορα exp. λάχανα: ubi tres ἀρότους τῶν κηπευομένων, ad quæ referuntur etiam τὰ λαχανήρα s. λαχανώδη, constituit: primum fieri tradens eo mense, quem Μεταγειτνιώνα Attici vocant, ἐν ᾧ σπείρουσι ῥάφανον, ῥαφανίδα, γογγυλίδα, καὶ τὰ καλούμενα ἐπίσπορα. Hæc autem ἐπίσπορα nominari dicit, τεύτλιον, θριδακίνην, εὐζωμον, λάπαθον, νάπυ, κορίαννον, ἀνηθον, κάρδαμον. Et paulo post, Πᾶσι δὲ σπείρεται τοῖς ἀρότοις τὰ ἐπίσπορα. [Ἐπίσποροι, οἱ, Posterii, Æsch. Eum. 670.]

Κατασπείρω, Sero, Semino, Soph. Aj. (1005.) Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις; Quot doloribus mihi seminatis obis? ut Cic. dicit Seminatore omnium malorum. Plut. Camillo, Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα: [Cæsare 29. Dione 25. "Ad Charit. 529. 670. 693. Philodem. 14. Jacobs. Anth. 12, 471." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 496. Ælian. H. A. 11, 21. * Κατασπορά, Gl. Seminatio. * Κατασπορεύς, Sator, Athan. 1, 837." Kall. Mss.] "Ἐγκατασπείρω, "Spargo s. Semino in. Bud. interpr. Semen alicujus rei ingenere, in h. l. Plut. Ἦν ὁ Οὐδὸς ἐγκατέσπειρεν "ἀφ' ἐάντοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε. At Herodian. dicit, "(2. p. 10.) Φήμεν ἐγκατασπείραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως τελεωτήκοι, Rumorem disseminare in urbe." ["Cat-tier. Gazoph. 97. Jacobs. Anth. 9, 143. ad Charit. 279. ad Phalar. 226. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii." Schæf. Mss. "Themist. 131." Wakef. Mss. * Ἐγκατασπορά, Clem. Alex. Strom. 7. p. 902=767. * Συγκατασπείρω, Heliod. 3. p. 148. * "Συγκατασπορά, Iren. 26." Kall. Mss.]

Παρασπείρω, Semino juxta s. apud. Παρασπειρόμενον est etiam quasi συσπειρόμενον, Consitum et intersitum: cujus signif. duo exempla ex Alex. Aphr. habes ap. Bud. 652. ["Æschin. Dial. 3, 5. Παρασπαρμένη τοῖς πόροις, Sparsa (anima) per totum corpus: cf. Lactant. de Opif. Dei 16, 12." Fischer. Ind. "Heyn. Hom. 6, 640." Schæf. Mss. * Παρασπορά, Sexti Hypot. 1, 24. * "Παρασποράδην, Tzet. Exeg. in Il. p. 4, 20." Schæf. Mss.]

* Περισπείρω, Eur. Andr. 166. * "Περισπορία, τὰ, sc. δώματα, Suburbia, q. d. Domus ante portas hinc inde dispersæ, Prædia suburbana, Inc. et LXX. sec. Alex. Oxon. Ald. Jud. 1, 27. Vide Περίοικος. Jos. 21, 2. (ubi Inc. προάστια habet) 3. 11, 34. 1 Paral. 6, 55, sec. Vat. Aqu. Jos. 21, 15. sec. marg.

Cod. 108. Holmes. Vide Περιπόλια." Schleusn. Lex. A V. T.]

[* Συσπείρω, Gl. Consero, Lucian. 2, 455. Porph. V. P. c. 44. "Clem. Alex. 188. Iren. 86. Athan. 1, 837. Orig. c. Cels. 186." Kall. Mss. "D. W. ad Plut. 1, 619. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1501." Schæf. Mss.]

Υποσπείρω, Occulte sero s. semino, Clam et latenter dissemino, Plut. Pericle, Ταῖς πόλεσι Μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς: [Lysandro 5. "Leontius 3. Jacobs. Anth. 7, 26." Schæf. Mss. *Υποσπορά, Epiph. 1, 60. 79. "Semen, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 68. *Υποσπορεὺς, Occultus seminator, 143. 198." Kall. Mss.]

Σπαρίχτιον, Corbis, Sportula, VV. LL. ex J. "Poll." [Cf. Σπυρίχτιον.]

ΣΠΕΝΔΩ, FUT. Σπείσω, (tanquam a VERBO Σπείδω,) Libo, i. e. Vino, lacte, aut simili liquore diis sacrificio, Od. Γ. (47.) Δὸς καὶ τοῦτ' ἔπειτα δέπας μελιρῆδος οἶνον Σπείσαι, II. Ψ. (196.) Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσῶ δέπαί λιγάνευε ἔλθεῖν. Itidemque Ω. (287.) Τῇ σπείσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὖχεο οἴκαδ' ἰκέσθαι. In prosa quoque usitatum est. Plut. Numa (14.) Μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀγρῶν, quod unum fuit e Numæ præceptis: (9, 78.) Προσάγουσα τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς, ἔσπειρεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Diverso casu Herodian. 5, (5, 12.) Λιβανωτὸν τε θυμῶσι, καὶ οἶνον σπένδωσι. Rursum Plut. (6, 626.) Σπείσαντες οὖν Μούσαις καὶ Ποσειδῶνι, διαλύμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον: non enim in sacrificiis tantum, sed et in conviviis libare moris erat: ἀναστάντες δὲ καὶ σπείσαντες, τὸ λοιπὸν τοῦ ἀκράτου τῷ διδόντι παιδί ἐκπιεῖν ἐδίδοσαν, teste Athen. 15. Præterea Aristoph. (Ἰππ. 106.) dicit σπείσον ἀγαθοῦ δαίμονος, sc. κρατῆρα, pro τὸν μετὰ τὰς τραπέζας ἀκρατον σπείσον, cum sc. bono genio libatur ut prosperam mittat fortunam: vide J. Poll. 6. c. 16. Hes. σπείσαι exp. ἐκχύσαι, προσεγγεῖν, θῆσαι θεῷ, Libare, Offerre, Sacrificare: itidemque ἔσπειραι, a Suida exp. τεθνῆναι. Sic Hes. pass. Σπένδομαι, θύομαι, Sacrificor, Mactor et immolator: et Σπενδόμενος, ἀνατεθεὶς τῷ θεῷ, Dicatus consecratusque deo. Quo refer, quod legitur in Epist. ad Phil. 2, (17.) Εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως: quod sic redditur, Etiam si pro libamento offerar super hostia sacrificioque fidei vestræ. Turn. ap. Plut. de Def. Orac. σπείσασθαι vertit Imolationem libatam esse. Alioqui media vox σπείσασθαι pro activa σπείσαι accipitur, ut videbis infra in Σπονδοποιῶ.

Σπένδω, Paciscor, Fœdus in eo s. percussio: quod sacrificiis et libationibus intercedentibus fiebat, ut apparet ex II. Γ. (295.) ubi Græci et Trojani ὄρκια τάμνοντες, cum fœdus percussissent, dirisque devovissent icti fœderis transgressores, agnos mactabant, Οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάσσαν Ἐκχεον, ἢ εὖχοντο θεοῖς αἰεγενέτησιν. Utitur hoc verbo in hac signif. Herodian. 5, (1, 8.) Καὶ ἐν οἷς ἀνδρῶς παρατάξμενοι, οὐδέν τι ἡττήμεθα, καὶ ἐν οἷς σπείσαντες, μετὰ πολλῆς δυνάμειος ἐλθόντα μέγαν βασιλέα, πιστὸν φίλον ἀντ' ἐχθροῦ δυσμάχον ἐποιήσαμεν, Icto fœdere, ex inimico amicum reddidimus. Sed pass. et med. vox Σπένδομαι hoc sensu longe frequentius usurpatur quam activa. Ac modo cum dat. personæ construitur, modo cum πρὸς suum habente adjunctum accus.: modo cum accus. rei. Thuc. Οὐκ ἔσπεισαντο τοῖς Ἀθηναίοις, Fœdus cum Atheniensibus non iniierunt, s. Fœdus cum Atheniensibus icere recusarunt. Idem alibi, Σπένδονται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Sic Aristid. Ἐσπείσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Itidemque Plut. Theseo, Σπείσάμενος πρὸς αὐτὴν, Fœdere cum ipsa percusso. Et Herodian. 2, (12, 5.) Διὰ γραμμῶν ἐσπένδετο πρὸς Σεβήρον, Literas ad Severum mittebat, quibus fœdus pacisceretur. Rursum cum dat. casu, ex Æschine σπείσασθαι κήρυκι pro Inire fœdus s. Pacisci cum caduceatore: qui itidem dicit (62.) Τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται, Cum legatis paciscitur. Thuc. 4, (119.) p. 159. copulate dicit, Εὐνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἶδε: paulo ante, Σπείσασθαι τὰς πρεσβείας τὰς παρούσας, ἢ μὴν ἐμμε-

νεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτὸν: ubi nota etiam cum infin. construi. Construitur cum accus. etiam, ut ap. Lucian. (1, 155.) Καὶ μὴτε κήρυκα δεχόμεθα, πῦρ αὐτῶν, μὴτε σπονδὰς σπενδόμεθα, Nec fœdus accipimus, nec accendimus. Dem. Σπείσάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς, Fœdus paceque cum eis inita: etiam E pacto polliciti pacem servaturos. At ἀναχώρησιν σπένδεσθαι, dicitur pro E pacto permittere recedendi copiam, Fide interposita et e sponsione dare veniam abeundi. Thuc. 3, (109.) Ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ προφανοῦς οὐκ ἔσπειραν ἅπανσι. Sic 4, (114.) p. 157. Σπείσασθαι δὲ σφίσι λευὸν ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Pacisci induci et e pacto diem constituere qua mortuorum cadaverum ad sepulturam legare possint: seu, Sponderi ad postulabant diei spatium ad mortuos tollendos. Quod cum conceditur, dicuntur ὑποσπόνδους νεκροὺς ἀναγεῖσθαι. Præter. pass. habet signif. itidem passivam, Thuc. 3, (111.) Μαντινεῖς καὶ οἱ ἑσπειστοί, cum pactæ induciæ erant. Aliquanto post, ἔσπεισθαι αὐτοῖς, Prædicantes eis e sponsione s. e pacto concessum esse ut discederent. Itidemque Suid. ἔσπείσθαι exp. σπονδὰς πεποιῆσθαι, hoc in loco, "Ἄν τινα δ' ἄρα αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῆ πρὸς τὸ μὴ αὐτοὺς ἔσπείσθαι δοκεῖν. Et Plut. (Romulo 19.) Ἐσπείσθησαν ἀνοχὰι, Pactæ s. Factæ sunt induciæ. Itidemque τὰ ἔσπεισμένα dicuntur τὰ σπονδοποιήθητα, ὡμολογημένα, Pacta et conventa.

["Σπένδω, Pierson. Veris. 162. Eur. Phœn. 1246. Med. 1140. Heringa Obs. 128. Plut. Mor. 1, 151. Herod. 364. Wakef. Alc. 1036. Jacobs. Anth. 6, 118. 12, 289. 294. Antip. Sid. 28. Thess. 45. Villos. ad Long. 174. Conf. c. σπείδω, Fac. ad Paus. 1, 248. Cum gen., Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 327. Σπένδεσθαι τὸν πόλεμον, Dionys. H. 2, 769. 4, 2345. Act. et med., Kuster. V. M. 66. Heyn. Hom. 5, 567. 730. Med., Diod. S. 1, 559. 700. Dionys. H. 1, 417." Schæf. Mss. "Σπένδομαι, Mitesco, Mitigor, Ach. Tat. 159." Wakef. Mss. Schol. II. B. 107. Σπείσάμενος πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἐχθραν. Σπείδω, Σπένδω, ad Greg. Cor. 347. 355. "Valck. Adoniaz. p. 363." Schæf. Mss. "Σπείδομαι, Herodian. Epimer. 128." Boiss. Mss.]

"Σπείσις, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius est."

[* Σπειστὰς, unde] Ἀσπειστος, i. q. ἀσπονδος, i. e. Nullas σπονδὰς admittens, Qui nullis σπονδαῖς dirimi potest, Irreconciliabilis: Suid. ἀσπειστον ἐχθραν, ἀσπονδὸν μῖσος. [Dem. 786. Dionys. H. de C. VV. 38. Schæf. "Ad Paus. 348. Lobeck. Aj. p. 341. Pierson. Veris. 253. Fabric. Vita p. 222. Conf. c. ἀπιστος, ad Diod. S. 2, 612. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1500. ad Dionys. H. 2, 736. Sic corrigo ἐκτὸς ἀπιστον in Paus. 3, 194." Schæf. Mss. * Νέοσπετος, Nonn. D. 19, 175.]

"Σπενδεῖον ex Athen. affertur pro σπονδεῖον: quod "vide," [utpote unice verum. Idem dicendum de * Σπενδοποιῶ, et * Σπενδαλλέω.]

Σπονδὴ, ἢ, Libatio, Plut. Polit. Præc. Τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσον ραγέντος, Inter libandum. Xen. K. II. 4, (1, 2.) Σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιέσθαι, Diis libare: σπένδειν τοῖς θεοῖς. Sic Plut. Symp. 9, (13. fin.) Ἐκ τούτου σπονδὰς ἐποιήσασθαι ταῖς μούσαις. Alicubi reddi potest non tam Libatio, quam Libamen, Libamentum, i. e. Vinum quod libatur, Hesiod. "Erg. (1, 336.) σπονδὴ θυέσσει τε ἱλάσσεισθαι, Philo V. M. 1. "Ἦν ἐθελήσῃ μετασχεῖν τῶν αἰνῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, Si libamentorum et sacrorum eorundem particeps esse volueris, Herodian. 4, (11, 6.) Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Inter libamina ac calices agitabant. Paulo post, Τὴν εἰρήνην ὅρκους καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Pacem jurejurando ac libaminibus sancire. Aristoph. quoque pro Vino quod libatur, usurpasse dicitur. || Σπονδαὶ peculiariter de iis etiam Libationibus dicuntur, quæ fœderibus et induciis sanciendo adhibentur: atque adeo pro Ipsiis etiam fœderibus, pactis, induciis, accipiuntur, quæ sc. libatione intercedente sanctæ sunt. II. B. (341.) Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιάι· αἷς ἐπέπιθμεν, Sacramenta libatione vini sancita et dexteræ datæ. Apud J. Poll. σπονδὰς αἰτῆσαι. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 1.) Πόλεμα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, Velint indu-

cias an bellum. At (4, 7, 3.) "Ἐπεμψαν ἐστεφανω- μένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδὰς: ut et ap. J. Poll. σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, pro Libamentis quæ sancientiis fœderibus adhibentur, accipiendum potius existimatur. Herodian. (3, 9, 2.) Σπὸνδὰς καὶ εὐνοίαν ὑπασχνοῦμενος. Sic σπένδεσθαι σπονδὰς Lucian. (1, 155.) dicit pro Pacisci inducias, Fœdus inire: quo sensu et σπονδὰς ποιεῖσθαι dicitur: ut Thuc. 3, (114.) Σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποίησαντο ἑκατὸν ἔτη πρὸς Ἀμπρακίωτας ἐπὶ τῷδε, Fœdus et societatem fecerunt. Sic Athen. 15. Σπονδὰς σοι ποιῶμαι οὐ τριακοντούτιδας, Non facio tecum inducias s. fœdus triginta annorum. Plut. (9, 80.) Αἱ πόλεις διὰ χρόνου σπονδὰς ἀνανεοῦνται πρὸς ἀλλήλους, Fœdera renovant. Rursum Thuc. 5, (48.) p. 182. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὰς σπονδὰς, pro Participem esse fœderis et induciarum: cui oppos. ap. Isocr. Areop. Σπονδῶν οὐχ οἷός τ' ἦν τυχεῖν. Rursum ap. Thuc. δέχεσθαι σπονδὰς et ὁμόσαι σπονδὰς, 5, (23. 21.) p. 173. et 172. Et (18.) p. 171. Ἐμμένειν ταῖς ξυθηκαῖς καὶ ταῖς σπονδαῖς. Cui opp. ap. Herodian. 3, (6, 11.) Σπονδῶν καὶ ὄρκων καταφρονήσας, Despecto fœdere ac jurejurando: sic Thuc. 1, (23.) Λύσαντες τὰς τριακοντούτιδας σπονδὰς, Soluto fœdere tricennali, sc. τῶν τριακοντούτιδων σπονδῶν προκεχωρηκυῶν, ut eod. lib. (87.) loquitur, Eod. 1. (78.) Σπονδὰς μὴ λύειν, μὴδὲ παραβαίνειν τοὺς ὄρκους. Ubi sicut dicitur quis σπονδὰς λύειν, ita συγγέειν: unde ap. Eund. 1. (fin.) Σπονδῶν ξυγγέειν τὰ γινόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν. Verum sicut aliqui dicuntur σπονδὰς ποιεῖσθαι, ita ipsæ σπονδαὶ dicuntur γίνεσθαι: ut ap. Thuc. 3, (52.) Εἰ σπονδαὶ γίνονται ποτε πρὸς Ἀθηναίους: itidemque 4, (16.) p. 126. Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Et 8, (37.) p. 274. dicit, Σπονδὰς εἶναι καὶ φιλιαν κατὰ τάδε. Idem alibi, Ἐν σπονδαῖς εἰς πόλεις ἦλθον, pro οὐσῶν σπονδῶν, Pactis induciis: ut Herodian. 4, (14, 2.) Τιμωρήσων τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνηρημένοις, Pœnas exacturus de iis qui inter pacem et fœdera cæsi fuerant. Rursum Thuc. Σπονδαὶ αἱ πρὸς Πελοποννησίους, Fœdera cum Peloponnesiis icta. ["Valck. Phœn. p. 201. Ammon. 129. Zeuu. ad Xen. K. II. 307. 328. ad Diod. S. 1, 240. ad Paus. 348. 351. Brunck. Soph. 3, 440. Conf. c. σπουδῇ, ad Diod. S. 1, 578. Villosion. ad Long. 158(=374. Schæf.) Boiss. Philostr. 596. Σπονδὰς ποιεῖν, ποιήσασθαι, Kuster. V. M. 48. 50. 66." Schæf. Mss.]

[* Σπονδοποιός, unde] Σπονδοποιέω, i. q. σπονδὰς ποιῶ, i. e. vel Libo, vel Fœdus et inducias paciscor. Dicitur et pass. voce σπονδοποιούμαι, ut σπονδὰς ποιῶμαι activa signif., ut Nicander Colophon. 1. 1. Ἄτολικον, ap. Athen. (477.) Ἐν τῇ ἱεροποιῇ τοῦ Διδυμάρου Διδὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοιον, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσὺβια φωνέεται. Idem Athen. (179.) Σπονδοποιεῖται τοὺς δαιτυμόνας, de Achille loquens, et subjiciens hoc Homeri testimonium, ex Il. I. 175. Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Νώμηναν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσσιν. Quibus subjungit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἐπιὼν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Ubi σπονδοποιεῖ τοὺς δαιτυμόνας dicit pro Præbet per pueros convivis crateras mero plenos, quibus libent. Et Plato in suo itidem Symp. suos convivas μετὰ τὸ δειπνῆσαι dicit σπονδὰς τε ποιῆσαι καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαι τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Sed obiter in Hom. loco nota etiam σπείσαντο pro ἐσπείσαν, sicque legitur non ap. Athen. modo, sed et ap. Eust. necnon in Ms. exemplari: alioqui videri posset scribendum σπείσαν τ'. Ab altera signif. hujus verbi, qua pouit pro Fœdus s. Inducias in eo, Paciscor, σπονδοποιήντα dicuntur quæ et ἐσπεισμένα, Pacta, s. De quibus in fœdere icto convenit, Pacta et sancita fœdere. [Athen. 538. "Thom. M. 188. Kuster. V. M. 66." Schæf. Mss.] Σπονδοφόρος, Qui libamina fert, Qui fert crateras in quibus sunt libamina s. vinum quod libandum est. Item Qui fœderis pacisque s. induciarum conditiones adversariæ parti defert aut offert: ut ap. J. Poll. 8. Κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος. Sunt qui σπονδοφόρους vocent quos Latini Feciales, [Liv. 1, 14.] (hos autem Dionys. H. εἰρηναδίκας appellat, 1. 2. p. 97.) quorum inter alia officium erat τὰ περὶ τὰς συνθήκας ὅσα φυλάττειν, εἰρή-

νην τε ποιεῖσθαι, καὶ γεγεννημένην, εἰ μὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς δόξῃ πεπράχθαι νόμους, ἀκυροῦν. Plut. (7, 127.) Τῶν λεγομένων Φητιαλῶν, Ἑλληνιστὶ δὲ οἷον εἰρηνοποιῶν, σπονδοφόρων. At in VV. LL. PERPERAM Σπονδοφόρος, Fecialis. [Σπονδοφόρος, Clem. Alex. 69. Pind. I. 2, 35. Thuc. 5, 49. Schn. ad Xen. Ἑλλ. 4, 7, 2. p. 230. Posidonius Strabonis 1. p. 261. Θεωρὸς καὶ σπ. τῶν Κορίων. "Casaub. ad Athen. 1. p. 9." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 2, 429. Philo J. 1, 683. Clem. Alex. 86." Wakef. Mss. Σπονδοφόρος, Method. 409.] Σπονδοφορέω, Libamina fero, Pateris vinum gesto quod libetur, Pacis s. Fœderis induciarumque conditiones fero, defero, offero, J. Poll. Σπονδοφορῆσαι καὶ σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, σπείσασθαι: ut cum feciales pacis conditiones fœderisque deferunt ad partem adversam, aut præcones legative ab urbibus aut principibus missi. [Σπονδοφορέω, Lucian. 9. p. 123. al. σπονδὴν φορέουσι.]

Σπονδαρχαί, Libamina immolatorum, ex Herod. [6, 57. Phrynichus Bekkeri p. 62.]

"Ἀπόσπονδος, Excludendus arcendusque ἀπὸ τῶν σπονδῶν, Qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti; "etiam Alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Suid. certe ἀπόσπονδον exp. ἐχθρὰν, μισητὴν, in hoc loco Pisidis, "Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην, Καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων γσμάτων. In hoc vero l., quem Bud. affert e Plut. Pelopida, p. 91. Ἀφείς ἀπόσπονδους τοὺς ἄνδρας, cum hac interpr., E præsidio abire permisit, fide publica data: scr. potius ὑπόσπονδους. Apud Xen. itidem quædam Edd. perperam habebant ἀποσπόνδους pro ὑποσπόνδους, Ἑλλ. 1, (2, 8.) p. 254. ubi de Atheniensibus dicit, "Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπολαβόντες, ἀπέπλευσαν: nam ὑποσπόνδους ἀπολαμβάνειν s. ἀναρεῖν τοὺς νεκροὺς dicuntur victi, cum ὑπὸ σπονδαῖς eos tollunt, h. e. cum pactis cum victore induciis et fide publica ab eo accepta, cæsos humant."

"Ἀσπονδος, Fœderis s. Induciarum expers, Thuc. 3, (111.) Πάντας ἐνόμισαν ἀπέναντι ἀσπόνδους ὁμοίως, Abire sine induciis: (113.) Μετὰ τῶν ὑποσπόνδων ξυνεζήσαν ἄσπονδοι, Non pactis induciis, nec data fide publica: 2, (22.) p. 56. Ἀνεῖλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἄσπόνδους, Eos tamen sustulerunt eod. die non pacto fœdere, s. venia ab hoste non petita. Solebant enim hostes rogari σπένδεσθαι ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Ut inducias paciscerentur unius diei aut plurium ad tollenda s. legenda cadavera occisorum. Schol. exp. μὴ δεηθέντες σπονδῶν αἴτησιν παρὰ Πελοποννησίων, Non postulatis induciis a Peloponnesiis: οὐδὲ γὰρ ἦσαν πάνν ἡττηθέντες, ὥστε καὶ δεηθῆναι σπονδῶν ἵνα θάψωσιν αὐτοὺς. Rursum idem Thuc. 1, (37.) Τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον προβέβληνται, Bellam illam fœderis aspernationem prætexunt. Item et res aliquæ dicuntur ἄσπονδοι. Philo V. M. 1. Βουλὰς τε καὶ πράξεις ἀσπόνδοις τε καὶ ἀσυμβάτοις χρωμένη, Consilia et facta infesta sine omni bona pace et implacabilia exercens, Turn. Ἀσπονδος dicitur etiam Qui nullos admittit σπονδὰς, Qui nullis potest σπονδαῖς dirimi, i. e. Irreconciliabilis: ut ἄσπονδοι ἐχθροὶ, Suidæ et Hes. οἱ ἀδιάλλακτοι. Itidemque ἄσπονδος πόλεμος dicitur. Cic. ad Attic. 9. Hujus igitur belli ego particeps et socius et adjutor esse cogor, quod et ἄσπονδον est cum civibus. Sic Æschin. (38.) Ἀσπόνδους καὶ ἀκήρυκτους τοὺς πολέμους ποιήσετε, Dem. (314.) Ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Similiter ἄσπονδος ἐχθρα dicitur. Plut. Pericle (30.) Γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρίνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἐχθρὰν. Ex Eur. autem (Alc. 426.) affertur, ἄσπονδος θεός, Πλούτων. Hes. ἄσπονδοι exp. μὴ μνημονεύοντες φιλίας, ἢ διαθέσεως, ἄγριοι. ["Wakef. Alc. 431. Villosion. ad Long. 119. Lobeck. Aj. p. 341. Abresch. Lectt. Aristæ. 316. Valck. Diatr. 187. Pierson. Veris, 253." Schæf. Mss.] Ἀσπονδεῖ, ἀνεῖν φιλίας, χωρὶς θυφίας, Suid. ["Philo J. 2, 195." Wakef. Mss. * Ἀσπονδία, Liban. 4. p. 967. "J. Poll. 8, 139." Kall. Mss.] Ἀσπονδέω, Fœdus aut Inducias non servo, etiam Non admitto, servo pacem, Rescindo fœdera. Hes. ἄσπονδεῖ exp. οὐκ εἰρηνεύει.

"Ἐκσπονδος, Exclusus a fœdere, societate, A fœ-

deris societate rejectus, Dem. "Ἐκσπονδός ἐστω, e quodam Edicto, Fœderis jure careto, Bud. Apud Synes. autem Ep. 4. Ἦσαν Ἰουδαῖοι γένος ἀσπονδόν, redditur Natio scelerata: nisi malis Natio a Deo repudiata et novo fœdere exclusa. Item ἔκσπονδος exp. Fœdifragus, itidemque Suidas ἔκσπονδος est ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων: afferenti h. l. Ὁ τοῖνυν τοὺς ὄρκους ἔκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης. Itidem ἔκσπονδόν a Dionys. H. dicitur Quod est contra τὰς σπονδὰς, 2. p. 98. de fecialibus, Κὰν ἀδικεῖσθαι τινες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐκσπονδοὶ λέγοντες τὰ δίκαια αἰτῶσι, τοὺς διαγινώσκειν τοὺς ἀνδρας εἴ τι πεπύνασιν ἔκσπονδόν. "Ἐκσπονδος exp. etiam Qui nullo fœdere tenetur, Immunis a fœdere, Fœderis non particeps. ["Cattier. Gazoph. 73. Paus. 378. Schweigh. Emendd. ad Suid. p. 78." Schæf. Mss.]

"Ἐκσπονδος, Confœderatus, Fœdere junctus, Qui in eod. fœdere est. Proprie ἔκσπονδοὶ dicuntur οἱ ἀπὸ πολέμου γινόμενοι φίλοι, ut Thuc. Schol. annotat et Suidas. Dionys. H. 2. p. 98(=391.) de Fecialibus, Φυλάττειν ἵνα μὴδένα Ῥωμαῖοι πόλεμον ἐξενέγκωσι κατὰ μίαν ἐκσπόνδον πόλεως. Sic accipitur et in quodam Ejusd. loco in "Ἐκσπονδος citato. Dicitur etiam ἔκσπονδος σου vel σοι, Thuc. 1, (31.) p. 12. Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἐκσπονδοὶ, οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς, Nullis erant fœdere juncti, Schol. οὐκ ἐνεγράφησαν ταῖς σπονδαῖς, accipiens ἔκσπονδοὶ pro φίλοι. Appian. (1, 29.) cum dat. dicit, "Ἐκσπονδοὶ Ῥωμαῖοι ὄντες, ἐστράτευον ἐπ' αὐτοὺς, de Latinis. ["Valck. Phœn. p. 57. ad Herod. 136." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 912.] "Ἐκσπόνδως, More confœderatorum, eorum qui fœderis participes sunt: Hes. ἔκσπονδοι, οἱ μετέχοντες σπονδῶν. In VV. LL. exp. Inito fœdere, et subjungitur hoc adespoton, Ἐ. ἔχων πρὸς πάντας, pro Inter socios fœderatosque agens, et gratus ap. exteros.

["Ἡμισπονδος, J. Poll. 6, 30." Kall. Mss.]

"Ομοσπονδος, Libaminum consors, Fœdere conjunctus, Confœderatus, Confœdustus; antiquis enim Confœdusti dicebantur, teste Festo, Fœdere conjuncti. Hes. et Suid. exp. φίλος. Dem. (321.) Μὴθ' ὁμορόφιον μὴθ' ὁμοσπονδόν γεγεννημένον εἶναι τοῖς πρὸς ἐκείνους παραταξαμένοις. ["Ad Herod. 698. Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss. * "Ομοσπονδέω, J. Poll. 1, 34. Phryn. Ecl. 55.]

Πάραςπονδος, Fœdus et pacta transgrediens, Qui fit contra fœdus et pacta, Thuc. 4, (22.) p. 129. Ἐπιδρομήν τῃ τειχίσματι πάραςπονδόν, Incursionem in munitionem contra fœderis jura factam. Schol. exp. παρὰ τὰ ἐν ταῖς σπονδαῖς συγκείμενα. Idem Thuc. alibi, Μὴδὲν πάραςπονδόν ποιοῦντας, Nihil contra pacta et fœdera. [Gl. Fœdifragus. Juba Athenæi p. 660. θηριώδους καὶ παρασπόνδον βίον.] Παρασπόνδως, Contra fœdus et pacta, Violato fœdere, Perfide, Bud. ["Παρασπονδηδόν, Contra fidem datam, Timario in Notit. Mss. 9, 206. Hase mavult παρασπονδηθεῖς." Elberling. Mss.] Παρασπονδέω, Violo pacta, Contra fœdus facio, Fœderis conditiones transgredior, τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας παραβαίνω, Dionys. H. 2. p. 98. Ἀρχάντων δὲ παρασπονδεῖν eis αὐτοὺς ἑτέρων. Sic Herodian. 4, (14, 13.) Ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν προῦκαλεσάμεθα παρασπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα πόλεμον ἡγείραμεν, Violato fœdere. Et Dem. (248.) Ἡδίκη καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλνε τὴν εἰρήνην. Aliquando transitivum est, significatque Contra fidem fœderis violo. Plut. Sulla, Κατέστησεν αὐτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδήσαι τὸν ἑτερον, Perfide prodendi. Et παρεσπονδημένος dicitur Qui perfide violatur, et Qui fiducia fœderis violatus est. Idem Plut. (6, 734.) Παρασπονδηθεῖς ὑπὸ του Φεραίων τυράννου καὶ δεθείς. Bud. 594. ["Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 81." Wakef. Mss. Plut. Comp. Ages. 1.] Παρασπόνδημα, τὸ, Facinus violato fœdere perpetratum, Fœdus violatum, Plut. Cæs. Ἀφοσίωμένους τὸ παρασπόνδημα, Ut expiarent fœdus violatum, Bud. ["Schweigh. Emendd. in Suid. 37." Schæf. Mss. Polyb. 2, 58, 4. 3, 67, 8, 5, 67, 9.] Παρασπόνδωσις, ἡ, Violatio s. transgressio

fœderis, [Polyb. 2, 7, 5. 9, 30, 2. * Παρασπονδήν, Eust. Od. A. p. 33, 8. * Συμπαρασπονδέω, ad II. 4. p. 365, 42. * Παρασπόνδιος, Nicol. Damasc. p. 275. Cor. Schneiderus suspectum habet.]

["Σύσπονδος, Æschin. p. 35. 50. "Wakef. S. Cr. 3, 104." Schæf. Mss. * Τρίσπονδος, Soph. Antig. 431. χοαί. * Τριτόσπονδος, Æsch. Ag. 237. αἰών. Vide Blomf. Gloss. * "Υπέρσπονδος, i. q. ὑπερφίαλος, Buttm. Schol. Od. A. 134." Elberling. Mss. "Jacobs. Anim. 263. Heyn. Hom. 7, 25." Schæf. Mss.]

Υπόσπονδος. Dicitur aliquis facere aliquid ὑπόσπονδος cum accepta fide ab hoste, aut eo cui non fidit, aliquid facit. Herod. Ὑπόσπονδοὶ ἐξέρχονται Sub pactione exeunt, Accepta fide exeunt, Thuc. 1, (103.) Ἐυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧ ἐβίωσιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, Hac conditione, ut exire eis liceat accepta fide. Itidemque 6, (59) p. 216. Ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγειον. Eodem δὲ τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμφάντων ὑπόσπονδος ἐλθόν, Sumta fide publica, Lacedæmonisque vocantur. Lacedæmonem profectus. Rursum Idem alibi, Ὑπόσπόνδους αὐτοὺς ἐξίεναι κελεύει, Eos accepta fide abire jubet. Sic Plut. Solone, Ὑπόσπόνδους ἀφῆκε, Data eis fide, ipsos dimisit. Alii, Inito fœdere missos fecit, Fœderibus s. Induciis factis dimisit. Rursum Thuc. (2, 79.) Ὑπόσπόνδους τοὺς νεκροὺς κομισάμενοι, Receptis e fœdere mortuorum cadaveribus: 3, (98.) Τοὺς νεκροὺς ὑπόσπόνδους ἀνελόμενοι παρὰ τῶν Αἰτωλῶν, Pace sequestra sublatis cæsurum cadaveribus; de victis. De victoribus autem, 6, (103.) p. 232. Τοὺς νεκροὺς ὑπόσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακούσις, Concessere Syracusanis inducias et copiam legum cæsurum cadavera. Postulabatur enim a victoribus ἵνα σπείλαιντο ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι. ["Valck. Phœn. p. 57. ad Diod. S. 1, 240. 602." Schæf. Mss.] Lex. Xen.]

["Φερέσπονδος, Nonn. D. 26. p. 506. Φαλόσπονδος, Æsch. Choeph. 289.]

Σπονδεῖον, τὸ, dicitur ᾧ τὸν οἶνον ἐπιτίθειναι, J. Poll. teste, Vas (s. Crater, aut Patra,) quo vinum libant in sacrificiis, aut conviviis, Athen. (486.) e Clearcho et Nicandro Thyatireno, Λοιβάσιον, καὶ ᾧ τὸ ἐλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς σπονδεῖον δὲ, τὸν οἶνον: subjungitque Athen. τὰ σπονδεῖα ab Antimacho Colophonio vocari etiam λοιβιδας. Legitur ap. Plut. quoque, necnon ap. Joseph. cujus Interpres σπονδεῖα interpr. Libatoria: Turnebus, Capellanes, ap. Pbilon. V. M. 1. 3. Τὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, τὰλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα. [Hero Spirit. c. 21. "Clem. Alex. 758." Wakef. Mss. * Σπονδεῖον, pro eod., Aqu. Theod. Jerem. 52, 18. sed vide Schleusn. Lex. V. T.]

Σπονδεῖος, Qui libationibus adhiberi solet: ut σπονδεῖον μέλος, J. Poll. 4, (73.79.) c. 10. quod ἐπιβάλλεται quoque nominari posse ait. Idem σπονδεῖον μέλος partem esse dicit τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, et significare τὴν νίκην τοῦ θεοῦ. Item σπονδεῖος πους ap. Metricos dicitur Qui constat duabus syllabis longis: sic vocatus quod ἐν ταῖς σπονδαῖς, ὡς ἐκπύοντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιοῦτ' ἔχοντες, teste Hephæst. Schol. [Dionys. H. de C. VV. 219. Schæf. "Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. An in loco sexto senarii? Toup. Opusc. 1, 12." Schæf. Mss. * Σπονδειοκατάλητος, Schol. Aristoph. B. 243.] Δισπόνδειος, Geminus spondeus, Pes constans duobus spoudeis, i. e. quatuor syllabis longis: [Schol. Aristoph. Σφ. 1441.] σπονδειακὴν διποδῖαν alio nomine appellant Metrici, teste Hephæstione: quod σπονδειακὴ est a nomine MASC. Σπονδειακός: diciturque ap. Gramm. σπονδειακὸν μέτρον, Quod spondeis constat. Item ap. Metricos σπονδειακός versus vocatur in hexametris cum penultimus pes spondeum efficit, non dactylum. [Σπονδειακὸν μέλος, Jambl. V. P. 240.: αὐλοῖ, J. Poll. 4, 81. "Heyn. Hom. 7, 545." Schæf. Mss. * Σπονδειακός, Eust. II. E. p. 414, 24. * Ὀλοσπόνδειος, Eust. II. A. p. 770, 32. 35. * Σπονδειαῖος, Spondeo in carminibus utor, Plut. 10, 668. Cic. ad Att. 7, 2. * Σπονδειασμός, Usus spondei, Plut. 10, 661. 662. Aristides Quintil. 1. p. 28. * "Σπονδαῖζων, Schol. Persii Sat. 1, 59." Boiss. Mss. * Σπονδαῖκος, pro

σπονδιακός, Schneidero susp.] Σπονδήτης, ὁ, i. prope q. σπονδεῖος. FEM. Σπονδήτης, ut σταγών, Stilla quæ inter libandum e. patera funditur, Suid. ex Epigr. Καὶ σταγὼνα σπονδήτην αἶε θυέεσσιν ὀνηδὸν, ubi σπονδήτην σταγὼνα vocat τὴν σπονδὴν, s. Vinum quod pateris libari solet. [* Σπονδήτης, (* Σπονδῆτης, unde) * Σπονδῆτης, Jacobs. Anth. 7, 76. 9, 33. Musgr. Ion. 1233." Schæf. Mss.].

[* Σπονδήσιμος, Philemon ap. Athen. 645. "Ἀρτεμι, φίλη θέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω, ὦ πότνι, ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα: Coraius in Suppl. Schn. Lex. 178. conjicit σπονδὰς ἄμα.]

Σπὸνδῆες, οἱ, Qui vinum pateris libant, οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες, Hes.

* Σπονδάζομαι, Propitium reddo. [* " Σπονδιάζομαι, Sacrificor, Ignat. 37.: forte leg. σπονδάζ. Sed Pears. et Smith. nihil mutare videntur." Kall. Mss. * " Σπονδίζω, Sacrifico, Ignat. Ep. 12. p. 266." Schn. Lex. Suppl. " Σπονδίζομαι, Fœdere concilior, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 131. Ed. Combef." Boiss. Mss.]

* Ἀντισπένδω, Æsop. Fab. p. 222. "Aphthon. Fab. 37." Boiss. Mss.] Ἀποσπένδω, Libo, Libamina s. Libamenta perago, pro simplici σπένδω, Od. Γ. (394.) πολλὰ δ' Ἀθήνη Εὐχέτ' ἀποσπένδων. Sic E. (331.) ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ. Sic vero et ab Antiphonte usurpatur in Or. Φαρμακείας, contra novercam habita (p. 615.) Καὶ ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, ἐκπίνουσιν ὕδατι πῶσον. Paulo ante dixerat, σπονδὰς τ' ἐποιούντο. Citatur ex Epigr. cum accus. δάκρυον, ut et Libo ap. Latinos habet accus. Lacrymas, veluti cum Ovid. canit, Jure igitur lacrymas Celso libamus adempto. [" Wolf. ad Hesiod. p. 126. Abresch. Diluc. 249. ad Charit. 706. Wakef. Ion. 1217. Musgr. 1198. Cattier. Gazoph. 63. Jacobs. Anth. 7, 408. Longus p. 57. 174. Vill. * Ἐκσπένδω, Toup. Opusc. 2, 90. Eur. Ion. 1212(=1193.)" Schæf. Mss. Athen. 478.] Ἐπισπένδω, itidem Libo, vel Infundo e patera. Jungitur cum accus., ut ἐπισπένδωσαντες οἶνον, Vino libato, s. E patera victimæ superinfuso. Sic ἐπισπένδωσαντες αἷμα. Plut. Romulo (4.) addidit et dat., dicens, Ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς, Lac infundunt victimis consecratis. Cui simile exemplum ex Athen. habes in Σπονδεῖον. || Ἐπισπένδομαι autem i. est q. σπένδομαι, Fœdus in eo, Fœdus et inducias paciscor, Thuc. 5, (22.) p. 172. Ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι. Ibid. dieit, σπονδὰς δέξασθαι, et συμμαχίαν ποιήσασθαι. [" Ad Charit. 288. Jacobs. Anth. 6, 118. 322. Villosion. ad Long. 174." Schæf. Mss. Theocr. 23, 38. * Ἐπισπείσμαι, Plut. 7, 375. ἐκκεχυμένων βλῶν, vulgo ἐπὶ πεισμάτων.] Ἐπισπείσμαι, Libatio, Libameu, [Herod. 2, 39.] Ἐπισπονδή, ἡ, Fœdus, Induciae, Thuc. 5, (32.) p. 176. Τὰς δεχημέρους ἐπισπονδὰς, αἱ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῶ ὕστερον γενομέναι τοῦτων τῶν πεντηκονταετιδῶν.

Κατασπένδω, Perfundo τῇ σπονδῇ, ut cum hostiæ mactandæ vinum infunditur, Plut. de Def. Orac. Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, ἐναντὶ τῷ λόγῳ τοῦτο πράττομεν. Ubi Turn. Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando, contra rationem istam facimus. Idem scribit in Annot. iu Plin. Præf. Cum mola salsa hostiæ aspergebatur initio sacrificii, Immolari et Mactari hostia dicebatur: quod Græci κατασπένδειν et κατάρχεσθαι dicunt. Vocatur autem Mola salsa, far tostum aspersum sale, quod eo molito hostiæ aspergebantur: Græci ὁλὰς et οὐλὰς appellant, sed et οὐλοχύτας. Rursum Plut. eodem libro, Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ κατασπενδόμενον, Nisi hostia toto corpore, dum libamentis mactatur, ab imis usque articulis succutiat et contremiscat, Turn. Nisi malis, Dum libamentis perfunditur, ut ap. Synes. metaph. Ep. 123. "Ὅσον πληθὸς δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quanta vi lacrymarum perfuderim illas literas, Quantam vim lacrymarum profuderim in illis literis, Bud. ex Eur. Or. (1239.) Δακρύοις κατασπένδω σε, pro διὰ δακρύων

σπονδὰς σοι ποιῶ καὶ χόας. Appian. pro simplici σπένδω usurpavit, in Parth. (p. 25.) de Ateio diras Crasso imprecante, Ἐπιθυμῶν καὶ κατασπένδων, ἄρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς καὶ φρικώδεις. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 905. Or. p. 203. ad Charit. 394. ad Diod. S. 1, 354. Jacobs. Anth. 6, 118. 8, 68. 12, 458. Plut. T. 4. p. 15. Cor. Devoveo, Villosion. ad Long. 90." Schæf. Mss. Κατασπένδεσθαι τινι, Schæf. ad Longum p. 356. Πρόβατα κατεσπείσμενα, Plut. Alex. 50. cf. Q. S. 8, 8. " De sonitu, Schol. Pind. Π. 12, 17." Wakef. Mss.] Κατάσπεισις, ἡ, Perfusio ejusmodi qua hostia solet perfundi. Plut. de Def. Orac. Τὸ πρὸς τὴν κατάσπεισιν ἀπαθὲς καὶ ἀκίνητον, Nihil affici nec commoveri dum humor immergitur, Turn. Cum his autem cf. locum quandam in Κατασπένδω paulo ante citatum. [Plut. Sertorio 14.] "Ἐπικατασπένδω, "Libo desuper," [" Joseph. 964, 35." Wakef. Mss.] [* Προσπένδω s. * Προσπένδω, Dionys. H. 1. p. 461, 11.]

Συσπένδω, Simul libo, Ejusd. libaminis particeps sum, Æschin. (61.) Περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς νεῶς, καὶ συσσιτῶν, καὶ συνθυῶν, καὶ συσπένδων.

" ΣΠΕ(Ο)Σ, τὸ, Specus, Spelunca, Antrum. Dicitur "et σπέος, per epenthesis litteræ ι. ΙΤΕΜ Σπείον: "sed hoc aliud etiam significat, teste Hes. Affertur "autem et dat. σπῆι ex Hesiodo (Θ. 297.) sed rectius "σπεῖι." [" Musgr. Med. 1359. Porson. Med. p. 93." Schæf. Mss. Σπῆι, II. Σ. 402.: σπέσσι, Od. Α. 15.: σπῆσσι, I. 400. * Σπέος, τὸ, Od. E. 194. Gen. σπέιους, I. 141.]

" Σπήλαιον, Spelæum, Specus, Spelunca, Lucian. "Ἐσπερῶν δὲ διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον," [" Ammon. 18., cui repugnat Lucian. T. 1. p. 292. Reitz., ubi σπ. i. q. ἀντρον. Fischer. Ind. Palæph. v. "Ἀντρον." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σπηλαιοειδής, Eust. 187, 41. 892, 33. Bast. Ep. Cr. 277. Contracte] " Σπηλαιώδης, Speluncæ "formam habens, In modum speluncæ factus: ut σπ. "ὑποσκαφή." [" Eust. 135, 21." Seager. Mss. "Hermippus Bekkeri p. 409, 5." Boiss. Mss. * Σπηλώδης, i. q. σπηλαιώδης, Schol. Apoll. Rh. 2, 356. T. 2. p. 153. Schæf. * " Σπηλαιώτης, In spelunca degens, Montf. Palæogr. 292." Kall. Mss. * Σπηλαίτης, Paus. 10, 32.] "At vero Σπηλάδιον ab J. Pol. "luce affertur e Theopompo pro Parva spelunca." [Lobeck. Phryn. 74.] "Dicitur etiam Σπήλυγξ, "sem. gen. et quidem magis poetice: sicut et σπέος "poeticum magis est quam σπήλαιον: ut ap. Apoll. "Rh. 2, (568.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπινιάδας "τρηχέας Κλυζούσης ἀλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. αἱ κοῖ- "λάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας. Apud Oppianum autem "legitur et σπήλιγγος, itidemque σπήλιγγι, cum ι in "secunda syllaba; sed alteram lectionem meliorem "existimo." [" Toup. Opusc. 1, 437. Jacobs. Spec. p. 18." Schæf. Mss. Scopulus, Lycophr. 46. Spelunca, Tzetz. ibid. * Βαθυσπήλυγξ, Nonn. D. 40, 265. * " Φιλοσπήλυγξ, Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. S. Cr. 2, 100. * Σπηλυγγώδης, Thom. M. 804." Schæf. Mss. "Etyim. M. 724, 3." Wakef. Mss. Bast. Ep. Cr. 278.]

ΣΠΕΡΧΩ, Urgeo, Premo, Propello et festinare cogo, i. q. ἐπέλω et ὀρύνω, Od. Γ. (283.) Νῆα κυβερνήσας ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, Siquando procellæ urgerent, Siquando procellæ ingruentes navem propellerent. Pass. Σπέρχομαι, Urgeo, Propello, Progredi festinanter cogor, Od. N. (115.) de navi, Ἡπείρω ἐπέκλεισεν ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης Σπερχομένη τοίων γὰρ ἐπέλεγετο χέρος ἑρετῶν. Alioqui Σπέρχομαι neutralem etiam signif. habet, itidem ut ἐπέλωμαι, accipiturque pro Festino, Propero, II. Ψ. (870.) Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χεῖρὸς Τόξον. Interdum cum infin., ut II. T. (317.) ὁπότε σπερχοῖται Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολὺδακρυν Ἄρηα. Od. I. (101.) Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὤκειάνων, Festinantes naves conscendere celeres. Ex eod. Hom. affertur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς pro Incumbere s. Festinare remis, Festinanter remis impellere. Quod si de navi diceretur, significaret Urgeri et impelli

retnis ut citato cursu progrediatur. Et sicut navis dicitur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς, ita etiam ipsi ἐρετμοὶ σπέρχεσθαι, Impelli: ut ap. Nicandr. Θ. 814. Νῆιά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κίουση, i. e. κινούνται τῆς θηρὸς κίουσης ὡς περ νῆια πτερὰ σπέρχονται, h. e. ὡς περ κῶπαι ἐλαύνονται, Ut remi et alæ navis impelluntur. Loquitur autem de scolopendræ pedibus, quos utrimque multos habet, quorum motu atque incitatione corpus ipsius ultro citroque movetur, ut navis remorum impulsu: quamobrem Lycophr. et ἰουλοπέδους νῆας dixit. Idem Nicander σπέρχεσθαι usurpavit pro Fugari, ut Θ. 417. de dryino serpente, Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀθήα δέγμενος ὀρμήν. Ubi etiam Schol. exp. διώκεται, dicens hunc serpentem αἰεὶ ποτε τείρεσθαι καὶ διώκεσθαι ὑπὸ τοῦ μύωπος. || Σπέρχων Hes. exp. κελεύων: malim, Properare jubens, ὀτρύνων, ut nautæ suo κελεύματι. Idem σπέρχοντες exp. non solum ἐπειγόντες, sed etiam θυμούντες: itidemque Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι, Ira concitabor. Similiter ap. Callim. Hymno in Del. (60.) Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἰσω Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατὸν, Schol. exp. ὀργισμένη: de Junone, quam ibid. Poeta dicit δεινὸν ἐπιβρωμῆσαι λεχῶσιν, αἱ Διὶ παῖδας ἐξέφερον, utpote κοτέουσιν. Suid. item Herodotum (1, 32.) σπερχθεῖς pro θυμωθεῖς et παραχθεῖς posuisse testatur, quod et in Lex. Herod. annotatur: [cf. 5, 33.] Corinthus quoque σπερχθεῖς eod. modo exp. dicens Ionicæ dialecti proprium esse. Rursum Hes. verbo σπέρχειν neutralem signif. tribuit, exponens σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμούσθαι, ταρασσεσθαι, ἀπειλεῖν. ["Ruhnck. Ep. Cr. 95. 239. Valck. Adoniaz. p. 227. Herod. p. 15. 387. 601. in add. ad p. 15. Eur. Med. 1133. Musgr. Alc. 256. Koen. ad Greg. Cor. 237. ad Callim. 1. p. 158. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 7, 167. 179. 9, 365. Brunck. Apoll. Rh. 116. Heyn. Hom. 6, 431. 7, 784. 8, 642." Schæf. Mss. II. N. 334. Opp. K. 1, 342. Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 313. ad Greg. Cor. 499.]

Σπέργδην, In modum eorum qui σπέρχουσιν aut σπέρχονται: Hes. exp. ἐρῶμένως, i. e. Valide. Σπερχυλάγδην κέραγας, idem Hes. exp. ἀγανακτήσας ὕλας κτεῖς ἄγαν. Vox composita e σπέρχω et ὕλῳ: ac sic dicitur aliquis σπερχυλάγδην κράζειν, qui inelammat, latratuque fugat iu modum canis.

Ἀσπερχές, Incessanter, Sine intermissione, συνεχές, ἀδιαλείπτως, ut Hes. exp. Od. A. (20.) θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενέαινε: II. Π. (61.) Ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ. Est autem metaph. ἀπὸ τῶν ἄγαν σπερχομένων, qualis est et in synonymo ADV. Ἀσκελές s. Ἀσκελέως: ac in utroque τὸ α traditur esse ἐπιτακτικόν. Fortassis tamen ἀσπερχές accipi etiam possit pro More eorum, qui non impelluntur et concitantur, sed sua sponte et suo sponte impulsu gradum properant, ut boni equi, quibus calcari non opus est. Qui autem ita currunt, etiam ipsi sine intermissione currunt, donec metam assequantur; et tunc α fuerit σπερητικόν. Quo referri potest ea exp., quæ ἀσπερχές interpr. Sedulo, Studiose. ["Eur. Dan. 51. II. Δ. 32." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 4, 560. 7, 149. 8, 237. Valck. Adoniaz. p. 227. Brunck. Aj. 982. Lobeck. p. 378. * Πολυσπερχής, Valck. Adoniaz. p. 228." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 12, 11. Phav. 126, 3. * Πολυσπέρχεια, Brunck. Aj. 982. * Πολυσπέρχων, ibid. ad Diod. S. 2, 293." Schæf. Mss.]

Ἐπισπέρχω, i. q. σπέρχω, Urgeo, Premo, Impello, et properanter progredi cogo, II. Ψ. 429. ἐτι καὶ πολλοὶ μᾶλλον ἐλαυνε, Κέντρω ἐπισπέρχων, sc. τοὺς ἵππους, Calcari instigans et incitans ad cursum citatiorem: Od. E. 304. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, quo sensu supra σπέρχειν dicit. Utitur Thuc. quoque in hac signif., ut 4, (12.) p. 125. Καὶ ὁ μὲν τοὺς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἠνάγκασεν ὀκείλαι τὴν ναῦν, ubi Schol. exp. ἐπεσπούδασε, Talibus verbis instigabat. Utitur et Lucian. (1, 514.) dicens de eo qui domum ædificandam curat, Τους ἐργάτας ἐπισπέρχων. Et Dion. cum ait, Τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς ἐπισπέρξαντος, Vento urgente. Hes. neutraliter accipit, sicut et

A ipsum σπέρχειν, Σπέρχουσαι exponens ἐπισπεύδουσαι, ἐπειγόμεναι. ["Paul. Sil. 27. Lucian. 2, 321. ad Od. X. 451." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 96. Anth. 107. Apoll. Rh. 3, 346. Nicander Θ. 144.] "Ἐπὶ ῥέκω, Accelero, ἐπισπεύδω, Hes." ["An vitiose pro Ἐπισπέρχω? Cf. Ἐπισπέρχειν ἐπισπεύδειν, ἐπειγαι." Kuster. * "Ἐπισπερχέις, Clem. Alex. in Indice?." Kall. Mss.] Ἐπισπερχής, Incitatus, Festinus, Studiose aliquid properans. Aristot. Physiogn. (6, 3.) inter δειλοῦ σημεῖα ponit τρίχωμα μαλακόν, τῷ σώματι ὑπερκεκαθικὸς, οὐκ ἐπισπερχές. Idem περὶ εὐθύμων ἰο- quens, Τῷ σχήματι καὶ τῷ ἥθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχής, ἀλλ' ἀγαθὸς φαίνεται, ubi Bud. interpr. Incitatus, quia paulo ante ei opp. βραδύς et ἀνεμύ- νος. Ἐπισπερχῶς, Studiose, Properanter, μετὰ σπουδῆς, Hes. ["Ἐπισπερχεστέρως, Rigidius, Æneas Comm. Poliorc. 26." Seager. Mss.] Κατασπέρχω, i. q. ἐπισπέρχω, s. κατεπείγω, Urgeo, Impello, et citato gradu progredi cogo, Thuc. (4, 126.) p. 162. Ὅρατε ἐργῶ μὲν βραχὺ ὄν, ὅφει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπερχον, Schol. κινεῖν εἰς δειλίαν, ἐκπλήττον: sicut Hes. quoque κατασπερχόμενος exp. non solum ἐπειγόμενος, sed etiam καταπλησσομένος. [Aristoph. 'A. 1180. "Nicander Θ. 917. Opp. 'A. 1, 632. 4, 91. 5, 544." Wakef. Mss.] Περισπέρχω, In orbem currere cogo, Circumcursare cogo, Sursum deorsumque currere cogo. Unde pass. περισπέρχεσθαι, quod Schol. Soph. exp. περιστρέφεσθαι: quidam neutraliter ex Horat. hoc περισπέρχομαι interpr. Huc et illuc cursito: e Cic. Huc atque illuc curso: e Terentio, Sursum deorsum cursito: e Plauto et Lucr. Circumcurso. Hes. περισπερχούσης exp. * ὑπερεπειγούσης, Soph. modum urgentis et impellentis: ut περὶ hic significat περισσότητα. ["Valck. Adoniaz. p. 227. ad Herod. 601." Schæf. Mss. "Studiose propero, Circumcirca festino, metaph. Graviter fero, Infensus sum, Adversor, Herod. 7, (207.) Λοκρῶν περισπερχομένων τῇ γνώμῃ ταύτῃ, Cum huic sententiæ adversantur, ubi tamen melius scriberetur περισπερχθῆναι: nam σπέρχομαι: Herodoto signif. Irascor, Succenseo." Brunck. Mss. "Lenior, opinior, probabiliorque medela a me adhibita, trium elementorum iteratio: περισπερχέων ἐόντων." Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. de Arte Rhet. 69.] Περισπερχής, Supramodum urgens, premens, Soph. Aj. (982.) p. 57. ὡ περισπερχές πάθος, Schol. βαρὺ, ἀμχανίαν ἐμποιοῦν, περισπῶν κατεπείγων: nam qui ad angustias aliquas redacti sunt, nec expedire se possunt e labyrintho in quo copclusi sunt, ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι· ἐκ ἀπρίας: quod ἀλύειν etiam dicitur. Hesychio περισπερχής est περιώδυνος. ["Valck. l. c. Plut. Mor. 1, 226. Lobeck. Aj. p. 378." Schæf. Mss. * Περισπέρχεια, Eust. II. A. p. 765, 12.] [* "Σπερχεῖος, ad Herod. 598. Wakef. Phil. 491. Bast Lettre 115. (Ep. Cr. 153.)" Schæf. Mss.] ¶ Σπέρχων etiam pro σπέρχω dicitur: unde σπερχνόμενος ap. Erot. in Lex. Hippocr., quod exp. ἐπειγόμενος, annotans, sine ν scribi etiam σπερχόμενος. INDE Σπερχνός, Festinus, Præproperus, Celer, etiam Impetuosus, Velociter irruens, Hesiod. ('A. 454.) ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος Σπερχνόν. Hes. σπερχνός exp. ταχύς, ἐπειγόμενος, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγχείμενος πρὸς τι, Festinans, Pernix, Studiosus, Studiose incumbens alicui rei. Gal. vero ap. Hippocr. σπερχνὴ exp. ἐπειγούσα, συνεχής: quo et Hes. respexisse videtur, σπερχνὴ exp. * σπερχνοποιός: ut Gal. ἐπειγούσα, Citato gradu progredi et festinare cogens, Urgens. Idem σπερχνόν dicit esse εἶδος ἱέρακος, forsitan a pernecitate nomine imposito, aut quia minores aves rapido impetu persequitur. ["Brunck. Aj. 982." Schæf. Mss. "Σπερχνός, Celer: ταχύς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγχείμενος πρὸς τι, ἢ ἐπειγόμενος, Erotian. Dolores acuti σπερχνοὶ Hippocrati dicuntur: vide Foes. Œcon. in voce. Formatur a σπέρχω, (vide infra 886.) ut τερπνός a τέρπω, στυγνός a στυγω, λιχνός a λείγω, στρυφνός a στρύφω." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 271.]

ΣΠΕΥΔΩ, σω, Festino, Propero, i. q. ἐπειγόμεναι et σπέρχομαι: quorum hoc Poëtis est peculiare. II. Θ.

(293.) τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; Quid me urges et inhortaris quantumvis properantem? nec enim equo suoapte impulsu currenti calcar addendum est. Hesiod. 'A. (364.) Πάντι μένει σπενδων, Isocr. Paneg. (43.) Δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιῆσθαι διατριβήν. Et in Prov. Σπεύδε βραδέως, [Festina lente:] quod Augustus usurpare solebat, adnionens ut ad rem agendam simul adhiberetur et industriæ celeritas, et diligentiae tarditas, ut inter alia docet Gell. 10, 11. Sed et Homericum illud Σπεύδοντα ὀτρύνειν in Proverbiū abiit, quod Cic. modo Currentem hortari, modo Currentem incitare, Latine dicit, ut te docebit p. 50. mei Lex. Cic. Lucian. (1, 44.) Θάρρει, ὦ γαθέ- τουτο γάρ τὸ τοῦ Ὀμηρου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρα- καλεῖς. Interdum additur præp. significans vel motum ad locum, vel motum de loco, Il. Δ. (225.) μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν, Hesiod. (Ἔργ. 1, 24.) Εἰς ἄφρονον σπεύδοντ', Aristoph. σπεύδω πρὸς σε, Hero- dian. 2, (8, 17.) Ἐφ' ἣν μάλιστα ἐχρῆν σπεύδειν, Thuc. 5, (37.) p. 178. Τοὺς Ἀργεῖους ἐς τὰ ὅμοια σπεύδειν, ubi metaphoricum potius est, sicut et quod Hesiod. dicit σπεύδειν εἰς ἄφρονος: et Cic. Animus festinat ad aliqua. Cum præp. significans motum de loco, junxit Eur. (Iph. A. 672.) Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, Festinanter e Phrygia mihi redi, Matura reditum e Phrygia. Aliquando cum infin. construitur: ut et Ovid. dicit, properabat adire, Cic. Ad vos venire propero, Quintil. Finem imponere volumini festino. Nonn. ἐνθάδε βαίνειν σπεῖδε, Soph. (Aj. 812.) σπεύδει θανεῖν, Plut. Camillo, Ἐσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρὸν, Othone, Σπεύδων τὴν νίκην ἑαυτοῦ γενέσθαι πρὶν αὐτὸν ἐλθεῖν, Properans potiri victoria. Nonnunquam cum accus. sicut ap. Latinos quoque Festino et Propero. Od. T. (137.) Οἱ δὲ γάμοις σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τοῦ- πεύω, Nuptias properant, urgent, Tac. Deditioem properat. Sed σπεύδω cum accus. ponitur plerum- que pro Incumbo in rem aliquam, Contendo ad rem aliquam, et Annitor, Pind. Π. 3, (110.) Μὴ, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Σπεῖδε. Rursum Il. N. (236.) Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ Σπεύδειν, αἶκ' ὄφελός τι γενώμεθα, Ad hæc una nos anuiti oportet, si possimus aliquid prodesse. Sic Thuc. 6, (10.) p. 201. Ὅπερ νῦν σπέν- δομεν, Quod nunc properamus: (1, 141.) Τὸ ἐφ' ἑαν- τὸν ἕκαστος σπεύδει, Quisque incumbit in ea quæ in rem suam sunt. Et Eur. (Hec. 122.) σπεύδω σὺν ἀγα- θῶν, pro Incumbo et intentus sum in tuum commo- dum. Rursum e Thuc. Σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, Ad principatum propero. Et, σπεύδω κακά, Ad mala propero: quod legitur ap. eum 6, (39.) p. 211. || Annotat Suid. Homerum σπεύδειν usurpare non pro ταχύνειν, i. e. Accelerare, Properare, Festinare, sed pro ἐνεργεῖν et κακοπαθεῖν, sicut Hes. quoque σπέν- δων exp. σπυνδάζων, ἐνεργῶν: et Σπεῦσε, ἔκαμε, ἐτα- λαιπώρησε, ἐκακοπάθησε. || Idem Hes. σπεύσαιτο exp. παρακάλεσειν: et Σπεύδεται, ἐρεθίζεται. Quam signif. sequendo, σπεύδω transitive etiam acciperetur pro σπέρχω s. ὀτρύνω, Incito, Instigo, Inhortor, Citato gradu progredi jubeo, vel cogo: qua signif. usurpa- tur comp. ἐπισπεύδω, ET Σπενδάζω, quo utitur Schol. Homeri in exponendo ὀτρύνω: sc. ὠτρυνε explanans per ἐσπεύδαζε. ["Σπεύδω, Brunck. ad Eur. Med. 184. Ammon. 130. Græv. Lectt. Hes. 614. ad Herod. 535. Thom. M. 805. Musgr. Suppl. 161. Markl. Iph. p. 400. Wakef. Ion. 461. 1047. Musgr. 1028. Wakef. Herc. F. 1136. Eum. 361. Jacobs. Anth. 8, 16. Hemst. ad Plutum p. 200. Villoison. ad Long. 225. Longus p. 382. Bodl., Porson. Med. p. 25. Heyn. Hom. 4, 601. 6, 411. 7, 319. 489. Conf. c. σπένδω, Jacobs. Anth. 11, 223.: cum πλέω, ad He- rod. 639.: cum νομίζω, ad Diod. S. 2, 415. Cum inf., ad Dionys. H. 1, 420. Thom. M. 164. ad Diod. S. 2, 12. Cum accus., Kuhn. ad Paus. 154. Valck. Phœn. p. 174. 208. Eur. Phœn. 585. Hec. 1161. 1187. Ja- cobs. Exerc. 1, 75." Schæf. Mss. "Suadeo, Incito, Herod. 8, 46. Festino ad, cum accus., sine præp., Opp. 'A. 4, 3. 5, 119. Tueor, Patrocino, cum dat., Charit. 129. Σπ. περί τι, Diligenter colo, Ælian. V. H. 792. Perf. ἐσπευκα, Diligens sum, Laboro, Gal. 1, 1." Wakef. Mss. Il. O. 402. P. 121. Ω. 253. Od. I. 250. Herod. 7, 53. Appian. 1, p. 332. Schn. Lex.

Schleusn. Lex. V. T. "Σπεύδειν proprie signif. Nervos intendere, Omnibus viribus niti. De sene piscatore rete omnibus viribus ad se trahente v. adhibetur Theocrito 1, 40. ubi Festinandi v. ponere non debuerant Interpr. Lat. Propriam verbi vim attigit Grævius ad Hesiod. 'A. 364." Valck. Schol. in N. T. 2, 477. * "Σπευδόντως, Hes. v. Ἠπειγμένως." Boiss. Mss. * Ἐσπευσμένως, Joseph. A. J. 5, 6, 3. Dionys. H. Demosth. c. 54. p. 1121. εἰπεῖν. "Etym. M. v. Ἐπιτροχάδην." Boiss. Mss. Appian. 1, p. 332. in var. lectt. * "Σπευστέον, Græcus Interpres Cæsaris 7, 56." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 527." Kall. Mss. Polyb. 4, 30, 5. * Σπευστός, i. q. σπουδῆς ἄξιος, Phrynichus Bekkeri p. 63.] Σπευστικός, Festinator, Qui properare solet, Aristot. Eth. 4, 3. Οὐ γὰρ σπεν- στικός ὁ περὶ ὀλίγα σπυνδάζων. [* "Σπευστικῶς, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνασπεύδω, Liban. Or. 11. p. 353. Τὰ μὲν ἀνασπεύσαντες, τὰ δὲ ἀντικαταστήσαντες: forsan tamen ἀνασπᾶσαντες." Gataker. Mss.] Ἀντισπεύδω, Contra contendō, Contrarium efficere enitor, Repu- gno, Obsisto, Antiphon (607.) Οὗτος ἀπελογεῖτο καὶ ἀντέσπευδε πρὸς ἐμέ. NAM Σπεύδω non significat duntaxat Propero, Festino, Accelero, sed interdum etiam Contendo ad aliquid, Efficere conor, Annitor ad aliquid: præsertim infinitivo junctum aut accus., aut præp. ἐς, πρὸς, ἐπὶ, suum habenti casum adjun- ctum. Ἀποσπεύδω, Dehortor, Dissuadeo, Deterreo, Thuc. 6, (29.) Καὶ τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες, Schol. ἀπερρί- πτουν μετὰ σπουδῆς. Herod. mirum in modum hoc ver- bo gaudet. Utitur enim variis in locis: 6, (109.) Ἦν τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη: 7, (18.) ἐπι- σπεύδειν illi opponit, scribens, Καὶ Ἀρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μῦθος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερός ἦν. Alibi cum infin. junxit, (17.) Ἀρὰ σὺ δὴ κείνος εἰς ὃ ἀποσπεύδων ἔερχην στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα: Sunt qui interpretentur etiam Remoror. ["Ad Herod. 490. 518. ad Dionys. H. 2, 990. 4, 2011." Schæf. Mss.]

C "Διασπεύδω, exp. Excito. Esset tamen potius "Excito et festinare jubeo, Incito ad properandum." [Connitor, Contendo, Polyb. 4, 33, 9. 32, 9, 5. "Clem. Alex. 947." Wakef. Mss. * Ἐκσπεύδω, Festino, Aristoph. Θ. 284. Ἐκσπευδε ταχέως.] Ἐπι- σπεύδω, Accelero, Propero, Festino, Herod. Ἐπι- σπεύδων τοῖσι ἱροῖσι, Sacra festinans, Sacrificia pro- perans: alii, In sacris faciendis occupatus. Transitive etiam accipitur pro Festinare jubeo vel cogo, Incito: ἐπείγω, ut Schol. Soph. exp. El. (467.) p. 103. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Διοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύ- δειν τὸ δρᾶν, exp. παρέχειν σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν: mal- lim tamen simpliciter exponere, Festinare s. Matur- rare quod facto opus est. Alias pro Urgeo, Incito, Inhortor, usurpari, videbis in opposito ἀποσπεύδω, significante Deterreo. Bud. interpr. etiam Adjuvo, Adminiculator, ap. Herod. Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν, Quos natura non juvit, vel etiam instigavit, Incitavit. ["Herod. 519. Thom. M. 805. ad Dionys. H. 2, 991. Festinare cogo, Incito, Theocr. p. 276. Har- les." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 8, 147." Wakef. Mss. * "Ἐπισπευσις, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 46." Boiss. Mss. * "Ἐπισπευστικός, Eust. Il. 764, 19." Wakef. Mss. * "Κατασπεύδω τινί, Nimis ad aliquid festino, Andr. Cr. 68." Kall. Mss.] "Συ- νεπισπεύδω, Una accelero. Apud Suid. Ὁ δὲ ἐκέ- λευε τοὺς κρατίστους συνεπισπεύσαι τὰς ἀμάξας: [e Xen. K. 'A. 1, 5, 8.] Κατασπεύδω, i. q. σπεύδω, ut Depropero ap. Horat. i. q. Propero, Accelero. Ac sicut σπεύδω interdum accus. jungitur, ita et comp. κατασπεύδω: ut Æschin. (63.) Τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων. Sic Sy- nes. Ep. 73. Βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τῆς νόσου, μὴ μέντοι κατασπευδέτω τὸν ὄλεθρον, Non autem accele- ret perniciem, Non autem festinet in se mortem, ut Tac. loquitur. || Transitive etiam accipitur pro κα- τασπέρχω, ac in ea signif. qua ponitur pro Premo, Perterreo, Conturbo, Daniel. 4, (16.) Τὸ ἐνύπνιον καὶ ἡ σύγκρισις μὴ κατασπευσάτω σε, Non conturbet te. Ibid. pro hoc κατασπεύδειν dicit συνταράσσειν et φου-

ἀερίζειν, ut et capite seq. Pass. quoque vox reperitur: unde PARTICIP. Κατασπευσμένος, Acceleratus, Deproperatus. E quo ADV. Κατασπευσμένως, Festinate, ["Plut. 2, 522. Diosc. 422." Wakef. Mss. Κατασπεύω, Schleusn. Lex. V. T. Κατασπεύω et κατασπᾶω, ad Dionys. H. de C. VV. 282. "Κατασπευσμένα, Quæ præcipitantur in oratione, e forma asyndetica, et dissoluta, Longin. 20., ubi Morus laudavit Aquilæ Rom. §. 41. verba hæc, Facit asyndeton et ad celeritatem, et ad vim doloris aliquam significandam: cf. Longin. 40, 3. ubi huic festinationi præcipiti opponuntur στηριγμοί, quamvis b. l. ταῖς ἀσυνδέτοις contrariam vim, moræ et tarditatis, tribuit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Κατάσπευσις, Festinatio, Acceleratio, Perturbatio, Theod. Proverb. 1, 27. * Περισπεύδω, Joseph. A. J. 17, 1, 1. Ταχέως αὐτὸν περιέσπευδον ἀπαί. Arat. D. 390. πρίνοιο περισπεύδουσαι ἀκάνθαις. * "Πρόσπεύδω, Heyn. Hom. 8, 614." Schæf. Mss. * Πρόσπεύδω, Teles ap. Stob. Sermon. 95. p. 522. * Συαπεύδω, Eur. inc. Trag. 28. Herod. 1, 92. Dio C. p. 856. "Phryn. Bekk. 28, 21. Ἐνομᾶ monostichæ 559. Br., Schol. Aristoph. N. 360." Boiss. Mss. Suid. v. Πρόδικος, Eur. ap. Paus. 4, 5, 2. * "Ὑπερσπεύδω, Diogenian. Prov. 6, 26." Boiss. Mss.]

Σπουδῇ, ἡ, Festinatio, Acceleratio, Thuc. 7, (77.) p. 260. Σπουδῇ δὲ ὁμοίως καὶ κύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ τὰ γὰρ ἐπιτήδεια βραχέα ἔχομεν, Iter properabimus nocte pariter et die, quoniam exiguum habemus comitatum. Item διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, et κατὰ σπουδῆν, Festinanter, Properanter, Herodian. 3, (3, 11.) "Ἀρε διὰ σπουδῆς, καὶ αὐ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέντων: quo genere loquendi utitur et Xen. Ἑλλ. (6, 2, 16.) opponens ποῖς ἀφικνούμεναι καθ' ἡσυχίαν, τοὺς διὰ σπουδῆς. Idem Herodian. 3, (4, 1.) Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιοῖτο, Iter properabat, Magnis itineribus accelerabat, Iter magna festinatione faciebat: (6, 4, 5.) Μετὰ σπουδῆς πολλὰς ποιησάμενος τὴν πορείαν, Festinato itinere. At κατὰ σπουδὴν ap. Thuc. frequentissimum est: 3. Τρωὴν εὐθὺς ἄλλαν ἀπέσπελλον κατὰ σπουδῆν, Confestim mittebant, ubi etiam nota εὐθὺς additum, ut paulo infra videbis itidem addi τῷ Ὑπὸ σπουδῆς. Et 2, (94.) Ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλὰς θορύβους, Consensus navibus præpropere et magno cum tumultu. Itidemque paulo ante, (90.) Κατὰ σπουδῆν ἐμβιβάσας, Properanter jussis militibus conscendere. Et 1, (93.) Ἡ οἰκοδομία κατὰ σπουδὴν ἐγένετο, Propere et tumultuario opere. Idem ead. signif. dicit ὑπὸ σπουδῆς, ut 5, (66.) p. 187. Καὶ εὐθὺς ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν αὐτῶν: ubi nota addi etiam εὐθὺς, ad exprimendam majorem festinationem, sicut et in l. quodam paulo ante c. Itidem e Plut. (1, 153.) Ὑπὸ σπουδῆς ἀνατρέχων, Festine currens. Pro his διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, et κατὰ σπουδὴν, dicitur etiam σπουδῇ, adverbialiter, ut infra seorsum docebo. Affertur et σπουδὴν ἔχειν pro Properare. Quomodo ap. Eund. 4, (30.) p. 131. accipere queas Μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι. || Σπουδῇ, Studium, Diligentia, Xen. K. H. 4, (2, 19.) p. 57. Πολλὴ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἐπράττειν, Magno studio, Summa cum diligentia, Herodian. 5, (4, 13.) Τῶν ἐκατοκτάρχων μεγάλη σπουδῇ τὰ ὅχηματα ἐπείγοντων, Ingenti studio vehicula urgentibus. Quibus in II. significat etiam festinationem quandam studio ac diligentia adjunctam. Dem. (123.) Σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι, Isocr. Symm. Σπουδῆς ἀξία τῇ πόλει ταῦτα, Digna in quibus civitas operam ponat, i. e. Non contemnenda et floccificianda. Item dicitur quis σπουδὴν ἔχειν, τιθεῖναι, ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Eur. Or. (1054.) ὑπὲρ σοῦ μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχω, i. e. σπουδάζων. Itidem Plato, Πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν, Illis multum studii impendebant, Magno studio illis incumbebant. Quo sensu Chrys. dicit σπουδὴν περὶ τι εἰσφέρειν, Studium conferre in aliquid: pro quo et σπουδὴν εἰσφέρειν εἰς τι. Soph. (Aj. 12.) ὅταν χάριν Σπουδὴν ἔθου τήνδε, Istam navasti operam. Frequentius istis præcedentibus est σπουδὴν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι: junctum modo cum ὅπως, modo cum in-

fin., modo eum præp. aliqua, ut e sequentibus exemplis liquet. Greg. Naz. Σπουδὴν ποιεῖσθαι πάντα ἡμῶς οἰκίης μεγαλακρεπῶς. Sic Dem. Μὴ βούλειθε πλείω ποιεῖσθαι σπουδὴν ὅπως. Cum infin., ut in hoc adespoto loco, quem Bud. habet in suo Lex. Σπουδὴν μὲν ἐποιοῖτα πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά, Contendebat, Studiose nitebatur, In eo studium suum et operam ponebat ut. Item cum præp., ut Lucian. initio sui de Saltatione libri, ἄς ἐπὶ φάουλῃ καὶ γυναικίῃ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιούμενων, ubi sicut dixi ἐπὶ τινι σπουδὴν ποιεῖσθαι, ita Chrys. de Sacerd. Σπουδὴν ποιεῖσθαι ὑπὲρ τινος. Isocr. autem περὶ τι, ut in Epist. ad Phil., Πάσαν τὴν σπουδὴν περὶ τοῦτο ποιούμενας. Ipsa autem σπουδὴ γίνεται s. ἐστὶ περὶ τι [s. τοῦτο] aut ἀμφὶ τι: ut Dem. Σπουδὴ γέγονε περὶ τοῦτο, Opera adhibita est et impensa ei rei. Et Synes. Ep. 4. Ἀμφὶ τοῦτο ἦν ἅπαντα σπουδῇ, In eo omne ponebatur studium: 20. Τῇ εἰς ἅπαντα σπουδῇ, Studie in rebus omnibus, qua signif. frequentissime dicitur ἡ περὶ τι σπουδῇ: ut Herodian. (3, 10, 6.) Ἡ περὶ τὰ θεάματα ἡ τὰ ἀκροάματα σπουδῇ, 3, (13, 15.) Ταῖς περὶ τὰ αἰσχίστα σπουδαῖς, 1, (13, 15.) Τῆς περὶ τὰ καλὰ σπουδῆς ἀπήγγεν αὐτὸν, A rectis studiis animum avocabat. Isidorus autem ap. Suid. dicit etiam, ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδῇ, Studium quod in philosophia ponitur. Plato solo gen. junxit, dicens, Εἰς εὐχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Conviviis, computationibus, et rebus venereis operam dare. Plut. paulum diverso loquendi genere in Salone, Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὴν κτῆσιν τῶν περιττῶν σπουδὴν ποιεῖσθαι περὶ, Studere. Cui addo, quod Philo dicit V. M. 1. Ἐγένετο τῷ βασιλεῖ διὰ σπουδῆς Studio fuit regi, i. e. Rex in eo studium posuit. Itidem ὑπὸ σπουδῆς dicitur pro Enixe, Diligenter, Studiose itidemque κατὰ σπουδὴν exp. Sedulo, Diligenter, Quo sensu et ex Aristot. de Mundo, Μετὰ σπουδῆς διαρρῆσαι, pro, Magno studio describere. Itidemque Plut. Μετὰ σπουδῆς μιμητέον, Studiose imitandum est. || Σπουδῇ pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδῇ, vel ἀρετῇ, ut Schol. Soph. exp. in Ed. T. (778.) p. 184. θανυμένας μὲν ἄλλας Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια. || Studium, ea signif. qua dicit Cic. Meum erga te studium, i. e. Amor et juvandi prompta voluntas, Herodian. 2, (8, 11.) Διὰ τὴν περὶ αὐτὸν σπουδὴν τῶν ἀνθρώπων: 5, (4, 22.) Ὁρῶν τῇ τοῦ δήμου περὶ αὐτὸν σπουδῇ, Fretus popularium studiis: (2, 10, 19.) Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, ubi Polit. Studiūque in eum properans atque egregiam voluntatem pollicebantur, ut Cic. dicit Polliceri alicui suum eximium et singulare studium: alibi itidem dicens, Tibi omnes navare operam et studium volunt. || Opp. interdum τῇ παιδιᾷ, et tam de verbis dicitur quam de rebus, significans Dictum serium, Studium s. Labor serius, Xen. Σ. (1, 13.) Σπουδῆς μὲν μεστοί, γέλωτος δὲ ἴσως ἐνδεσποιοί, Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3. Δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθελεῖν τῶν ἐναντίων, γέλωτι τῶν δὲ γέλωσι, σπουδῇ. Paulo aliter Lacon quidam Athenas dicebat μετὰ σπουδῆς παίζειν, cum videret ludorum apparatus et τὰς σπουδὰς τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἀμύλλαν, ap. Plut. Symp. 7. quasi diceret Serio joculari, s. In rebus ludicris seriam operam ponere, In ridiculis serio studium adhibere; dicitur enim μετὰ σπουδῆς, Serio pro quo et ἀπὸ σπουδῆς: ut Plut. Symp. 9, 6. Μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Sic II. H. 359. Εἰ δ' ἐρεὼν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, Serio. Pro quo etiam σπουδῆς s. μετὰ σπουδῆς, dicitur etiam Σπουδῇ adverbialiter. Quibus opp. χωρὶς σπουδῆς, Joco, ap. Aristot. Rhet. Sic Od. ψ. circa finem, Ὡς ἂν ἀπὸ σπουδῆς τάνυσσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς, Quasi joco, nisi potius, Sine ulla virium intentione, i. e. Nulla negotio, Facillime, ῥηϊδίως, ut paulo ante loquitur. Item ἐν σπουδαῖς, In rebus seriis. Item σπουδὴν ποιεῖν, Serium esse s. Serio fieri putare. Aristoph. B. (522.) οὐτι πον σπουδὴν ποιεῖς Ὅτι σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα; Num tandem serium esse cenas et ut serium accipis, quod ego tibi ludens Herculis personam induerim? [Phot. Σπουδὴν ποιεῖσθαι τὸ ὀργίζεσθαι οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.] Præterea citatur ab Athen. (519.) Athenodori liber περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδείας, De rebus seriis et jocosis.

|| Σπουδῆς ἀξία, Dignā quibus serio quis incumbat, s. in quibus serio operam ponat. Quomodo accipi potest Isocr. locus quem supra citavi, Σπουδῆς ἀξία τῇ πόλει ταῦτα. Alioqui σπουδῆς ἀξία dicuntur etiam Quæ in pretio habentur, et in quibus sibi parandis unusquisque operam collocare solet: ut Bud. testatur, 798. "Ἄξιον σπουδῆς, Pretiosum, Æstimatum, Quod in pretio habetur. Plut. (Anton. 75.) de Cleopatra, Ἐνεφύρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἀξία σπουδῆς, χρυσόν, ἄργυρον, σμάραγδον. ["Villois. ad Long. 27. omnino ad p. 158. T. H. ad Lucian. 1, 220. Diod. S. 1. p. 442, 18. 2, 92. Boiss. Philostr. 375. ad Dionys. H. 3, 1831. Heyn. Hom. 8, 363. Schola, Toup. Opusc. 1, 360. Emendd. 2, 79. Conf. c. σπουδῇ, Musgr. Bacch. 212. Opp. γέλως, Husehk. Anal. in Add., Jacobs. Anth. 11, 173. Σπ. περί τι, Timæus Soph. p. 1. Ἀπό σπουδῆς, Heyn. Hom. 5, 370. 6, 316. Διὰ σπουδῆς ἔχειν, Phalar. 360.: κτᾶσθαι, Toup. ad Longin. 398. Σπουδῇ ποδός, Brunck. ad Eur. Hec. 216. Andr. 874. Παίζειν ἐν σπουδῇ, Jacobs. Anth. 11, 76. 173. Σπουδῇ ποιεῖσθαι, Abresch. Lectt. Aristæu. 255. Bergler. ad Alciphr. 113. Κατὰ σπουδὴν, Wakef. Alc. 50. Brunck. Aristoph. 3, 55. "Ἐχειν σπουδὴν περί τινος, Boeckh. in Plat. Min. 58. Σπουδαί, Heind. ad Plat. Gorg. 92." Schæf. Mss. Od. Φ. 409. ἄτερ σπουδῆς: Hippocr. 750. Σπ. οὐ πολλὴ χεῖρα κατεαγυῖαν χειρίζειν: 759. Οὐδεμὴ πολλὴ σπουδὴ τῆς μελέτης, Erotiano κακοπάθεια. Antiphon 786. Διὰ τὴν ἐμὴν σπ.: Aristoph. Ἰππ. 1370. κατὰ σπουδὰς: cf. Ælian. V. H. 3, 8. Plato Euthyd. 81. Σπουδὴν ἔχειν τινός: Eur. Hec. 663. ἥς ἀπηγγέλθη τάφος—σπουδὴν ἔχειν: Plut. Crasso 7. Σπουδαῖς καὶ κατηγορίαις: Lucullo 27. Πολλὴ δεῖσει καὶ σπουδῇ. "Σπουδῇ, Res seria: opp. τῷ γελῶν, ut in hoc, Τὴν σπουδὴν δεῖ διαφθεῖρειν τῶν ἐναντιῶν γέλωτι, Res serias adversariorum risu oportet discuti, Aristot. Rhet. 3, 18, 16. Deinde Argumentum serium, quod tractatur, ut ap. Dionys. Jud. Isocr. c. 12. Χαριεντισμός, ἐν σπουδῇ, ἄωρον πρᾶγμα, Affectatio elegantiae in re seria intempestiva est. Porro σπουδαί quoque dicti sunt Labores institutionum, s. Recitationes Sophisticæ erudiendis discipulis comparatæ. Sic Himerii Oratio extat eis Ἀρχὰς Σπουδῶν habita, Or. 12. Ed. Wernsd. p. 581., ubi vide plura." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Σπ. proprie Studium notabat valde iutensum: σπουδαί in usu res inprimis dicebantur Seriae. Opponuntur sæpius et junguntur ap. Philosophos σπουδαί καὶ παιδιαί, Seria et joci. Seris enim rebus jocos esse subinde miscendos, atque adeo ista duo in vita jungenda esse, sanciebant Philosophi Pythagorei. Σπουδὰς καὶ παιδιαὶ scripserat Crito Pythagoreus ap. Stob. p. 43., ubi nobis vulgauerunt absurde ἐπωδὰς καὶ παιδείας. Locutio est Græcis usitatissima σπουδὴν τι τιθέσθαι, vel ποιεῖσθαι, Rei alicui studiose incumbere, s. Intento studio imminere." Valck. Schol. in N. T. 2, 477. Σπουδὴν ἔχειν, Operam dare, Dionys. H. de C. VV. 178. Σπ. et τριβὴ conf., ad Greg. Cor. 684.]

DAT. Σπουδῇ adverbialiter ponitur, ut σιγῇ, σιωπῇ, pro διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, Festinanter, Properanter, Herodian. 8, (4, 11.) Σωρευθέντος χειρὶ πολλῇ καὶ σπουδῇ, Et properanter, διὰ σπουδῆς, ut l. 3. loquitur. Lucian. Σπουδῇ προσίων, Properanter accedens. Itidem Od. O. (209.) Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, exp. κατὰ τάχος, Properare, Properanter. || Studiose, Summa cum diligentia, Enixe, Obnixæ, Plato Charm. Τὸν πλοῦτον ὤθει σπουδῇ, Proximum obnixæ detrucebat. Itidem ap. Thuc. 3, (49.) Οὐ σπουδῇ πλεούσης ἐπὶ πρᾶγμα φάλακτον, exp. Diligenter navigante. Interdum Magno cum labore, Ægre, Vix, μόλις, δυσχερῶς, ut exp. Il. B. 99. Σπουδῇ δ' ἔζετο λαός, Magno tandem labore vix effici potuit ut populus consideret, i. e. Vix tandem consedit. Sic Gal. "Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ἡγιαίνουσιν ἀμαρτάνειν ἀσφαλές, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, Vix sine discrimine peccari potest in morbo. Rursum Il. Ψ. (37.) Σπουδῇ παρπεκιδόντες ἐταίρου χωόμενον κῆρ. || Serio, Xen. K. II. (8, 3, 18.) Ὁμόσας εἶπεν ἢ μὴν σπουδῇ λέγειν: alter enim putabat eum παίζειν, Jocari. Plato de

LL., Σπουδῇ κείμενα νόμιμα, Serio conditæ leges, Plut. Pericle, Σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, Serio et joco. [Studio et diligentia adhibita, Dionys. H. de C. VV. 70, 19. "Valck. ad Phalar. p. xvii. ad Charit. 253. Herod. 233. Ilgen. ad Hymn. 436. Musgr. Hel. 1459. Theocr. Epigr. 15. Il. E. 893. Heyn. Hom. 6, 218. 490." Schæf. Mss. "Valde, Athien. 301." Wakef. Mss. Plato Apol. 11. Σπ. χαριεντίζεται: Thuc. 8, 27. Ἦι μόγις—ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καθ' ἐκονσίαν, ἢ πάνν γε ἀνάγκη προτέρῃ ποι ἐπιχειρεῖν, σπουδῇ (al. ποῦ δῆ) μὴ βιαζομένη γε, πρὸς αὐθαρέτους κινδύνους ἵέναι; Arat. 1035. Ἡ πῦρ αὐτῆται σποδιῇ, Schol. μετὰ κακοπαθείας καὶ βραδέως, leg. igitur σπουδῇ.]

Σπουδογέλοιος, ap. Strab. (16.) dicitur cognominatus Menippus, exponiturque Ridicule studiosus. Fortasse signif. etiam Serio jocans, aut Joci studens. [Diog. L. 9, 17. "Jacobs. Anth. Proleg. p. 37." Schæf. Mss. "Steph. B. 192." Wakef. Mss.]

Σπουδάρχης, ὁ, Magistratibus gerendis studens, i. e. Qui magistratus ambit. Utitur Xen. initio Symp. Σπουδάρχιδης, ὁ, patronymici formam gerens, i. tamen significans q. σπουδάρχης: voluntque hanc παραγωγὴν esse Æolicam. Aristoph. Ἀ. (595.) πολίτης χρηστός, οὐ σπουδάρχιδης, i. e. οὐ σπουδάζων περί ἀρχάς, Non ambitiosus; major enim pars solet lucri causa publica munera ambire: quamobrem et μισθαρχίδας ejusmodi homines vocantur, Qui quæstui habent magistratus. ["Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. Cf. * Στρατωνίδης, * Πανουργιππαρχίδας.] Σπουδάρχια, ἡ, Studium gerendorum magistratuum, Ambitio, [Plut. Æmilio 38. "Philo J. 1, 289." Wakef. Mss.] Σπουδάρχιας, ὁ, i. q. σπουδάρχης et σπουδάρχιδης. Hesychio σπουδάρχια sunt κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες, Qui studiose et diligenter magistratus gerunt. ET Σπουδάρχαιρες αἱ Eidem sunt οἱ περί τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες. Item et VERB. Σπουδάρχεω SIVE Σπουδάρχιάω, Magistratibus gerendis studeo, Magistratus ambio: quorum illud derivatum potius e σπουδάρχης, hoc e σπουδάρχια. Illo utitur Synes. Ep. 101. Τῶν συγγενῶν σπουδάρχούντων, ἐν πολλοῖς ιδιώτης εἰμί, Cum magistratus ambient. Hoc, Aristot. Polit. 5, (5.) Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδάρχωντες, Ii qui publica officia appetunt: [et Schol. Aristoph. Ἀ. 595. et ex eo Suidas. "Themist. 103. 221." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 81.]

* Ἀντίσπουδος, unde * Ἀντίσπουδία, Contra rium studium, Euseb. Pr. Ev. 217." Wakef. Mss. * Ἀσπουνδος, Eupolis Anecd. Bekk. 453. * Ἀσπούδως, ad Hesych. 1, 579. n. 5." Dahler. Mss.] Ἀσπουνδεῖ, Sine studio, Negligenter, χωρὶς σπουδῆς, Hes. Suid.: Hes. accipit etiam pro χωρὶς κακοπαθείας, ἀνευ πόνου καὶ μόχθου, Sine labore, magno labore, negotio, Nullo negotio. Verum Suidas, cum significat χωρὶς κακοπαθείας, dicit SCRIBI Ἀσπουνδῇ: subjungens Homericum illud hemistichium, Μὴ μὰν ἀσπουνδῇ γε: ap. Hom. tamen Cod. Ms. habet non ἀσπουνδῇ, sed ἀσπουνδεῖ, in quo itidem exp. χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας; ἀνευ πόνου. Il. Θ. 512. Μὴ μὰν ἀσπουνδεῖ γε νεῶν ἐπιβζῖεν ἔκηλοι. Sic et O. 476. Et X. (304.) Μὴ μὰν ἀσπουνδεῖ γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μέγα ρέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Non sine uegotio perierim: sed qui me occidere voluerit, oportet ut totis annitatur viribus, ita ut posteris quoque strenuitas mea innotescat. Nisi malis ibi accipere pro Ignaviter, Segniter, Non egregia et præclara navata opera. ["Ad Il. P. 363. Heyn. Hom. 5, 502. 7, 46. 79. 8, 302. * Ἀσπουνδεῖ, 5, 451. 502. 7, 79." Schæf. Mss. * Ἐκσπουνδος, Gl. Præproperus.] Κενόσπουδος, ὁ, ἡ, Inanibus rebus studens, In rebus inanibus studium et operam suam ponens, Cic. ad Att. Sed hæc fortasse κενόσπουδα sunt, Curiositatis plena: quæ tamen breviter sciantur necesse est. Κενόσπουδως, Studio inani, Frustra, Plut. Apophth. ["Mor. 1, 935. ad Charit. 259." Schæf. Mss. Artemid. 4, 84. * Κενόσπουδέω, M. Anton. 4, 32.] Κενόσπουδία, ἡ, Inane studium, ["Diog. L. Diogene 208. HSt." Seager. Mss. "Wakef. Eum. 563. Dionys. H. 2, 1199." Schæf.

Mss.] “*Ἀκενόσπουδος*, Qui rebus vanis et inanibus “ non studet, etiam Vanæ gloriæ non studens : Παρὰ “ *Διογνήτου* ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ * ἀπιστη- “ κόν, M. Anton. philosophus (1, 6.) ap. Suid. Ubi “ τὸ ἄ. est Contemptus rerum vanarum, Rebus inani- “ bus non studere.” *Ματαιόσπουδος*, Vanis et inani- bus rebus studens, i. q. *κενόσπουδος*. [* *Ματαιόσπου- δέω*, Philostorg. H. E. 11, 1.] *Ματαιόσπουδιά*, ἡ, Vanum et inane studium, Studium aliqua in re fru- stra collocatum. [“ Οὐδὲν ὀνείρων διαλλάττουσιν αἱ τῶν ἀνθρώπων ματαιόσπουδαι, Irrita hominum studia nihil differunt a somniis.” Suicer. Thes. Eccl.; Au- ctore non nominato. * *Ὀμόσπουδος*, Orac. Sibyll. 5. p. 597., ubi male extat * *ὀμοσπόδοιο*.] *Περύσπουδος*, Qui rebus seriis gaudet, [Simpl. ad Epict. 189. τῶν ἐφ’ ἡμῖν, opp. καταφρονητικός : J. Poll. 6, 29. * *Ὑπέρ- σπουδος*, ibid. * *Φιλόσπουδος*, Anal. 2, 83.]

Σπουδαῖος, Studiosus, Diligenis : ἀνδράποδον, e Dem. (119.) Diligens et sedulus servus. Ex Eodem, *Σπουδαῖος* γίνεται περὶ τοῦτον, Studiosus illius efficitur. Sic Isocr. Panath. *Ἀκροατὰς τῶν ἄλλων σπουδαιότε- ρους καὶ φιλοσοφώτερος εἶναι νομίζοντας*. Signif. etiam Bonus, Probus : opp. habens *φάυλος* ap. Ari- stot. de Poët. Sic ap. Xen. K. Π. 2, (2, 15.) *Πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φάυλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι*, quam viri probi et boni, οἱ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποι- ούμενοι. Itidemque ap. Isocr. ad Dem. (init.) *Πολὺν διεστώσας εὐρήσομεν τὰς τε τῶν σπουδαίων γνώ- μας, καὶ τὰς τῶν φάυλων διανοίας* : (2.) *Σπουδαῖοι τὰ ἤθη, Moribus probi, i. e. Qui probis sunt moribus*. Item Bonus, ea signif. qua dicitur Bonus artifex, Plut. Pericle, *Σπουδαῖος αὐλητῆς, ἀλλ’ ἀνθρώπος μο- χθηρὸς*, Bonus tibicen, sed homo malus. Sic Ari- stot. Eth. 1, 7. *Σπουδαῖον κιθαρίστου, i. e. τοῦ εὖ κιθα- ρίζοντος*, ut ibid. explicat, dicens hoc epitheton significare τὴν κατ’ ἀρετὴν ὑπεροχὴν. Item et res *σπουδαῖαι* dicuntur, itidem Bonæ, Probæ, Probatæ, Laudatæ : ut *σπουδαῖος οἶνος*, Vinum bonum, Pro- bum et laudatum : Diosc. 9, 8. Idem 1, 181. *Οὐ σπουδαῖον μέλι*, Mel minime probum. Et Plut. σπέρ- ματα σπουδαῖα, Bona aut. Proba semina : (6, 4.) *Πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρχει δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυ- τουργὸν ἐπιστήμονα, εἶτα τὰ σπέρματα σπουδαῖα* : (565.) *Μύρον σπουδαῖον κομισθέντος*, Bono unguento ; vel etiam Pretioso : ut supra *σπουδῆς ἄξια* dici Pre- tiosa, Æstimata, docui e Bud. Item *σπουδαῖος* pro *σπουδῆς ἄξιος* accommodatur et aliis rebus, significans Magno studio affectandus, Plato de Rep. 1. Πάνν γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, Res summo studio appetenda ; vel etiam Laudabilis et quæ cum virtute geritur. Quo refer, quod ap. Herodian. 4, (3, 5.) legitur, *Ἐπιτηδεύμασι σπουδαιότεροις ἐχρήτο*, ubi Po- lit. Studia tractabat honestissima. Aliquando Gra- vitatis quandam signif. habet. Isocr. Busir. (4.) *Καί- περ οὐ σπουδαῖαν οὖσαν οὐδὲ σεμνοῦς λόγους ἔχουσαν ὑπόθεσιν : nisi malis*, Non magnopere affectandam. Itidemque homo aliquis *σπουδαῖος* dicitur Qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam ponit. Xen. K. Π. 2, (2, 9.) *Ἄνδρα ἡμῖν τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾷν ἀναπελθών· καὶ ταῦτα, οὕτω πολέ- μιον τῷ γέλωτι*. || *Serius*, Xen. paulo post l. c. *Τοιαῦτα μὲν δὴ καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ*, Paus. *Ἐν ταῦτα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον τὰ τε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὅποσα μυ- θώδη*, Eo olim convenientes et seria et fabulas nar- rabant. Athen. (261.) e Theophr. *Φιλόγελως ὄντας, ἀχρεῖους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων*. Quibus adde hoc Herodian. 5, (4, 13.) *Μεγάλη σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων, ὡς ἂν ἐπὶ τινα σπου- δαῖα πεμφθέντων*, Quasi ad seria negotia expedienda mitterentur ; vel Quasi magnis gravibusque de rebus mitterentur. [“ Ad Xen. Mem. 4, 2, 2. vide Ind., Plut. Mor. 1, 5. 10. 12. 16. Oxon., ad Herod. p. 5. 67. 142. 291. 305. 368. Brunck. ad Œd. C. 577. Valck. Diatr. 293. Thom. M. 247. 806. Wakef. S. Cr. 5, 15. Dionys. H. 1, 60. Boiss. Philostr. 331. 591. *Ἐπὶ τοῖς τρόποις, τοὺς τρόπους*, Plut. Mor. 1, 1. ubi v. Wyttenb., item p. 11. cf. ad Thom. M. 123. 125. Opp. καὶος, Dionys. H. 3, 1827.” Schæf. Mss. Jambl. Protr. 100. “ *Probatos, de re inanibus qua-*

libet, Dio Chrys. 2, 251.” Wakef. Mss. *Σπουδαί- στερως*, Heliod. 7, 298. Herod. 1, 8. *Σπουδαιέστατος*, 133. *Σπουδαιότερος*, Æschin. Dial. 1, 12.]

[* *Σπουδαιολόγος*, unde adv. * “ *Σπουδαιολογέω*, Philo J. 1, 218.” Wakef. Mss.] *Σπουδαιολογέω*, De rebus gravibus et seriis loquor, Gravi et serio ser- mone utor, Xen. Σ. (8, 41.) p. 524. *Εἰ δ’ ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει* : (4, 49.) p. 518. *Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη*, Hactenus serio disputavimus, Serio sermone disse- ruimus. Idem K. A. 1, (9, 15.) voce pass. utitur in activa signif. *Εἰ δὲ δὴ πορεύοιτο, καὶ πλείστοι μὲλλον ἐψέσθαι, προσκαλῶν τοὺς φίλους, ἐσπουδαιολογεῖτο*, δηλοῖ οὖς τιμᾷ : ubi tamen exp. quidam Affectatus magno studio adhibito loquebatur. [“ Diog. L. 329.” Wakef. Mss. “ Ammon. 44. Thom. M. Add. ad p. 908.” Schæf. Mss.]

Σπουδαῖως, Studiose, Diligenter : σπ. ἔχειν πρὸς τι aut πρὸς τινα, Alicui operam et studium navare, Stu- dere alicui. Dionys. H. de Arte Rhet., *Οἱ δὲ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἡθῶν οὐ σπουδαῖως ἔχουσι*, Aristot. Rhet. 2, *Τοὺς πρὸς αὐτοὺς σπ. πῶς ἔχοντας, οἷον θαυμάζοντας αὐτοὺς καὶ σπουδαῖους ὑπολαμβάνοντας*, Qui aliquam operam ipsis navant, Qui aliquo modo ipsis student. At σπ. βοηθεῖ exp. Præsentaneo est auxilio. || *Serio*, Plato Cratylō, *Καὶ σπ. εἰρημένος καὶ παιδικῶς*. Exp. etiam Citra ullum figmentum, Bona fide. [LXX. Sap. 2, 6. “ *Σπουδαιότερως, Timario in Notit. Mss. 9, 206.*” Kall. Mss. *Σπουδαῖως*, Gl. Sedulo, Propere, Tanto opere, Enixe, Magno opere, Efficaciter, Per- plexe, Strenue, Naviter, Sincere, Festinante, Serio : *Σπουδαιότερον*, Festinantius, Properantius : *Σπου- δαιότατα*, Accuratissime, Magnopere. * *Σπουδαῖος*, Diod. S. 1. p. 59, 3. LXX. 3 Macc. 1, 9. *Καὶ τῇ σπ. καὶ εὐπρεπεῖα καταπλαγείς*. “ Porph. 362.” Wakef. Mss.]

Σπουδάζω, Sedulo ago, Diligenter et strenuam operam navo, Aristoph. Σφ. (694.) *Ἦν τις τι τῶν φευγόντων, ζυνθέντε τὸ πρᾶγμα δὴ ὄντε, Ἐσπουδάκατο*. Sedulo agunt pro se uterque. Item *σπουδάων καὶ ὑπερδιατεινόμενος*, Diligentem navans operam et con- tendens supra modum. Variis modis construitur hoc verbum. Aliquando enim participio jungitur, Xen. Œcon. (9, 1.) *Σπουδάζω διδάσκων*, Diligentem operam in docendo navo, Diligenter doceo. Aliquando cum infin., significatque itidem Diligentem operam navo ut, Satago, Contendo, Enitor, Annitor, Herodian. 7, (9, 18.) *Περὶ ταῖς πύλαις στενοχωρούμενον, παρεῖδοναι σπουδάζοντος ἐκάστου*, Unoquoque annitente et nihil non moliente ut ingrederetur. Polit. vertit, Pro se quisque intrare primi urbem festinabundi : accipiens *σπουδάζειν* pro Festinare, Properare. Idem Herod- ian. 1, (17, 9.) *Γνωρίσασα δὲ τὴν Κορυμίδου χεῖρα, ταῦτη καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελεθεῖν*, Magis satage- bat legere, Majore legendi cupiditate illiciebatur. Greg. Naz. *Πάν εἶδος κακίας διεξελεθόντες, καὶ εἶναι κα- κοὶ σπουδάζοντες*. Quæ Bud. sic vertit, Omne genus vitii usquequaque exercentes, et malitiam affectantes. Sic Plut. Camillo, *Σπουδάζοντες ἄρχειν*, Magistratum affectantes, etiam Magistratum ambientes : quod uno verbo *σπουδαρχεῖν* s. *σπουδαρχεῖν* dicitur. Xen. quoque cum infin. junxit, *Ἀπολ. (22.) Οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα*, Non omnia dicere institui, quæ ad judicium pertinent. Itidemque Chrys., *Ταῖς προσευχαῖς καὶ τῇ Θεοῦ λατρείᾳ σπουδά- ζων ἐσχολακέναι*, Precationibus vacare instituens, studens. Aristot. de purpuris, *Σπουδάζουσι δὲ ζωῆας κόπτειν*, i. e., Plin. interpr. Vivas capere contendunt. Interdum cum ὅπως, itidemque signif. Diligentem operam navo, Satago, Enitor, Annitor, Contendo, Dein. Metὰ ταῦτα ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγα- τρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱός, Studio contendit ut e filio natus puer sibi in adoptionem daretur. Aristot. Eth. 1, 7. *Σπουδαστέον ὅπως ὀρισθῶσι καλῶς*. Interdum cum præpositionibus, et quidem potissimum cum περὶ, eaque habente suum vel gen. vel accus. Prioris generis hæc inter alia sint exempla : Plato Epist. 7. *Φασὶν εἶδέναι περὶ ὧν σπουδάζω*, In quibus operam pono, Quibus studiose incumbō : Apol. (11.) *Σπου- δάζειν καὶ κήδεσθαι προσποιούμενος περὶ πραγμάτων ὧν*

οὐδὲν πώποτε τούτῳ ἐμέλῃσεν, Studio et curæ sibi esse fingens ea, quorum nihil ipsi unquam cordi fuit. Sic Isocr. Panath. Ἀνακοινοῦσθαι περὶ ἃν ἂν σπουδάζωσι, Evag. Enc. Μᾶλλον περὶ τῆς δόξης ἢ τοῦ βίου σπουδάζοντας. Sic Dem. Περί δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων: q. l. citans Bud. 798. Σπουδάζειν περὶ τινος exp. Solicitum esse et accurate prosequi. Frequentius cum περὶ habente junctum accus., Herodian. (3, 13, 3.) Περί τὰ θεάματα ἐσπουδακότες, Spectaculis studentes: 4, (3, 5.) Ἐσπουδακῶς περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα: 6, (1, 16.) Οὐσαν φιλοχρημάτων, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφυῶς ἐσπουδακίαν, Opum cumularum studiosam. Sic Dem. (66.) Ἐν οἷς ἐκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Et Plut. Artax. Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, καὶ σπουδάσασα περὶ τὴν παιδίαν. Itidem Plato, Σπουδάζειν περὶ τὰ χρήματα, Pecuniarum congerendarum studiosum esse: ut Isocr. Τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Athen. Σπουδάσαι περὶ τρυφήν, Xen. (Ἀπ. 4, 5, 10.) Σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς, Aristot. Σπουδάζοντες περὶ τὰς χορείας. Rursum Isocr. Evag. Σπουδάζειν περὶ τὸν πόλεμον, Bello gerendo studium adhibere. Item σπουδάζειν περὶ φιλίαν, Colendæ amicitiae studere, s. Colere amicitiam. Ibid. similiter σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην. Et Dem. (211.) σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, Colere æquitatem. Præterea dicitur σπουδάζειν περὶ τινα, ut Cic. Tibi omnes navare operam et studium volunt; et alibi Studere alicui: pro quo Aristot. dicit, πρὸς τινα σπουδαίως ἔχειν. Plut. Themist. (2.) Σπουδάσαι περὶ Μέλισσον, Melisso physico operam dedisse. Sic Herodian. 2, (10, 15.) Φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι, Studere Nigro dicuntur. Itidem 4, (6, 10.) Εἰς τὸν ἱππόχον περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει, Cui studebat, Cujus erat studiosus, Cui addictus erat, favebat. Itidemque περὶ τινα σπουδῇ, ap. Eund. sæpissime. Sic Isocr. ad Dem. (3.) Μᾶλλον ἐθαύμασε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Cum aliis quoque præpp. jungitur, cum πρὸς, cum eis, cum ἐπὶ, cum ὑπέρ. Dicitur enim σπουδάζειν πρὸς τινα, ut περὶ τινα, non tamen eod. sensu: siquidem teste Luciano Solæcista (10.) Τὸ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκίαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδαζόντος ἐμφαίνει: τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. Bud. tamen p. 798. σπουδάζω πρὸς τινα interpr. Colo aliquem, Faveo alicui, Exhibeo me obsequiosum: quo sensu σπουδάζειν περὶ τινα dicitur: afferens e Dem. (624.) Πολῖται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Sic σπουδάζω εἰς τὰ σά, ibid. idem Bud. interpr. Faveo rebus tuis: itidem e Dein. (577.) afferens, Ἀξιώσεις σπουδάζειν εἰς τὰ σά τοὺς ὑπὸ σου δημοσίᾳ προπετηλακισμένους; quo sensu Eur. dicit σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. Dicitur etiam σπουδάζειν ἐπὶ τινι, sicut σπουδῇ ἐπὶ τινι, pro Dare, operam rei alicui, Studium navare s. Studere rei alicui: σπουδάζειν περὶ τι s. περὶ τινος aut ὑπέρ τινος. Sic Isocr. ad Nic. Ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν, In quibus studium posuerunt. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 11.) Σπουδάζειν ἀναγκασθῆναι ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. Æschin., "Ἔστι δὲ ὑπόλοιπόν μοι μέρος τῆς κατηγορίας, ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω, In quod maxime incumbo. Sic Dem. (514.) Σφόδρα ἐσπούδασεν ἐφ' οἷς ἡδικημένῳ μοι συνῆδει, Vehementer contendit. Dicitur et σπουδάζειν ὑπέρ τινος, sicut περὶ τινος. Dem. Σπουδάζειν ὑπέρ τούτων καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, Plut. Popl., Σπουδάζων ὑπέρ τῶν Ῥωμαίων, Studio Romanorum. Dativo etiam jungitur ut verbum Lat. Studere. Lucian. (2, 862.) Σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, Studentes parasiticis adulationibus. Præterea ut Studere alicui dicitur ap. Lat. pro Favere, ita et σπουδάζειν τινὶ ap. Græcos pro σπουδάζειν περὶ τινα, s. πρὸς τινα. Plut. Τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ ἐκείνῳ σπουδάζοντα παρέχων. Item cum accus., itidem pro Diligentem operam navo alicui rei, etiam Affecto. Plato Epist. Σὺ ἐμοῦ μὲν καταπεφρόνηκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, Aliis rebus studere cœpisti, Ad alia animum intendisti: ut Eust. dicit σπουδάσαι τὰ οὐράνια, Rebus cœlestibus animum adjicere. Gal. Therap. 9. Ἀμελήσαντας ἥθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι: cui simile exemplum aliud habes ap. Bud. 798., ubi interpr. Affecto, Colo. Sic et Synes.

Ep. 58. Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυνεν, Nuptias hic affectabat, alter prohibebat. Xen. K. Π. 6, (1, 25.) Ὅσα ἂν ὀρῶ σε σπουδάζοντα, συνεργός σοι πειράσομαι γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνῃμαι κράτιστος, Si qua in re strenuam te navare operam viderim. Affertur et σπουδάζω τὸ σὸν, pro Ago id quod est in rem tuam, Tuas partes foveo. Quo sensu Dem. dicit σπουδάζω εἰς τὰ σά, Eur. σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. || Serio ago, etiam Serio loquor, dico, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 7.) Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἄμα σπουδάζων, Simul serio rem agens. Affertur et ex Isocr. Περί τὰ γελοῖα σπουδάζων, pro In rebus ludicris et ridiculis serio agens. Itidem Plato Gorg. Σπουδάζει ταῦτα Γοργίας, ἢ παίζει; Et ap. Xen. Σ. (1, 15.) ὁ γελωτοποιὸς αἶτ, Οὐ γὰρ ἔγωγε σπουδάσαι ἂν δυναίμην μᾶλλον ἢ περὶ ἀθάνατος γενέσθαι, Serio loqui. Ceterum ut in superiori l. opp. παίζειν et σπουδάζειν, ita σπουδάζειν et σκώπτειν, σπουδάζειν et * ἐπιμνησθίζειν: (4, 29.) Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμῖξ' ἔσχωσαν τε καὶ ἐσπούδασαν. Plut. (8, 163.) Ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακῶς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμνησθίζαν. || Pass. Σπουδαζομαι, Opera mihi navatur, Studiose expetor, Greg. Naz. Τὸ σπουδαζόμενον ἦν ὑπ' ἐκείνων, ἐκτριβῆναι τὴν κακίαν, Illis id agebatur, ut malitia extereretur; s. In eo totierant, In eo studium operamque suam ponebant. Idem de martyribus loquens, Ὡν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν ὑπερορῶμενον, τὸ δὲ σπουδαζόμενον, Unum, quod despicitur, alterum, quod magno studio expetitur. Vel etiam In pretio habetur, Magni æstimatnr. Plut. Themist. Σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παιδείσιν, Cui opera navatur, Quæ quæratur et expetitur. Observa autem in præcedenti l. opponi inter se σπουδάζεσθαι et ὑπερορᾶσθαι, i. e. Studiose expeti et despici; s. Magni æstimari, In pretio haberi: ut et ap. Theophr. H. Pl. 5, 5. de cupresso, Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων ἐκ τούτων ποιῶσι. Paulo ante, Οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαίοντα ποιῆται τῶν ἔργων: de thya, de qua Plin. 13, 16. Radice nihil crispus, nec aliunde pretiosiora opera. Sic et ἐσπουδασμένα σιτία dicuntur Quæ studiose expetuntur, in pretio haberi solent: τὰ σπουδῆς ἄμια, ut Plut. loquitur. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τοῖς μάλιστα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Homo etiam aliquis σπουδάζεσθαι dicitur Cui studetur, Qui in pretio haberi solet, magni æstimatur ita ut omnium studia et favorem sibi conciliet, Lucian. (1, 243.) Ὁ δὲ Ἥφαιστος τὴν Ἀφροδίτην ἔγχε, καὶ σπουδάζεται ὑπ' [πρὸς] αὐτῆς, Ipsaque ejus studiosa est, eum amat et colit. Alciphron, Διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δηλὸς ἐστὶ σπουδάζεσθαι βουλόμενος, A te amari et coli vult propter patrocinium. Plut. Pericle, (24.) Αὐτὴν ὡς σοφὴν τινα λέγουσιν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι, Eam ut sapientia præditam feminam ajunt a Pericle summo studio observatam fuisse: Themist. Σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Qui summo studio colitur a civibus, Cui student et favent cives. Idem, de histrioue nobilissimo, Σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, i. e. πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς. Alia vide ap. Bud. Item sicut σπουδάζειν significat interdum Instituire, ea signif. qua oratio aut disputatio aliqua de re dicitur institui, ita Synes. de Insomn. Ὅσον χάριν ἐσπουδάσθῃ ὁ λόγος, Cujus rei gratia instituta est oratio. ["Σπουδάζω, Xen. K. Π. p. 42. Schneid. Præf. ad Demetr. p. ix. Ammon. 130. Bergler. ad Alciphron. 120. Lennep. ad Phal. p. 11. P. Abresch. Paraphr. 264. Thom. M. 805. Wakef. Herc. F. 507. Heyn. Hom. 7, 310. Opp. παίζω, Thom. M. p. 3. Fut., Lucian. 2, 283. Heind. ad Plat. Phædr. 361. Σπ. τῇ, Achill. Tat. p. 27.: περὶ τι, Valck. ad Herod. 172. ad Lucian. 1. p. xxxv. 421.: πρὸς σε, περὶ σε, 3, 581. Plato Gorg. 220.: τινὰ, Crus. ad Suet. p. 90. Heind. ad Plat. Phædr. 209. Σπουδάζεται, Curæ est, Alciphron. p. 48." Schæf. Mss. "Σπουδάζω, Serius sum, neutr., Dio Chrys. 1, 653. Σπουδαζομαι ὑπὸ, 2, 129." Wakef. Mss. Dionys. Hal. A. R. 12. p. 2350. Plut. Comp. Nicia 3. Crasso 12. Arrian. Ep. 3, 4. Jambl. Adhort. 62. Strabo 17. p. 675. Sieb. Μάλιστα ἐσπουδάσθη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁ Μασίνιστος: 685. Ἱπποφόρβια ἐσπουδασμένα διαφερόντως τοῖς βασιλευσιν. "Ep. ad Hebr. 4, 11. Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελεθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπανσιν, Totis itaque viribus

allaboremus, s. Omnes nervos intendamus, ut possimus ingredi. Σπουδάζειν τὰ γράμματα, τὴν φιλοσοφίαν, notat Literis aut Philosophiæ severam operam navare. Plerumque tamen dicebatur σπουδάζειν περί τι. De viris mulierosis περί γυναῖκας σπουδάζειν posuit Polyb. ap. Athen. 445.: de luxuriosis σπουδάζειν περί τρυφήν, Anaximenes ap. Eund. 531. In eund. sensum dicebatur εἶναι περί τι, Totum esse in aliqua re. Theopompi Historici frequentissima phrasis est περί μέθην καὶ κύβους εἶναι. Sicut autem nostro loco infinitivo verbo jungitur, sic etiam a Paulo 2 Tim. 4, 9. Tit. 3, 12. Illud notabile, quemadmodum hic legitur σπουδάσωμεν οὖν, et §. 1. φοβηθῶμεν οὖν, sic in §. 3. h. Cap. hanc esse lectionem veterrimo in Cod. εἰσερχόμεθα οὖν." Valck. Schol. in N. T. 2, 477.]

Σπούδασμα, τὸ, Res studiose elaborata. Sophronius Græce σπουδάσματα vocat quæ Hieronymus Latine Opuscula. Item σπούδασμα dicitur Quælibet res quæ studiose fit et affectatur, cui studetur. Bud. e Greg. Naz. Τῷ δὲ τι δεύτερον ἔργον καὶ σπούδασμα γίνεται, θεραπεύειν τὸν πρόεδρον. Idem σπούδασμα interpr. Opus magno studio factum, afferens ex Arriano (7, 7, 13.) p. 194. de cataractis Tigris fluvii ab Alexandro complanatis, quas Persæ olim fecerant ad arcendos a mari hostes, Οὐ χαλεπῶς διακούσας τὰ Περσῶν σπουδάσματα. Pro eod. DICTUR ET Σπούδασμα, quod ap. Hes. legitur, ab eoque exp. σπουδῇ, σπούδασμα. [* "Σπουδασμάτων, Libellus, Ruhnck. Præf. ad Tim. p. xi." Schæf. Mss. Photii Codex 150. 153. 155.]

[Σπουδαστέος, Affectandus, Xen. A. 7, 3.] Σπουδαστέον, Studendum et enitendum est, Diligentia adhibenda est, Studiose expetendum et affectandum est, Synes. Ep. 99. Ταύτην τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἔρμαιον καὶ ἀντὶ παντός σπουδαστέον, Et omnium loco colendum atque affectandum est. [Aristot. Eth. 1, 7. Eur. Iph. A. 902. "Clem. Alex. 185. 210." Kall. Mss.] Σπουδαστής, Studiosus, Qui rei alicui aut homini studet, Fautor, Qui partes alicujus sequitur in factione quapiam, Greg. Naz. Οὗτε γὰρ ἀντιτείνειν εἶχε πρὸς τοὺς ὑβριστὰς ἢ τοὺς σπουδαστὰς, [Plut. Artax. 26. Cæs. 54. * Κενοσπουδαστής, Socr. H. E. 7, 29.] Σπουδαστικός, Diligens, Strenuam operam navare solitus, Aristot. Rhet. 2. de potentiōribus, Καὶ σπουδαστικώτεροί εἰσι, διὰ τὸ ἐν ἐπιμελείᾳ εἶναι, ἀναγκαζόμενοι σκοπεῖν τὰ περὶ τὴν δύναμιν. Apud Plat. σπουδαστικός opp. τῷ φιλοπαίγμονι, h. e. Qui serio sermone delectatur. [Plut. 6, 186. "M. Anton. 1, 16." Kall. Mss. * Σπουδαστικῶς ἔχω, Ad res serias tractandas proclivis et idoneus sum, Plut. 6, 419. Apollon. 804. Villos.]

[* Σπουδαστός, Jambl. Protr. 20.] Ἀξιοσπουδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cui studeatur, Dignus qui studiose expetatur aut colatur, σπουδασθῆναι ἄξιος. Ἀσπούδαστος, Qui non studiose expetitur, aut colitur, Cui non studetur; et e consequenti, Neglectus, Contemptus, Qui nullo in pretio habetur. [Eur. Iph. T. 201. Bacch. 910. Fr. Menippi 43. Hippocr. 1281, 39. Ælian. N. A. 17, 25. * Ἀσπουδάστω, 10, 30.] Περισπουδάστος, Studiose expetitus, Qui studiose affectari solet, ζηλωτὸς, περιμάχητος, Herodian. 6, (8, 9.) Τίμιον τε καὶ περισπουδάστον τῷ κεκτημένῳ, ubi Polit. Honorem ipsi ac studium delaturum. ["Ad Charit. 214. ad Lucian. 1, 264. 504." Schæf. Mss. * "Περисπουδάστω, Chrys. in Jo. Hom. 63. T. 2. p. 822." Seager. Mss. Athen. 164. 593. * Πολυσπουδάστος, Eust. II. A. p. 442. Od. A. p. 12, 11.]

[* Ἀντισπουδάσω, Gl. Obtrector, Dio Cass. 40. p. 146.] Ἀποσπουδάσω, Studium et contentionem circa rem aliquam omitto, Studiosus rei alicujus esse desino. A Suida exp. παύομαι τῆς σπουδῆς. Exp. etiam ἀμελῶ, item καταφρονῶ, i. e. Negligo, Contemno: cum gen., ut, Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπουδάσει. Sic ap. Plut. "Ομῶς δὲ οὐκ ἀπεσπουδάσει τῶν κοινῶν, Non tamen negligebat rempublicam. || Bud. affert e Basilio junctum infinitivo, alio sensu, ubi ille scribit, Ὡς ἂν τινες οὐ τιμῇ ἐγνωκότες, ἢ ἔχοντες ἐσπουδακότες, ἀλλὰ παρῆναι ἀποσπουδάζοντες, Hoc agentes ne adsim, Vitantes ne ego adsim, Bud.

A ["Valck. Adoniz. p. 203. ad Herod. 706." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 1, 5. 4, 2. cf. Soph. 1, 17, 2.] "Δασπουδάσω, Expeto, Do operam, e Dem." [Dionys. Hal. Lysia c. 14. Arrian. Anab. 7, 23, 13. "Clem. Alex. 947." Wakef. Mss. "Greg. Naz. 2, 181. Theod. Prodr. Rh. 4. p. 149." Boiss. Mss. * Διεσπουδασμένως, Dionys. H. 1, 18. * Ἐσπουδάσω, Liban. 1, 160. 2, 376. Philostr. V. S. 1, 531.] Ἐσπουδάσω exp. Festino, Incito, Instigo. Qua signif. ἐπισπεύδω dicitur. [Lucian. 3. p. 118. Schleusn. Lex. V. T.] ITIDEM Ἐπισπουδαστής exp. Accelerator, [LXX. Esai. 14, 4.] Κατασπουδάσω, i. q. simplex σπουδάσω, Studeo, Operam navo, Studiose affecto, e Greg. Naz. Κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, pro Filii satagemus, De filio anxie laboravimus. Affertur et κατεσπουδασμένως e Vallæ interpretatione pro Reum agendarum anxius. E quo partic. est ADV. Κατεσπουδασμένως, quod exp. Bona fide, Citra figmentum: SICUT Ἐσπουδασμένως Bud. usurpat, hæc Plauti, Bonan' fide tu mihi istæc verba dixisti, sic Græce reddens, p. 119. Ἀρὰ γε σὺ ἐσπουδαστὴς τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel ἐσπουδαιολογημένος ἔνχει. [Κατασπουδάσω, Aq. 2 Sam. 4, 1. Job. 23, 15. "Vila Æschyli p. x. Both., Heyn. Hom. 6, 76. Jacobs. Anth. 1, 275. 6, 275. ad Herod. 188." Schæf. Mss. "Κατασπουδάξομαι, Rebus seriis intentus sum, Herod. 2, 173. Εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι ἀεὶ, 174. Κατεσπουδασμένος ἀνὴρ." Schw. Mss. Ad Greg. Cor. 676. Ed. Schæf. * Κατασπουδασμός, Festinatio, Perturbatio, Aq. Sophon. 1, 18. * "Περисπουδάσω, Philemon Athenæi 3. p. 53." Dindorf. Mss. Symm. Ps. 67, 16. * "Περисπουδάω, Tzetz. Chil. 12, 14." Elberling. Mss. * "Προσπουδάσω, Philostr. 231. τοῖς βιβλίοις." Kall. Mss.] "Σπουδάσω σοι, Studeo tibi, A te sto: ex Aristoph." [cf. Eip. 768.] "Possit alioqui signif. etiam, Operam tecum ad rem quampiam navo." ["Schol. Lucian. ad Phalar. 2. c. 1." Boiss. Mss. * Συνεσπουδασμένως, Eunap. V. Soph. p. 60. * "Συσπουδαστής, Nicet. Ann. 1, 9. p. 22." Lobeck. Phryn. 173. * Συσπουδαστικός, M. Anton. 1, 16.] Ὑπερσπουδάσω, Supra modum studeo, Supra fidem navo operam alicui rei, Vehementer, Studiosissime diligentissimeque incumbo, Lucian. (2, 888.) Ὑπερσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων. ["Brunck. Aristoph. 2, 62." Schæf. Mss. * Ὑποσπουδάσω, Dio C. 39, 25. p. 102. Joseph. A. J. 10, 2, 5.]

"Σπουσίνιοι, Ministri publici Atheniensis reip. a Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. "Idem inveniuntur vocati et σπεύσιμοι, ab accelerandi studio fortasse. Ita VV. LL. sed perperam "Σπουσίνιοι scribunt pro Σπενσίνιοι: ut habemus ap. Suidam in voce Τοξόται: qui Σπένσινον itidem, non Σπουσίνον nominat, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τοὺς. Fortassis autem illud Σπένσιμοι pro Σπενσίνιοι scriptum fuerit: sed Σπουσίνιοι unde invecum "sit, vix conjici potest." ["Σπενσίνιος, Kuster. Aristoph. 118." Schæf. Mss.]

D ΣΠΙΖΩ, Extendo, Expando, ἐκτείνω, Eust. Schol. Aristoph. Ἰππ. || Avis etiam ea, quæ σπίνος vocatur, dicitur σπίζειν, idque κατ' ὀνοματοποιῶν, teste Eust. (II. 991, 52.), citante hunc locum Arati 1024. Καὶ σπίνος ἦν α σπίζων, quem Festus Avien. sic interpret. Si matutino fringuilla pectus ab ore. Ubi ἦν α σπίζων dicit sicut paulo ante, Νυκτερον αἰδουσα, Nocturna cauens. Sed perperam omnes, quas vidi, Edd. habent ἦν α σπίζων. Schol. exp. ὑπὸ ὄρθρον φθεγγόμενος. [Theophr. Fr. 6, 3, 2. "Heyn. Hom. 6, 253." Schæf. Mss.]

Σπιδής, ὁ, ἡ, Passus, Amplus, ἐκτεταμένος καὶ πλατὺς, ut exponi a quibusdam annotat Eust. II. A. 753. ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο. Major tamen pars illi legit δι' ἀσπιδέος, ut supra post Ἀσπίς docui, ex eod. Eust. Verum et σπιδέος scribi posse, CONFIRMAT Σπιδιον πεδίων, quod ap. Æsch. legi idem Eust. testatur, et a vett. exponi μακρόν: e quo affertur et σπιδίων μήκος ὁδοῦ. Hes. quoque σπιδίαν et σπιδέσιν idem significare tradit, exponens, μέγα, πλατὺν, εὐρὺν, μακρόν: item στοργγύλον. Sic Σπιδέον idem Hes. exp. πλατὺν,

μέγα: item πυκνόν, μέλαν, σκότεινόν: quemadmodum ET Σπιδόν eidein est πυκνόν, πεπηγός, συνεχές. ["Σπιδής, Σπιδίος, Heyn. Hom. 6, 252-3. cf. Wolf. Proleg. 280." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Σπιδόθεν, Eminus, Procul, s. Deprocul, ut Plaut. loquitur; Longe ante, ut σπιδόθεν προνοῆσαι ap. Antimach. Longe ante providere. ["Heyn. Hom. 6, 253." Schæf. Mss.]

¶ Ἄσπις quoque significans Clypeum, ab eadem descendit origine, quoniam sc. est κυκλοειδής καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη, Eust. 882. Idem p. 996. enarrans illud Il. Ξ. (428.) ἀλλὰ πάροιθεν Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ, e vet. annotat, non omnes ἀσπίδας esse περιφερεῖς, s. εὐκύκλους, ut Hom. vocat; sed esse quasdam etiam σπιδεῖς, i. e. ἐπιμήκεις, a σπιδεῖ dictas, quod significat ἐκτείνω: e quo σπιδω derivari et σπιδής, i. e. ἐπιμήκης, et ἀσπις, i. e. ἡ μὴ πρὸς μῆκος ἐκτεταμένη, ἀλλ' ἐς κύκλον συνηγμένη. Recte ergo Turn. ἀσπίδα interpr. Clypeum qui rotundus est; θυρεὸν autem, Scutum, ut supra quoque admonui, cum de ἀσπις seorsim agerem. [Ἀσπιδοφόρος, Theod. 2 Reg. 11, 4. 20. * Ἀσπιδοφορικὸς, Eustrat. in Nicom. 1. p. 3. Lobeck. Phryn. 681. 683. * "Ἀνασπις, Sine scuto, Nonn. D. 36, 262." Kall. Mss. Παρασπίζω, vide p. 2368. * "Συμπαρασπίζω, Una milito, Tzetz. Ch. 5, 227." Elberling. Mss.] "Προσπίζω, Propugno, Adjuvo, VV. LL. perperam pro "προασπίζω."

¶ Σπιθαμή, ἡ, Spithama, Spatium quod est inter pollicem et minimum digitum expassos, τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν διάστημα ἐκπαθῆν, Hes. Itidem J. Poll. 2. περὶ τῶν διὰ χειρὸς μέτρων loquens, Εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον. Est igitur Mensura duodenum digitorum, quam Lat. Palmum majorem et Dodrantem appellant: dodrantem, inquam, quod dodrans novem uncium sit, quæ item efficiunt duodecim digitos: vel e similitudine et proportionē quam habet libra cum pede. Est enim dodrans, novem uncium, h. e., tres quartas libræ partes continet. Sic et σπιθαμὴ, quæ digitorum est duodecim, dodrans esse videtur pedis, in quo sedecim digiti continentur. At παλαιστῇ et δῶρον, sunt Palmus minor, i. e. Quatuor digitorum mensura. Utitur eo vocab. non raro Diosc., ap. quem Marc. Virg. 3, 52. de panace Asclepio, Variant, inquit, Plin., et Plinium secuti, in hac mensura, nunc Pedalem, nunc Semipedalem, et aliquando Palmarem vocantes: quæ etsi videatur descriptio a nobis dodranti et spithamæ congruere, nihilominus utendum ea non est: ne concurrat cum antiquo palmō, quæ quatuor digitorum in hominis manu ut sunt conjunctorum, siue pollice, mensura est: quæ sexies repetita, cubitum Romanum constituit, qui e viginti et quatuor hujuscemodi digitis conficiebatur. Vide et quendam Plinii locum in Σπιθαμαῖος et Δισπιθαμαῖος. Suida teste σπιθαμὴ τοῦ βίου dicitur τὸ ἐλάχιστον. Diogenianus quoque refert, Proverbialiter sic dici Modum vitæ perpusillum. Itidem in Ps. 38, (7.) his verbis, Ἰδὺν παλαιστὰς ἔθikas τὰς ἡμέρας μου, Brevisimum vitæ spatium designatur. Simile huic Proverbium istud est, Στιγμὴ χρόνου πᾶς ἐστὶν ὁ βίος. Ceterum licet quidam τὴν σπιθαμὴν dictam putarint παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν τὸν ἀπὸ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸ μικρὸν ἄκρον, malui ego derivare a verbo σπιδω, quod Schol. Aristoph. initio Vesp. exp. ἐκτείνω: cum Eust. etiam mecum faciat. ["Thom M. 250. Jacobs. Anth. 7, 82. Antip. Sid. 23. Wakef. S. Cr. 5, 13." Schæf. Mss. "Σπιθαμὴ, quod nonnulli palmo (παλαιστῇ) æquiparant, plerique autem palmo majori s. spannæ, (Aristot. H. A. 9, 27. p. 398. Leon. Ep. 20. T. 1. p. 159.) Mæris p. 131. proprie Atticum esse negat; neque id Alcibiades Platonicus 1. p. 126. satis defendit." Lobeck. Phryn. 296. Schleusn. Lex. V. T.]

Δισπίθαμος, ὁ, ἡ, Duas spithamas longus, Duos dodrantes altitudine sua æquans, Diosc. 3, 84. de delphinio, Κλῶνας ἀνίησι δισπιθᾶμους ἡ καὶ μεζόννας, 109. de clinopodio, Θαμνίον ἐστὶ καὶ τοῦτο φρυγανῶδες, δισπίθαμον. At Plin. 24, 15. dicit esse surculosam,

PARS XXVI.

A palmi altitudine. [* Ἡμισπίθαμος, Philo Poliorc. p. 55. * Πενθημισπίθαμος, 59.] Τρισπίθαμος, Tres spithamas longus, dodrantes altitudine sua æquans, palmos majores explens, i. e. Bipedalis s. Bipeda-neus; nam tres spithamæ, dodrantes, palmi majores, conficiunt duos pedes. Hesiod. "Εργ. (2, 44.) Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τέμνειν. Diosc. 3, 129. de ambrosia, Θαμνίσκος ἐστὶ τρισπίθαμος τὸ ὕψος. Unde Plin. 27, 4. Fruticem unum habet densum, ramosum, tenuem, trium fere palmorum. ["Ad Diod. S. 2, 443. 465. 467." Schæf. Mss. Vide Σπιθαμαῖος.]

Σπιθαμώδης, Spithamæ s. Dodrantis longitudinem explens, Dodrantalis, Palmaris: accipiendo palmum majorem. Diosc. 4, 59. de agerato, Θάμνος ἐστὶ φρυγανῶδης, σπιθαμώδης, ταπεινός. Plin. 27, 4. Ageraton ferulacea est, duorum palmorum altitudine. Σπιθαμαῖος, idem. Plin. 7, 2. Supra hos extrema in parte montium Spithamæi pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, h. e. ternos dodrantes, non excedentes. Ubi nota eum σπιθαμὴ interpretari Dodrans. Strabo τρισπιθᾶμους ἄνδρας vocat, ut videbis supra in Πυγμαῖος. ["Σπιθαμαῖος, Σπιθαμιαῖος, ad Diod. S. 1, 356." Schæf. Mss. "Σπιθαμιαῖος, Hippocr. de Artic. 4. T. 12. p. 457. Aristot. H. A. 10, 32. p. 481. Polit. 7, 4, 6. Theophr. H. Pl. 2, 7. Polyb. 6, 22. Gal. de Qualit. Corp. 1, 61. T. 2. Diosc. 2, 169. p. 116. Geop. 2, 6. p. 103. qui haud scio an Strab. 4, 10. p. 90. et Heliod. 9, 15. p. 369. σπιθαμαῖος scribentes, in suas partes tracturi sint." Lobeck. Phryn. 544.]

Δισπιθαμαῖος, ἰ. q. δισπίθαμος, Duas spithamas longus, Qui duorum dodrantum longitudinem, latitudinem, aut crassitudinem æquat. Diosc. 2, 174. de ornithogalo, Καυλίον ἐστὶ τρυφερὸν, λεπτόν, ὑπόλευκον, ὡς δισπιθαμαῖον. Unde Plin. 21, 17. Ornithogale, caule tenero, candido, semipedali. Mallem, sesquipedali: nam duæ spithamæ sesquipedem faciunt, tres autem spithamæ duos pedes. Alibi tamen itidem, quod Diosc. de thlasi dicit, Καυλὸν ἀνίησι δισπιθαμαῖον, vertit, Cauliculo est semipedali. Sed σπιθαμὴ Idem accipit et pro Semipede, hæc Theophr. de palma, Ἀπολείποναι δὲ ὅσον σπιθαμὴν τῶν ῥάβδων, sic interpretans, Semipedaes ramorum relinquunt truncos: cum potius debuisset dicere Dodrantes, ut in Σπιθαμαῖος: aut Palmi altitudine, intelligendo de palmo majore, ut pro bis ejusd. Diosc. de anthylo, Σπιθαμῆς ὕψος, Idem sic, Palmi altitudine; itemque de sempervivo minore, de quo Diosc. dicit, Ἀνίησι καυλὸν περὶ σπιθαμὴν τὸ μέγεθος, ipse sic Latine, Palmo alto caule. Similiterque palmeo caule dicit esse orchin, quem Diosc. tradit habere καυλία σπιθαμαῖα. Sed nota, eo loco Diosc. SCRIBI Δισπιθαμαῖος, (Theophr. H. Pl. 2, 1, 4.) SICUT Σπιθαμαῖος passim legitur. At δισπιθαμαῖος et σπιθαμαῖος dicuntur ut πυγμαῖος a πυγμῇ: nam πηχυαῖος, πυγοναῖος, ποδιαῖος etc. alio modo formantur. [* "Ἡμισπιθαμαῖος, Hippocr. de Fract. T. 12. p. 241." Lobeck. Phryn. 550.]

¶ Σπίζα, sive Σπίζη, ἡ, Avicula similis passeri, ut Hes. tradit. Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 3. 9, 7.] vertit Fringilla s. Fringuilla: non male, ut videtur. Dicitur autem a σπίζω per ὀνοματοποιῶν. UNDE Σπιζίας, ὁ, ut σπιζίας ἰέραξ, Accipiter Fringillarius, Gaza: Hesychio quoque σπιζίας est εἶδος ἰέρακος. Apud Aristot. σπίζα etiam legitur pro σπιζία ἰέρακες, H. A. 9, 36. Οἱ δὲ πλατύτεροι ἰέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι. ["Σπίζα, Σπίζη, Toup. in Schol. Theocr. 211. Munck. ad Anton. Lib. 63. Verb., Timon Phlias. 15." Schæf. Mss. Idem ap. Diog. L. 4, 42. Οἱ δὲ μὴ ἤντε γλαῦκα περὶ σπίζαι τερατοῦντο.] INDE ET Σπιζίτης, ut σπιζίτης αἰγιθαλός, ceteris αἰγιθαλοῖς major, quippe qui σπίζαν magnitudine sua æquet, ut Aristot. H. A. 8, 3. ubi ET Ὀροσπίζης ab Eod. memoratur, σπίζη et ipse ὁμοῖος καὶ τὸ μέγεθος παραπλήσιος, nisi quod habet αὐχένα κυανόν, et διατρίβει ἐν τοῖς ὄρεσιν. Ibid. σπίζα, στρουθός, αἰγιθαλός, in σκληροκόφγων avium genere numerantur. Gaza σπιζίτην αἰγιθαλὸν interpr. Fringillaginem: cujus imitatione ὀροσπίζης reddi queat Fringillago aut Fringilla montana.

DIMIN. Σπιζιον, τὸ, Parva fringilla. Hes. tamen σπιζία vocari scribit τὰ ὄρνεα ἅπαντα, Omnes aves. Σπίνος, ὁ, Fringilla, ut Fest. Avien. vertit supra in Σπιζω, unde etiam ipsa ὀνοματοποιῆσθαι putatur. Suidas dicit esse εἶδος στρουθοῦ, ut et Schol. Aristoph. Eir. (1149.) ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὴν σπίνω: ("Ὀρν. 1079.) ITEM Σπίνα Hes. teste dicitur ὁ σπίνος: qui ETIAM Σπινθία dicit esse εἶδος ὀρνιθαρίων, σπίνους. [Σπίνος, Arat. 1024. Aristot. Mirab. 41. Theophr. Lap. 24. Ælian. H. A. 4, 60. * Σπινός, ap. Procl. Paraphr. Ptol. 202. 204. 205. σπινούς καὶ ἰσχνοῦς, exp. Macilentus. Vide Schn. Lex.: Phot. Σπινός· διὰ τοῦ ἐνὸς ν λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Cf. Brunck. ad Aristoph. "Ὀρν. 1079. * Σπίνος, Gl. Regaviliolus. * Σπίγγος, Hesychio ἰχθύς: Σπίγγον· σπίνον. * Σπινίον, Athen. 65. * Σπινίδιον, Aristoph. Fr. Nησ. 1.]

ΣΠΙΛΑΟΣ, ὁ, Macula, Labes. Proprie esse volunt Maculam in veste e vino aut unguine, τὰς ἐν τοῖς ἱματίοις κηλίδας: Suidas autem exp. ῥύπος, μισαρός, Sordes, Inquinamentum. Athen. (297.) Δωρίων ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων, τὸ ἐκ τῆς ἐψήσεως τοῦ γραφέως, (Piscis id genus est,) ὕγρον φησι πάντα σπῖλον καθαίρειν, Omnes maculas expurgare. Item maculae et naevi in facie apparentes, σπῖλοι dicuntur: quæ summam cutem discolorant, ut maculae vestes, quibus inhærent. Diosc. 1. p. 39. de oleo amygdalino, Ἀρεῖ δὲ καὶ σπῖλους ἐκ προσώπου, καὶ ἐφέλεις καὶ ῥυτίδας, μέλιτι μιγνύμενον, Maculas et vitia cutis tollit e facie, et eam erugat cum melle, Ruell.: Plin. 23, 4. Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, varos cum melle tollit e facie. Ubi nota eum σπῖλους interpretari Varos, i. e. Maculas s. Cicatriculas maculosas, quæ in facie quorundam, qui varis laborarunt, remanent. Alibi de avenacea farina, Nævus tollit. Metaph. autem Paulus ad Ephes. 5. Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα, Ecclesiam non habentem maculam aut rugam. Negat Phryn. hoc vocab. esse Atticum: Attice autem dici potius κηλῖς. Σπῖλος, Hesychio κηλῖς, ῥύπος ἱματίου, πέτρα * πυρώδης, γῆ κεραμικῇ, Saxum porum duritia referens, Terra figlina. Sed scribitur ap. eum * πυρώδης, ideoque nonnulli interpr. Pumex. Quo refer quod Idem ex Ionis Omphale affert, σπῖλον Παρνασίαν: significatur enim iis verbis Rupes Parnasia. Sed improbat Hes. hoc vocab., quippe quod σπιλάδες dicantur αἱ πέτραι. Attamen et ap. Aristot. σπῖλος pro σπιλάς usurpatum legitur, de Mundo (3, 3.) p. 116. Ald. Ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὕγρου φύσις ἐπιπολάζουσα κατὰ τινὰς τῆς γῆς σπῖλους, τὰς καλουμένας ἀναπεφυκυῖα οἰκουμένας, ἐξῆς ἂν εἶη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, Enimvero humoris universi naturam finitimam merito esse censeas naturæ animabili et aeris, ita ut ipsa innatabunda existere terram faciat per quasdam saxosas eminentias, quas habitabiles vocamus, Bud.: Lycophr. pro Insula posuisse dicitur. Fortassis autem rupes et insulae dicuntur σπῖλοι, quoniam in maris aut terræ planitie visuntur, ut maculae in veste. Sed nota, ap. Hes. in loco illo Ionis, fem. gen. dici σπῖλον Παρνασίαν, ut et Bud. in l. Aristot. fem. genere accepisse videtur. Nota autem ap. eund. Hes. illud σπῖλον non προπερισπᾶσθαι, sed παροξύνεσθαι: pro qua posteriore scriptura faciunt ἄσπιλος etiam et σπιλάς habentia i breve. Idem Σπῖλων, τραχεῖς τόποι. Σπῖλον, συμπεφυκός, λείον. [* Σπιλόν, σκληρόν.] Apud Eund. LEGITUR ET Σπίλαι, αἱ ἐν τοῖς ἱματίοις κηλίδες, quas a NOM. Σπίλη. Sed id alphabetica etiam series ap. ipsum Hes. reddit suspectum. ITEM Σπιλα Eidem sunt χορδαὶ ἐξ ἐντέρων, Fides s. Chordæ ex intestinis: a NOM. SING. Σπίλον. || Σπίλα exp. etiam Fraces, στέμφυλα Hes. [* Σπίλος, Alberti Peric. Cr. 38. Musgr. Hipp. 383. Græv. Lectr. Hes. 574. Phryn. Ecl. 12. ad Diod. S. 1, 353. Ruhnck. Ep. Cr. 275. ad Mær. 397. Jacobs. Anth. 9, 43. 10, 281. Aristoph. Fr. 287.] Schæf. Mss. Σπίλος, ἡ, i. q. σπιλάς, Lycophr. 374. "Antiquissima hujus nominis memoria est in Lysidis Ep. ad Hipparchum ap. Jambl. V. P. c. 17. p. 76. si quis eam genuinam

putat. Secundum hunc Dionys. H. 4, 24. p. 698. Joseph. A. J. 13, 11. p. 665. Plut. Symp. 3. Quæst. 10, 3. T. 11. p. 155. Lucian. Amor. 15. T. 5. p. 272. Liban. Decl. 4, 140. Artemid. 5, 5, 67. Apud Polyb. autem 10, 11. (10, 10, 7.) pro * σπιλάδης scr. est * σπιλαδῶδης. Nam σπῖλος pro σπιλάς singulare est Arriani Peripl. Mar. Erythr. 153. ac ne Ioni quidem condonatum: vide Hes. s. v. (et nott.) Σπῖλος scribitur et raro σπιλος (in Edd. vett. Athen. 6, 49. p. 85.) ut μῦρον et μύρον, πῖλος et πῖλος, σκύλος et σκύλος, μυσος et μύσος, κύτος et κύτος, quæ aliis temporibus et locis aliter appellata videntur." Lobeck. Phryn. 28.]

"Ἀσπιλος, Maculae et labis expers, In quo macula nulla nec labes s. nævus conspicitur, ὁ μὴ ἔχων σπῖλον τινὰ, ut Suid. exp., citans ex Epigr. Μήλων ἐγὼ στρουθεῖον, — "Ἀσπιλον, ἀρρυνίδωτον, ισόχροον ἀρρυνήνοισι. Locus est Antiphili Epigr. eis δένδρα: ubi etiam nota σπι in hoc ἄσπιλος corripit, licet σπῖλος passim προπερισπωμένως scriptum reperiatur. Utiuntur et Herodian. 5, (6, 16.) Τὸ δὲ ἄρμα ἦγεν ἐξ ἀπὸ ἰππων λευκῶν μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων: ubi indicat candorem illum nullis maculis fuisse distinctum, sed καθαρῶτατον. Hesychio ἄσπιλος est καθαρὸς, ἄμικτος, quæ expositiones de metaph. signif. accipiendæ sunt. Idem ἄσπιλον a Macedonibus vocari scribit τὸν χειμαρρῶν. ["Jacobs. Anth. 9, 43. Wakef. Trach. 69." Schæf. Mss. Greg. Naz. Or. 17. p. 325. 1 Tim. 6, 14. Jacob. 1, 27. 1 Petr. 1, 19. 2 Petr. 3, 14. Symm. Job. 15, 15. Ἀσπιλότερος, Diosc. 2, 197. * "Διάσπιλος, ad Xen. Eph. 237." Schæf. Mss. "Peripl. Maris Erythr. p. 166. Ταῖνιαν τραχεῖαν καὶ διάσπιλον. * Κατάσπιλος, Porph. de Abst. 4, 7. p. 315." Lobeck. Phryn. 28.]

["Σπιλώδης, Aristot. H. A. 5, 13, 9. cf. Schneider. 3, 209. Vide Σπίλος.]

Σπιλώ, Maculo, Labem aspergo: Hes. σπιλώσαι, ῥυτῶσαι. Pass. Σπιλόμαι, Maculor, Sordidor, Sordesco. In Epist. Judæ (23.) Τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. Voce autem activa utitur Jacobus Epist. suæ 3, (6.) de lingua, Σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, Maculans totum corpus. [Σπιλώ, Gl. Attamino. Σπιλοῦσιν· Infuscaut. Σπιλωθεῖς· Infuscatus. "Dionys. H. 1, 1751. Clem. Alex. 295." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Σπιλωμα, τὸ, Macula et labes aspersa vesti, i. q. σπῖλος, Nævus. || Exp. etiam Locus salebrosus, Saxum asperum. [{"Jacobs. Anth. 322." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Σπιλωτός, Maculatus, Maculosus, [Gl.] Ἀσπιλωτός, ὁ, ἡ, Qui maculatus non est, Maculae et labis expers, i. q. ἄσπιλος. Suid. [* "Ἐκσπιλώ, Schol. Theocr. 1, 40." Boiss. Mss. * "Κατασπιλώ, Commaculo, Andr. Cr. 271. 277. 278." Kall. Mss. * Συσπιλώ, Gl. Commaculo.]

"Σπιλέω, affertur pro signif. τοῦ σπιλώ: quod "vide." [* "Ἐνσπιλέω, Theoph. 3, 668." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Σπιλάς, ἄδος, ἡ, i. q. σπῖλος, Rupes s. Saxum: plurimumque de Saxo quod in mari prominet, ut sunt scopuli. Od. E. (405.) Ἀλλ' ἄκραι προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε, Γ. (298.) νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαζαν Κύματα. Rursum E. (401.) δούσαν αἶουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης: solent enim fluctus appulsi scopulis resonare et late in æquore strepere, unde et Sonantes scopuli Virgilio. Eust. σπιλάδες e vet. exponit, αἱ παράλαι πέτραι, παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχρῃ: alibi, πέτραι κοῖλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει: at brevium Scholl. Auctor ὕφαλοι πέτραι: quæ expositio refellitur hac auctoritate, Epigr. Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χειροῦσιν τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων, Ajunt navibus marivagis saxa mari tecta magis nocere quam apertos et conspicuos scopulos. || Glarea, vel Teira glareosa, Theophr. C. Pl. 2, 5. Ἡ σπιλάς, καὶ ἐν μᾶλλον ἢ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. Unde Plin. 17, 4. Glareosum oleis solum aptissimum. Vide quæ idem Plin. refert, 15, 5. et 17, 18. Gaza σπιλάς interpr. Argilaceum solum, forsitan occasione sumpta e verbis Plin. 17, 18. || Hes. σπιλάδες exp. etiam μεμισμένοι, adjective accipiens. [Soph. Trach. 680. "Bast.

gler. Alciph. 60. Alberti Peric. Cr. 38. Toup. O-
pusc. 1, 376. 2, 60. 300. Ruhn. Ep. Cr. 151. 221.
Thom. M. 804. Jacobs. Anim. 322. Anth. 7, 349.
8, 64. 272. 9, 35. 208. 12, 275. Lucill. 122." Schæf.
Mss. Callim. H. in Del. 243.: Gl. Procella. * Που-
λυσιπλάς, Scopulosus, Demosth. Bithynus Stephani
B. in 'Hραία. * "Σπιλαδώδης, Strabo 16. p. 1123."
Wakef. Mss.]

[* Σπιλάζω, Basil. M. Orat. in Matth. Ed. p. 57.]
"Κατασπιλάζω, Commaculo, Labem aspergo, In-
quino: Hes. κατασπιλάζων, μολύνων. || Hic au-
tem, καὶ * φιλεπίδημον φόνον κατασπιλάζοντες,
"Etym. exp. κατακρύπτοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς
"τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι,
"τοῖς ἀπρόοπτος προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσι:
"dicuntur autem esse spiliades. Sic et Lex. meum
"vet." [Act. Traj. 1. p. 234." Schæf. Mss. Irruo
velut procella, Cyrill. Alex. adv. Julian. 6. p. 187.
Ὁὐχ οὕτω πνεύματος λαύρον κατασπιλάζοντος ἀγριαίνε-
ται θάλασσα, ὡς ἀνδρὸς ψυχὴ παθοῦσα τὸ δύσorgen καὶ
τὸ ἀχάλινον eis θυμούς. Euseb. ad Es. in Notis ad
Hesych. citatus, Τι γὰρ οὕτως * εὐδιάρπιστον, ὡς
χοῦς ἐκ τροχοῦ καὶ ἁλῶνος πνεύματος λάβρον κατασπι-
λάζοντος; Theophyl. Simoc. 4, 5. 7, 3. 'Ὁ δὲ ἀπροσ-
δοκῆτως τοῖς βαρβάροις κατεσπίασε.]

"Σπήλωνες, Lapidēs prægrandes itineribus pro-
jecti pontis loco in hyeme. A Latinis Pondera et
Pontes dicuntur. Horat. Epist. 1, 6. et cogat trans
"pondera dextram Porrigere. Virg. Georg. 4. de
"apibus, et grandia conjice saxa, Pontibus ut cre-
bris possint consistere. Ita VV. LL., in quibus
"affertur etiam ex Hes. Σπήλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει
"λίθοι: sed hæc verba aliam potius expositionem
"poscere videntur. Illud autem vocab. Pondera in
"illo Horatii loco secus accipiendum puto, et qui-
"dem simplicius: nimirum trans pondera quæ vel
"curribus vehuntur, vel a bajulis portantur." [Vide
Interpr. ad Hes.]

"ΣΠΙΝΘΗΡ, ἦρος, ὁ, Scintilla, Il. Δ. (77.) de stella,
"τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἵενται, Aristoph. Πλ.
"(1054.) 'Εάν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθήρ λάβῃ,
"Lucian. de Sacrif. Σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ
"καμινευτήν. Additur interdum gen. πύρος, Theo-
"phyl. Ep. "Ὡσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθήρα πυρὸς τα-
"μέουοντες. Interdum vero metaphorice ponitur
"σπινθήρ, sicut Scintilla Latine, et Igniculus. Sic
"in plurali σπινθήρες, Igniculi." [Ruhn. Ep.
Cr. 24. Ilgen. ad Hymn. 338. Mær. 396. et n.,
ad Timæi Lex. 129. Valck. Anim. ad Ammon.
139. Diatr. 174. ad Lucian. 1, 325. Wakef. Eum.
943. S. Cr. 5, 116. Jacobs. Anth. 8, 159. 10,
85. 11, 203." Schæf. Mss. "Σπ. βίου, Philostr.
186." Wakef. Mss.] "Σπινθηροειδής, Scintillæ si-
"milis, Qui scintillas emittere videtur s. scintillare,"
[Epiph. 1, 678. * "Σπινθηρόπομος, Schol. Arat.
129." Wakef. Mss.] "Σπινθηρίζω, Scintillo,"
[Pherecr. Bekkeri p. 361, 31." Boiss. Mss. "Act.
Traj. 1. p. 222." Schæf. Mss. * 'Αποσπινθηρίζω,
Scintillas emitto, Niceph. Blemm. 101. Aristot.
Meteor. 1, 4. 8, 22. "Anna C. 24." Elberling. Mss.
"Act. Traj. l. c. Ruhn. ad Senec. 5. p. 15." Schæf.
Mss. * "'Αποσπινθηρισμός, Hes. v. Περίπτερα."
Routh. Mss. * "'Αποσπινθήρισις, Saracenica Sylb.
p. 49, 17. * 'Αποσπινθήριος, Euthym. Zygab. p. 46."
Boiss. Mss. * "Σπινθηριάω, Theod. Prodr. 198."
Elberling. Mss. * Σπινθηρακίζω, Nicet. Annal. 1, 7,
"Σπινθηρακίζω, Const. Manass. Chron. p. 98(= 186.)"
Boiss. Mss.] "Σπινθηρίγες, Scintillæ. Scri-
"bitur et Σπινθάριγες." [* Σπινθαρεύ, Apoll. Rh. 4,
1544. ἐν δὲ οἱ ὅσσε Σπινθαρεύεσαι πυρὸς ἐναλίγκια
μαιμώνοντι λάμπεται. * "Σπινθαρίς, Ruhn. Ep. Cr.
24. Ilgen. ad Hymn. 338." Schæf. Mss. Hymn. Hom.
1, 442. "Festo Incendiaria avis." Schin. Lex. Cf.
Σπινδαίσις. * "Σπινθραξ, Pruna ardens, Ardor, Ful-
men, Ed. Sexta Cant. 8, 6. σπινθράκες." Schleusn.
Lex. V. T.]

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, τὸ, Viscus. Σπλάγχνα, inquit
Gorr., non Intestina dicuntur, sed Præcipua intera-
nea et vitaliora: ut cor, pulmo, jecur, et similia,

quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid
portenderent. Sumtum est enim ab aruspiciis id
vocab., deinde ad omnes animalium partes intrinse-
cas translatus. Celsus Viscera Latine vocat, et ab
intestinis distinguit: alii Extæ interpretari malunt.
Greg. Naz. Ὡσε κατὰ τῶν σπλάγχων, Adegit visce-
ribus, sc. pugionem. Plut. Symp. 2. Τοῦ περὶ τὸ
σπλάγχνον ἐλκους. Frequenter de corde dicitur, ut
ap. Aristoph. (B. 844.) σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς
ὀργήν: nam affectuum et perturbationum sedes est
cor. Sic Soph. (Aj. 995.) Ἀνιάσασα δὴ Μάλισσα
τοῦμόν σπλάγχνον, i. e. τὴν ἐμὴν καρδίαν. Itidem Eur.
(Hipp. 118.) σπλάγχνον ἐντονον, Cor intentum, i. e.
immutum: Med. (220.) "Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον
ἐκμαθεῖν σοφῶς, Στρυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἡδικημένους, Qui
simul ac viderit aliquem, odit, priusquam probe co-
gnorit cor animumque quo affectus est. Alii latius
etiam interpr. Ingenium, Mores. Apud sacros autem
Scriptt. σπλάγχνα Hebræorum imitatione dicuntur
Omnes teneri ac materni affectus: ut in Ep. ad Phi-
lipp. 1, (8.) Ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις
Ἰησοῦ Χριστοῦ, Quam propense vos amem omnes in
visceribus Jesu Christi: 2, (1.) Εἰ τινὰ σπλάγχνα
καὶ οἰκτιρμοὶ, Si qua viscera ac miserationes, i. e., Si
quis intimæ caritatis sensus. Itidem Greg. Naz.
Τὰ μητρῶα σπλάγχνα σπαρασσομένη, Materna ei vi-
scera lacerabantur, i. e. Materni amoris sensus pun-
gebantur. Plut. vicissim σιδηροῦν σπλάγχνον dicit de
Corde duro et ferreo, quod non movetur s. mollitur.
De animalium quæ mactantur, i. e. victimarum, vi-
sceribus s. extis frequentissime dicitur. Il. B. (426.)
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπεύραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστιο, Od.
Γ. (9.) Ἐνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρία
καῖον, Æschin. (76.) Τὰ σπλάγχνα φυλάττων, Obser-
vans exta, s. quid exta promitterent; nam αἱ ἐπὶ τῶν
σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώ-
ποις τὸ μέλλον, Plut. de Orac. Pyth. ["Musgr. Med.
1383. Wakef. S. Cr. 2, 21. 72. 4, 213. 5, 132. ad
Od. Y. 260. Jacobs. Anth. 6, 59. 309. Abresch.
Æsch. 2, 34. Tangentes adjurabant, ad Herod. 468.
Τὰ σπλ. ἐκβάλλειν, ἀναβάλλειν, D. R. ad Longin.
252. Σπλάγχνων ἀπέχεσθαι, Brunck. Aristoph. 2,
226. Φέρειν ὑπὸ σπλάγχνοις, Markl. Suppl. 919." Schæf.
Mss. Aristoph. Ἰππ. 410. B. 1006. Simonides,
ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοις ἐόντα. * Σπλάγχνος,
ὁ, Diosc. 1, 20. perperam pro σφάγνος.]

Σπλαγχνόσκοπος, ὁ, Extispex, Qui exta s. viscera
victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qua-
litate futura conjicit et prædicit. Idem specialiore
nomine dicitur ἡπατοσκοπος. [Gl. Ariolus, Haruspex.
* Σπλαγχνόσκοπέω, Socr. Hist. Eccl. 3, 13.] Σπλαγ-
χνότομος, Viscerum sector, Qui viscera hostiæ mac-
tata cultro resolvit et eximit, [Eust. ad Od. A. p.
50, 37. "Athen. 174." Wakef. Mss. * "Σπλαγ-
χνοτομία, Tzet. Exeg. in Il. p. 97, 22. * Σπλαγχνο-
τομικός, 108, 8." Schæf. Mss. * "Σπλαγχνότοπος,
Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] Σπλαγ-
χνοφάγος, Viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, in-
quit Bud., Homines violenti, Pauperum voratores;
vel, ad literam, Qui in sacrificiis viscera hominum
edebant: Sapient. 12, (6.) Τέκνων τε φονέας ἀνελεή-
μονας, καὶ σπλαγχνοφάγους ἀνθρωπίνων σαρκῶν. [Plut.
10, 727. "In Sap. l. c. Petrus Nannius scribere ma-
vult * Σπλαγχνοφαγεῖν." Schleusn. Lex. V. T.]

Σπλαγχνότης, Qui exta s. viscera torret, ut qui-
dam interpr. Forsan significat etiam i. q. σπλαγχνο-
σκόπος, ab ὀπτομαι. Est et Noin. proprium servi Pe-
riclis, ap. Plin. [22, 17. 34, 8.]

Ἀσπλάγχνος, ὁ, ἡ, Non habens σπλάγχνον, i. e. Cor.
Quoniam autem cor animositatis sedes est, ideo hoc
ἀσπλάγχνος accipitur pro ἄθυμος, ἄτολμος, Non ani-
mosus, Inaudax, ut Horat. loquitur, s. Timidus, Igna-
vus. Soph. Aj. (472.) p. 28. Μητοὶ φύσιν γ' ἀσπλάγχνος
ἐκ κείνου γεγώς, Schol. ἀκάρδιος, ἄτολμος, δειλός. Exp.
etiam Imnitis, Inhumans, Crudelis, Immisericors:
quia σπλάγχνα interdum dicuntur Affectus teneri,
quales materni sunt. [* "Ἀσπλάγχνος, Boeckh. in
Plat. Min. 188." Schæf. Mss. * "Ἀσπλάγχνέω,
Immisericors sum, Aqu. Theod. Job. 41, 1. ἀσπλάγ-
χνήσω. Olympiod. in Catena Nicetæ p. 584. habet
ἀσπλάγχνισω, (ab * Ἀσπλάγχνίζω,) cujus loco non

tam εὐσπλαγχνῆσθαι cum Junio, quam ἀσπλαγχνῆσθαι rescribendum esse judicat Kreyssig. in Symb. P. 6. p. 5. ob analogiam verbi simplicis σπλαγχνῆσθαι." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀσπλαγχνία, Im-miseriordia, Crudelitas, Chrys. περὶ Μεταν. 6. T. 6. p. 794, 17. Οὐ δὲ ἀσπλαγχνίαν τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ στενὸν τοῦ καιροῦ· ἐμελλε γὰρ ὁ νυμφίος εἰσερχέσθαι." Seager. Mss. "Athan. 2, 296. 300. 310." Kall. Mss. [* Δύσπλαγχνος, Æsch. Pr. 899. al. * δύσπλα-νος.] Εὐσπλαγχνος, oppositum præcedenti, et signifi-cans Animosus: εὐκάρδιος, ἀνδρείος, Schol. Soph. p. 28. Item Misericors, Pronus ad miserendum. Seu Qui facile commovetur alterius rebus adversis. In Ep. ad Ephes. 4, 32. Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαγχνοί, Estote in alios benigni, misericordes. Sic in Ep. 1 Petri 3, (8.) Εὐσπλαγχνοί, φιλόφρονες. [Qui robustis est et firmis visceribus, cf. Foes. Econ. Hippocr. 154. * "Πολυεὐσπλαγχνος, Qui multæ est misericordiæ, Andr. Cr. 300." Kall. Mss. "Clem. Alex. 957. Jacob. 5, 11. var. lect." Wakef. Mss. * "Φιλεὐσπλαγχνος, Timario iu Notit. Mss. 9, 245. * Εὐσπλάγχυνος, Nectar. Homil. p. 7. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * Εὐσπλαγχνέω, vide "Ἀσπλαγ-χνος.] Εὐσπλαγχνία, ἡ, Animi præstantia, Animositas, Eur. (Rhes. 192.) Item Animosus ad miserendum pronus. ["Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 76." Boiss. Mss. * Κακόσπλαγχνος, Timidus, Æsch. S. c. Th. 243.] [* "Μακρόσπλαγχνος, Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss.]

"Μεγαλόσπλαγχνος, Qui magno corde s. animo est, Eur." [Med. 109. Hippocr. 392. 393. 1111. * Ὁμόσπλαγχνος, Ejusdem visceris, Cognatus, Æsch. S. c. Th. 895. Soph. Antig. 511. * Περὶσπλαγχνος, Magnificus, Theocr. 16, 56.] "Πολύσπλαγχνος, "Multum in visceribus habens misericordiæ," [Ep. Jacobi 5, 11. * Πολύσπλαγχνία, Just. M. Dial. 248, 17.]

Σπλαγχνικός, Ad viscera pertinens: φάρμακα, Herm. Barb. interpr. Medicamenta quæ ad visce- rum morbos conficiuntur; Marc. Virg. Medica- menta quæ ad splanchna, i. e. interanea exta, con- ficiuntur; Ruell. Viscerum medicamenta, ap. Diosc. 1, 82. Μίγνυνται δὲ καὶ τοῖς πρὸς ἡττηρίαν ὠφελίμως καὶ τοῖς σπλαγχνικοῖς φαρμάκοις.

["Σπλάγχνιος, Brunck. Anal. 2. p. 219." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Σπλαγχνίς, ἰδος, ἡ, Cor, καρδία, Schol. Soph. p. 28. [* Σπλαγχνίδιον, Diphilus Athenæi p. 370.]

Σπλαγχνεύω, Extā in manus assumo et attrecto, ut cum conjurati se jurejurando et religione arctissima astringebant, Dion de Catilina loquens, Καὶ ἐς ἀθεμί- στων ὀρκωμοσιῶν ἀνάγκην προσήγαγε· παῖδα γὰρ τινα καταθύσας, καὶ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ τὰ ὄρκα ποιή- σας, ἔπειτα ἐσπλαγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων, Ipsa exta attrahat atque in manus sumsit, per eaque dejeravit. Sic nonnulli, qui σπλαγχνεύειν esse vo- lunt, quod Aristoph. Ὀρν. (975.) dicit σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι: afferentes et h. l. ex Æsch. S. c. Th. (45.) "Ἄνδρες γὰρ ἐπὶ τὰ θούριοι λοχαγέται, * Ταυ- ροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος, Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείων φόνον, "Ἀρην, Ἐννύ, καὶ φιλαίματος Φόβον, Ὀρκωμότησαν: addentes et Polybium confir- mare hunc morem jurandi per exta mactatæ victimæ. Sallust. in conjuratione Catilinæ scribit fuisse ea tempestate qui dicerent, Catilinam oratione habita, cum ad jusjurandum populares sceleris sui addice- ret, humani corporis sanguinem viuo permistum in pateris circumtullisse: inde cum post execrationem omnes degustassent, sicuti in solemnibus fieri consuevit, aperuisse consilium suum. Alioqui σπλαγ- χνεύειν signif. σπλάγχνων μεταλαβεῖν, Extorū et vi- scerationis participem esse, ut qui et sacrificii et con- vivii, quod a sacris agitur, participes sunt. Sole- bant enim, facta re divina, σπλάγχνα πάσασθαι, ut Hom. docet Od. Γ. 9. et Il. B. 426. Aristoph. Ὀρν. (984.) Ἄνυρ ἐπὶν ἄνθρωπος ἰὼν ἀκλητος, ἀλαζών, Λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ, Δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ. Quo modo accipi potest et in b. l. ap. Athen. 9. fin., ubi περὶ τῆς τῶν ἱκετῶν καθάρσεως sermo est, "Ἐπειτα ἀπονιψάμενος αὐτός, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ σπλαγχνεύοντες, ὕδωρ λαβὼν κά-

θαίρει, ἀπὸνιζε τὸ αἷμα του καθαίρομένον." Interdum Σπλαγχνεύω s. Σπλαγχνεύομαι, Auguror per exta, ut aruspices et οἱ σπλαγχνοσκοποι. Bud. e Strab. de Lu- sit. 3. p. 67(=413.) Σπλαγχνεύονται δὲ δι' ἀνθρώπων αἰχμαλώτων, καλύπτοντες σάκοις, εἴθ' ὅταν πληγῇ ὑπὸ τὰ σπλάγχνα ὑπὸ τοῦ ἱεροσκόπου, μαντεύονται πρῶτον ἐκ τοῦ πτώματος. Paulo ante dixerat eos esse θνι- κούς, τὰ τε σπλάγχνα ἐπιβλέπειν οὐκ ἐκτέμνοντα. Idem Strabo et activa voce utitur in hac signif., 7. p. 129 (=481.) de Sicambriis, Ἐκ δὲ τοῦ προχομένου αἵματος μαντεῖαν τινα ἐποιοῦντο· ἄλλαι δὲ διασχίσασαι, ἐσπλάγ- χνεύον, ἀναφθεγγόμεναι νίκην τοῖς οἰκείοις. ["Dionys. H. 1, 103." Schæf. Mss. "Auguror, Porph. Abst. 193." Wakef. Mss. * Συσπλαγχνεύω, Simul exta co- medo, Aristoph. Elp. 115.]

Σπλαγχνίζομαι, Verbum in sacris literis usitatum, et more Hebræorum usurpatum, pro Misericordiæ commoveor: indicans summam et vehementem com- miserationem ex intimis visceribus profectam: qua- lis est illius qui ap. Virg. Æn. 10. Ingemuit mise- rans graviter, dextramque tetendit. Matth. 9, (36.) Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, δι- ῆσαν ἐκτελειμένους καὶ ἐρριμμένους ὥσει πρόβατα· μὴ ἔχοντα ποιμένα, Misericordia commotus est super eis. Marc. 6, (34.) dicit ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς. Ru- sum Matth. 15, (32.) et Marc. 8, (2.) Σπλαγχνίσθη ἐπὶ τὸν ὄχλον, ut Marc. 9, (22.) Σπλαγχνίσθεις ἐπὶ τῇ ψυχῇ, et Luc. 7, (13.) Ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτόν: [Schleusn. Lex. in N. et V. T.] Σπλαγχνίζω, Commiseratio, Cum viscera alicujus miseratio- ne tanguntur, [2 Macc. 6, 7. 21. 7, 42. * Ἐκσπλαγ- χνίζω, Gl. Eviscero. Ἐκσπλαγχνίζομαι, Misericordia moveor, Inc. Deut. 13, 8.] Ἐπισπλαγχ- νίζομαι, Misericordia commoveor super: perinde ac si diceretur σπλαγχνίζομαι ἐπὶ. [Symm. Deut. 13, 8. * "Εὐσπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor, Chrys. Hom. 3. de Pœnitentia, T. 4. p. 567. Ed. Par. Ἀλλὰ πατήρ ἐστι φιλόστοργος, μόνος ἀγαθός, εὐσπλαγχνίζομενος ὑπὲρ πατέρα." Suicer. Thes. Eccl. * "Υποσπλαγχνίζομαι, Schol. Aristoph. Πλ. 1082." Kall. Mss.]

ΣΠΛΗΝ, ἡνός, ὁ, Splen, Lien, Viscus rarum, spon- giosum, nigricans, ventriculo sinistra parte incum- bens, et sanguinem humore atro repurgans. Et sicut jecur videtur esse purioris sanguinis quædam affusio et concretio, ita et lien nigrioris et sæculenti: ob idque utriusque visceris carnem Erasistratus κα- ρέγγυμα nominavit. Plato autem eum ἐκμαγεῖν τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαι ait, teste J. Poll. 2., ubi addit, σπληνὸς κεφαλὴν vocari αὐτοῦ τὸ παχύτατον, Crassio- rem ejus partem. Ibid. τὸν σπλῆνα ἀλγείν, Dolor e liene: quod unico verbo σπληνῆν dicitur. Et ap. Plut. σπληνὸς οἴδημα, Lienis tumor. Et σκίρρον τοῦ σπληνός, ap. Auctorem Defin. Med., qui Galeon esse creditur: sc. ὅταν μείζων ὁ σπλήν ὑποπλήτῃ καὶ λίαν σκληρὸς καὶ διωγκωμένος. Unde σπλὴν ἐκσπλή- μένος ap. Diosc. 2. Lien induratus simul et tume- factus. Σπλῆνες, Lienis dolor. Cujus signif. exem- plum ex Hippocr. una cum Celsi interpr. habes in Πλανήτης, T. 3. col. 343. || Σπλὴν significat etiam i. q. σπλήνιον, Splenium; Linteolum, ut plurimum oblongum et splenis formam referens, quo medi- camentum illitum, exceptumve, parti affectæ ap- plicatur. Gal. Meth. Med. 6. "Ὅθεν εἰς φροναν, ἐπικουρίαν αὐτοῖς ὁ Ἱπποκράτης ἐξέυρε τὴν τῶν σπλη- νῶν ἐπιβολήν. Ibid. Σπλῆνα σκεπαρηνῶν, ὡς Ἱπ- ποκράτης ἐκέλευσε, περιβάλλειν. Hesychio σπλη- νες sunt non solum τὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐπιμνησ- θήναι, sed etiam οἱ ὑπὸ τῷ λέβητι ἔλικες. ["Αι- γὸς σπλὴν, Malva, Diosc. Notha 445." Boiss. Mss. Etym. M. 656. Σπλὴν, ἀπὸ τοῦ εἰς εαυτὸν ἐπισπᾶσθαι τὰ φαυλισθέντα τῶν ὕγρων. "Eadem verba legun- tur in Zonaræ Lexico. G. J. Vossius Etym. L. L.:— 'Splen, si Isidorum audimus, contractum e Supplen. Sic enim scribit, Origg. 2, 1. 'Splen dictus a sup- plendo, e contraria parte jecoris, ne vacua existeret. Quo profecto nihil ineptius, quasi splen homini so- lum datus sit ad explendum inanitatem, non attra- hendum succum melancholicum. Σπλὴν quod quasi * σπλὴν, quia attrahit sordes, a σπῖλον, quod etiam

Fraces s. στέμφυλα notat, teste Hes.: nisi malis a σίπαλος, quod, Eodem teste, notat Impurus, ἀκάθαρτος. Ceterum Auctor Etymologici Magni et Zonaras ad Platonicam illam de Splene, quasi excrementorum receptaculo, notionem respexit. Plato Timæo 544. (=Opp. 3, 72. HSt.) Ἡ δ' αὖ τοῦ γειτόνου αὐτῷ (τῷ ἥπατι) ξύστασις καὶ ἐδρα σπλάγχνου γέγονεν ἐξ ἀριστερᾶς, χάριν ἐκείνου, τοῦ παρέχειν αὐτὸν λαμπρὸν αἶμα καὶ καθαρὸν, οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἐτοιμὸν αἰεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Διὸ δὴ καὶ ὅταν τινὲς ἀκαθαροὶ γίγνωνται διὰ νόσον σώματος περὶ τὸ ἥπαρ, πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης, ἅτε κοῖλον καὶ ἀναίμουν ὑφανθέντος· ὅθεν, πληρούμενος τῶν ἀποκαθαυομένων, μέγας καὶ ὑπουργὸς αὐξάνεται· καὶ πάλιν, ὅταν καθαρὸς τὸ σῶμα, ταπεινούμενος εἰς ταυτὸν συνίξει. Platonis verba, quæ Weisk. parum intelligit, a Pseudo-Longino 32, 5. laudata sunt. Huc spectat Aret. de C. et S. M. 15. p. 44. Boerh. Ἐπὶ σπληνὶ δὲ ἦν ἵκτερος φανῇ, μελάγχλωρος· μέλαινα γὰρ αὐτοῦ ἡ τροφή, ὅτι περ ἐκμαγεῖον ἐστὶν αἵματος μέλανος, οὗ τὴν ἀκαθαρσίαν ἐοῦσαν οὐ δέχεται, οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων, ὁ σπλήν· ἡ δὲ ξὺν τῷ αἵματι πάντῃ φοιτῇ· διὰ τὸδε μελάγχλωρος ἀπὸ σπληνὸς ἵκτερου. Ita interpungendus est h. l., male intellectus ab Interpr. ap. Boerh. (eadem est versio, quam dedit H. Steph. Medic. Princip.) 'Ipsius enim atra bilis alimentum est, cum sanguinis atri effigies quædam ac simulacrum sit; cujus purgamenta non suscipit, neque elaborat lienis ægrotans.' Sed sensus est: 'Ἰκτερον ἡ τροφή μέλαινα ἐστίν, ὅτι περ ὁ σπλήν, ὧν ἐκμαγεῖον αἵματος μέλανος, τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος μέλανος οὐ δέχεται, οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων, ἡ δὲ ἀκαθαρσία ξὺν τῷ αἵματι πάντῃ φοιτῇ. Aret. in animo habuisse Platonis locum, e verbis ἐκμαγεῖον et ἀκαθαρσία liquido patet. Is. Vossius ad Catull. p. 97. jure reprehendit Platonis Interpretes, quia ejus verba non male tantum, sed et ridicule vertunt; ac si lienem vocasset Speculum s. Simulacrum hepatis. Attamen Galeno, (cujus liber nobis præsto non est,) ut e Castelli Lex. Medico apparet, eadem placuit notio: —'Ἐκμαγεῖον, Expurgatorium, Abstergorium, vertit C. Hofmannus in Comment. ad Gal. de U. P. n. 202. 1060. Verum in Lexx. redditur per Expressum aliquid rei simulacrum. Est epitheton lienis ap. Gal. de U. P. 3, 7. quia est νόθος ἥπαρ, Spurious hepar, et ita velut simulacrum. Prior vero significatio non quadrat ad principia hodierna, cum lien non ab hepate sanguinem accipiat, sed hepatis tradat.' Mirum est, J. Poll. 2, 220. (id quod nemini adhuc observatum est,) æque male verba Platonis accepisse, quamquam sensum plane huic contrarium præbent: Περὶ μέντοι τὴν κοιλίαν· κατὰ τὰ λαϊὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὁ σπλήν κεῖται, ὃν Πλάτων ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαι φησιν· ἄλλην γὰρ οὐδεμίαν χρεῖαν παρέχειται. Ubi Kuhnii lectorem remittit ad Gal. περὶ Μελαίνης Χολῆς p. 87. ed. Venet. ('Præter alia, quæ ibi leguntur p. 87., maxime huc pertinere putabam, quæ lin. 34. extant: Οἱ ἀριστοὶ τῶν παλαιῶν ἱατρῶν τε καὶ φιλοσόφων ὑπεφάνησαν καθάρεσθαι τὸ ἥπαρ ἀπὸ τοῦ σπληνός, ἔλκοντος εἰς ἑαυτὸν, ὅσον ἰλνῶδες ἐν αἵματι, τοιοῦτον δὲ τοῦτο ἐστίν, ὡς ἐφην, ὁποῖον ἐν οἴνῳ μὲν ἡ τρυβίς, ἐν ἐλαίῳ δὲ ἀμόργη.' Sturz.) Plato lienem attribuit usum valde ab isto diversum, quem J. Poll., Platonis nomine dicens, intelligit. J. Poll. splenem facit Simulacrum hepatis, (ut ex his ejus verbis conjicere est, ἄλλην οὐδεμίαν χρεῖαν παρέχειται,) quasi nulli usui esset; at Plato ipse splenem, quasi optimo usui a natura datum, facit Excrementorum hepatis receptaculum, et, ut Aretæi verbis utar, ἐκμαγεῖον αἵματος μέλανος. Quemadmodum, inquit Plato, ut Kuhnii l. l. verba usurpem, speculo extergendo sua semper appensa est spongia; ita splen hepatis præsto est, ut spongiæ instar fæculentum sanguinem bibat, atque ita illam sanguinis officinam abstergat peniculi more. Hunc esse J. Pollucis sensum, manifestum est ex Isidori Origg. 2, 1. 'Splen dictus a supplendo, e contraria parte jecoris, ne vacua existeret.' Barker. Annot. ad Etym. M. 1126-7.]

Σπληνὸδάπανος, ὁ, ἡ, Splenem consumens et minuens. A Nicolao Myrepso σπληνὸδάπανον dici-

tur τὸ ἄσπληνον, quod lienem minuat et consumat. [* Σπληνὸπέδον, τὸ, Athen. 462. sed Schweigh. emendat * σκληρόπέδον.]

Ἄσπληνος, ὁ, ἡ, Lienis expers, Liene carens. Ἄσπληνον exp. etiam Medicamentum ad curanda lienis vitia. [Φάρμακον ἄσπληνον, Schol. Aristoph. Θ. 3.] Ἀτ' Ἄσπληνον, Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 151. inde dictæ quod δύναμιν ἔχει τὰ φύλλα ἀποξεσθέντα σὺν ὄξει, καὶ πινόμενα ἐπὶ ἡμέρας μ', σπλήνα τήκειν: atque adeo et ipse σπλήν καταπλάσσεται τοῖς φύλλοις λείοις σὺν οἴνῳ. Vnde Plin. 27, 5. Hujus foliorum jure in aceto decocto, per dies 40 poto, lienem absumi ajunt. Et illinuntur autem eadem, sedantque singultus; sic enim reponendum ibi existimo. Nicol. Myr. quoque eam ob rem σπληνὸδάπανον nominavit. Alio nomine σπλήνιον dicitur, et ἡμιόνιον, et σκολοπένδριον, ut ibid. testatur Diosc., necnon et Plin. l. c., sic scribens, Asplenon sunt qui Hemionion vocant. Vide Ἡμιόνιον, Ἡμιονίτις. Herbarii et Pharmacopœi nostri temporis Ceterach appellant. [* Ἄσπληνος, Hedera, Diosc. Notha 450.] Boiss. Mss. Ἄσπληνος πόα, Diosc. Parab. 2, 4. * Ἄσπληνιος, 2, 61. * Ἄσπληνιον, 1, 2.] Ἄσπληνις, Hesy- chio Herba est: eadem procul dubio quæ ἄσπληνον. Ἄσπληνα, τὰ, Odora, VV. LL. sed falso. [* Ἐπίσπληνος, Hippocr. 1134. 1238. * Μυρτόσπληνος, Myrsitis, Diosc. Notha 450. * Μυρτόσπληνον, 468.] Boiss. Mss. * Ὑπόσπληνος, Hippocr. 50, 20.]

Σπληνώδης, Lienosus, Spleneticus; sic enim Plin. appellat Eum qui liene laborat. Vel etiam, Magnum et tumidum lienem habens. Utitur Gal. ad Gl., necnon et Hippocr. Vide Σπληνικός.

Σπληνικός, idem. Σπληνικοί, inquit Gorr., dici quidem possunt Omnes qui e liene laborant, proprie tamen a vett. ita dicti sunt, quibus lien obduruit. Auctor Defin. Med. σπληνικούς esse et dici scribit οἱς φλεγμῆναιτες οἱ σπλήνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία, ὥσπερ καὶ κατὰ τὰς νόσους ρευματίζεται: in iisdemque mutari præterea naturalem corporis colorem. Hippocr. σπληνώδεις appellat, ut Aphor. Sect. 6. Artic. 47. Τοῖσι σπληνώδεσι δυσεντερὴ ἐπιγενομένη ἀγαθόν. Priore autem σπληνικός utitur Athen. (348.) de Pella urbe, Σπληνικούς εἰώθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανεῖῳ. Item σπληνικὴ φλέψ, Splenica vena; Ramus superior et minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Nam cum vena porta in duos præcipuos ramos distincta sit, hic in lienem abit, alter in mesenterium diffunditur. Gorr. [* Σπληνίτης, unde] Σπληνίτις φλέψ, eadem quæ σπληνικὴ paulo ante, Aristot. H. A. 3. Ruf. Ephes. de Appell. Part. Corp. humani. [* Σπληνιτικός, Bernard. Reliq. p. 24.] Schæf. Mss.]

Σπληνίον, τὸ, i. q. σπλήν, ut innuere videtur J. Poll. 2. Ubi paroxytonos scriptum legitur, alibi passim proparoxytonos. Σπληνίον, sicut et σπλήν, dicitur etiam Linteolum, Emplastrum non oblongum tantum, ut Hes. vult, aut splenis, ut alii, figura, sed quacunque forma ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur. Gal. Hippocratem id genus linteoli excogitasse dicit ad stabiliendas fracturas, Meth. Med. 6., cujus verba in Σπλήν citavi: ubi etiam ad ossa multifariam confracta splenium asciae forma circumdare ex ejusd. Hippocr. præcepto jubet. Non est autem dubium sic dictum esse a lienis figura longa magis quam lata. Aliis etiam partibus imponitur, ut fronti in fasciolarum modum ad leniendos dolores, aut inhibendam destillationem, aut in alium quempiam usum. Gorr. Latini quoque hac voce utuntur. Plin. de oculis cruore suffusis, Superimponi oportet splenium e melle decoctum. Mart. numerosa linunt stellantem splenia fructum. Idem, Talia lunata splenia fronte sedent. Idem et Spleniato mento prodire dicit, pro Mento cui splenium superimpositum est. Legitur ap. Diosc. aliquoties, et Paul. Ægin. Item ap. Philemon. Ὡς σπλήνιον πρὸς ἑλκος οἰκείως τεθὲν, Τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος. [Ælian. H. A. 8, 9.] || Σπλήνιον dicitur etiam a

quibusdam τὸ ἄσπληνον, vel quod spleni conveniat, vel quod folia habeat longa lataque in modum lienis, ut Gorr. annotat. Diosc. quoque idem testatur, 3, 151. "Ἀσπληνον" οἱ δὲ, σκολοπένδριον" οἱ δὲ, σπλήνιον" οἱ δὲ, ἡμιόνιον. Et cap. seq. "Ἡμιόνιος" οἱ δὲ σπλήνιον: ubi etiam docet hanc herbam ex aceto potam τήκειν σπλήνα. Plin. 25, 5. Invenit et Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam Hemionion vocant. Et mox, Medetur lienibus; constatque sic inventam, Cum exta super eam projecta essent, adhæsisse lienī, eumque exinanisse: ob id a quibusdam Splenion vocatur. Narrant, sues, qui radicem ejus ederint, sine splene inveniri. Apud Theophr. autem H. Pl. 6, 4. ubi cnicum sylvestrem dicit esse εὐθυκαυλότερον, ideoque σπληνίοις ἐνίας τῶν ἀρχαίων κεχρησθαι γυναικῶν, pro hoc σπληνίοις reponendum judicant πηνίοις, accipientes hoc πηνίοις pro ἀτράκτοις: quoniam, ut Diosc. scribit, τῇ ἀτράκτυλιδι, quam nonnulli κνίκον ἄγριον appellant, αἱ γυναῖκες χρῶνται ἀντὶ ἀτράκτου: sicut et Theocr. Schol. annotat ἀτράκτυλὶδα vocatam esse ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναικας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῆς, ex eo, quod rusticorum mulieres fusos ex ea conficiant. Plin. tamen 21, 15. Una, inquit, sylvestris cnici species, mitior est, simili caule, tamen rigido: itaque et colu antiquæ mulieres utebantur ex illis: quare quidam Atractylida vocant: πηνίον pro Colu accipiens, non pro Fusio. Ubi obiter nota ETIAM Πηνίον ET "Ατράκτος. ["Wakef. S. Cr. 2, 72. T. H. ad Plut. p. 403." Schæf. Mss. "Periclymenum, Diosc. Notha 462. Cynoglossum, 471." Boiss. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 874. E. notione de splene excrementorum hepatis receptaculo fluxit sensus vocum σπλήν, σπληνίον, et *σπληνίσκος, pro Spongia et Emplastro abstergente, ut vidit Is. Voss. ad Catull. p. 97. Vocab. σπληνίσκος occurrit ap. Hippocr. de Morbis 2, 18, 12. p. 467, 41. "Ἐπεὶτα περιχρίσας τῇ κηροπίσσω, σπληνίσκον ἐπιθεῖς κάτω ἐπὶ τῷ ἐλκει, εἴριον πινόνεν ἐπιθεῖς καταδῆσαι." *Σπληνάριον, Diosc. Par. 1, 54. *Σπληνίδιον, Alex. Trall. 480.]

Σπληνιάω, Splenis dolorem patior, Lienis dolore laboro, τὸν σπλήνα ἀλγῶ, J. Poll. 2. [Plut. Pyrrho 3. "Aristot. Probl. 9, 5." Seager. Mss. "Valck. Oratt. 345." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 3.]

[*Σπληνῶ, Chirurg. vett. Coch. p. 90. "Philostr. 350." Wakef. Mss.]

[*Σπληνίζω, Greg. Naz. ap. Lectt. Mosq. 2. p. 40. Οἱ πολλὰκις ὑπὸ πλείονων γελῶντων κατασφύρομενοι σπληνιζέσθαι φασί." Schn. Lex. *Υποσπληνίζομαι, Schol. Aristoph. Πλ. 1083.]

ΣΠΟΓΓΙΩΣ, Spongia, Il. Σ. (414.) Σπόγγω δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὼ χεῖρ' ἀπομόργνυ, Od. Υ. (151.) σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, A. (111.) σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Sic et X. (439.) τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Utitur et Aristoph. necnon prosæ Scriptores, ut Plut. Athen. et alii. De generibus autem et natura τῶν σπόγγων, Diosc. 5, 138. necnon Aristot. H. A. 5, 16. et Ælian. item et Plin. 9, 45. Σπόγγοι dicuntur etiam Glandulæ quædam ad fauces, ut scribit initio l. 4 Epidem. Hipp. (1121.) aut Thessalus ejus filius, cui librum hunc, uti secundum et sextum, tribuit Gal. π. Δυσπν. 3. Sic forte dictæ sunt, quod spongiarum modo humorem combibunt et continent. [Gl. Spongia, Peniculus. "Bergler. ad Alciph. p. 12. ad Mær. 361. Toup. Opusc. 1, 281. Koen. ad Greg. Cor. 64. (148. 878. Schæf.) Brunck. Aristoph. 2, 224. (Σφ. 600.) Jacobs. Anth. 8, 162. 11, 162. 340." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1300. "Nerium, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.]

[*Σπογγοειδής, Hippocr. 17, 45. 18, 9. 274, 41. 397, 39. "Suid. 2, 586. Nemes. Erot." Wakef. Mss. *Σπογγοειδῶς, Stob. Ecl. 3. p. 532. *Σπογγοθήρ, Animalis nomen, Plut. 10, 78.] Σπογγοθήρας, ὁ, Qui spongas venatur, J. Poll. 7. Πορφυρεῖς, πορφυρεῖται, σπογγοθήραι. Sunt qui Spongiarios et Spongiatores Latine dici posse judicant, ut

a a Purpura dicuntur Purpurarii et Purpuratores. Utitur Plut. [9, 742. 10, 84. "Bergler. ad Alciph. p. 12." Schæf. Mss.] Σπογγοκολυμβητής, ὁ, Qui aquas subit ut spongas petris adhærentes avellat et extrahat. Idem qui σπογγοθήρας. Utitur Lycurgus Orator, J. Poll. 7. ["Jacobs. Anth. 11, 163." Schæf. Mss. *Σπογγολόγος, unde *Σπογγολογέω, Spongia colligo, Pallad. Hist. Laus. 41. p. 95. Τὰς ψίχας σπογγολογοῦσα τῶν τραπέζων. *Σπογγοθήρης, male forsā pro —θήρης." Schn. Lex.] Σπογγοτόμος, Qui spongas secatur, Urinator, qui spongas piscatur. Schol. Æschyli [Suppl. 412.] Plin. Avulsorem vocat 9, 45. Intellectum inesse iis apparet, quia ubi avulsorem sensere, contractæ multo difficilius abstrahuntur. Quæ transtulit ex Aristot. H. A. 5, 16. ubi ait, "Ἐχει δὲ καὶ αἴσθησιν, ὥς φασί" σημεῖον δὲ ἐστὶ γὰρ μέλλοντος ἀποσπᾶν αἰσθηταί, συνάγεται, καὶ γὰρ λέγον ἄφελεῖν ἐστὶ. [Opp. A. 2, 436. 5, 612. "Bergler. ad Alciph. 12. Jacobs. Anth. 11, 163." Schæf. Mss.]

Σπογγώδης, Spongiosus, Plin. Pulmo spongiosus, [Vide Σπογγίον.] "Μυογγώδης σὰρξ τῆς γλώσσης, ex Aristot. Probl. (3, 31.) affertur pro Carolingiana "mollis ac instar spongiæ. Scr. igitur σπογγώδης. Σπογγεύς, ἑως, ὁ, i. q. σπογγοθήρας, σπογγοκολυμβητής, Spongiator, Aristot. ap. Athen. (282.) "Ὁ σημεῖον χρώμενοι οἱ σπογγεῖς κατακολυμβῶσι. Dicitur ut πορφυρεῖς. [*Σπογγεύς, ad Il. Π. 407." Schæf. Mss.]

Σπογγίον, τὸ, Spongiola, Aristoph. (A. 463.) Utitur et Hes. in exponendo σπόγγος. Apud Eund. proparox. legitur, Σπόγγια, τὰ σπογγώδη. ["Geop. 3, 5." Kall. Mss. *Σπογγεῖον, Gl. Penicillum: *Σπογγάριον, Penicillum, M. Anton. 5, 9. Οἱ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὸ σπ. καὶ τὸ ὄν. Collyrium quoddam, Alex. Trall. 2. p. 127.]

Σπογγία, ἡ, Spongia: quod oxytonus scribi Suid. annotat, et Atticum esse, citans ex Aristoph. (A. 463.) σπογγίᾳ [σφογγίῳ] βεβυσμένον. Et ap. Plut. (6, 230.) "Ἄν μὴ ποιήσω σπογγίᾳ μαλακώτερον τὸ πρόσωπον: ["Mor. 1, 237. Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 172. De acc., Steph. Dial. 54. Σπογγίᾳ ἐκκαθαρίζω, Valck. Adoniaz. p. 388." Schæf. Mss. *Σπογγία, Σπογγία, ad Greg. Cor. 148. 878. *Σπογγίας, ὁ, ibid.]

Σπογγίτης λίθος, Spongites lapis, Plin. 37, 10. Spongites spongiæ nomen repræsentat, 37, 19. Spongiæ lapides inveniuntur in spongiis, et sunt nativi. Ubi malletm Spongitiæ lap. [Σπ. ἄστρος, Hes. v. Κύστη.]

Σπογγίζω, Spongia tergo, detergo, σπόγγω ἀποψήχω, ut in Geop. legitur pro eo, quod Colum. dicit Spongia detergeo, Dem. (313.) Τὸ μέλαν τρίβω, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζω, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Pass. Σπογγίζομαι, Spongia tergo, detergeo, Athen. (351.) Νομίζω οὐκ ἂν οὕτως ἐσπογγίσθαι καλῶς, εἰ αὐτὸς ἐσπόγγισεν. Ibid. "Ὡς ἴδεν ἐσπογγισμένον ὑποδήματα καλῶς. [Aristoph. Θ. 247.] Σπόγγιον, τὸ, Purgamentum, Sordes spongia detergæ, ex Eust. [*Σπογγιστής, unde *Σπογγιστικός, Plato Soph. D 227.]

[*Ἀνασπογγίζω, Hippocr. 218, 39. 219, 41. 221, 32. 513, 19. 44. 49. 516, 5. 672, 51. "Clem. Alex. 152. ubi *Ἀνασπογγίζω." Kall. Mss.] Ἀποσπογγίζω, Spongia abstergo s. detergo, ["Brunck. Aristoph. 1, 172. Valck. Adoniaz. p. 388." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri Θ. 860. Eust. Il." Wakef. Mss. Hippocr. 665. 877. Schol. Aristoph. Ἰππ. 905.] Ἀποσπόγγισμα, τὸ, Sordes spongia detergæ, i. q. σπόγγισμα, ut ἀπόνιμμα i. q. νίμμα. [*Ἀποσπογγισμός, Oribas. Coll. ix. c. 23. Cod. Ms. Aetii p. 64, 31. *Ἐκσπογγίζω, J. Poll. 9, (91.) c. 6. ex Eubulo." Gataker. Mss. *Περὶ σπογγίζω, Hippocr. 465, 53. Theophr. Char. 25. Barker. ad Etym. M. 1111. "Schol. Dorv. ad Aristoph. Πλ. p. 249. T. H." Dindorf. Mss. *Υποσπογγίζω, Geop. 6, 12, 2. Hippocr. 1211, 6.]

[*Σφόγγος, Attice, Gl. Spongia. "Ad Mær. 361. Koen. ad Greg. Cor. 63 (=148.) ad Charit. 772. Coray Theophr. 275. Brunck. Aristoph. 2, 224.

(Σφ. 600.) Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 113. "Mannetho 5, 158. Clem. Alex. 179. * Σφογγοειδής, Serv. Geo. 2, 479." Wakef. Mss. * Σφογγώδης, Diosc. 4, 171. 267. * "Σφογγία, ad Mær. l. c. Koen. l. c. Brunck. Aristoph. 1, 172. * Σφογγίον, ibid. et 3, 76. (A. 463.) * Σφογγίζω, Coray Theophr. 275.]

ΣΠΟΔΟΣ, ἡ, Cinis, κόνις, τέφρα, Hes. Alii vero non simplicem Cinerem significare ajunt, qui τέφρα nominatur, sed Sordidum et cui carbones extincti permixti sunt, rerumque aliarum reliquiae. Od. I. (375.) Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἰὼς θερμαίνοντο, Plut. Symp. 8, 7. ubi Pythagorica quaedam symbola enumerat, Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, Lucian. (2, 931.) Τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, Cinere vesci. Σποδὸς dicitur etiam Res nihili aut in nihilum redacta: ut Lat. Pulvis, cum Poeta dicit Pulvis et umbra sumus. In Epigr. Sardanapali ap. Athen. (336.) Εὐ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ἄεξε, Τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὐτις ὄνησις. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Κεῖν' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφυβρίσα καὶ σὺν ἔρωτι Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβια πάντα λέλειπται: Nam et ego nunc in pulverem et nihil redactus sum, qui olim in magna illa Nino regnabam. Itidem paulo post, "Ἐξεῖς δ' ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πῖνῃς, μόνα Σποδοὶ δὲ τὰλλα, Περικλῆς, Κόδρος, Κίμων. In Epigr. autem 'H γραῦς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδὸς, exp. Pernicies et exitium: Vide et Σπόδιον. Hes. exp. etiam ἀφόδευμα. ["Hæres. ad Theocr. 169. Jacobs. Spec. p. 13. Exerc. 1, 185. Anth. 6, 376. 7, 141. 8, 56. 104. Bergler. ad Alciph. 235. ad Herod. 296. 683. Fischer. Anacr. 21. Musgr. Hel. 1437. Markl. Suppl. 1141." Schæf. Mss. Ctes. 48. 51. Valerius Max. 9, 2, 6. Herod. 2, 100.]

Σποδοειδής, Visu cinereus, ut Plin. loquitur, s. Cineris speciem gerens: quo sensu Idem dicit Cineracea terra, vel rufa, i. e. Cinerei coloris. Aristot. H. A. 8. σποδοειδὲς χρώμα, Color visu cinereus, s. Color Cinereus, ut Plin. loquitur: alii Color e cinere albicans. Ibid. Σποδοειδὲς τὴν χροάν, Qui cinereo est colore, Cineraceus. ["Heringa Obs. 214." Schæf. Mss. LXX. Gen. 30, 40. 31, 10. 12. "Schol. Nicandri Θ. 288. (763. Per contr.) * Σποδάδης, 173. 764. Appian. 2, 860." Wakef. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 133. "Wakef. Diatr. 32. Monthly Review Apr. 1799. p. 436." Schæf. Mss.]

["Σποδεύνης, ὁ, Dosiadæ Ara 2. "Jacobs. Anth. 7, 219. Ruhnk. ad H. in Cer. 236. Valck. Diatr. 131." Schæf. Mss. * Σποδόρχης, i. q. κίναϊδος, Eust.]

Ἀντισποδος, Cineris s. Spodii vicem præstans, Qui est pro cinerula, quæ Spodium appellatur. Ἀντισποδᾶ, inquit Gorr., dicuntur Medicamenta quæ eadem cum τῷ σποδίῳ (quod et σποδὸς dicitur) facultate pollent, quæque in spodii penuria in ejus locum substitui possunt: de quibus Diosc. 5, 86. agens de pompholyge, cujus species spodium est: Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἀντισποδὰ ἱκανῶς εὐχρηστοί, ὑστερούσης πολλάκις σποδοῦ, τὰ ἰσοδυναμοῦντα ἀναγκαῖόν ἐστιν ὑποδεῖξαι. Plin. 34, 13. Ne inquirenda essent metalla, vilissimis rebus easdem utilitates excogitavit. Antispodon vocant Cinerem fici arboris vel caprifici, vel myrti foliorum, cum tenerimis ramorum partibus, vel oleastri vel cydonii mali, vel lentisci. Sed et alios ibi cineres refert, qui in spodii locum, si forte desideretur, substitui possint. Apud Gal. LEGITUR Ἀντισπόδιον, Simpl. 9., ubi περὶ πόμφολυγος καὶ σποδίου agit, Ὡς (sc. σποδίῳ) δοκεῖ παραπλησίαν δύναμιν ἔχειν τὸ καλούμενον ἀντισπόδιον. Legitur et ap. Orib. Ἐνσποδος, Cineraceus, e Diosc. 1, 95. Ἐνσποδος τῇ χροᾷ, pro Qui colore est cinereo.

["Ὀλόσποδος, Cod. Mosq. Hymn. Hom. 2, 238. * Ὀμόσποδος, Greg. Naz. 2, 206.]

Θερμοσποδιά, ἡ, Calidus s. Calefactus cinis. Alii, Cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiae supersunt. Diosc. 2, 134. de rapo, Εἰ δὲ τις ἐγγλύψας τὴν ρίζαν, κηρωτὴν ῥοδίνην ἐν αὐτῇ ἐπὶ θερμοσποδίᾳ ῥήξει, Si excavatæ radici rosaceum ceratum adigatur, et ferventi cinere eliquescat. Utitur

et I. 5. [Greg. Cor. 557.: var. lectt. ad Geop. 8, 25. Lobeck. Phryn. 603.]

["* Σποδόεις, Toup. Opusc. 2, 250. Schleusn. ad Phot. c. 41. extr." Schæf. Mss. Suid. 2, 486. Schæf. ad Apoll. Rh. 2. p. 131.]

Σποδῖος, Cinereus, ut χρώμα, Cinereus color, qui ab Aristot. dicitur σποδοειδής, Athen. (394.) Ἡ δὲ φάσσα, ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρώμα δὲ, σποδίον· ἡ δὲ τρυγῶν, πάντων ἐλάττων, χρώμα δὲ τεφρόν. Quæ et ap. Eust. leguntur, p. 1712. Ubi nota eum discrimen facere inter σποδίον et τεφρόν. ["Σπόδιος, Brunck. Lectt. in Anal. p. 18. ad Poët. Gnom. 312. ad Soph. Œd. C. 371. Wakef. Phil. 448." Schæf. Mss.]

Σπόδιον, τὸ, Cinerula. Σπόδιον sive Σποδὸς, inquit Gorr., est Recrementum metallorum ustorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indeque colligitur. Nomen habet a cineris similitudine, et quidam e Latinis Cinerulam dixere. Nec colore modo cinerem refert, verum etiam gravitate: quibus duobus differt a pompholyge, candida et levi: cum tamen utraque sint eadem genere, et ex eadem materia prodeant. Ea autem ut plurimum est æs, aut cadmia: aliquando tamen ex auro et argento et plumbo nigro secernitur: proinde diversas habet appellationes: ærariæ, quæ omnium præstantissima est; plumbariæ, quam post Cypriam ærariam Diosc. commendat; aurariæ, quæ teste Plin. est utilissima; et argentariæ, quam Idem * Lauriolin vocari dicit a Laurio Atticæ monte, in quo argenti erant fodinæ. Omnis autem spodos lota et a sordibus (i. e. carbonibus, terra, pilis) purgata, easdem, quas pompholyx, vires habet, sed crassiorum est partium. Sunt qui existiment nos vero spodio carere, nostrumque non aliud esse quam ebur ustum, aut aliud ossis genus. Avicenna autem scripto testatus est, spodium esse cinerem radicum cannarum exustarum. Verum hæc non sunt spodion, sed verius ἀντισποδὰ dicuntur. Vide et Diosc. 5, 85. 86. Plin. 34, 13. ubi utitur utroque vocabulo Græco, et spodon appellans et spodiou. VOCATUR ET Σποδιά, a Diosc. 5, 85. fin.

Σποδιά, ἡ, Cinis, i. q. σποδὸς, ut σπογγία i. q. σπόγγος. Hes. exp. κόνις, σποδὸς: ap. quem legitur et, Σποδιά λαύρα, ἡ τὰς ὁδοὺς τρίβουσα, ἡ ἐν ταῖς ὁδοῖς τρίβομένη. Pro quo Eust. voce comp. HABET Σποδισλαύρα, ut docui T. 2. c. 543. [Σποδιά, Simonides Fr. 230, 43. ad Greg. Cor. 558. "Jacobs. Anth. 7, 28. 8, 58. Wakef. S. Cr. 2, 156. Fischer. Anacr. 21." Schæf. Mss. Suid. v. Ξενηλατεῖν, σποδίας γενομένης, Tumultu facto. Strabo 5. p. 141. Ἀνθρακίην καὶ σποδιὰν μεγάλην. * Σποδεία, i. q. σποδιά, Theod. Jerem. 31, 40.] AT Σποδιάς, ἄδος, ἡ, Arbor quædam nominatur, quæ est veluti sylvestris prunus, teste Theophr. H. Pl. 3, 7. ubi quædam ἐπιπολαιόρριζα commemorat, καὶ κοκκυμηλέα, καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. Pro quo σποδιάς ap. Athen. (50.) LEGITUR Σπονδίας: et ad ipsum fructum refertur, non ad arborem, Θεόφραστος δὲ λέγει κοκκύμηλα καὶ σπονδίας· τοῦτο δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκύμηλα. ["Casaub. ad Athen. 101." Schæf. Mss.]

["* Σποδιώδης, vide Τροφιώδης. * Σποδιαῖος, Gilvus, i. q. σπόδιος, Gloss. ap. Salmas. Exerc. 256.]

Σποδιακὸν κολλύριον ap. Paul. Æg. et Latinos quoque. Scrib. Larg. a quibusdam Cinereum dicit appellari. Itaque errant qui a spodio appellari scribunt; neque enim spodii quicquam habent ἀδηκτα καὶ ἀπαλὰ collyria, e quorum numero et hoc est; sed a cinereo colore nomen sortitum est: ut inter alia tradit Gorr. Alioqui Plin. et spodon lotam dicit collyriis oculorum aptari, et aurariam spodon utilissimam oculis affirmari.

["* Σποδιώω, Nicet. Annal. 9, 14. Τὸ λεληθὸς καὶ σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ, nisi leg. σποδοούμενον.]

Σποδίτης ἄρτος, Panis subcineritius, ut quidam vocant: Athen. (111.) e Nicandro et Diphilo. Ibid. nominatur ἐγκρυφίας, quoniam sc. τῇ σποδῷ s. τῇ θερμοσποδίᾳ ἐγκρύπτεται, Quia ferventibus cineribus obrutus inassatur.

Σποδίζω, Sub cinere coquo, Cinere obrutum inasso s. torreo, Plato de Rep. 2. p. 23. Καὶ φηγὸν σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, Ad ignem sub cinere fageas glandes torrebunt. Apud Aristoph. autem Σφ. (329.) ἡ με κεραυνῷ Διατινθαλέω σπόδιον ταχέως, Schol. exp. πλῆξον, καῦσον ὡς ἐν σποδῷ, Feri, combure veluti in cinere. Alii, In cineres redige, Cinefac, ut Lucr. Horrifico cinefactum te prope busto. || Neutraliter quoque accipitur pro Cineraceus sum, In cinereum colorem vergo. ["Diod. S. 1, 192. Subigo feminam, T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss. Cf. Σποδέω.] Ὑποσποδίζω, Aliqua e parte cineraceus sum, Aliqua tenus refero cinerem, Diosc. 5, 92. de ærugine scolecia, Κίνει ἕως ἂν μεταβάλῃ καὶ ὑποσποδίσῃ τῇ χροῇ, Donec se mutet, et colorem cinereum concipiat, Ruell.

"Σπονδίζω, Percutio, Uro, VV. LL., sed pro "Percutere fortasse Σποδεῖν scr. potius fuerit, (nam "Suid. σποδεῖν exp. τύπτειν: itidemque σποδοῦμενος "Hesych. τυπτόμενος:) σποδίζειν autem pro Urere."

Σποδέω, Ferventi cinere obruo, aut uro: unde ap. Hes. Σπύδῃσον, ὀπτῇσον, φλέξον: nisi forte scr. σπόδι-
σον, et intelligendum de eo quod ex Aristoph. paulo ante citavi: præsertim cum post Σποδιά ponatur. || Signif. etiam Ferio, Percutio, Cædo: unde ap. Hes. (1376.) Σποδεῖν, παίειν. Aristoph. N. Κάπειτ' ἐφλα με, κάσποδει, κάπνιγε, κάπετριβεν: B. (662.) Οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει. Ubi annotat Schol. σποδεῖν proprie esse τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, Altaria purgare, Ab altaribus cinerem detergere. Et sic σποδεῖν diceretur ὑποκοριστικῶς pro Cædere et quasi cineres abstergere. Pass. Σποδεῖσθαι, Cædi: ut Hes. σποδεόντο exp. ἐτύπτοντο, ἐμάχοντο. Eur. Hipp. (1238.) ἡνίασιν ἐμπλακεῖς Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἔλκεται δεθεῖς Σποδοῦμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, Θραύων δὲ σάρκα: Caput ei ad saxa obvia alliditur. Nisi malis Allidens caput ad saxa: [Andr. 1129.] Fortasse signif. etiam Cineres ferventes fodico, ut σκαλεῖω s. σκαλαθῆρω: atque inde translatum videtur ad ob-scenam actionem, quemadmodum σκαλεῖν quoque et σκαλαθῆρειν. Cujus signif. Hes. quoque meminit, Σποδεῖν exponens συγγίνεσθαι, Coire: et Σποδεῖσθαι, περαίνεσθαι, Pædicari. Aristoph. Ἐκκλ. (113.) Λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων, ὅσοι Πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν, i. e., βινοῦνται, Subagitantur. Κινεῖν quoque ea signif. Idem dicit. ["Dawes. M. Cr. 45. Toup. Opusc. 2, 281. Valck. Hipp. p. 298. Brunck. ad v. 1249. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxvii. Anth. 9, 445. T. H. ad Plutum p. 403. Ind. Aristoph." Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 1016. Cratinus Athenæi 494.]

[* "Ἀνασποδέω, Subagito, Suid. v. Κατάσιμος." Kall. Mss.] Ἀποσποδέω, Cinerem detergo. Apud Aristoph. Ὀρν. init. Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, ubi Schol. ἀφανίσει ἀπὸ τῆς σποδοῦ: quoniam sc. cinis ἀφανίζει τὸν προὔπαρξασαν ὕλην τῶν ἔξλων: item ἀποκρούσαι, τυπτόμενον ἐκβαλεῖν: ut sit Decutere s. Ictu decutere. "Hes. ἀπεσποδῆσθαι" exp. ἀπερρίφθαι, item ἀποθανεῖν. Apud Eund. λε-
"gitur et Ἀπεσποδιότητων, expositum φλεγόμενον ἐν
"τῇ τέφρᾳ: sed suspectam id habet scripturam." [* Διασποδέω, Aristoph. Ἐκκλ. 933. "Suid. v. Ἀνάσιμος." Kall. Mss. Ab Etym. M. exp. διασελεῖν, διατινάσσειν. "T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss.] Κατασποδεῖν, Depellere. Hes. enim κατασπόδῃσον exp. κατέλασον. [Percutio, Aristoph. Θ. 560. "Toup. Opusc. 1, 215. Valck. Hipp. p. 298. T. H. ad Plutum p. 403. Porson. Hec. p. xli. Ed. 2." Schæf. Mss.]

"Σποδόμενος, Qui uritur. Pro φλεγόμενος, e Lycophr. (178.) affertur; sed leg. potius arbitror "σποδοῦμενος, A Σποδόμαι. Hes. tamen σποδοῦμενος
"exp. τυπτόμενος: addens, καὶ τὰ ὅμοια." ["Σπο-
δόμαι, Cinerem mihi aspergo, Σποδόω, In cinerem
redigo, Judith. 4, 9. Esth. 4, 2. in Usserii Ed. vet.
alt. σποδωθεὶς ἐξῆλθεν. Hippocr. de Morb. Mul.
667." Schleusn. Lex. V. T. * Συσποδόω, unde συνε-
σποδωμένον, Hesychio συγκεκομμένον.]

"Σπληδός, ὁ, Cinis, pro σποδός. Gen. σπληδοῦ
"extat ap. Nicandr. (Θ. 763.) Apud Hes. autem

A "Σπληδῶ." [Lycophr. 483. Σπληδῶ κατ' ἄκρον χεῖμα
θαλψάντων πυρός.]

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, ὁ, Spondylus, Vertebra. Sunt autem spondyli ossa 24. quibus ἡ ράχις tota constructa est. Tot enim sunt in homine secundum naturam se habente: aliquando tamen plura aut pauciora reperiuntur. Omnia cava sunt et forata, omnia ἄκανθαν, i. e. Spinam, habent, et apophyses transversas atque obliquas ascendentes et descendentes: omnia similiter vinculum membranosum intus, præter duos primos spondylos, duas rachitæ meningas ambiens, et foris alterum ipsa undique colligans: præterea articulationes sex, duas suo corpore, duas apophysibus ascendentibus, et duas descendentibus. Hæc inter alia Gorr., ap. quem plura vide de earum articulationibus, quidque inter se commune habeant, quid proprium: nec enim omnes sibi similes sunt. Alio nomine dicuntur στροφεῖς, a Pherecrate στροφίγγες, præcipue παρὰ τὴν στροφὴν τοῦ τραχήλου: sunt enim communes vertebrae ipsi cervicis cum dorso. Hom. σπονδυλίους vocat, Arrian. κύβους etiam. Septem illas cervicis vertebraς ἀστράγαλους appellat idem Hom.: quarum prima ἐπιστροφῆς dicitur, secunda ἄξων, et ὁδοὺς ab Hippocr. (licet Ruf. Ephes. primam ab eo sic nuncupari putet); ultima, ἄτλας, quod onus sustineat. Magnum vero spondylum Gal. Comm. 3 περὶ Ἀρθρῶν, accipit secundum; qui in fauces conversus eas angit. Non multo post tamen eod. l. magnum spondylum appellat iussum lumborum aut ei proximum. Paulo post magnum videtur innuere sextum cervicis aut septimum. Ceterum vertebrae omnes in tres ordines distinguuntur: sunt enim cervicis septem, dorsi duodecim, lumborum quinque. Inter quas facile est dorsi vertebraς ab aliis discernere; singulae enim dorsi vertebrae unam utraque parte costam emittunt. Ex his autem decima peculiare quiddam et proprium habet, a Gal. ἀρρεπῆς dicta, quod spinam habeat in neutram partem vergentem, i. e. nec sursum nec deorsum: quælis hominibus hujus sæculi frequenter est undecima, et hac frequentius duodecima, raro autem decima. Cum enim rachis tota sit tanquam arcus quidam, ejus ipsius ceu clavis (ut vulgo vocatur) est decima vertebra, quæ, velut lapis aliquis motu recto delatus, nutantes sursum aut deorsum alias vertebraς figit et firmat: teste Gorr. Inter eas maris nomine censetur, quod prominet et extat, quodque fulcitur: feminæ autem, quod suscipit, cavumque est. Compages earum et σύστημα nominatur γυνῆς: meatus vero, per quem medulla earum fertur, σωλήν et ἐπὶ σῦριγγι vocitatur, teste J. Polluce. Latini etiam Spondylos dicunt, ut Plin. Primus spondylus dorcadis. Idem 32, 6. scribit laudari ostrea quæ sinit spondylo brevi atque non carnosio, nec fibris lacinoso. Martialis ossicula spondylis similia, spondylos vocat, l. 7. Rosos tepenti spondylos sinu condit. In Architectura σπόνδυλος dicitur Sculptura vertebra s. verticillata, a vertebra s. verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apponitur. Athen. 5. Οἱ γὰρ γεγονότες αὐτόθι κίονες ἀνήγοντο στρογγυλοὶ, διαλλάττοντες τοῖς σπονδύλοις, τοῦ μὲν μέλανος, τοῦ δὲ λευκοῦ, παρ' ἄλληλα τιθεμένων. ["Vertebrae columnarum ap. Athen. 206. non Ornamenta quædam dici videntur, sed Singulae partes et velut Articuli, e quibus componitur scapus columnæ, quando non est perpetuus." Schw. Mss.] Σπόνδυλος dicitur etiam Verticulum s. Verticillum, i. e. Pondusculum quod mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum contorqueant. Præterea σπόνδυλοι vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαὶ, χαλκῶν πεποιημέναι, Enē calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis, J. Poll. Σπόνδυλος nominatur etiam Cardui sativi caput, cardui inquam sativi, qui et cactus et cinara dicitur, Gal. de Fac. Alim. 2, 51. de cinara, Πολλοὶ γὰρ οὕτως ἐσθίουσι τὰς οἶον κεφαλὰς αὐτῶν, ὥς ὀνόμαζονσι σπονδύλους. Est et Piscis nomen ap. Plin. 32. c. ult., cujus Macrobi. quoque meminit et Seneca.

Dorion autem ap. Athen. (307.) σφόνδυλον appellat τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἔχινον. Herbæ quoque nomen est, quæ et σπονδύλιον dicitur. Vide Σφόνδυλος. ["Schol. II. 22. p. 38. Valek., ad Mær. 361. Porson. Phœn. 1428. Valck. p. 479. Heyn. Hom. 6, 610. 8, 106." Schæf. Mss. Æneas c. 36. * Σπόνδυλον, Gl. Verticulum. Vide Schn. Lex. Suppl. p. 178. * Σπονδυλοδίνης, Suid. I, 393.]

Σπονδύλιος, i, q. σπόνδυλος, Eust.

Σπονδύλιον, τὸ, itidem pro σπόνδυλος dicitur, et signif. Vertebra. Item Os spinæ extremum, quod et σπονδύγιον nominatur et κόκκυξ, J. Poll. Σπονδύλιον vocatur et Verticillus, quem feminae nentes induunt imæ fusi parti, ut facilius eum contorquere possint: sicut et σπόνδυλος. Item Herbæ nomen, ut in Σφόνδυλος docebo.

[* Ένσπονδύλια, τὰ ὀστέα, J. Poll. 2, 179.]

[* Σπονδυλίζω, unde * Έκσπονδυλίζω, i. q. ἐκτραχλίζω, Schol. Aristoph. Πλ. 70.]

¶ Σφόνδυλος Attice dicitur σπόνδυλος. Nec de Vertebra solum τῆς ράχεως dicitur ut σπόνδυλος, sed et de Verticulo s. Verticillo quod fuso appendunt nentes feminae. Qua signif. legitur ap. J. Poll. 10, 28. item ap. Plut. Symp. 9, 14. Δοκεῖ μοι Πλάτων ὡς ἀτράκτους καὶ ἡλακάτας, τοὺς ἄξοντας, σφονδύλους δέ, τοὺς ἀστέρας * ἐξηλλαγμένως ἐνταῦθα ὀνομάζειν. Hesycho σφόνδυλοι sunt non solum τὰ τῆς ράχεως ὀστέα, sed etiam αἱ ἀρμυγαὶ τῶν μελῶν: item τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαί, item οἱ τῶν φυτῶν πυθμένες, necnon αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι, quemadmodum Eust. quoque e vett. Gramm. σφάνδυλος exp. ἡ δικανικὴ ψῆφος: itidemque σπόνδυλος supra. Nicander fem. genere usurpavit, Θ. 797. τοῦ γὰρ * προμελαίνεται ἄκρη Σφόνδυλος, de scorpio: quo referri potest expositio ex Hes. paulo ante allata. Vide et Σπονδύλιον. ["Ad Mær. 361. Valck. Phœn. p. 479. Porson. Phœn. 1428. Heyn. Hom. 6, 611. 8, 106." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 34. Mathem. Vett. p. 11. Lobeck. Phryn. 113.]

Σφονδυλοδίνης, Verticillo tortus. In Epigr. (Philippi 18.) σφονδυλοδίνῃ νήματι, Filo quod verticulo ad fustum appenso tortum est. Nisi malis σφόνδυλος pro Ipso fuso accipere, et interpretari Filo quod fuso tortum est; nam Filum s. Stamen e colo ductum fuso torquetur, cuius imæ parti verticillus inditur, ut ejus ponduseulo ipse fusus circumagatur velocius.

"Πολυσφόνδυλος, Multas habens vertebra s. In-
" ternodia, Lucian." [924. * "Υποσφόνδυλον, Anon. Isag. Anal. p. 64." Kall. Mss.]

Σφονδύλιος i. q. σπόνδυλος. Annotat Eust. 1216. non solum σπόνδυλος per σπ et tribus syllabis dici, sed etiam per σφ, et quatuor syllabis, σφονδύλιος: ut II. Y. 480. μυελὸς αὐτῆς Σφονδυλίων ἐκπαλτο: et sic σφονδυλίων ἐκπαλτο i. esset q. ἐπαλτο ἐκ τῶν σφονδυλίων, E vertebra cervicis medulla excutiebatur. At J. Poll. hoc sive Σφονδυλίων sive Σπονδυλίων, nominativo casu et adjective accipit, sic scribens 2, (130.) Ἐφέστηκε δὲ σπονδύλοις ἐπτά ὁ τράχηλος, οὗς Ὀμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σπονδυλίνα, τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς. ["Σφονδύλιος, Σφονδύλιον, Σφονδυλίων, Heyn. Hom. 8, 106." Schæf. Mss.]

Σφονδύλιον, τὸ, i. q. σπονδύλιον, s. σπόνδυλος. Est et Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 90. Plin. Spondylium appellat 12, 26. dicens a ferula differre foliis tantum, quia sunt minora, et platani divisura. Idem Diosc. σφόνδυλον etiam vocat, ut 3, 97. de galbano, Σὺν σφονδύλῳ δὲ καὶ ελαίῳ περιθεῖσθαι, ἐρπετὰ κτείνει. Unde Plin. 24, 5. Serpentes oleo et spondylion mixto tactu necat. [* Σφονδυλεῖον, Nicander Θ. 948. * "Σφονδύλις, Spondylium, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.]

[* "Σφονδυλόεις, Manetho 1, 319. 4, 51. ad Chant. 341." Schæf. Mss.]

[* Σφονδυλίζω, unde * Έκσπονδυλίζω, Cervicem confringo, 4 Macc. 11, 18. Etym. M. 324, 44.]

Σφονδύλη autem sive Σπονδύλη diversæ signif. est a superioribus. Eust. enim p. 1669. e vett. Lexicographis tradit, σφονδύλην esse ῥίζαν ὁμοίαν σιλφίῳ. Sic Hes. Σφονδύλη, ὁμοίον τί φασι σιλφίῳ εἶναι, ὁσμὴν

PARS XXVI.

φαύλην προῖέμενον εἰ τις ἀψεται αὐτῆς. Apud quem LEGITUR ET Σπονδύλλη, ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς. Dicitur σφονδύλη esse etiam Insectum odore tetro, de blattarum genere, Aristoph. Eip. (1077.) "Εὼς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδέει, ubi Schol. annotat, σφονδύλην esse σίλφην τινὰ βδέλλη προσομοίαν, δυσώδη ὄντως. Aristot. quoque inter insecta numerat, H. A. 5, 8. περὶ ὁχέας τῶν ἐντόμων loquens: Πάντα δὲ τὸν τρόπον τοῦτον ὀχεύεται, αἱ τε μυῖαι καὶ αἱ κανθαρίδες καὶ αἱ σφονδυλαί, ubi Gaza interpr. Verticilli. Idem Aristot. 8, 23. staphylinum (quod et ipsum Insecti genus est) dicit esse ἡλίκον ἢ σφονδύλη: quemadmodum Apsyrtus quoque in Mulomedicina (p. 266.) staphylinon dicit esse ὅμοιον ταῖς σπονδύλαις ταῖς κατ' οἰκίαν, μεῖζονα δέ: addens, εὐμ γίνεσθαι ἐν τοῖς ἀγροῖς πανταχῇ, καὶ πορεύεσθαι ἐπὶ ἡρόκτα τὴν οὐραν, et equum devorato staphylinon non aliter cruciari quam vipera deglutita: quemadmodum Aristot. I. c. scribit ἀνίατον esse, si equus σταφυλίνον περιχάνη. Theophr. H. Pl. 9, 15. de radicibus loquens, quæ a bestiis arroduntur et quæ secus, Τῶν δ' ἔξω θηρίων ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀπτεται ῥίζης οὐδεμιᾶς, ἡ δὲ σφονδύλη, πασῶν. Unde Plin. 27, 13. Et animalium quidem ceterorum nullum aliud radices a nobis dictas attingit, excepta spondyle, quæ omnes persequitur: genus id serpentis est. Erasmus annotat esse subnigro corpore et emittere gravissimum odorem, cum emoritur. Idem tamen Aristophanis I. supra c. sic interpr., Ut feles, quoties fugitat, male pedere sueta est: Hes. secutus, qui σπονδύλην Atticis dici τὴν γαλῆν est auctor: secutus etiam ipsum Aristoph., qui Πλ. (693.) dicit, Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Verum et eorum, qui σφονδύλην interpr. σίλφης quandam speciem, non improbanda est opinio. Legimus enim ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 5. σίλφης βδεούσης στῆρ: itidemque ap. Aët. 8, 33. Σίλφης τῆς κατοικίδιον τῆς βδεούσης τὸ στῆρ. Itidemque ap. Paul. Ægin. in succedaneis, Ἀντὶ βουπρήσεως σίλφαι βδέουσαι, Blattæ fœtidæ, quæ execrando et tetro fœtore sunt. ["Ad Mær. 361." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 113.]

" ΣΠΥΡΑΘΙΑ, ἡ, et Σπύραθος, ὁ, ἡ, et Σπυρίθ, ἡ, Caprarum stercus, Caprinus fœmus. Apud Diosc. σπύραθος μία, Stercoris caprini una pilula: " ab aliis, Una bacca, (sic autem e Palladio affertur " Bacca caprina,) et Unus globulus. Sed ap. Eund. " addit αιγὸς vel αιγῶν interdum: diciturque αιγὸς " σπύραθος, vel αιγῶν σπύραθος. Addit autem for- " tasse gen., quia de Ovillo quoque stercore usurpa- " tur, ut quidam tradunt: atque adeo ap. Hes. " legimus, Σπύραθος, τῶν προβάτων καὶ αιγῶν ἡ κόπρος. " J. Poll. tamen (5, 91.) caprarum dicit esse, non " addens et ovium. Habemusque ap. eum, Σπυράδα, " Σπυραθίαν, Σπύραθον, Σπύρδαν. Apud Hes. est " etiam Σπορθύγγια, talein signif. habens." ["Σπύ- " ραθος, ad Mær. 311. 361." Schæf. Mss. Geop. 12, " 14, 2. * Σπυρίθιον, Diosc. 6, 55. Σπυρίθια τῶν αι- " γῶν. * Σπυραθώδης, Hippocr. 70. 194. 217. 1227. " Σπυράς, ad Mær. 361. Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.] " Σπυρίθ affertur pro σπύρας," [Bekk. " Anecd. 57. " Ad Mær. 361. Brunck. I. c." Schæf. " Mss. * Πύραθος, ὁ, Scholiastæ τῶν αιγῶν τὸ ἀποπά- " τημα, Nicandri Θ. 932.]

" Σπορθύγγες, Coma hispida et squalida, VV. LL. " Sed Hes. exp. αἱ συνεστραμμένα μετὰ ῥύπου τρίχες. " At Σπορθύγγια vide in Σπυράς."

ΣΤΑΖΩ, ξω, Stillo. Interdum neutrum est, et cum dat. instrumentali humoris effluentis jungitur, Soph. Aj. (10.) κἀρα Στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους, Stillabat ei caput sudore. Sic Lucr. Saxa stillant guttis, Tibull. Coma stillabat Tyrio rore, Lucan. sanguineis stillavit roribus arbor. Interdum accus. humoris emanantis, et tunc transitivum est, Il. T. (39.) Πατρόκλη δ' αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάζε κατὰ ῥινῶν. Sic (348.) Ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Στάζον ἐνὶ στήθεσσι. Et Opp. K. 3, (107.) τόσον τεκέων τε καὶ ἀργιόνοιο γενέθλης Φιλ-

24 M

τρον ἐνὶ κραδίῳ στάζειν θεός, Cordi instillavit Deus. Juven. stillavit in aurem Exiguum de naturæ patriæque veneno. Item στάζει [στάζει] φόνον, Apoll. Rh. 2, (1215.) Stillat sanguinem. Et στάζω δάκρυ, Eur. (Iph. A. 1467.) pro λείβω, s. σπένδω δάκρυ, Libo, i. e. Fundo lacrymam. Plin. quoque dicit, Africa amoniaci lacrymam stillat. Alibi autem, Frutex resina stillans. ["Perpluo, Æneas Comm. Poliorc. c. 11." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 7, 681. Huschk. Ep. in Propert. p. 44. Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. 135. 253. Spec. 46. Exerc. 2, 82. Anth. 8, 40. 9, 363. 10, 308. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Toup. Opusc. 2, 249. Eur. Hipp. 122. Valck. p. 179. Diatr. 63. Koen. ad Greg. Cor. 97 (= 154.) Wakef. Phil. 783. 1378. De quant., ad Mær. 70." Schæf. Mss. "Cum gen., Lycophr. 391. De sono, Eur. Rhes. 567. De igne, Callim. H. in Dian. 118. De amore, Opp. K. 3, 108." Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 1008. Æneas Tact. 11. Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα.]

Στάγμα, τὸ, Gutta, Stilla, Liqueur qui stillatur. Epigr. ["Wakef. Trach. 837. Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 611. Geop. 20, 16.]

* "Στάξις, ἡ, Stillatio, Hippocr. p. 71." Wakef. Mss.]

Στακτός, Stillatus, Ovid.; Stillatitius, Plin. Stillatitia resina. Aristoph. Πλ. (529.) μύροις μυρίσαι στακτοῖς, Unguentis ungere stillatitiis; quædam enim arbores stillant unguentis, ut balsamum. Alii interpr. Liquidis, ὑγροῖς: ad differentiam τῶν ξηρῶν. Item et Archestr. ap. Athen. (101.) Καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε. Præterea στακτὴ κονία, [Geop. 6, 7, 1.] et interdum absolute στακτὴ, Lixivium liquidum e quovis cinere colatum: quasi Stillatitium dicas: alio nomine διηθισμένη κονία dicitur, Lixivium percolatum, s. quod per colum stillavit: ut Hes. στακτὸν exp. διυλισμένον. Addit Gorr. significare etiam Calcem perinde atque τὴν κονίαν, eamque vocis ambiguitatem, magnam plerisque errorum occasionem præbuisse. Necnon ἄλλη στακτὴ, Muria percolata, in Geop. 20, (46, 5.): s. Muria stillatitia, Muria quæ per colum distillavit. Item στακτὴ, Liqueur oleaceus e myrrha cinnamomoque inciso stillans. Sic enim Theophr. περὶ Ὀσμῶν (c. 29.) Ἐκ κινναμώμου καὶ ἐκ τῆς σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ρεῖ στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν. Diosc. 1, 74. στακτὴν vocari ait προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρὸν, κεκομμένον μετ' ὕδατος ὀλίγου, ἀποτεθλιμμένης τε δι' ὄργανον: esse autem admodum εὐωδὴ et πολυτελῆ. Basil. in Ps. 44, (10.) Ἡ δὲ στακτὴ, inquit, καὶ αὕτη σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκθλιβέντος γὰρ τοῦ ἀρώματος, ὅσον μὲν αὐτοῦ ῥυτὸν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται· τὸ δὲ παχὺ ἀπομένον, * σμύρνα προσγορεύεται: [vide Suid.] Rursum Theophr. H. Pl. 9, 4. Τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν στακτὴ ἡ δὲ, πλαστή. At Plin. 12, 15. Inciduntur bis et ipsæ, iisdemque temporibus, sed a radice usque ad ramos qui valent. Sudant autem sponte, priusquam incidantur, Stacten dictam: cui nulla præfertur. Suidas esse Aromatis genus ait, afferens h. Polybii l. (13, 9, 5.) Κυρωθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας τοῖς Γερραίοις, ἐστεφάνωσαν παραχρῆμα τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα πεντακοσίους ἀργυρίου ταλάντους, χιλίους δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίους τῆς λεγομένης στακτῆς. Lucr. pro Unguento e stacte composito accipit, 2. amaracini blandum stactæque liquorem. ["Στακτός, Casaub. ad Athen. 98. Thom. M. 605. Στακτὴ, Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Musgr. Ion. 1175." Schæf. Mss. Στακτὰ, Plato Crit. p. 52. Athenæus Oribasii p. 54.: Geop. 7, 12, 20. ἔλαιον. Στακτὴ, Athen. 194. 688. 689. Schleusn. Lex. V. T. * Στακτοειδὴς et * Στακτώδης, Schol. Opp. 'A. 1, 214.]

* Ἀστακτος, Non stillatus s. stillatitius, Non destillans, sed copiose fluens, Eur. (Iph. T. 1241.) ἀστάκτων ὑδάτων, Aquarum non stillatitiarum: ["Musgr. ibid. Markl. p. 388. Jacobs. Anim. 88. Abresch. Lectt. Aristæn. 141." Schæf. Mss.] Ἀστακτὶ, Non stillatim, sed affatim, i. e. ῥύδην, Effusim, Philostr. Her. 'A. δακρύει. [Soph. (Ed. C. 1251. Plato Phædone 66. "Abresch. l. c. Brunck. Aj. 1127. Apoll. Rh. 46. Aristoph. 2, 27. Boiss. Philostr. 544. Valck.

A Adoniaz. p. 228. Ἀστακτεῖ, ibid." Schæf. Mss. Vide Ἀσταγῆς.] "Δύστακτον Hes. affert pro * κακοδάκρυτον, procul dubio a στάζω, q. e. interdum La. "crymas fundo, Lacrymis stillo."

Πρωτόστακτος, Qui primus destillavit, distillavit, Πρωτόστακτος κονία autem vocatur Lixivium in quod calx ad cinerem additur, quod e cineribus calce commixtis paratur. Paul. Ægin. 7. Κονία, τὸ οἶον περιπλυνμα τῆς τέφρας ὀνομάζεται· εἰ δὲ προσλάβοι καὶ τινὰ νου ἢ τέφρα, καυστικὴν ἐργάζεται τὴν κονίαν, ἣν δὲ καὶ πρωτόστακτον ὀνομάζουσι. [Πρωτόστακτον, τὸ, Lixivium, Alex. Trall. 2. p. 162., 3. p. 200., 11. p. 639.]

Στακτικός, Stillatitius: i. q. στακτός. Apud Paul. Ægin. legitur στακτικὸν κολλούριον, quod Scrib. Larg. et Marc. Empiricus στακτὸν appellant: Gal. eorum VOCAT Εὐστακτον: variant tamen ab invicem eorum descriptiones, præsertim ponderibus. Gorr. Et Στακτὶς Atramenti sutorii species esse dicitur, pro quo Diosc. habet σταλακτὶς.

Σταγὼν, ὄνος, ἡ, Stilla, Gutta, Ephipp. Com. ap. Athen. (28.) Πολλὴ δὲ Λαεβία σταγὼν ἐκτίναται, Crebra vini Lesbii gutta. Suid. σταγόνος exp. ἀνὴρ dos, ὕδατος: Hes. autem σταγόνες non solum παντοῖας sed etiam θυγατέρες. Eod. Hes. teste in metallicis σταγὼν dicitur τὸ καθαρὸν σιδήριον: UNDE Σταγόνι-θαλπον dici τὸν ταῦτα διαφοῦντα. ["Σταγὼν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 39. Toup. Opusc. 1, 14. ad Charit. 268. Brunck. (Ed. T. 1279. Musgr. Ion. 1233. Wakef. Here. F. 448. ad Lucian. 2, 325." Schæf. Mss. Timæi Lex. 556. Ed. Gal., Plut. Placit. 5, 3. Elian. H. A. 12, 24.]

Σταγονίας, ὁ, i. q. στακτός, Stillatitius, Stillatim emanans, Diosc. 1, 82. Πρωτεύει δὲ ὁ ἄρρηκτι λιβανωτὸς, καλούμενος σταγονίας, στρογγύλος φυσικῶς· ἐστὶ δὲ ὁ τοιοῦτος, ἄτομος, λευκὸς τε, καὶ θλασθεὶς ἐν ὄνυχι λιπαρός. Plin. 12, 14. Quod ex eo rotunditatis guttæ pependit, masculinum vocamus: præcipua autem gratia est mammoso, cum hærente lacryma priore, consecuta alia miscuit se. Græci ἐσταγονίαν et ἄτομον tali modo appellant: minorem autem, ὀροβίαν. c [Ernesti Clav. Cic.] Σταγόνιον, τὸ, Guttula. Est et Meretricis nomen ap. Athen. [586.]

* Σταξ, σταγός, ἡ, Gutta, Apoll. Rh. 4, 626.]

* Ἀσταγῆς, i. q. ἀστακτος, Non stillatus, Non stillans, sed fusim manans, οὐ κατὰ σταγόνα, ἀλλὰ ῥύδην effluens. Sic ἁ. ὕδωρ Suid. exp. πολυσταγῆς, Abundè stillans s. fluens. Ubi etiam ΝΟΤΑ Πολυσταγῆς, Multum s. Abundè stillans, Multis guttis destillans. Ac quemadmodum ibi per πολυσταγῆς Suid. exp. ἀσταγῆς, ITA Ἀστακτὶ PER Πολυστακτὶ exp. Schol. Soph. (Ed. C. 1646.) p. 324. ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένους Στένοντες ὠμαρτοῦμεν, Multas lacrymarum guttas stillantes et gementes. Exp. etiam * πολυδακρύτως. Sed metri causa scribere mallet ἀστακτεῖ: quamvis et ap. Suid. eadem habeatur scriptura, cum alio etiam exemplo, Τὸν νεκρὸν παραπέμψαντες ἐκλαυν ἀστακτεῖ. ["Ἀσταγῆς, Valck. Adoniaz. p. 228. Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Brunck. Soph. 3, 403. Apoll. Rh. 123." Schæf. Mss. Nonn. D. 1, 302. * Παλαιασταγῆς, Nicander Θ. 591. * Πολυσταγῆς, Schol. Apoll. Rh. 3, 804." Wakef. Mss. * Πολυσταγῶς et * Πολυστεγῶς, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 248.]

* Σταγετός, ὁ, Stilla, Gutta, Aqu. Prov. 19, 13.] * Στάγδην, Guttatim, Stillatim, Hippocr. 1170. 1174.]

* Ἀναστάζω, Orac. Sibyll. 5. p. 597. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀποστάζω, Destillo s. Distillo, ansim- pliciter Stillo. Interdum transitive accipitur, pro Stillatim fundo. Philo, Els τοῦδαφος ῥανίδας ἀποστάζουσιν. Interdum neutraliter: ut, Ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, Lucian. (3, 90.) Aurum stillat ab eorum verbis, ubi gen. habet vi præpositionis, quasi dixisset χρυσὸς στάζει ἀπὸ τῶν λόγων αὐτῶν. ["Ruhn. Ep. Cr. 117. ad Callim. 1. p. 16. ad Diod. S. 1, 281. 2, 391. ad Lucian. 2, 305." Schæf. Mss. Hippocr. 79. Soph. Ant. 959. μανίας ἀποστάζει μένος, Schol. ἀποβαίνει ὀργή: cf. Æsch. Suppl. 578. δακρύων ὁ ἀπο-στάζει πένθιμον αἰδῶ: Musæus 173. Αἰδοῦς ὕγρον ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου.] Ἀπόσταγμα, τὸ, Li- quor destillans, ut Cels. Destillat humor e capite in

nares. Sic vinum stillans ab uva, vocatur τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς. ["Etym. M. Hes. (p. 129.)" Wakef. Mss.] Ἀπόσταξις, ἡ, Stillatio, Destillatio. Accipitur et pro præcedente ἀπόσταγμα, ap. Theophr. H. Pl. 9, 8. Ἐνίων δὲ οὐδὲ ὀπισμός, ἀλλ' οἶον χυλισμός ἐστιν· ὥσπερ ὅσα καίοντες καὶ ὕδωρ ἐπιχέαντες ἀπὸ θύσσεαι καὶ λαμβάνουσι τὴν ἅ. [Hippocr. Prædict. 79. * Ἐναποστάζω, Liban. 1, 766. Phot. Bibl. p. 165. * Ἐξαποστάζω, Theod. Prodr. 377." Elberling. Mss. * "Συναποστάζω, Simul distillo, Himerius ap. Phot. Bibl. 243." Mendham. Mss. * Διαστάζω, Gl. Stillo, Geop. 7, 8. Alex. Trall. 8. p. 422, ubi perperam extat * διαστάρτει. "Casaub. Athen. 1. p. 18." Schæf. Mss. * Ἐκστάζω, Gl. Extillo.] Ἐνστάζω, Instillo. Pass. Ἐνστάζομαι, Instillor: unde præter pass. Ἐνέσταται, Instillatum est, Inditum est; vel simpliciter Inest. Od. B. (271.) Εἰ δὲ τοι σοῦ πατρός ἐνέσταται μένος ἦν. Item ap. Herod. (9, 3.) Ἐνέστακτό οἱ ἦμερος τὴν πόλιν ἐλεῖν, Instillatum ei erat desiderium capiendi urbem, pro Tenebatur libidine urbis occupandæ. [Aristoph. Σφ. 702. "Wakef. Trach. 463. Jacobs. Anth. 9, 364." Schæf. Mss.] Ἐπιστάζω, Instillo, Superinstillo, Diosc. 1. Ἐπισταγεῖς γάλακτι, Lacti instillatus. Idem 2, 75. ἐπισταγῇ ὄνυχι, Instillatus sit ungui. ["Toup. Opusc. 2, 250. Jacobs. Anth. Proleg. 57." Schæf. Mss. Hippocr. 129.] Ἐπισταγμός, ὁ, Instillatio, [Destillatio, Diosc. 3, 23. * Ἐπίσταξις, Hippocr. 80. * "Ἐπιστάκτης, Instillator, terme de Chirurgie, Cocchii Chirurg. Vett. 102." Corai. Mss.] Καταστάζω, Distillo, Destillo, Lucian. (2, 931.) Νομίζετε καταστάζειν τὸν ἄκρατον πρὸς ἡμᾶς, Putatis merum ad nos destillatum: [17. "Eur. Hec. 241. 750. Koen. ad Greg. Cor. 67. Wakef. S. Cr. 3, 158. Phil. 7. Jacobs. Anim. 253. Brunck. Soph. 3, 426. Heyn. Virg. 2, 362. Markl. Suppl. 586. De vestitu laxo, Bibl. Crit. 2, 4. p. 44. Toup. Opusc. 2, 25." Schæf. Mss. Eur. Hel. 991. Iph. T. 72. Hec. 241.] Κατασταγμός, Destillatio, [Bekk. Anecd. 270. * Παραστάζω, Hippocr. 624, 8. 631, 28. 660, 48. Diod. S. 2. p. 65, 39. "Wakef. S. Cr. 3, 100." Schæf. Mss.] Περιστάζω, Circumquaque stillo. Pro Irroro affertur ex Epigr. [Nonn. D. 48, 656. "Huschke. Anal. 25. Jacobs. Anth. 9, 363." Schæf. Mss. * "Προστάζω, Mitsch. H. in Cer. 179." Schæf. Mss. Dorice Ποτιστάζω, Pind. O. 6, 127. Π. 4, 243. * "Ὑπερστάζω, Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. * Ὑποστάζω, Gl. Substillo, Hippocr. 151.] ¶ Σταλάζω sive Σταλάω, i. q. στάζω, Stillo, Suid. Apud Hes. legitur etiam σταλάσσω, quod exp. στάζων: a VERBO Σταλάσσω. ["Σταλάζω, Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. Exerc. 2, 82. Koen. ad Greg. Cor. 67 (= 154.) Σταλάω, Toup. Emendd. 1, 456. Jacobs. Anth. 9, 185. Democritus Epigr. Σταλάσσω, ad Charit. 552. ad Diod. S. 1, 364. Σταλάττω, Greg. Cor. l. c. Wagner. Alciph. 2, 227." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 241. Eur. Hel. 639. Phœn. 1397. Hipp. 738. Porph. ad Ptolem. Harm. 195. Κατ' ολίγας λέξεις σταλάττοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι. * Στάλαγμα, Gl. Stilla, Soph. Antig. 1253. Æsch. Eum. 805. Philostr. 3, 25. "Abresch. Æsch. 2, 112." Schæf. Mss.] Σταλαγμός, Destillatio; Gal. enim in Lex. Hippocr. σταλαγμοῦ exp. * καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Destillationis et fluxionis a capite ad alia membra: ut ap. Cels. Destillat humor interdum e capite in nares. Interpr. etiam Gutta, Stilla. Sic dici scribunt et Chalcanthi genus purissimum, stiria s. guttæ simile. Diosc. σταλακτίδα vocat, Plin. σταλαγμίαν. Scommatice autem et per risum parvæ staturæ homuncio sic dicitur, ut docet quidam ap. Eust. 1642. Ὑμεῖς (Athenienses sc.) ἀλλήλους αἰεὶ χλευάζετε· ἂν μὲν γὰρ ᾗ τι μικρόν παντελῶς ἀνθρώπιον, καλεῖτε αὐτὸν, σταλαγμόν· λιπαρὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται: et quæ sequuntur. ["Eur. Hec. 241. Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. ad Charit. 712. Wakef. Eum. 785. Abresch. Æsch. 2, 34. 112. Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss. "Etym. M. 576." Wakef. Mss.] Σταλαγμαῖας, ὁ, ut a σταγὼν derivatur σταγονίας, Plin. 34, 13. de chalcantho s. atramento sutorio, Fit et pluribus modis, genere eo in scrobes cavato: quarum

A e lateribus distillantes hyberno gelu stirias, Stalagmian vocant: neque est purius aliud. Diosc. σταλακτίδα nominat. [* "Σταλαγμαῖος, Paul. Alex. Apotelesm. 1, 3. Ἐπὶ τῇ τῆς σταλαγμαῖας τῆς ὥρας ῥοπῇ, In horæ momento, secundum versionem." Schn. Lex. Cf. Στιγμαῖος.] Σταλακτικός, Stillatitius: χαλκανθον, Chalcanthum stillatitium: quod ET πηκτόν nominatur, quia distillant hyberno tempore stiria et frigore concrescunt in officinis in quibus paratur: Diosc. 5, 114. Ibid. σταλακτῖς vocatur et σταλακτόν. Σταλακτός, idem: ut σταλακτόν χαλκανθον. Diosc. 5, 114. Ἀριστον δ' αὐτοῦ ἡγητέον τὸ κυάνεον καὶ βαρὺ, πηκτόν τε καὶ διανυγές· οἶόν ἐστι τὸ σταλακτόν, ὑπ' ἄλλων δὲ λογιστὸν καλούμενον. Σταλακτῖς, ἴδος, ἡ, i. q. σταλακτῆ, s. σταλακτικῇ, Stillatitia, Diosc. 5, 114. de Chalcanthi generibus, Τὸ μὲν γὰρ κατὰ σταλαγμόν διηθουμένον ὑγρῶν εἰς τινὰς ὑπονόμους συνίσταται· ὅθεν καὶ σταλακτῖς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων: Unum namque humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis, concrescit: quare ab iis qui Cypria metalla perficiunt, Stillatitium appellatur: ut quidem Ruell. vertit. Ἀστάλακτος, ὁ, ἡ, Non stillans, i. q. ἄστακτος. Plut. Crasso (4.) dicit etiam ἀπὸ ἀστάλακτος καὶ καθαρὸς, Non substillum tempus, Aer non stillans, sed purus, ut quidam interpr. Dicitur autem, Festo auctore, substillum tempus ante pluviam jam pene uvidum, et post pluviam non persiccum, quod jam stillaret aut nondum desiisset. Idem Plut. mari quoque tribuit τὸ ἀστάλακτον, quod accipere queas pro νωθρόν, ut Hes. exp., exponens etiam ἀσθενές: (10, 88.) Τῇ δὲ ἄλκυονι τικτούση περὶ τροπᾶς, πᾶσαν ἰσθησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀστάλακτον, [ἀσάλευτον.] Plin. 2, 47. Ante brumam septem diebus, totidemque postea, sternitur mare halcyonum fœturæ: unde nomen hi dies traxere: 10, 32. Fœtificant bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido mari per eos et navigabili, maxime Siculo. Alibi dicit eo tempore et cœlum mollius esse ventorum quiete. Videtur ergo dici ἀστάλακτον pelagus, Cum placidum est ventorum quiete, nec agitur fluctibus; vel etiam Cum non fluit, sed placidum stat a ventis immotum: ἀτάρακτον.

* Ἀνασταλάω, Opp. K. 4, 324. ἀνασταλάει μέλαν ὕδωρ.] Ἀποσταλάζω, Destillo, i. q. ἀποστάζω, ["Berger. ad Alciph. 153." Schæf. Mss.] Affertur ET Ἀποσταλάω pro Distillo, Extillo, ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 185. 364. * Ἀποστάλαγμα, Toup. Opusc. 1, 290." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Eir. 1184. * "Διασταλάσσω, Liban. 4. p. 1074." Kall. Mss.] Ἐνσταλάζω, Instillo, i. q. ἐνστάζω: unde partic. ἐνσταλαχθεῖς s. ἐνσταλαγείς, Instillatus, pro quo et ἐνσταχθεῖς. [Aristoph. A. 1033. "Dawes. M. Cr. 236." Kall. Mss.] Ἐπισταλάζω, sive Ἐπισταλάω, Instillo, ut ἐπιστάζω. Ex Epigr. [Anal. 1, 232.] ἐπισταλάει σιῆθος, pro Irrigat pectus. Ubi nota etiam ἐπισταλάω, ut ἀποσταλάω dicitur et σταλάω: E quo Σταλάω posset DERIVARI Σταλαηδόνες, quod Hes. exp. σταλαγμοί, si scriberetur σταληδόνες, aut σταλαηδόνες, i. e. Guttæ, Stillæ. ["Ἐπισταλάω, ad Charit. 380." Schæf. Mss. * "Κατασταλάζω, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 108." Boiss. Mss. * Κατασταλάω, Nonn. D. 38. p. 930. * "Ὑποσταλάζω, Nicet. Eugen. 2, 25.: in var. lectt. ἐπιστ." Boiss. Mss.]

* Σταλαγέω, i. q. σταλάω, Orac. Sibyll. p. 565.] * Στάληξ, ὁ σταλαγμός, Zonar.] * Σταλύζω, unde * Στάλυξ, e quo] "Νεοστάλυες, Hesychio * νεοδάκρυτοι," [item κεκλαυθυμυρισμένοι παῖδες προσφάτως. Inde etiam * Ἀσταλύζω, sed corrupte ap. Hes.] "Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ, "Fletu molestiam exhibet, Ejulatu molesta est." [Cf. Ἀσταλύχειν ap. Eund. Item * Ἀνασταλύζω, Anacr. 54. Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω Θάμα. "Brunck. p. 132. T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss.] "Ἀστάλη, Hesychio est πολυπὺς ὁ ἐν μυκτῆρι, "Polypus narium: sed addit Idem, secundum quosdam esse Vermem caudatum," [Vide nott. ad Hes.]

ΣΤΑΦΙΣ, ἰδος, ἡ, Uva passa, Diosc. 3, 4. Τῆς δὲ σταφίδος στυπτικωτέρα ἐστὶν ἢ λευκῇ, Geop. 14, (11, 3.) Σταφίς πρωκτῇ. Affertur et σταφίς λιπαρὰ, pro Uva passa pinguis, e Diosc. 1, 4.: et σταφίς ἡμερος ex Eod. 3, 55. cui opp. ἡ σταφίς ἀγρία ap. Eund.: quam Lat. Herbam pediculariam s. pedunculariam appellant. Scrib. Larg. c. 1. Σταφίδος ἀγρίας, quam Herbam pediculariam, quod pediculos necat, quidam appellant. Itidem Marc. Empir. c. 1. Herbæ pedunculariæ semine, quam Græci σταφίδα ἀγρίαν vocant. Plin. quoque nucleos τῆς σταφίδος ἀγρίας scribit phthiriasi caput et reliquum corpus liberare tritos: 23, 1. ut et Diosc. 4, 156. Ἀρμόζει δὲ τριφθεῖσα καὶ ἐλαίῳ συγχρισθεῖσα πρὸς φθειρίσεις καὶ κνησμούς καὶ ψώρας: ubi vide descriptionem hujus herbæ. Vide et Ἀσταφίς. ["Ad Mær. 35. 40. Toup. Opusc. 2, 58. Thom. M. 117. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Jacobs. Anth. 9, 331." Schæf. Mss. * Σταφιδοποιός, unde * Σταφιδοποιία, Uvarum passarum perfectio, Geop. 5. in Argum., ubi * Σταφιποιία in var. lectt., item c. 52.]

[* Σταφιδίτης, Gl. Sapa: Σταφιδίτης οἶνος Sapa.]

[* Σταφίδιος, Hippocr. p. 497. οἶνος.]

[* Σταφίδιον, dimin. a σταφίς, Schn. Lex. ἀμαρτύριος.]

[* Σταφιδευταῖος, Hippocr. 497. Τρὺξ στεμφυλίτις, στ.]

Σταφιδώ, In uvam passam converto, Uvam passam facio, Diosc. 5, 27. de vinis marinis, Οἱ δὲ σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, βρέχουσιν ἐν πίθοις μετὰ θαλάσσης, Alii passas prius uvas in doliis marina aqua macerant, Ruell. Unde σταφιδωθείς, ut σταφιδωθείσα σταφυλὴ, Uva passa. [Geop. 5, 45, 4.]

Ἀποσταφιδώ, In uvam passam converto, muto. Pass. Ἀποσταφιδόμαι, In uvam passam convertor, mutor, Theophr. C. Pl. 2, (8, 3.) Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν δένδρων καρποὶ πεπαινόμενοι, καθάπερ οἱ βότρυες, ἀφαιρεθέντες γλυκύτεροι γίνονται, τοῦ ὕδατός δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταξηραίνοντο· ἐπ' αὐτῶν δὲ τῶν ἀμπέλων, ὅταν ἐπιστρέψωσιν, ἡ καὶ γηράσαντες ἀποσταφιδωθῶσι. C

[* Προσταφιδώ, Diosc. 5, 3.]

" Σταφίς pro σταφίς, Uva passa, VV. LL."

Ἄσταφίς, ἰδος, ἡ, Attice dicitur pro σταφίς, i. e. Uva passa. Apud Athen. (27.) Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυνέουρας, sc. præbet. Idem (440.) de vino passo, Ποιεῖται ἐκ τῆς ἀσταφίδος. Lucian. autem (1, 627.) Senes sic vocat per similitudinem; et in Prov. dicitur Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφίς τὸ κρανίον: solet enim cutis ætate confectorum corrugari, et macrescere caro, non aliter ac in visis solem passis. Item ἀσταφίς ἀγρία dicitur, ut σταφίς ἀγρία. ["Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] Plin. 23, 1. Ἀσταφίς ἀγρία s. σταφίς, quam Uvam taminiam aliqui vocant falso, (suum enim genus habet, cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ,) fert folliculos verius quam acinos, virides, similes ciceri: in his nucleum triangulum. Idem paulo ante de ipsa staphide, s. astaphide, Uva passa, quam ἀσταφίδα vocant, stomachum, ventrem, interanea tentaret, nisi pro remedio in ipsis acinis nuclei essent. Ibid. scribit σταφίδα ἀγρίαν a quibusdam vocari Pituitariam. Quo pertinet, quod scribit Colum. 8, 5. de pituita gallinarum, Uva quoque, quam Græci ἀγρίαν σταφυλὴν vocant, cum cibo mista prodest. Vide et Σταφίς. ["Ad Mær. 35. 40. Valek. Adoniaz. p. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Thom. M. 117. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) Jacobs. Anth. 8, 224. 9, 331. Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 62. 66. (* Ἀσταφιδίτης, unde) * Ἀσταφιδίτις, ἰδος, ἡ, (Ex uva passa decerpta,) Diod. Zon. 6." Schæf. Mss.]

ΣΤΑΦΥΛΗ, ἡ, Uva: ejusd. videtur originis esse, cujus σταφίς. Apud Athen. (137.) Ῥοιαί τε, σταφυλαί τε, θεοῦ βρομίῳ τιθῆναι, Π. Σ. (561.) σταφυλῇσι μέγα βριθοῦσαν ἀλώην. Sic Hesiod. quoque (A. 300.) dicit βριθόμενος σταφυλῇσιν, Uvis gravidus. Athen. (33.) de vite quadam, Ἡς ἡ σταφυλὴ βρωθῆναι πάνυ εὐστομος. At Num. 6, (3.) Σταφυλὴν πρόσφατον καὶ σταφίδα οὐ φάγεται, Uvas recentes siccas-

que non comedit. Item ap. Plat. de LL. Σταφυλὴ ἡ γενναία λεγομένη, Uva quæ dicitur generosa: quo nomine Masurius ap. Athen. (653.) intelligi putat τὴν εὐγενῆ ἢ τὴν ἐπιγεγεννημένην. Sunt qui ad differentiam τῆς ἀγρίας dictam τὴν γενναίαν existimant: quod parum verisimile est. Meminit autem τῆς ἀγρίας σταφυλῆς, Agrestis uvæ, s. Uvæ labruscæ, ut Colum. vocat 8, 5., i. e. ejus quam labrusca vitis fert, Diosc. 5, 16. ubi de ejus vino. Theophr. H. Pl. 3. cap. ult. hederæ Ciliciæ, i. e. smilacis asperæ, fructum comparat σταφυλῇ ἀγρίᾳ: quam Plin. 16, 35. ait racemos ferre labruscæ modo: Diosc. 4, 144. Καρπὸν φέρειν βορνώδη. Vide et Ἀσταφίς ἀγρία. Crates ap. Athen. (653.) σταφυλὴ pro βότρυι positum dicit in hoc versu Ὑμνῷ cujusdam veteris, Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαίνῃσι κομῶντα: ubi etiam Asiaticum esse id vocab. dicit. Σταφυλὴ dicitur et ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολύβδι, ὅπερ εὐδοχίῳ αὐτὸν ipse διαβήτην, ut Hes. annotat, quem vide: item τοῦ ζυγοῦ τὸ μέσον ita nominatur, teste Eodem. Inter Medicos autem sunt qui σταφυλῆς nomine Omnem columellæ s. curculionis inflammationem appellari crediderint, inter quos fuit Archigenes, quem propterea Gal. κ. Τόρ. 6. reprehendit. Alii vero, ut Idem scribit, sædus aberrarunt, eo nomine Partem ipsam secundum naturam se habentem intelligentes. Neutrum enim ἡ σταφυλὴ signif., sed ejus partis affectionem, cum ea laxior e fluxione reddita, superna sui parte tenuis est, inferna autem, crassior et livida. Sic enim evadit τῇ σταφυλῇ (ἡ. ἡ. Uvæ vitiginæ) similis, e pedunculo suo deprehensibilis. Uvam autem hic intelligere oportet non Totum, sed totum s. Racemum, sed Granum, quod ῥάγα Græci vocant: a quo tunica oculi ῥαγοειδής, Uviformis, utine dicta, nomen accepit. Ei quidem nihil similis est curculione sic affecto. Pars enim superior tenuis gracilisque apte respondet uvæ pedunculo: inferior autem crassa, rotunda, nigra, ipsi grano simillima est: sed neque magnitudo dispar. Sic quidem Galenus περὶ Σταφυλῆς visum est, qui in eo Archigenem taxans, non meminerat, opinor, eorum quæ scripto prodiderat Aristot. H. A. 1, 11. columellam, si immodice humefacta intumescat inflammeturque, uvæ nomine vocari. Veruntamen si quis rem diligentius expendat, non ipsa inflammatio nomen hoc meretur, sed potius inflammationis symptoma, cum sc. columella inflammata, figuram ejusmodi sortita fuerit. Gorr.

Sed notandum, in ea signif. cui medium dedi locum, nonnullos SCRIBERE Σταφυλὴ: inter quos Eust. annotat σταφυλὰς proprie dici τῶν ἡμέρων δρῶν βότρυας, item et τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα: at σταφυλὴν paroxytonos esse τεκτονικὸν ἐργαλεῖον: additque idem Gramm. quosdam σταφυλὴν exponere λαβροῖον s. λιθοζοικὸν καὶ λαβεντικὸν διαβήτην, ὅς ἑμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. Alii autem στάθμην eo nomine accipiunt, quæ et ipsa est Instrumentum Architectonicum, cum, ut suo loco docui: Il. B. 767. de Eumeli equabus, Ὅριχας, οἰέτας, σταφυλὴν ἐπὶ νῶτον εἶτας, i. e. οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νῶτοις ὥσπερ στάθμην. Schol. Aristoph. B. accipit ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολεῖ βδου, pro Perpendiculari, Fabrilī libella. ["Σταφυλὴ Dionys. H. 1, 589. Toup. Opusc. 2, 58. Jacobs. Anth. 8, 224. 9, 163. 331. Σταφυλὴ, 7, 61. Heyn. Hom. 4, 394. 7, 549. Kuster. Aristoph. 70. Σταφυλὴ, Σταφύλη, Reiz. de Acc. 113. Ammon. 124. Valek. Animadv. 206." Schæf. Mss. "Σταφυλὴ, Racemus, Plut. 10, 48." Wakef. Mss.]

[* Σταφυληκόμος, Nonn. D. 9, 29. "Ruhnk. Ep. Cr. 126." Schæf. Mss. * Σταφυλητόμος, Schneider. censet restituendum esse Nonno D. 7, 165.] Σταφυλητομία, Uvæ incisio. ["Σταφυληφόρος, Plautus ad Ovid. Met. 15, 413." Boiss. Mss.]

[* Σταφυλοβόλος, unde] Σταφυλοβολεῖν, Suidæ τὸ καλούμενον * πατητήριον, Locus in quem conjectæ uvæ calcantur, J. Poll. 7. Ἐν δὲ τὰς σταφυλὰς βαλλοῦσιν οἱ τρυγῶντες, σταφυλοβολεῖον· ὁμοίως δὲ ὁ * ἐμπατοῦνται, ληνός. Apud Eund. 1. SCRIBITUR Σταφυλοβόλιον, diciturque esse τραπεῖον: quibus verbis videtur intelligere Locum ubi uvæ reconduntur.

Apud Hes. quodque eod. modo scriptum legitur, dicentem esse μέρος τι τῆς ληνού. [Phot. Οἱ μὲν φασὶ σταφυλοβολεῖον εἶναι, ἐν ᾧ ἀνακόπτουσιν ἐν τῷ ληνῷ τῶν βάρους οἱ πατοῦντες· ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὴν σταφύλιν· οἱ δὲ τοὺς κοφίλους φασιν, ἐν οἷς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φέροντες τὴν σταφύλιν βάλλουσιν εἰς τὴν ληνόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν σταφυλοβολεῖον εἶναι ἄγρος τι χωρητικὸν αἶνον.] Σταφυλόδενδρον, τὸ, Arboris nomen ap. Plin. 16, 16. Σταφυλοδρόμοι dicebantur τῶν Καρνεατῶν quidam, οἱ παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ, Qui instigabant vindemiatores. [Bekk. Anecd. 305. cf. Paus. Lacon. 90. ad Greg. Cor. 870. * Σταφυλοκαύστης, Paul. Æg. 6, 31. * “Σταφυλοκοπίδης, Anal. 2, 199. Leon. Alex. 42. et Jacobs., Lobeck. Aj. p. 367.” Schæf. Mss. * “Σταφυλόλογος, Hes. v. Πόλιν.” Boiss. Mss. * “Suid. 3, 228.” Wakef. Mss. * Σταφυλοτόμος, Paul. Æg. 6, 31. σμίλον. * Σταφυλοτομέω, Artemid. 3, 46.] Σταφυλόφορος, Uviger. Apud Aristot. (H. A. 1, 11.) Σταφυλόφορον μύριον, Pars uvigera; Pars oris interior, in qua dicitur esse ἡ σταφύλη: [Coraio leg. videtur * Σταφυλόμορφος. Vide Schn. Lex. Suppl. p. 178.]

[* Σταφυλάγρα, Instrumentum chirurgicum, Volsella, s. Forceps, qua uvula comprehenditur, Paul. Æg. 6, 31.]

[* “Ἀριστάφυλος, Jacobs. Anth. 11, 251.” Schæf. Mss. * Ἀστάφυλος, Cyrill. Hom. Pasch. 30.] “Ἐρίσταφύλων θελοπέδων, in Epigr. pro Magnas ferentium uvas, vel Egregias et generosas.” [“Bacchi epith., Epigr. Anthologię de Romanorum Mensibus, p. 124. HSt. Οὗτος ἐρίσταφυλος πεφλημένος ἔπλετο Βάρεος, ubi male scriptum est ἀρίσταφύλος. Ms. Regius optimus habet ἐρίσταφύλος. Hes. Ἐρίσταφύλον, * καλλιστάφυλον, πολὺν, ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφύλης, ἢ μεγάλης. Od. I. 111. ἄμπελοι, αἱ τε φέρουσιν Οἶνον ἐρίσταφύλον, Schol. ἐκ τελείου κάρπου τῆς σταφύλης γινόμενον: 358. Κυκλώπεςσι φέρει Ζεῖδωρος ἄρουρα Οἶνον ἐρίσταφύλον, Schol. * μεγαλοστάφυλον.” Brunck. Mss. “Archestr. Athenæi p. 92. Λέσβρον ἐρίσταφύλων ναίων.” Schw. Mss. “Wakef. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 11, 251.” Schæf. Mss. * Εὐστάφυλος, Uvis onustus, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 27. p. 315. ἄμπελών.] “Πολυστάφυλος, Multas habens uvas, “Uvis abundans, Il. B.” [537. “Valck. Phœn. p. 638. Brunck. Antig. 1133.” Schæf. Mss. Hecateus Athenæi p. 35. * Φιλοστάφυλος, Nonu. D. 29. p. 754. * “Φυλοστάφυλον, Capparis, Diosc. Notha 448.” Boiss. Mss.]

Σταφυλῖς, ἴδος, ἢ, Uva, Racemus, σταφύλη, βότρυς, Theocr. (27, 9.) Ἄ σταφυλῖς σταφίς ἐστι. [Ad Greg. Cor. 454=214.]

[* Σταφυλίτης, ὁ, sc. οἶνος, Gl. Passum. Epith. Bacchi, Ælian. H. A. 3, 41.]

[* “Σταφύλιον, Uvula, M. Anton. 6, 13.” Kall. Mss.]

[* Σταφυλώ, unde] Σταφύλωμα, τὸ, differentia una est τῆς προπτώσεως, cum sc. erosa ruptave cornea tunica, altera ei subdita, quæ ῥαγοειδὴς dicitur, excidit ad eum modum, ut acinum uvæ repræsentet. Cum enim infra istum modum excidit, μυιοκέφαλον: cum modum hunc superat, μῆλον vocatur, ut docet Paul. 3, 22. Interdum vero aliter fit σταφύλωμα, sine ruptione aut erosione corneæ, quando ipsa cornea intumescit certa quadam parte atque attollitur, et prominet in modum acini uvæ. Id quod plerumque contingit e defluxione, humoribus intra corneam coacervatis, quas eapropter, imbecillitatem sustinere non valens, laxatur et quasi incurvatur, apparetque veluti acinus uvæ exertus, qui σταφύλωμα appellatur. Differunt inter se hæc duæ species staphylomatis, quod una, integra fiat cornea tunica, tumorque ipse candidior appareat, altera vero fiat eadem rupta aut erosa, in qua quod prolabitur, cæruleum aut nigrum cernitur. His addit et tertiam speciem Aët. 7, 34. scribens aliquando σταφύλωμα fieri e pustula quadam inter strias corneæ tunicæ satis profunde excitata, quæ tuniceam attollat, non tamen rumpat. Hæc Gorr. Diosc. 1, 138. de oleastro, Τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σταφύλωματα καὶ φλυκταίναι, Uvam oculorum et pustulas, Ruell.

Σταφυλίζειν, Hes. exp. * συνιστάζειν (sic enim leg. putant) τὰς ὥας τοῦ ἱματίου.

Σταφυλῖνος autem Herbæ nomen est, quam Lat. Pastinacam appellant. Plin. tamen 19, 5. Ex iis, inquit, pastinacæ unum genus agreste sponte provenit: σταφυλῖνος Græce dicitur. Itidemque 20, 5. Alterum genus (pastinacæ) est staphylinus, quod Pastinacam erraticam vocant. Ibid. tamen et sativum staphylinum videtur constituere. Diosc. certe 3, 59. et ἄγριον σταφυλῖνον meminit et σταφυλῖνον κηπευτοῦ. Numenius ἀγριάδα σταφυλῖνον dicit pro ἄγριον, ap. Athen. (371.) Ἀγχμηρὴν σκόλυμόν τε, καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον. Ubi nota fem. genere dici ἀγριάδα σταφυλῖνον, cum Diosc. in masculino usurpet. Est et aliud pastinacæ genus, radice crassa, colore sanguineo, in nonnullis cerco: quod vulgo Carotas appellant: forsitan a Græcis mutuati vocabulum illud: siquidem ap. Athen. (371.) legimus, e Diphilo, Τὸ δὲ καρπὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαγὴς σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλῖνου. Ubi pro * εὐαγὴς videtur leg. potius εὐαγὴς. Hes. κέρας etiam Quoddam staphylini genus dictum fuisse tradit. Alia herba est Daucus: et tamen Pastinacam etiam, δαῦκον improprie appellarunt. Lege Aët. Σταφυλῖνος sive Σταφύλινος, ut in Hippiatr. scriptum legitur, est etiam Insecti quoddam genus, ut in Σφονδύλη s. Σπονδύλη supra docui. [“Koen. ad Greg. Cor. 214.” Schæf. Mss. “Nicander Θ. 844.” Wakef. Mss. * Σταφύλινος autem in Glossis exp. Uveus.]

Porro sicut ἀσταφίς dicitur pro σταφίς, ITA ET Ἀσταφύλινος pro σταφυλῖνος, quo utitur Diocl. l. 1 Ὑγιεινῶν, teste Athen. [371.]

[* Ἀσταφυλῖς, * Ἀσταφυλίζω, * Ἀσταφύλιστος, ad Greg. Cor. 454=214.]

[* “Στάφυλος, Nom. propr., Ammon. 126. et n., T. H. ad Plutum p. 371.” Schæf. Mss. Plin. 7, 56.]

ΣΤΑΧΥΣ, vos, ὁ, Spica, Hesiod. “Erg. 2, (91.) Οὐδὲ κεν ἀδρυσὴν στάχυν νεύοιεν ἐραζε. Sic Plut. Τῶν σταχυῶν τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ γῆν: quos jucundius videri ait ab agricolis quam τοὺς ὑπὸ κονφύτης αἰρομένους ἄνω: quippe qui sint κενοὶ ἐτ ἀλαζόνες. Theophyl. Ep. 31. Θέρους ἀκμὴ δρεπομένῳ τοὺς στάχυν. Epigr. in Astron. εἰ θέρος αἶσιον αὐτῷ ἔσται, καὶ σταχυῶν ἀφθονος εὐπορή. Item στάχυν dicitur Stella fulgida in Virginis sinistra manu, teste Proclo. Lat. quoque Spicam appellant. German. Fulget spica manu. Idem Igneam spicam vocat, Vitruv. Candentem, Manilius Torridam. Eust. Il. Γ. annotat in animalibus στάχυν dici τὰ περὶ τὰς ψύας, Lumbos: J. Poll. (2, 169.) autem Partem ventri subjacentem ita nominari tradit. Στάχυν nuncupatur etiam ἱατρικὸς τις ἐπίδεσμος, teste Hes., qui etiam addit, παρὰ τοῖς ναπηγοῖς στάχυν dici τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον. Herba etiam quædam marrubio similis, στάχυν nominatur: de qua Diosc. 3, 120. Meminit et Hes. Et Plin. 24, 15. Ea quoque, quæ στάχυν vocatur, porri similitudinem habet, longioribus foliis pluribusque, et odoris jucundi, colorisque in luteum inclinati. [“Koen. ad Greg. Cor. 214. ad Herod. 422. ad Mær. 35. 105. Eichst. ad Dram. p. 148. Pierson. Veris. 256. Eur. Phœn. 946. Toup. Opusc. 2, 58. Ammon. 124. Mitsch. H. in Cer. 149. Leon. Alex. 32. Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Jacobs. Anth. Proleg. 55. 8, 202. 11, 49. 208. 281. Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. ad Charit. 480. Wakef. Herc. F. 5. Musgr. ibid. Filius, Gesner. Ind. Orph. Ruhnck. ad H. in Cer. 23. Mitsch. 119. Messis, Chardon Magaz. Encycl. T. 5. an. 2. p. 504.” Schæf. Mss. Στ. ἄρσιν, Euripides Lycurgi p. 206. Στάχυν, i. q. παῖδες, Artemid. 5, 63. 84. * Σταχυοβόλος, unde] Σταχυοβόλῳ, Spicas jacio, emitto, Protrudo aristas, στάχυν ἐκφύω. Videntur etiam interpretari Aristas amitto, ut φυλλοβολεῖν est Folia amittere, Foliis esse deciduis. Utitur Theophr. C. Pl. [1, 24.] Σταχυολόγος, Qui spicas legit: ut qui messe jam facta agros percurrit, et si quæ spicæ adhuc reperiantur, eas colligit. [Phav. Lex. 23. “Toup. Opusc. 1, 389.” Schæf. Mss. Σταχυολόγος, Eust. Il. A. p. 75, 21=

100, 14.] Σταχυολογέω, Spicas lego s. colligo: id A quod pauperibus in aliena segete licet post manipulos colligatos et in decadas compositos. [Suid. 2, 229. "Toup. Opusc. 1, 389. Jacobs. Anth. 9, 206." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 3, 32." Wakef. Mss.] Σταχυολογία, ἡ, Spicilegium. Varro, Messe facta spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam. [Gl. Spicillum.] Σταχυοστέφανος, Spicea corona redimitus, Spicem coronam gestans, Epith. Cereris in Epigr. ["Philippi 14." Schæf. Mss.] Sic Tibull. Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona Spicea. Seneca Deam spiciferam appellat. Ovid. dicit et Serta spicea. [* Σταχυοτρόφος, Orph. H. 39, 3. "Jacobs. Antb. 6, 133. 8, 105." Schæf. Mss. * Σταχυοφόρος, Gl. Spicifera. * "Σταχυοφορέω, Philo de Charit. 711(=2, 293.)" Lobeck. Phryn. 681. * Σταχυοφυής, unde * Σταχυοφυνέω, Gl. Spico.]

[* Σταχυηκόμος, Nonn. D. 1, 104. * Σταχυηκομάω, Opp. K. 2, 150. σταχυηκομώσιν ἄρρυνται. Vide Lobeck. Phryn. 629. * Σταχυητύμος, Suid. 1, 467. ex Anthol. ined. "Antiphil. 4." Schæf. Mss. * Σταχυητρόφος, Anal. 2, 37. "Jacobs. Anth. 8, 105. * Σταχυηφόρος, ibid. ad Charit. 288." Schæf. Mss. Manetho 4, 454. Anthol. 3. p. 383. "Philo de Legat. ad Caj. p. 1028." Lobeck. Phryn. 681. "Nonn. D. 26, 241." Wakef. Mss.]

Ἀγασταχὺς, vos, ὁ, ἡ, Prægrandes spicas habens, Abundans spicis, [Greg. Naz. 2, 112. γῆ.] Εὐσταχὺς, Bonas spicas ferens, Spicis abundans, Fecundus spicarum, σταχὺν εὐπόρος, ut in Epigr. legitur σταχὺν ἄφθονος εὐπορίῃ. Eur. εὐσταχὺς καρπὸς, et εὐσταχὺς σπόρος. In Epigr. item εὐσταχὺς ἡλικίῃ. Apud Theophr. legitur ETIAM Εὐσταχὺς, H. Pl. 4, 4. de loto, "Ἐνιοι δὲ, τὸ τοῦ λωτοῦ δένδρον θαμνῶδες εἶναι καὶ πολὺκλαδόν, τῷ στελέχει δὲ εὐσταχὺς. Ubi Gaza, Caudice firmo vel fideli: aliam lectionem secutus, ut videtur; nam hoc εὐσταχὺς mendosum esse, satis liquido apparet. Si enim esset ab εὐσταχὺς, scr. foret εὐσταχὺν. Forsan εὐσταθὺς legit Gaza. ["Pier-son. Veris. p. 18. Porson. Hec. 597. Agathias 95. Jacobs. Anth. 11, 49. De forma Ἡῡσταχὺς, ad Charit. 261." Schæf. Mss.] Κολοβόσταχὺς, Spica truncatus. Pro Brevem ferens spicam, citatur e Diosc. "Μεγαλόσταχὺς, Magnam emittens spicam." Μικρόσταχὺς, Parvam spicam ferens, Parvas spicas protrudens. [* Πολύσταχὺς, Strabo 15. p. 1014. "Const. Manass. Chron. p. 101. al. * Πολυσταχὺς." Boiss. Mss. * Φερέσταχὺς, Nonn. D. 19. p. 526., 42. p. 1098. * Φιλόσταχὺς, unde * "Ἀφιλόσταχὺς, Jacobs. Anth. 8, 381. 11, 230." Schæf. Mss. Anal. 3, 333. "Suid. v. Κορινθιόν." Kall. Mss.]

Σταχυώδης, Spicatus, Spicifer, Spicam ferens, [Theophr. H. Pl. 1, 14. 1. 2.; 8, 3, 3. "Nonn. D. 2, 653." Wakef. Mss.] "Περισταχυώδεις μίσχοι, affertur pro "Spicatim circumdantes stolones," [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2.] Σταχυηρὸς, i. q. σταχυώδης: unde σταχυηρὰ, Quæ spicam gerunt, Spicata, Spicea. Sic σιτηρὰ, οἰνηρὰ, λαχανηρὰ, et similia alia dicuntur. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 4. 8, 2, 5. C. Pl. 1, 20, 2.]

[* Σταχυῖνος, Gl. Spiceus.]

[* "Σταχυῖδιον, * Στραχυῖδιον, ad Mær. 357." Schæf. Mss.]

[* "Σταχυίτης, Potamogiton, Diosc. Notha 469. Tripolium, 472." Boiss. Mss.]

Σταχυόομαι, Spicor, i. e. στάχυν ἐκφύω s. στάχυν φέρω, Spicam protrudo, fero, vel etiam In spicam evado: Plin. Grana in stipula crinito textu spicatur; et, Spicata est tritici modo: de chamæcisso. Unde ἐσταχυωμένοι, Spicatus, Diosc. 4. 1. be betonica, Ἐπ' ἀκρῶ δὲ τῶν καυλῶν ἔνεστι τὸ σπέρμα ἐσταχυωμένον ὥσπερ θύμβρας, ubi Interpr. vertunt Semen spicatum. Alii malunt, Fructum spicatum: quoniam σπέρμα pro καρπὸς sæpe usurpatur: ut et Archig. ap. Gal. κ. Τόπ. 6, 4. καρπὸν et σπέρμα indifferenter posuit, de myricæ fructu loquens: id quod facere licet, in quibus idem fructus est et semen, ut iu frumentis: non itidem ubi fructus et semen distincta sunt, veluti in pomis et similibus. [* Ἀνασταχυόομαι, Orac. Sibyll. 3. p. 410. ἀνασταχυώσεται ἄλγος.]

[* Σταχύω, unde * Ἀνασταχύω, Apoll. Rh. 3, 1053. 1353. 4, 270. "Proclus Hymn. in Ven. 1, 10. Wakef. Herc. F. 1277." Schæf. Mss. * Ἀποσταχύω, Geop. 2, 24, 3. 3, 3, 13. Hippocr. 799. * Διασταχύω, Gl. Inspico. * Ἐπισταχύω, Apoll. Rh. 1, 972. * "Ἐπισταχυέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 198." Schæf. Mss. * "Ἐπερσταχύω, Orac. Sibyll. p. 165. nisi leg. ὑπερσταχυούσα, ab * Ἐπερσταχυέω." Sehn. Lex. Suppl.] Ὑποσταχύομαι, Augeor: in modum spiciferarum plantarum; multipliciter enim eas augescunt, ex uno grano edentes spicam decem aut plus minus grana ferentem. Od. Y. (212.) οὐδέ κε ἄλλως Ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμέτερον, i. e. αὐξοῖτο δίκην σταχύνων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίνεται τὸν καρπὸν: inquit Eust., qui scribit ὑποσταχύωτο, sed addeus, posse et ὑποσταχύωτο dici: [editum est ὑποσταχύωτο. "Wakef. S. Cr. 4, 45. * Ὑποσταχυέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 198." Schæf. Mss. Cf. Apoll. Rh. 1, 972.]

Dicitur ET Ἀσταχὺς pro στάχυν, UT Ἀσταφίλινος, ET Ἀσταφίλινος pro Σταφίς et σταφυλῖνος. Sic Ἀσπαίρω, atque INDE Ἀσκαρίδες pro Σταίρω et σκαρίδες: ET Ἀσπαίρω pro σπαίρω. Il. B. (148.) Ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθὼν, Λάβρος ἐπαυγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν. Utitur et Chrys. in fine libri sui περὶ Προσευχῆς. E Greg. Naz. affertur etiam Νεῖλον καρποδότην καὶ ἀσταχύν, pro Nilum frugiferum et spiciferum: ut Martial. quoque dicit, non me spicifer caput Nilus. Sed reponendum pro isto ἀσταχύν existimo εὐσταχύν. ["Valck. Adonias. p. 220. ad Mær. 35. Toup. Opusc. 2, 58. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) ad Herod. 422. ad Charit. 480. Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Ἀσταχὺς, ἡ? Jacobs. Anth. 10, 414. (ad v. 14.)" Schæf. Mss. * Ἀσταχὺς, unde * Συνασταχύω, Arat. D. 318. συνασταχύοιεν ἄρρυνται.]

ΣΤΕΑΡ, ατος, τὸ, Sebum, Sevum: Oleosa et pinguis substantia, adipe siccior magisque concrescens. ["Adeps staus, h. e. indurata, a στάω." Ernesti.] Ejusd. est cum adipe generis, quam πιμελήν Græci vocant. Utrumque enim oleosum et pingue est, et utrumque sanguis est concoctus per bonitatem nutriti. Differunt autem, quod στέαρ fragile usquequaque sit, nec ad ignem admodum tam facile liquescat, et, cum refrigit, denuo concreseat, ut ovium, ut caprarum: πιμελή, liquidior sit, minimeque apta rari, oleo longa vetustate incrassato similis, ut equi, ut suis. Locis etiam discrepant: πιμελή inter carnem cutemque solet consistere, στέαρ in fine carnis semper est. Quæ parte utraque dentata sunt animalia, adipe pinguescent: quæ una, sebo. Hæc inter alia Gorr., quæ desumsit ex Aristot. de Partibus Anim. 2, 5. Diosc. 2, 86. Στέαρ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον: ubi tamen Ruell. vertit, Adeps anserinus aut gallinaceus recens: cum Adeps et Pingue, utroque enim Plinius utitur, significent potius τὴν πιμελήν, ut e Gorr. docui. Cap. sequent. Στέαρ ὕειον καὶ ἄρνειον. Item cap. seq. Στέαρ τράγεον καὶ προβάτειον καὶ ἐλάφειον. Et c. 89. Βόειον στέαρ. Et cap. seq. Στέαρ ταύρειον, παρδάλειον, λεόντειον, * σκυγρειον, καμήλειον, ἵππειον: et cap. seq. Στέαρ ὀσχείον, ταύρειον, ubi tradit quomodo τὰ στέατα λεαντ ἀρωματίζεσθαι: et cap. seq. quomodo τὸ στέαρ soleat σαμψυχίζεσθαι, Sampsuchi odore imbui. Cap. 93. tradit quomodo τὸ χήνειον et ὀρνίθειον στέαρ debeant θεραπεύεσθαι: at cap. seq. στεάτων δυνάμειν memorat, ubi præter prædicta refert στέαρ ἐλεφάντειον, αἶγειον, ὄνειον, ἄρκτειον. Idem l. 1. Στέαρ ἀλώπεκος, ut in Prov. Γαλῆς στέαρ. Epænetus ap. Athen. (294.) Οὐτε δὲ στέαρ οὐτε πιμελήν ἔχειν τοὺς ἰχθὺς τοὺτους, διὰ τὸ χονδρῶδες εἶναι. Pro Sevo s. Adipe Homerus quoque utitur, ut Od. Φ. 178. Ἐκ δὲ στέατος ἔνευκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος, Ὅφρα νέοι θάλασσαν ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, Τόξον περὶώμεσθα: solent enim sebum in primis in orbem quosdam formari, et inungendis calceis et ferro servari, ut et adeps. At στέαρ ἡδυντὸν Hippocrati dicitur τὸ ἐν ἀρώμασι τισὶ καὶ ὕδατι ἐψηθὲν, ut Gal. Lex. exp.: quemadmodum e

Diosc. quoque paulo ante docui solere *στέατα* *quædam ἀρωματίζεσθαι*. Erotianus vero eund. Hippocr. 2 *Γυναικ.* scribit *στέαρ* ἢ δὲ dicere τὸ ἡρτυμένον. Sed recte exponi etiam Adeps, videbis in sequenti tme-mate e Plinio. Eust. *στέαρ* dici scribit τῶν κερασφόρων, *πιμελὴν* autem, τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. || Nec vero Sebum modo s. Adipem *στέαρ* significat, sed etiam, ut Hes. exp., *ζύμην καὶ ἄλευρον*, h. e. Fermentum et farinam, aqua sc. subactam in panis aut offæ formam. Id quod ipse Hes. adhuc evidentius declarat, vocem *ἀπομαγδαλῆ* exponens, ac dicens esse *στέαρ* ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ἐν τοῖς δειπνοῖς, βαλόντες αὐτὸ τοῖς κυσὶν ἀναλύοντες ἀπὸ δειπνῶν: intelligit enim quadras e pane in quibus digitos tergere soliti erant veteres, easque postea canibus objicere. Sic non est aliud *στέαρ* quam *σταῖς*, h. e. Fermentum et pollen subactus: etiamsi id absurdum Marcello videatur ap. Diosc. cap. de stibio. In hac ergo vocis ambiguitate diligenter videndum an pro Adipe an pro Polline τὸ *στέαρ* accipere conveniat: cum nec ipse Plin. errorem vitare in eo potuerit, convertens quæ de scilla et stibio polline vel fermento illinendis memoriæ prodidit. Hæc Gorr. Loci Diosc., in quibus Plinius deceptus est, hi sunt. Prior est 2, 202. de scilla, *Στέατι δὲ ἡ πηλὴ περιπλάσσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον*. Nam ita Plin. 20, 9. Conjicitur in clibanum, aut furnum, vel adipe aut luto illita. Alter est 5, 99. de stibio, *Ὀπταῖται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἀνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ*: quem sic vertit idem Plin. 33, 6. Quidam non fimo utuntur coquentes, sed adipe. Ubi etiam NOTA, *Στέαρ* eum interpretari non Sevum, sed Adeps, contra quam Gorr. Itidem pro Fermento accipitur ap. eund. Diosc. 2, 188. de erysimo, et 1, 185. de fici utriusque suco. Itidemque Theophr. H. Pl. 9, 22. granum Gnidium dari scribit ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλασθὲν: Diosc. autem 4, 173. de thymelæa, ejus granum dari μετὰ ἀλεύρου ἢ ἀλφίτου. Sic et Gal. κ. Τόπ. 3. dicit, *Ἰσαύτως δὲ καὶ στέατι περὶ ὀβελίσκον ὠπημένῳ*: [cf. Cornar. 365.] Et Strabo 17. Τὸν μὲν πηλὸν ταῖς χερσὶ φουρᾶν, τὸ δὲ στέαρ τὸ εἰς ἀρτοποιίαν, τοῖς ποσὶ. Sic et Aristot. Probl. sect. 4. Quæst. 22. [*“Toup. Opusc. 1, 207. 438. Thom. M. 417.”* Schæf. Mss. Xen. K. A. 5, 4, 16. *Στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Μοσύνοικοι καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ*. J. Poll. 2, 233. *Ἡ πιμελὴ, λευκὴ μὲν ἐστὶ τὴν χροάν*” προσπέφυκε δὲ τῇ σαρκὶ, καὶ καλεῖται *στέαρ*. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* *Διαστέατον*, τὸ, Medicamentum ita dictum, Alex. Trall. 6. p. 88. * *Λευκοστέατος*, J. Poll. 5, 48. e Simonide.” Kall. Mss.]

Στεατώδης, Sevum referens odore aut colore, Sevossus, ut Plin. Sevosa. cornigeris medulla: vel etiam Adipalis, Adiposus. Diosc. 1, 91. ubi docet quomodo sevum s. adeps odoramentis imbuendus sit, *Ὅταν δὲ τὴν στεατώδη ἀποφορὰν ἀποβάλλῃ πᾶσαν*. Ubi Ruell. Cum odoris virus evanuerit. Hermol. Barb. vertit Sevossus pedorem. [Gl. Adipatus.]

[* *Στεατίνος*, Æsop. 18, 2. “Heusing. Emendd. 489.” Schæf. Mss. *Στεατίνον*, Gl. Adipale.]

Στεάτιον, τὸ, Aliquantum sevi s. adipis, [*“Alexis ap. Athen. 326. Στεατίον μικρὸν, Parum adipis.”* Schw. Mss.] Item, Aliquantulum fermenti s. pastæ, Paul. Æg. 3, 28. *Ἰού ἐν στεατῷ ὠπημένου τὴν λέκιθον*, Ovi in fermento inassati vitellum. Aet. 8, 51. in ejusd. medicamenti compositione habet, *Ἰού ὀπτοῦ ἐν ζύμῃ τὴν λέκιθον*.

[* *Στεατίτης*, Hes. Πόνος” *στεατῖται πλακοῦντες*. Cf. *Στατίτης*.]

Στεατώ, In sevum aut adipem converto, In naturam sevossam s. adiposam muto. In Hippiatr. *Ὅταν στεατωθῇ* Bud. vertit Cum intus adipale virus cogitur, vel adipalis vomica. [LXX. Ezechb. 39, 18. *ἐστεατωμένοι*, Saginati.] *Στεάτωμα*, τὸ, ap. Medicos dicitur Tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primum pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membrana conclusum habens. Differt a struma mollitie, qua nota etiam a meliceride et atheromate discernitur. Magna e parte basin habet

ampliolem: raroque contingit ut basis angustior et apex amplior reperiatur. In genere apostematum est, eo maxime a reliquis differens, quod in eo pingue quoddam ceu adeps subest, tunicula conclusum, ideoque sola chirurgia curari potest: quod adeps, qui in eo continetur, nec putrefieri possit nec digeri. Gorr. Auctor Defin. Medic. *στεάτωμα* esse dicit παρὰ φύσιν *πιμελὴς* * *συναύξησιν*. J. Poll. *πιμελὴς* * *παραβρόχην ὑπὸ τῷ δέρματι*.

“*Στατεῶμαι*, αἱ, Tubercula, dicta ἀπὸ τοῦ *στέατος*, “quia pingue quiddam in his est collectum sub cute, “VV. LL. sine ullo testimonio: at ego vel *Στεάτωμα* “vel pluraliter *Στεατώματα* scr. puto.”

[* *Στεάζω*, Impinguo, Pinguefacio, Theod. Ps. 19, 3. *στεασάτω*.]

Porro fit et contractio in nonnullis a *στέαρ* derivatis, NIMIRUM IN *Στητώδης* pro *στεατώδης*. Unde ap. Gal. Lex. Hipp. *Στητώδες*, *στεατώδες*. SED ET *Στῆρ* dicitur pro *στέαρ*: cujus exemplum habes in *Σφονδύλῃ*: sic *κῆρ* pro *κέαρ*. [*“Schneid. ad Aristot. H. A. p. 641.”* Schæf. Mss.]

“*ΣΤΑῖΣ*, αἰτὸς, τὸ, vel *Σταις*, Farina triticea aqua “subacta. Marcell. annotat *σταῖς* Græcis esse Ma- “ceratam aqua farinam, manibusque subactam, an- “tequam fermentescat in panificio. Sic et alii tra- “dunt esse Farinam ad pinsendum maceratam, et “recentiorem, quippe quæ fermenti acorem nondum “contraxerit: ut sit quam vocamus Pastam. Sed “debuisset observari, quod ab Hes. additur, *πυροῦ*: “non enim dicit generaliter, *φύραμα ἀλεύρου*, sed “adjungit *πυροῦ*. Atque adeo quidam *σταῖς* proprie “esse e tritico, ut *μάζαν* ex hordeo, tradiderunt: “unde Gaza *σταῖς* Massam triticeam, ut *μάζαν* Mas- “sam hordeaceam vertit. Herod. 2. p. 65. *μεξ* Ed., “de Ægyptiis loquens, *Φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖσι* “*ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσὶ*. Ubi observa etiam “scribi *σταῖς* cum circumflexo. Apud Diosc. *σταίτῃ* “*περιπλάσαντες* redditur, Circumlinentes crusta pi- “storio opere in modum panificii confecta. Apud “Aristot. Probl. additur gen. *πυροῦ*, quamvis pro- “prie περὶ τοῦ *πυροῦ* intelligatur, sequendo ea quæ “modo dicta fuerunt, et redditur Triticea massa. “Interdum *σταῖς* ponitur pro Adipe s. Pinguedine, “sicut *στέαρ*: ut Gorr. annotat.” [*“Brunck. ad* C *Æd. T. 18. Kuster. Aristoph. 18.”* Schæf. Mss. Schw. ad Athen. 7. p. 547. *Στάς* ἄνευ τοῦ ἰ ὁ Ἀρτι- “κὸς λέγει” ὁ δὲ Ἰων *σταῖς*.] “A nomine *σταῖς* sunt “adj. *Σταιτώδης*, et *Σταίτινος*, Constans ex illa fari- “na, Confectus ex illa farina ita subacta:” [Herod. 2, 47. *ῥς*.] “Aut, Plurimum *σταίτῳ* admixtum ha- “bens: quæ interpr. priori illi potissimum convenit.” [*“Jacobs. Anth. 11, 229.”* Schæf. Mss.] “At *Σται-* “*τίτης* affertur pro subst. significante Placentam ex “ea farina confectam, admixtis et quibusdam aliis.” [Apud Hes. * *Σταίτην*.] “Sic etiam *Σταιτίτης* ap. “Athen. 14. (p. 646.) sub. *πλακοῦς*, est *σταῖς ὑγρὸν* “*εἰς τήγανον ἐπιχέμενον*, sed *μέλιτος ἐπιβαλλομένου*, “*καὶ σησάμης καὶ τυροῦ*. Apud Hes. *Σταιτίτη* quo- “que est quoddam *πέμμα*:” [et * *Στατίας*” ἄρτου εἶδος.]

D “*Σταινίον*, Sumen, Abdomen, VV. LL. Vide “Hes.”

ΣΤΕΓΩ, ξω, Tego, Operio, Occulto, Aristoph. Σφ. (1295.) *Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νομβυστικῶς Κερά- “μω τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς [πληγὰς] στέγειν*, Ita ut latera tegerentur et cooperirentur. Sic enim qui- “dam accipiunt, exponentes *κρύπτειν*, et cum Suida legentes τὰς πλευρὰς: cum in vulgatis Edd. Aristoph. habeatur ταῖς πλευραῖς, et *στέγειν* a Schol. ibi expo- natur *συνέχειν*. Pro Tego s. Protego, i. e. Tueor, σκέπω, accipi potest et in h. l. ap. Suid. *πάτερ Οἰδί- “πους, πύργοι μὲν οἱ Πόλις στέγουσιν ὥς ἀπ’ ὀμμάτων* “*πρόσω*, Turres quæ urbem protegunt. Itidem σκέ- πειν et σκεπάζειν usurpantur. *Στέγω*, Contineo: “proprie de iis quæ aquam continere dicuntur, nec per rimas ulla aut foramina transmittunt, Gal. *Ῥή- “γνυται τὰ ἀγγεῖα, διὰ τὸ μὴ στέγειν τὸ ἐν αὐτοῖς αἷμα*, Plato de Rep. 10. *Ὁὐ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει*,

Plut. Symp. 6, 4. Οὐ γὰρ ἔωσιν αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ὥσπερ τὰ χάλκεα καὶ κεράμια τῶν ἀγγείων, διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι στέγουσι. Ubi nota στέγειν et ἐφ' ἐκπίπτειν sibi opponi. Metaph. Idem dicit in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες μηδὲ ἀναλαμβάνοντες, Qui memoria non retinent aut revocant priora, sed elabi sibi sinunt: ut Plato Gorg. Οὐ δυναμένην οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην, ut cribrum. Itidemque aliquis λόγον στέγειν dicitur, cum pectore clausum retinet nec elabi sinit, Polyb. de Arato, (4, 8, 2.) Στέξει τὸ κριθὲν Lucian. pro Contingere et celare, Bud. Sic et Lucian. pro Contingere sub pectore et tacitum celare, usurpat p. 356. Apud Soph. autem (Ed. T. 341.) σιγῇ στέγω reddideris potius Silentio tego. Nisi malis Tacite retineo in pectore clausum: ut σιγῇ sit adverbium. Item et ligna στέγειν dicuntur, cum vermibus corrosa et terebrata foramina illa comprimunt in aquam demersa et madefacta. Quod et de iis lignis dici potest, quorum rimæ coeunt ex imbibito humore. Theophr. H. Pl. 5, 5. de lignis quæ a vermibus s. teredinibus terebrata et perforata sunt, "Ὅταν εἰς τὴν θάλατταν ἐλκυσθῇ, στέγει. Et cap. 8. ejusd. libri, de lignis quæ ad fabricandas naves seliguntur, "Ὅταν συμπλή καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει, Coeunt et constringuntur, ut nihil aquæ per rimas ulla in-tret. Gaza vertit, Se comprimunt atque rimis omnibus conjunctis continuant. Bud. sic, Cum humorem imbibierint, comprimuntur, nec aquam admittunt. Cui loco similis hic Thuc. (2, 94.) Αἱ νῆες καθελκυσθεῖσαι καὶ οὐδὲν στέγουσαι ἐφόβουν, Naves cum in mare detractæ rimas suas non comprimerent, sed perfluerent. Valla vertit Infirmæ mari ferendo. Pro Retineo accipi potest in h. l. Plut. (Rom. 20.) Τὸ δὲ ξύλον ἔστεξεν ἡ γῆ ζώφωτος οὐσα, ubi Bud. Radices apprehendit et egit. Item Sustineo, ἀνέχω, βαστάζω, ut Suid. exp. in h. l. Josephi, de domo, Δύο κίωνων στεγόντων αὐτοῦ τὸν ὄροφον. Sed et in hac signif. accipitur metaphorice itidem ut ἀνέχω, pro Perfero, Suffero, Tolero, Patior, Plut. Camillo, Τοῦ ξύλου καθ' ἐαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, Cum lignum per se ictus non posset perferre, Paul. 1 ad Cor. 9, (12.) Οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, Sed omnia perperimur atque sustinemus. Itidem 13, (7.) Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, Caritas omnia suffert atque tolerat. Sic Greg. Naz. in Fratr. Epit. Πάντα στέγοντες, πάντα ὑπομένοντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἀγάπην τε καὶ ἐλπίδα. [Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 239.] Sed et Chrys. στέγειν accepit pro Sustinere, i. e. Ponderi non cedere, Comment. in Ep. ad Ephes. p. 184. Idem Chrys. cum infin. dixit, Οὐ στέγοντες κρύπτειν, Non sustinentes occultare, i. e. Nequeuntes. Sic Bud. e quodam, cujus nomen tacet, Στέγω τὰ τοιαῦτα ἀκούειν, et ἀνέχομαι τὰ τοιαῦτα ἀκούων. || Pass. Στέγομαι, Tegor, Occulor, Soph. Tr. (596.) p. 352. Μόνον παρ' ἡμῖν εὐ στεγοίμεθ', Schol. κρυπτοίμεθα, i. e. σωπη γένοιο. Suid. quoque στεγόμενα exp. κρυπτόμενα. Item Contineor, Retineor, ut humor in vase non perfluit, Gal. Ἐπειδὴν μὴδ' ἐν τούτοις στέγηται, δειδρῶται πρὸς τοῦκτος εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἀγγείων εὐρυχωρίας. ["Στέγω, Jacobs. Specim. p. 31. Valck. Hipp. p. 254. 257. 261. Wakef. S. Cr. 1, 98. 2, 120. Georg. p. 8. Wyttenb. ad Plut. 1, 400. Zeun. ad Xen. K. II. 636. ad Lucian. 1, 379. Brunck. Trach. 994. Aristoph. 2, 250. ad Charit. 500. ad Diod. S. 1, 188. 427. 429. Musgr. Herc. F. 1130. 1367. Jacobs. Anth. 7, 250. 8, 23. 9, 115. 432. 10, 70. Porson. Med. p. 17. Boiss. Philostr. 494. Heindorf. ad Plat. Gorg. 159. Sustineo, ad Diod. S. 1, 199. Reimar. ad Dion. Cass. 2, 1275. Conf. c. στέρω, Wakef. Trach. 992. Heath. Soph. p. 25. Jacobs. Anth. 10, 208. Argum. Eur. Hipp." Schæf. Mss. Tab. Heracl. 230. Æsch. S. c. Th. 218. 798. Suppl. 134. Pind. Π. 4, 144. Memnon 2. Τὸ τῆς σηπεδόνης στέγειν δυσώδες. "Thuc. 4. p. 276. Οὐτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξόματα, Neque enim thoraces sagittas arcere poterant." Gataker. Mss. "Στέγειν proprie ponebatur de vase, quod materiam intrinsecus continet. De urna, qua censebantur

A Orestæ cineres contineri, Soph. El. 1124. Τοῦ ἀγγεῖο ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον. Recte Schol. Aristoph. Σφ. 1286. στέγειν, inquit, ἀντὶ τοῦ συνέχειν. ὁδὸν καὶ ἡ στέγη, ἡ περιέχουσα. Optime! Tectum enim, et parte pro toto sumta, Domus, στέγη Græci dicebatur veteribus, hinc et Poetis. Eximie στέγειν significabat Commissa silentio tegere. Unde Silenium Ammonio dicitur * στέξω λόγου p. 128. Recte Hesychius στέγαρον, Taciturnum, interpr. τὸν δυναμένην στέγειν τοὺς λόγους, καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. Hoc sensu Christiana præditus caritate πάντα στέγει, 1 Cor. 13, 7. Liqueat facile, metaphoram in his translata a vase, quod nusquam perfluens materiam intrinsecus continet." Valck. Schol. in N. T. 2, 239. * Στενός, Plato Polit. 280. ρευμάτων. "Schnekl. Anab. 45." Schæf. Mss.]

["Ἀμφοστέγω, Quint. Sm. 9. p. 439.] Ἀποστέγω, Intus coërceo et cohæreo: quod et περιστέγω dicitur, inquit Bud. Theophr. C. Pl. 1, (4, 5.) Τῆς μὲν οὖν ἐλαίας καὶ τῶν μυρρίνων οὐ δὲν περιαιρεῖν τὸν φλοιὸν ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ τὴν ζωὴν. Ἀποστέγω, Arceō, Inhibeo, Propulso, Polyb. (6, 23, 5.) Προσέημι, τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾷ κόγχῃ, ἢ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγειν, πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν. Alibi ἀσφαλίζεσθαι, hoc sensu. Aristot. Probl. sect. 20. Ἐάν τι ἀσφαλίζων ἀποστεμὼν τὰ φύλλα, ἐπιστάξῃ τὴν γῆν καὶ κατασπῆσθαι, ὥστε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ. Citatur et e Theophr. C. Pl. 3, 7. Ἀποστέγουσι τὴν ἀλμυρίδα, pro Arcent salsedinem, Non admittunt salsedinem. ["Wakef. Ion. 1155. S. Cr. 1, 98." Schæf. Mss.] Περιστέγω, Circumtego. Pass. Περιστέγομαι, Circumtegor, Operior undiquaque. Περιστέγω exp. etiam Munio. ["Wakef. S. Cr. 3, 143." Schæf. Mss. Hippocr. 387, 11.] Ὑποστέγω, Subtus tego s. oculo, e Soph. affertur pro Supertego.

Στέγη, ἡ, Tectum, a στέγω ut σκέπη a σκέπω. Proprie de tecto et contignatione domus. Plut. Lye. (13.) Τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελεῖ τε καὶ φατνωματικὴν. Quæ et in Apophth. legitur p. 403. meæ Ed. Rursum in Lycurgo, paulo ante l. c. "Ὅταν εἰς στέγας βουλευτηρίων ἡσκημένους περιτῶν ἐκκλησιάζοντες ἀποβλέπωσι. Sic ap. Athen. (569.) Μὴ δὲ ὅπως κάτωθεν ἐκδύναί στέγης. Sæpe accipitur pro Ipso ædificio tecto et contignato: ut Lat. quoque Tectum: ut Cic. Tecti satis est ad comitalium nostrum recipiendum. Terent. In tectum te receptus, Ovid. agrestia tecta. Xen. K. II. 6, (1, 10.) Στέγει δ' εἰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς εἰσὶν, ἀλλὰ μὰ Δία οὐχ ἵπποις οὐδὲ θεράπουσι: Σ. (1, 12.) Αἰσχροὺς στέγης φθορίαν. Invidere alicui tectum. Plut. Εἰργεῖν πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ στέγην μὴ παρέχειν. Synes. Ep. 66. Οἱ μὴδὲ κοινῆς στέγης ἠνέσχοντο, Commune tectum ferre non potuerunt. Rursum Plut. dicit ὑπὸ στέγης, Sub tecto: Probl. Rom. Κωλύουσιν ὑπὸ στέγης τοῖσι ποιεῖν, καὶ κελεύουσιν εἰς ὑπαιθρον προίεσθαι. Ubi nota opponi sibi στέγην et ὑπαιθρον, ut et in Xen. Ec. (7, 19.) p. 488. Ἡ δαίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐκ ὥσπερ τοῖς κτήρεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στέγῃ δέσται δηλονότι. Sic enim quidam Codd. habent pro στεγῶν: quod tamen et ipsum mendo caret, ut infra docebo. Cic. ap. Colum. 12, 1. Victus et cultus humanus non, uti feris, in propatulo ac sylvestribus locis, sed domi sub tecto. Quibus adde hoc Plauti, Forte ut assedi in stega: [Stich. 3, 1, 12. Bacch. 2, 3, 44.] Apud Diosc. 4, 44. Ἐπὶ τῶν στεγῶν νεοκαταχρίστων, Ruell. itidem vertit, In tectis recenter illitis: at Herm. Barb. In tegulis recens oblitis: Marc. In recens confectis tegulis, qui ibid. annotat, Græcos στέγης appellatione indicare Quæcunque familiam a cælesti aqua tuentur, sive fictiles tegulæ sint, s. e materia tabulæ, s. stramenta. E Xen. Ec. (9, 3.) affertur etiam, Τὰ ξηρὰ τῶν στεγῶν, pro Græciā. || Hes. στέγη exp. γαστήρ: forsan παρὰ τὸ στέγειν βρώματα. ["Valck. Diatr. 274. Wakef. S. Cr. 3, 145. Alc. 1072. Georg. p. 10. ad Diod. S. 1, 188. 2, 441. 442. 472. Porson. Hec. 284. Musgr. Cycl. 91. El. 1150. Thom. M. 809. ad Charit. 631. Markl. Iph. p. 346. Jacobs. Anim. 120. 122. Anth. 9, 46. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Huschke. Anal. 238. Lupanar, s. Cella meretricis, Cassab. ad

Suet. 443. Tentorium, Eur. Hec. 870. 1004. 1006. A 1157. Aedificium contignatum, Herod. 189. Wyttenb. Select. 355. Subaudiendum, Ruhnk. ad H. in Cer. 153. Στ. βακχεύει, Valck. Phœn. p. 445. Κατὰ στέγας, Eur. Phœn. 1095." Schæf. Mss.]

Στέγος, τὸ, i. q. στέγη, Tectum, Domus, Soph. Aj. (307.) στέγος πλήρης ἄτης, Domus plena incommodis: [El. 1165. "Ruhnk. Ep. Cr. 179. Valck. Anim. ad Ammon. 178. Thom. M. 808. ad Charit. 585. 631. 786. ad Dionys. H. 3, 1808. Wakef. Eum. 524. Markl. Iph. p. 345. Musgr. El. 1150. Jacobs. Anim. 121. Hushk. Anal. 238. ad Diod. S. 2, 68. Lupanar, Cella meretricis, ad Xen. Eph. 273. ad Herod. 161. Casaub. ad Suet. 443. Conf. c. τέγος, ad Diod. S. 1, (26.) Schæf. Mss. "Lupanar, Manetho 2, 430. (533.)" Wakef. Mss.]

Στεγανόμος, ὁ, Qui tectum impertit alicui, aliquem in suum tectum receptat, ὁ στέγην παρέχων, ut Plut. loquitur. J. Poll. 10, c. 3. quod περί οἰκοδεσπότου inscribitur, Τὸν μὲν οὖν τοῦ παντὸς οἴκου δεσπότην, καὶ ναύκληρον, καὶ ἐστιάμονα Δωρικῶς, καὶ στέγαρχον καὶ στεγανόμον κλητέον. [Lycophr. 1095. "Phryn. Ecl. 163." Schæf. Mss.] Στεγανόμιον, τὸ, Merces quæ persolvitur ei qui tectum suum impertivit, s. in tectum suum recepit, J. Poll. 1. Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον ἐκάλεσαν, ὥσπερ ἐνοίκιον, καὶ στεγανόμιον. Sic 10, c. 3. Utitur hoc vocab. Alexis ap. Athen. 1. (p. 8.) "Ἰνα κἀγὼ τὸ στεγανόμιον κομίζων περιγένημαι. Et in Pand. 'Ο καλῇ πίστει τὸν ἄλλότριον οἶκον νεμηθεὶς ἀποδίδωσι τὸν οἶκον μετὰ τῶν στεγανομίων. Hes. exp. τὸν μισθὸν τὸν διδόμενον ὑπὲρ τῆς νομῆς τῷ πανδοκεῖ. Quam exp. sequendo, στεγανόμος et στέγαρχος diceretur etiam ὁ πανδοκεύς. [Photio ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν, Bekk. Anecd. "Casaub. ad Athen. p. 15. 26." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 641. Στεγανόμιον, ibid. Const. Eccles. Collect. 3. e Novellis.]

[* Στεγοποιός, unde * Στεγοποιέω, Schol. Tzetz. Anteh. 262.]

Στέγαρχος, ὁ, Tecti dominus. Paterfamilias, i. q. στεγανόμος, ut ex J. Poll. docui: qui locum quandam affert ex Aristoph., in quo synonymus accipiuntur στέγαρχος, σταθμοῦχος, et οἰκοδεσπότης: 10, c. 3. Utitur eod. vocab. Herod. 1, (133.) ubi de Persarum inter scyphos consultationibus loquitur, Τὸ δ' ἂν ἄδη σφί βουλευόμενοι, τοῦτο τῇ ὑστερατῇ νήφουσι προτιθεῖ ὁ στέγαρχος ἐν τοῦ ἂν εόντες βουλευόμενοι. Quæ et ap. Athen. 1. leguntur, sed ibi pro στέγαρχος SCRIBITUR Στεγάρχος. ["Bentl. Ep. ad Hemst. p. 92. Pierson. ad Mær. 74. ad Herod. 67." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκρόστεγος, (ὁ, ἡ,) Anna C. 383. 385." Elberling. Mss.] Ἀστεγος, Tecto carens, Tecto ædibusque destitutus, Non habens tectum in quod se receptet, ut peregrini et exules, ὁ μὴ ἔχων στέγην, Suid. et Hes. Item pro ὁ μὴ στέγων accipitur, Prov. 10, (9.) Ἀστεγος χεῖλεσι, Qui labra non continet. Itidem ἄστεγον στόμα, Os loquax, quodque arcana non retinet in pectore clausa, sed effutit: metaph. a vasis quæ humorem commissum non retinet, sed transmittunt. Suid. quoque ἄστεγος exp. φλύαρος. [Bekk. Anecd. 454.] Item Qui sustineri non potest, Intolerabilis, ἀνυπομόνητος, ἀκατέρητος, Hes. Suid. qua signif. ap. Diosc. LEGITUR Ἀστεγνος, 7, 14. de iis quæ a dipsade ictis accidunt, Ἀστεγνος ὄγκος ἔγκειται, καὶ δίψος ἐπιτεταμένον, Intolerabilis tumor; nam cum sine intermissione potum ingerant, necesse est velut in hydrope cutem distendi humore illo copiose ingesto: adeo ut eum tumorem ipsa cutis tolerare et στέγειν nequeat, sed rupturam minetur. Ruell. vertit Non constrictus tumor premit. Sed hoc Ἀστεγνος, (si quidem hæc scriptura mendo carere existimanda sit,) sicut et Ἀστεγος significans ὁ μὴ στέγων et ἀνυπομόνητος, non e στέγη composita sunt, sed e verbo Στέγω. UNDE ET Ἀστεγής, Non tectus. Exp. idem et πολυστεγής, Multis tectis clausus. ["Ἀστεγος, ad Charit. 218. Wakef. S. Cr. 2, 125. Fac. ad Paus. 3, 224. Ἀστεγής, Brunck. Apoll. Rh. 123." Schæf. Mss. Schol. ad 3, 804.] ITEM Ἀστεκτος ab eod. στέγω, et synonymum præ-

PARS XXVI.

cedenti ἄστεγος s. ἄστεγνος, significans Intolerabilis, Qui sustineri et sufferri nequit, ἀφόρητος, ἀβάστακτος, Hes. [Orat. Manass. v. 5. Ἀστεκτος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου.] Ἀστέκτως, Intolerabiliter s. Intoleranter: quorum illo Colum. utitur, hoc Cic.: * ἀνυπομονήτως, * ἀνυποστάτως, Hes. [* Αὐτόστεγος, Athen. 401. Vide Αὐτόστεγος.] Δεκάστεγος, Decem tecta s. tabulata et contignationes habens, ut πύργος, Bud. e Strab. p. 208. Δύοστεγος, Duo tecta, Duas contignationes, Duplex tectum habens, Binis tectis opertus, [Strabo 15. p. 1062. Zosim. 2, 30, 10. Ἀγορὰν οἰκοδομήσας κυκλοτερῆ καὶ στοαῖς διστέγοις ταύτην περιλαβών.] Δυστεγία, ἡ, Duplex tectum. Alii, Domicilium duo tecta s. duas contignationes habens, J. Poll. 4, (129.) c. 19. ubi de theatri partibus agit, Ἡ δὲ διστεγία, ποτὲ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῳ διήρπες δωμάτων ποτὲ δὲ κέραμος, ἀφ' οὗ καὶ βάλλουσι τῷ κέραμῳ. ["Valck. Phœn. p. 40." Schæf. Mss. * Δυστεγής, Etym. M. 274. Δυστεγὲς οἶκημα, Gl. Superficium. * Ἐϋστεγος, Heyn. Hom. 5, 243." Schæf. Mss. * Ἐϋστεγής, Schol. Lycophr. 350.] Κατάστεγος, Tectus, Tecto opertus, Athen. 10. Ἦσαν δὲ τινες αὐτοῖς καὶ τὼν εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὁδῶν κατάστεγοι, Viæ tectæ, Contignationibus et tectis opertæ. Sunt qui interpr. Subtegulaneus, ut Plin. dicit Pavimenta subtegulanea. ["Apud Herod. 2, 148. αὐλαὶ κατάστεγοι videntur dici Aulæ tectis porticibus circumdatae." Schw. Mss. "Wyttenb. Select. 355. ad Diod. S. 1, 347. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277." Schæf. Mss. * Μονόστεγος, Dionys. H. 1. p. 192, 26. "Schol. Od. p. 266." Wakef. Mss.]

"Ομόστεγος, Sub eod. tecto habitans, Contubernalis, Greg. Naz. ὁμόστεγοι, ὁμοδίατοι: ["Carm. p. 8. Amphil. 184." Kall. Mss. * "Ομοστεγεῖν, Basil. Sel. Thecl. Vit. p. 298." Boiss. Mss. * "Παντοστεγής, Const. Manass. Chron. p. 2(=4.) Boiss. Mss. * "Πολύστεγος, ad Charit. 631. Heyn. Hom. 5, 243." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Phœn. 90." Kall. Mss. Strabo 16. p. 1098.] "Πολυστεγής, Multa habens tecta, Multum tectus, [Schol. Apoll. Rh. 3, 804. * "Τανόστεγος, Const. Manass. Chron. p. 133. * Ταντοστεγής, p. 10(=19.) e var. lect." Boiss. Mss. * "Τετράστεγος, (Quatuor tabulata habens,) Diod. S. 2, 466. (πύργος.)" Schæf. Mss. Joseph. A. J. 1, 3, 2.] Τρίστεγος, Tria habens tecta, s. Triplici opertus tecto. At τρίστεγον dicitur Tertium tectum s. Tertia contignatio domus: ut Act. 20, (9.) Ἐπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω, Decidit e tertia contignatione. Erasmus interpretatur, De tertio cœnaculo: qui et ipse addit verti posse A tertia contignatione; idque adjesisse Luc., ut intelligeremus lapsum fuisse lethalem, sc. e loco tam alto: ceterum solum primæ contignationis, tectum esse infimæ partis ædium: rursum secundæ solum, tectum esse primæ: item tertiæ solum, tectum esse secundæ. [Symm. Genes. 6, 16. 42, 5. Artemid. 4, 8.]

Ὑπόστεγος, Qui sub tecto est, in ædibus est, Soph. Phil. (34.) Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδεν ἐστ' ὑπόστεγον; Nec sub tecto quicquam est? Nec quidpiam est in ædibus? ὑπὸ τῇ στέγῃ, ut et Schol. exp.: J. Poll. 1. synonyma facit ὑπόστεγον et ὑπορόφιον. [Soph. Trach. 376. El. 1386. * Ὑπόστεγον, Gl. Grunda, Suggrunda. * Πρόστεγος, unde] "Προστέγιον, Tecti prominentia, Prominens tecti pars, Plut. Cæsare (17.) Μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ προστεγίῳ τῆς θύρας ἐκάθευδεν."

[* "Στεγῆρης οἶκος, Tectum habens, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Diod. S. 1, 12." Schæf. Mss. Moschion Stobæi Phys. p. 242.]

[* "Στέγεος, Tectus, Tzetz. ad Lycophr. 350." Kall. Mss. Cf. Τέγεος.]

"Στεγίτη, s. potius Στεγιτή, Meretrix, J. Poll. si "mendo carent ejus exemplaria." [Leg. * Στεγίτης, "Valck. Anim. ad Ammon. 178. Hushk. Anal. 238." Schæf. Mss. Vide Interpr. ad Hes. v. * Στεγίτην τὴν πόρνην. Cf. Στέγη, Στέγος.]

Στεγανός, Tectus, Opertus: a στέγω, ut σκεπανός a σκέπω. Thuc. 3, (21). p. 89. Ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἀνωθεν στεγανῶν, τὴν φυλακὴν ἐποιούντο, ubi πύργων ἀνωθεν στεγανῶν Schol. exp.

στέγην ἐχόντων, Desuper opertorum, Tecta habentium. Item στεγανά dicuntur Quæ aquam non transmittunt, Xen. K. (5, 10.) "Ἐχει δὲ καὶ τὴν τρίχαι στεγανήν, Habet villos pluvis impenetrabiles. Sic ap. Suid. Στεγανά πλοῖα, Aquis impenetrabiles, Quæ aquas non admittunt, i. e. Non rimosæ, sed στερεαί. Itidem Plut. Symp. 6, 6. Πυκνὸν ἐστὶ καὶ στεγανὸν, ὥστε καὶ θερμότητα τοῦ ἀέρος ἀπείργειν, καὶ τὴν ψυχρότητα κωλύειν ἀπιέναι τῆς χιόνος. Ubi nota στεγανὸν aliquid dici duplici respectu, vel quatenus arcet aliquid quod intrare conatur, nec admittit: vel quatenus id, quod effluere nititur, inclusum retinet. Quo modo et στέγω accipi, supra docui. Verum quemadmodum στέγειν dicitur etiam homo aliquis qui secreta in pectore clausa retinet, nec linguam effutire ea sinit, ita et στεγανὸς idem eodem sensu dicitur: itidemque Hes. στεγανὸν exp. non solum στενὸν, πυκνὸν, * σφιγκτὸν, συνεχές, sed etiam τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. Quo modo in Prov. Στεγανώτερος Ἀρειώπαγίτου, Taciturnior s. Conticentior, [Alciph. 1, 13.] Vide Erasm. Adag. Chil. et Bud. in Pand. Itidem accepit Ælian. ap. Suid. "Ἐλεγε στεγανωτάτους εἶναι τοὺς βουλευτάς, καὶ φυλάττειν τὰ τῆς σκέψεως ἀπόρρητα. Idem Suid. affert et ex Epigr. Ἀλλὰ τι καὶ φρονέεις στεγανώτερον: quod exp. πεπικνωμένον συνεχέστερον. Ibid. et hoc affert exemplum, Ὀμίχλη στεγανωτάτῃ συνεσκίασαν τὸν αἶρα, Caligine usque adeo densa spissaque, ut lucis radii eam penetrare non possent. Cui adde h. Plut. 1. in Anton. (45.) de contextura scutorum ad arcenda tela hostium, Καὶ τῶν προβλημάτων τοῦτο στεγανωτάτον ἐστὶ: ubi Bud. interpr. Protectorium. At στεγανὴ θρυμματὶς ab J. Poll. numeratur inter Placentarum genera. PLUR. Στεγανά, Tecta, στέγαι, Diod. S. ap. Suid. Στεγανά ποιήσαντες παρεχέμαζον. ["Abresch. Add. ad Aristæ. 131. Toup. Opusc. 2, 97. Zeun. ad Xen. K. II. 610. Græv. Lectt. Hes. 600. Jacobs. Anth. 9, 46. 11, 48. Diod. S. 2, 645. Dionys. H. 1, 70." Schæf. Mss. "Theod. 1, 524. Nicander 'A. 366." Wakef. Mss. Memnon 6. Στεγανώτατα τὴν αὐτοῦ γνώμην ἔνδον κατέχευε.]

[* Στεγανογράφος, Peculiari et aliis non intelligendo modo scribens. * Στεγανογραφία, Ejusmodi scriptura. Utramque vocem sine auctoritate profert Schn. Lex.] Στεγανόπους Avis dicitur, quæ Lat. Palmipes: cujus digiti membrana quadam connexi sunt, ut ausuris, anatis, et aliarum quæ natant; nam si illa membrana carent, et pedes in digitos fissi essent, ut in aliis avibus, natare utique non possent: at membrana ista στέγει nec aquam per digitos perfluere sinit. Unde στεγανόποδες dicuntur, aliæ autem σχιζόποδες. Vide et Στεγνός. [Alcman ap. Strab. 7. p. 458. Artemid. 4, 85. Στεγανόπους, Gl. Plinipes: Στεγανόποδες Planci.]

"Περιστεγανόν, Hesychio est περισσῶς στεγανόν."

Στεγανός, More των στεγανών, Arête, Stricte, ita ut nihil effluat, aut etiam penetret, Diosc. 2, 91. Πωμάσας στεγανῶς: cap. seq. dicit σκεπάσας, et πωμάσας καλῶς. Philo de Mundo, Δυνάμει δὲ σφιγγόμενα τῇ τοῦ πυρὸς, στεγανώτερον πρὸς τὰς τῶν νετῶν φoράς ἀντέχει. Ubi Bud. Igis vi astricti, pertinacius resistunt aquarum delapsibus. [Thuc. 4, 100. Joseph. 1017. "Heringa Obs. 52." Schæf. Mss.]

[* "Στεγανότης, Eust. in Dionys. P. 1176." Wakef. Mss. * Στεγάνη, ἡ, Epigr. Phanix 2.]

[* Στεγανώ, Alex. Trall. 3. p. 59. "Ad Herod. 351." Schæf. Mss.] Στεγανώματα τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, Hesychio οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι, Nexus et vincula quæ parietes continent, ne collabantur, τὰ στέγοντα καὶ συνέχοντα τοὺς τοίχους, ["Etym. M. 725." Wakef. Mss.] Apud Hes. LEGITUR Στεγανῆσαι, στέγη υποδεχθῆναι.

Στεγνός, i. q. στεγανός, ex eoque factum per sync. Proprie, ut et στεγανός, de vasis dicitur quæ densiora sunt et solidiora, adeo ut nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant, sed eum contineant. [Hippocr. 291, 32. Στεγνὰ πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα.] Apud Diosc. autem, Τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη, Marc. Virg. interpr. Astricta renum vitia: intelligens eo nomine Omnia illa, sive in renibus sive

in vesica sint, quæ nihil e se remittunt: sicut Celsus Febres astrictas appellat, quæ nihil e se remittunt, et Gal. eas quæ fluidis contrariæ sunt, nec quidpiam e se remittunt, qualia sunt, alvus, urina, sudor, pituita oris, et si quæ alia hujusmodi. Locus Diosc., in quem ista annotat, est 1, 3. de meo, Τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη παρηγοροῦσι. Ubi Ruell. Præcluserum renum vesicæque farctæ vitia leniunt. Idem Diosc. 5, 17. de aqua mulsa, Ἀδόκιμον ἐπὶ τῶν φλεγμαίνοντων καὶ στεγνῶν. Ubi Ruell. Damnatur in inflammatis aut constrictis. Idem 7, 13. de doloribus quos hæmorrhoi morsus infert, Βραχέα καὶ στεγνὰ παντελῶς παρέχουσι τὰ σώματα. Ubi idem Ruell. Angusta constrictaque corpora reddunt. Vide et Στεγνωτικός. Opp. etiam στεγνός τῷ ἐσχισμένῳ: dicunturque volatilia aliqua habere πτερά στεγνὰ, quorum alæ s. pinnæ fissæ non sunt, ut avium; sed una membrana constant, ut vespertilionum, cicadarum: quemadmodum natantes quædam aves στεγανόποδες dicuntur Quæ non habent, ceterarum avium ritu, pedes fissos. Nicand. Θ. 762. Στεγνὰ δὲ οἱ πτερά, ubi Schol. exp. ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων. Hes. στεγνὸν exp. στενὸν, πενιχρόν. || Στεγνόν, Tectum, Xen. Cæc. (7, 21.) Ἐπειδὴν δὲ εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνόν, Cum sub tectum congestæ sunt. Ibid. Στεγνῶν δέονται, Tecto indigent, Cic. p. 47. mei Lex. Cic. Itidem στεγανὰ pro στέγαι s. Tecta dici, supra docui. ["Στεγνός, Heringa Obs. 52. ad Herod. 291. ad Diod. S. 1, 184. 2, 276. 488. T. H. ad Plutum p. 369. Jacobs. Anth. 11, 184. Στεγνόν, ad Diod. S. 2, 276. Schneid. ad Xen. Cæc. 45." Schæf. Mss. Στεγνὰ σκηνώματα, Eur. Cycl. 323. Schleusn. Lex. V. T. * Στεγνοποιός, unde * "Στεγνοποιεύω, latromathem. p. 30." Schæf. Mss.] Στεγνοφυής, Quem natura στεγνὸν creavit, Epigr. εἰ ψυχὴ φύσις ἐστὶ Στεγνοφυής ἢ αἶλος, Natura solida, ["Jacobs. Anth. 11, 98." Schæf. Mss.]

[* "Κατάστεγνος, Toup. Emendd. 2, 387." Schæf. Mss. Epistola Myiæ, κ. οἰκησις.]

[* Στεγνότης, Astrictio, Hippocr. 404, 27. γαστρός.]

Στεγνός, Tego, Operio, i. q. στέγω, Gal. de Alim. Fac. 2. Πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς, Operculis fideliter tegentes, obturantes. Diosc. dixisset πωμάζοντες στεγανῶς, Operculo claudentes arctissime, ita ut nihil effluat aut influat. Item Astringo: quo sensu idem Gal. de Vict. Rat. in Morb. acut. 4. στεγνοὶ accipit pro ἴσθησι τὴν γαστέρα. Et Diosc. Ὡς τυορόοοντα στεγνοί. Gal. Τοῦ στομίου φραχθέντος στεγνώθησεται. Idem de vena rupta, Στεγνώσαντες ἐρρωγός. Itidem Alex. Aphr. in præf. 1. 1 Probl. Τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μάλα. Ubi nota στεγνοῦν et στέλλειν synonymas poni pro ἀσπινγере. Et ἐστεγνώμενη μήτρα ap. Diosc. 1, 21. Ubi nota astricta. Item στεγνωθέντας a Gal. ad Gl. 1. dici scribunt Eos qui ex astricta cute in febrem diariam inciderunt. [Schneid. ad Veget. Mulom. 31.]

Στέγνωσις, ἡ, Astrictio, Constrictio, Diosc. 1, 161. de cotoneis, Τὰ δὲ ὠμὰ καταπλάσμασι μίγνυνται, πρὸς στέγνωσιν κοιλίας. Ibid. Τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἐφόρμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὐστομα, ἥττον δὲ στεγνωτικά. Quo respexit Plin., cum 23, 5. scribit, Cotonea cocta, suaviora: cruda tamen, duntaxat matura, prosunt dysentericis ac celiacis: non idem possunt decocta, quoniam amittunt constringentem illam vim succi. Gal., teste Bud., στέγνωσιν vocat Compressionem et astrictionem pororum, κωλύουσιν τὴν διάπνευσιν τῶν χυμῶν ἐκ τῶν φλεβῶν. Idem Bud. e Paulo Ag. affert στέγνωσις τοῦ δέρματος, Astrictio cutis. Vide et Στεγνωτικός. ["Phot. 288." Wakef. Mss.]

Στεγνωτικός, Astringendi s. Constringendi vim habens, Diosc. 1, 161. de cotoneis, Στεγνωτικὸν γὰρ καὶ στυπτικὸν γίνεται, Constringendi vim accipit. Vide in Στέγνωσις, alium locum cum interpretatione Plinii. Idem, de Persicis, στεγνωτικά κοιλίας. Στεγνωτικά φάρμακα, inquit Gorr., Stipantia, Obstruentia, s. Contrahentia s. Occludentia medicamenta. Dicuntur proprie Quæ oscula vasorum claudunt, et sensibiles vacuationes supprimunt. Corpus enim,

quod στέγει, h. e. claudit ac continet in se, nec quidquam, quod sensu queat percipi, e sese emittit, Græci στεγνόν appellunt. Est autem eorum substantia crassarum partium, frigida et astringens, et expers acrimoniæ. Talis enim substantia aptissima est contrahere et occludere aperta præter naturam vasorum oscula, ut cui omnia insunt, quæcunque requirunt ea quæ contrahi debent: siquidem consistentiæ crassitudinæ foris incumbit, nec parvos meatus penetrare potest, tum frigiditate sua intro premit, vicinaque corpora cogit et contrahit: et quia desiccatur, humorem depascitur, partemque roborat. Quorum omnium concursu efficitur, ut osculum claudatur, a partibus astringentis substantiæ tanquam foris a manibus contractum. Sunt autem τὰ στεγνωτικά opposita τοῖς ἀναστομωτικοῖς. Sed differunt ἀπὸ τῶν πυκνωτικῶν, h. e. a condensantibus, quod illa, vasorum oscula, hæc, cutis poros s. meatus, occludant. Neque enim, ut πυκνωτικά, terrenam habent substantiam, sed aqueam, magisque imbecillam. Ceterum τὰ στεγνωτικά aliis nominibus, ut ait Gal., συνάγοντα, κλείοντα, et σφίγγοντα possunt appellari. Talia quidem sunt, quæ proprie στεγνωτικά appellantur. Verum notandum est, ut docet Gal., nomini generis appellari. Στέγνωσις enim signif. generaliter omnem obstructionem tam osculorum vasorum, quam meatuum corporis. Sed meatuum quidem obstructionem Græci πύκνωσιν vocant: non habentes autem nomen, quo eam, quæ in vasorum osculis fit, designarent, generis nomen ei commodarunt, ut et in multis aliis rerum differentiis factum est: ἐμφραξιν tamen videtur eam nominare l. Methodi, et similiter Paul. Ægin. 1, 21. scribens, στέγνωσιν dupliciter fieri, ἢ διὰ τὴν ἐμφραξιν, ἢ διὰ πύκνωσιν τῶν πόρων.

Ἀσπεργνός, ET Ἀποστεργνός, i. q. simplex στέγνω, Astringo. Legitur posterius ἀποστεργνός ap. Athen. [207. "Ad Herod. 148." Schæf. Mss. Hippocr. 404. * "Καταστεργνός, Constringo, in nave Hieronis ap. eund. Athen. 207. horti erant constructi διὰ κεραμίδων μολυβδίνων καταστεργνωμένων, Ope tegularum plumbearum arcute constrictarum." Schw. Mss. Geop. 13, 14, 7. * Συστεργνός, Schneid. ad Veget. 1, 18. T. 6. p. 31.]

Στεγάω, i. q. simplex στέγω, indeque derivatum sicut Σκεπάω e σκέπω, ET Στενάω e στένω, i. e. Tego, Operio, Occulo. Unde ἐστεγασμένος, Tectus, ap. Xen. (Æc. 19, 13.) et Theophr. (C. Pl. 1, 12, 3.) teste Bud. Affertur et στεγάζειν ὑπνον pro Capere somnum, [Soph. El. 781.] Exp. etiam Sustineo, Fulcio: sicut στέγω quoque pro Sustineo accipi supra docui. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 636. Jacobs. Specim. 30. Markl. Iph. p. 60." Schæf. Mss. * Στεγαστέον, Xen. Ἰππ. 12, 7. * Στέγασις, Gl. Tignatio. * Στεγάσιμος, Hesych. v. Ἐρέσιμον." Boiss. Mss. "Ad Timæi Lex. 188." Schæf. Mss.] Στέγασμα, τὸ, Tegmen, Tegumentum s. Integumentum, Xen. Ἰππ. (12, 2.) Φαμέν χρῆναι καὶ τοῦτ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ θώρακος ὁμοιον τῷ ἀνθέντι στέγασμα πεποιῆσθαι, Plato Tim. Στ. ὀστέινον, Osseum tegumentum, Herod. Στ. ὀροφῆς, Integumentum contignationis s. Tectum. Rursum Plato στέγασμα et σκέπασμα distinguere videtur, in Politico, [21. 22. p. 294. Bekk.] Τῶν δὲ ἀλεξητηρίων τὰ μὲν, στεγάσματα, τὰ δὲ, σκεπάσματα τῶν δὲ σκεπασμάτων, ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δ' ἕτερα. ["Wakef. S. Cr. 3, 143. Schneid. Anab. 45." Schæf. Mss. Schneid. ad Xen. K. A. 1, 5, 10.]

[* Στεγαστής τέκτων, Gl. Tector tignarius. * Στεγαστήρ, Hes. v. Σωλῆνες. * Στεγαστήριος, Στεγαστήριον, contracte] Στέγαστρον, τὸ, Id quo tegere et opereire aliquid possumus, Tegmen, Tegumentum, Integumentum: ut σκέπαστρον. Sic dici possunt Omnia quibus ad corpus tegendum utimur, sicut Στεγαστρίς διφθέρα (Herod. 1, 194.) dicitur ὁ σκύτινος χιτῶν, Coriacea tunica, qua sc. utimur ad corpus protegendum a pluviis: ["στεγαστρίδες διφθέραι ap. Herod. 1, 194. sunt Pelles quibus naviculæ Ægyptiorum extrinsecus tectæ obtentæque erant." Schw. Mss.] Et sic accipi posset ap. Plut. Crasso (3.) Στέ-

γαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδόν, καὶ τοῦτο ἐπανελεῖν ἀπὸ τοῦ. Alii Pileum ibi interpr. Nam et ipse tegit caput et pluvias arcet. Apud Latinos Segestria ead. prope signif. dicuntur, qua ap. Græcos στέγαστρα, atque adeo sunt qui Latinum Segestria a Græcis desumptum arbitrentur. Festus, Δέρεις (ita enim ap. eum legitur, non δέρρεις) Græci appellant Pelles nauticas, quas nos vocamus Segestria. Varro de L. L. 1. 4. Lectica, quod legebant, unde eam facerent, stramenta atque herbas: ut etiam nunc fit in castris. Lectos, ne essent in terra, sublimes in his ponebant. Nisi ab eo, quod Græci antiqui dicebant λέκτρον, lectum potius (sub. denominatum putes.) Quam lecticam quod involvebant, quod fere stramenta erant e segele, Segestriam appellant, ut etiam nunc in castris. Nisi a Græcis; nam στέγαστρον. Utitur et Plinius eo vocab. itidem pro στέγαστρον, ut videbis in Ἐμπορητικός. Rursum Varro de L. L. 1. 4., Quibus operiebantur, operimenta et pallia, opercula dixerunt. [Blomf. Gloss. ad Æsch. Choeph. 971. Athen. 449. Casaub. ad Sueton. Aug. 83.] Στεγαστὸς, Tectus, Opertus: i. q. στεγανὸς et στεγνός. Ἀστέγαστος, ὁ, ἢ, Non tectus s. opertus, ὁ μὴ ἐστεγασμένος: in Argumento cujusdam Orationis, Ἐπειδὴ ἀστέγαστον ἦν τὸ πλοῖον, εὐρόντες ἕτερον ἐστεγασμένον, μετέβησαν. Et διὰ τὸ ἀστέγαστον, Quod non sint sub tecto, sed sub dio. [Thuc. 7, 87.]

Ἀποστεγάω, Detego: contr. τῷ στεγάω. Strabo 4. (p. 304.) Ἐθὸς δ' εἶναι κατ' ἐναντιὸν ἀπαξ τὸ ἱερὸν ἀποστεγάειν, καὶ στεγάειν πάλιν αὐθημερὸν προ δύσεως: [5. p. 542.] Sic Marc. 2, (4.) Ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν. Alias i. significat q. simplex στεγάω, i. e. Tego, Operio. [Theophr. C. Pl. 5, 6, 5. 13, 7. Fr. 3, 23. Strabo 8. p. 512.] Ἀποστεγασμα, τὸ, Tegmen, Operculum: ab ea verbi στεγάω signif. quam posteriore loco annotavimus. Citatur e Theophr. C. Pl. 5, 18. Ἐχει προβολὴν καὶ οἶον ἀποστέγασμα τοῦ ψυχὸς τὴν ἀλμυρίδα. Ubi ἀποστέγασμα τοῦ ψυχὸς exp. Progentem et frigus arcantem. Fortasse melius, Progentem a frigore. Bud. interpr. Tegumentum, Integumentum, Protectio. [* "Διαστεγάω, Anna C. 381." Elberling. Mss. * "Ἐπιστεγάω, Superne tego, Ctesias ap. Athen. 529. Ἐπεστέγασε τὸ οἶκμα δοκοῖς παχείαις." Schw. Mss. "Heyn. Hom. 4, 23. 6, 284." Schæf. Mss.] Καταστεγάω, Intego, Obtego, Cooperio, [Herod. 4, 71.] Καταστέγασμα, τὸ, Operimentum, Operculum, Tegmen, Tegumentum. Pro Tectum citatur ex Herod. [2, 155. Τὸ κ. τῆς ὀροφῆς. * Προστεγάω, unde * Προστέγασμα, Mathem. Vett. 21.] Συστεγάω, Contego, Cooperio, [Xen. K. Π. 6, 2, 7. * Ὑποστεγάω, unde * "Ὑποστέγασμα, J. Poll." Schn. Lex.]

[* "Στεγός, si lectio vera, Schol. Pind. Π. 4, 426." Wakef. Mss. * "Ἀποστεγός, Just. M. 409." Kall. Mss.]

[* "Στεγὺς, Diod. S. 13. p. 375, 36." Ind. Scap. Oxon.]

[* "Στέγατα, Patinæ, Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

ΣΤΕΙΒΩ, Calco: ea signif. qua viam aut quæ in via strata sunt, calcare dicuntur qui iter faciunt, quod et Lat. Terere dicunt. Il. Υ. (499.) Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νέκυας τε καὶ ἀσπίδας, Calcabant pedibus suis defunctos et clypeos in via stratos. Item et στείβειν ὁδὸν dicitur is, qui graditur et viam pedibus calcatur: unde αἱ στείβομεναι ὁδοί, Viæ tritæ, Quæ frequenter calcantur a viatoribus. Xen. K. A. 1, (9, 8.) Ἦν δὲ ἰδεῖν παρὰ τὰς στείβομένας ὁδοὺς καὶ ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν στερομένων ἀνθρώπων, Propter vias tritas. Nicander dicit etiam νομόν στείβειν, pro Calcare et perambulare pascua loca, Θ. 609. Ἐνθα δὴ δασπλητε νομόν στείβουσι δράκοντες, i. e. τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι, inquit Schol. Ubi etiam ΝΟΤΑ Νομός. Hes. quoque στείβει exp. πατεῖ, (itidemque στείβομένη, πατομένη,) item ὁδεύει: et στείβοντες, περιπατοῦντες. Signif. etiam Fullonum more calco, Od. Ζ. 93. de lotricibus, Στείβον δ' ἐν

βόθροισι, sc. τὰ εἴματα. ["Valck. Callim. 298. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. Soph. 3, 501. Wakef. Ion. 507. Musgr. 495. Simmias 6. Abresch. Æsch. 2, 8." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 456. Eur. Hipp. 218. Theocr. 17, 122.] Στειπτός, Calceatus, Soph. Phil. (33.) p. 379. Στειπτή γε φυλλὰς, ὡς ἐναντιζοντί τω, ubi Schol. exp. χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἡπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένον ἐπ' αὐτῇ τινος: estque ibi στειπτή φυλλὰς i. q. στιβάς. ["Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss.] "Ἀστειπτος, Qui non ἐστειπται vel στείβεται, Nullis calcatus pedibus: ideoque vel Non frequentatus, vel Inuius, Inaccessus. Soph. Philoct. init. Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιόρου χθονὸς Λήμνον, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη. Ubi Schol. exp. ἀπάτητος, ἀδιόδεντος." ["Ἀστειβῆς, Bekk. Anecd. 455." Kall. Mss. * Εὐστειβῆς, Hes., Phav. 331. * Πολύστειβος, Callim. H. in Jov. 26. var. lect." Boiss. Mss.]

Στειβὺς, ἑως, ὁ, Qui via pedibus calcat s. terit, i. e. Viator, ὁδευτής, Hes.

[* Στειβένω, i. q. ἱχνεύω, Investigo, Indago, de canibus, Diod. S. 199. "ad 1, 258. 331. (* Στειβεία, unde) * Στειβία, ad 1, 258. (4, 31.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀναστίβω, Anal. 3, 287. * Ἀποστίβω, Soph. ap. Phav. 111. * Διαστίβω, Nonn. D. 36. p. 902.] Ἐπιστίβω, Calco; Hes. enim ἐπιστείβοντες exp. πατοῦντες. [Soph. Œd. C. 63. "Wakef. Ion. 1188. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * Παρεπιστίβω, Apollin. Metaphr. 169.]

Στίβω, i. q. στείβω: ut et ap. Hes. Στίβοντες, πατοῦντες: qui eod. modo στείβοντες exp. Legitur et ap. Eur. (Hipp. 217.) στίβουσι κύνες, Canes calcant viam, Figunt vestigia, Gradiuntur: [Edd. habent στείβουσι, metro etiam postulante.]

Στιπτός, Calceatus, Tritus: στιπτῆς ἑδρας, Hes. exp. ὁδευομένης ὁδοῦ. Eidem στιπτός est πυκνός, στερεός, πεπιλημένος: a στίβειν significante πατεῖν: nam quæ calcantur, eadem et coeunt et condensantur. ["Ad Timæi Lex. 156. 239. Brunck. Phil. 33. Aristoph. 3, 66. (A. 180.) Kuster. 119." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 3, 37. ἀνθρακας. * Ἀστιπτος, Synes. 342. "Wakef. Phil. 2. Brunck. 33. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.] Εὐστίπτος, Bene calcatus, Apoll. Rh. 2, (30.) εὐστίπτον φάρος, Schol. * εὐπίλητον. Potestque duobus modis intelligi, vel Bene calcatum a textore, cum licium stamini adderet, ideoque densum et bene textum, s. πολυσπαθές: vel Bene calcatum a fullone, ideoque bene politum et mundum. "Πολύστιπτος, Multum calcatus, * πολυπόρευτος, Hes. IDEM Πολύστιβος, cujus Nicandri Schol. meminit, aunosans in hoc hemistichio Θ. "798. πολυπόρευτο θαλάσσης, pro isto πολυπόρευτο. s. scribi etiam πολυπόλοισβω a nonnullis, h. e. * πολυπόφον: ab aliis πολυστίβω, h. e. πολυπόρου, "Multum calcata s. permeata."

[* Ἀποστίβης, Brunck. Soph. 3, 501. Lobeck. Aj. p. 313. Toup. Emendd. 2, 393." Schæf. Mss.] Ἀστίβης, Non calcatus, tritus, Quem nulla viatorum vestigia calcantur s. triverunt, Qui non calcatur s. teritur pedibus, Quem nulla viatorum vestigia calcare et terere solent, Soph. Œd. C. (126.) p. 275. προσέβα γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ἀστίβης ἄλσος ἐς Τάνδ' ἀμαίμακ' ἐταν κορᾶν, ubi Schol. exp. ἄβατον, ἀπροσπέλαστον, Ad quod non patet accessus, ut et ea sunt, quæ ἄδυντα nominantur. Idem Soph. Aj. (657.) p. 39. Μολὼν δὲ χώρον ἐνθ' ἂν ἀστίβῃ κίχῳ, Adibo si quem reperiam locum qui nullis viatorum vestigiis feritur calcaturque. Ubi Suidas ἀστίβῃ exp. οὐ οὐδεὶς ἐπιβήσεται, ἀδιόδεντον, ἄβατον ποσὶ. ["Ad Diod. S. 1, 474. Wakef. Alc. 444. Jacobs. Anth. 9, 345. Præf. ad Bion. et Mosch. p. iv. Valck. Anim. ad Ammon. 3. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.] Εὐστίβης, opp. præcedenti, et significans Bene tritus calcatusque pedibus gradientium: ὁδός, Via bene trita et calcata a viatoribus; χώρος, Locus viatorum pedibus bene tritus. Suidas affert ex Epigr. Εὐστίβης αἰθνίαις ἰχθυόλοισι λέπας, et exp. καλὴν βάσιν ἔχον. ["Epigr. adesp. 128. Toup. Opusc. 2, 60. * Μονοστίβης, Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss. Æsch. Ch. 766. * Ὀμοστίβης, proprie, Qui iisdem

incedit vestigiis: metaph. Consentiens, Concors, Cyrill. Alex. 11, 12. in Jo. 18, 19. p. 1024. Ἐποτ' ἀστίβῃς διδάχῃς αὐτοῦ, πότερόν ποτε τοῖς διὰ θύλας ἀπὸ δός ἐστὶ νόμοις, ἡγοῦν τοῖς πάλαι τεθεσπισμένους ὁμοστίβῃς καὶ σύνδρομος, Interrogat de doctrina ejus, num a lege per Moysen data dissentiat, an vero eam iis, quæ olim divinitus præcepta sunt, consentiat et concurrat. Corrigendus hinc Hes., ap. quem, * Ὀμοστίβωι, συμπράττοντες. Restituendum ὁμοστίβῃ, Una laborantes, Rei gerendæ socii, Consentiens. Quemadmodum enim dicitur ἀστίβῃς, εὐστίβῃς, ποσὶ στίβῃς, ita etiam ὁμοστίβῃς." Suicer. Thes. Eccl.] Περιστίβῃς, Tritus, Crebro tritus: ut περὶ ibi significet περισσότητα. Apud Nicandr. Θ. 376. Πρωμάδων φορέουσα περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος, annotat Schol. quodam pro illo περιστιγὲς scribere περιστίβῃς, hoc autem significare πεπατημένον, πεπιλημένον. Sed altera scriptura convenientior est.

Στίβος, Via, Callis, Trames, Semita, pedibus sc. viatorum trita; Hesychio στίβος, ὁδός: Vestigium ejus qui calcavit et trivit terram pedibus, Signum pedis qui calcavit solum intereundum. Apud Suid. Αὐτὸν προπέμψας, τὸν ἐκείνου στίβον ἦει, Vestigia ejus sequebatur, Ibat viam ab eo calcatam, ibid. ex Herod. (4, 140.) Οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρῶτον ἐσπέρων γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ἡσπέραν Viam quam aute triverant, s. Prioris sui itineris vestigia. Ibid. e Polyb. (2, 25, 5.) Κατὰ τὸν αὐτὸν στίβον, Pro vestigiis ὑπὸ τοῦ στείβοντος impressis Xen. quoque accipit, (K. A. 1, 6, 1.) Ἐντευθεν προΐόντων ἐφαίνοντο ἵχνη ἵππων, καὶ κόπρος: εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ἐκ δισχιλίων ἵππων: E vestigiis quæ terræ impresserant equi, conjiciebatur esse equos circiter bis mille. Soph. Phil. (29.) p. 379. dicit etiam, στίβον γ' οὐδεὶς ἴσκει, Nulla vestigia cernuntur, quæ aliquis terræ calcata impresserit. Hes. exp. etiam ἡ τοῦ ἵχνου ὀψή, Investigatio. ["Ad Timæi Lex. 156. Toup. Opusc. 2, 197. Jacobs. Exerc. 1, 192. Herod. 334. Wakef. Ion. 756. Crinagor. 32. Schneid. Anab. 48." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 199. Pr. 700. Ag. 401. 422.] * Ἀστίβος, Inuius, Non tritus, i. q. ἀστίβῃς. Unde ap. Hes. ἀστίβους, ἀπατήρους. ["Antip. Sid. 78." Schæf. Mss. Πολύστιβος, vide Πολύστιπτος. * Πολυστίβῃ, Opp. K. 4, 433. ἀτραπιτοῖο, i. q. ἀτραπιτοῖς πολυστίβος.]

Στίβῳ, i. q. στίβω s. στείβω, unde et derivatum est, i. e. Calco, Peragro, Pervado, calcando sc. terram, Soph. Aj. (874.) p. 52. Πᾶν ἐστίβηται πλεονόν ἐσπερον νεών, i. e. ὅλον τὸ ἐσπέρειον μέρος τῶν νεών διώδεται. [* Στίβητος, unde] Ἀστίβητος, ὁ, ἡ, Qui calcatus et peragratus non est, Quem calcare et pervadere non licet: qua signif. ἀστίβῃς quoque dicitur, ut supra docui. Sic Hesychio ἀστίβητος οἶκος ἀπὸ τὰ ἄδυντα. Et Suid. ex Epigr. ἀστίβητος στίβος, pro ἀδιόδεντος. ["Inuius, Lycophr. 121." Kall. Mss. "Eust. II. 1043, 31. Schol. Od. K. 275. Suid. v. Ἀστίβῃς." Wakef. Mss.]

Στίβένω, i. q. στίβῳ. Item Investigo, Indago, sequendo vestigia. Plut. (7, 568.) Ἰσχυροσκοποῦντι καὶ στίβένοντι τὸ μέλλον, Investiganti et indaganti res futuras: ubi metaphora est. Idem in propria signifi. accepit (10, 28.) Ὁ δὲ λέων αἰεὶ βαδίζει συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενοι τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλίψωσιν εὐπορίαν τοῖς στίβένουσιν: atque adeo non facile videri ait λεοντείον ὄνυχος σημεῖον, essequi ejus ἵχνη τυφλά. Bud. στίβένω interpr. Vestigiis imprimo, ap. eund. Plut. (9, 633.) in Causis naturalibus, ubi quaerit Διὰ τί τὸ δρόσιμον γενόμενον διὰ τοῦ ψύχου δυστίβεντον; respondet, Ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἔχειν ἵχνη τὸν στίβένόμενον τόπον, ἀλλὰ κινεῖν τὴν ὁσφρησιν. Itaque στίβένόμενον τόπον intelligit Eum cui vestigia imprimuntur. Malim tamen ut et in præcedentibus, interpretari Qui vestigiis indagatur: ET SIC Δυστίβεντος accipietur et ipsum pro Eo qui vestigiis difficile indagatur, Investigatu difficilis. Hes. quoque στίβείν exp. non solum πατεῖν, πορεύεσθαι, sed etiam ἱχνεύειν. ["Ad Diod. S. 1, 258. 331." Schæf. Mss. "Nic. Damasc. 449." Wakef. Mss.]

Στίβεις, Hes. ὁδευτής: quo sensu et στείβεις supra.

Posset accipi etiam pro *ἰχνευτής*, i. e. Investigator, sicut ET *Στιβευτής*, quod ejusd. est originis. [Gl. Vestigator. "Jacobs. Anim. 267. ad Diod. S. 1, 258. 331." Schæf. Mss.] || Exp. Idem *στιβεύς* etiam Fullo: qua signif. ap. Schol. Nicandri LEGITUR *Στιβύς*: cum enim eo in l. quem in *Περιστιβής* citavi, annotasset, quosdam *περιστιβέες* legere pro *περιστιγέες*, exposuissetque *πεπιλημένον*, *πεπατημένον*, subjungit, ἀπὸ τοῦτου καὶ *στιβύς* ὁ κναφεὺς καλεῖται: quoniam *στείβει* et calcatur vestimenta quæ purgat. ["*Στιβεύς*, Opp. K. 1, 462. Stob. 403. Schol. Apoll. Rh. 2, 30." Wakef. Mss.] "*Στιδεύς*, Viator, ὁδευτής, Hes. Sed reponendum est *στιβεύς*: sicut et *στείβεύς* alibi habet."

Στιβάζω quoque ET *Στιβίζω* in VV. LL. exp. *πατέω*, Calco, Pedibus tero. Attamen verbo *στιβίζω* in Lex. meo vet. alia tribuitur signif., ubi citato hoc exemplo, *Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβίζουσι*, exp. *δραπετεύουσι*, *διαφεύγουσι*, Fugiant et declinant. Qui locus ap. Etym. quoque legitur, sed pro *στιβίζουσι* scriptum *στιβάζουσι*. [Archytas Stobæi Phys. 854. cf. 848. Ἐστίβακα, Hesychio *πεπάτηκα*, Etym. M. v. Ὑπόγραμμα. "Schol. Theocr. 7, 67." Wakef. Mss.] "*Προστιβάζεται*, Hesychio *προπορεύεται*, Præit vel "Procedit."

Στιβία, ἡ, i. q. *στιβός*, i. e. Via, quæ sc. viatorum pedibus calcata et trita est. Legitur enim ap. Suid. *Στιβία καὶ στιβός*, ἡ ὁδός. ["Opp. K. 1, 37. 451." Wakef. Mss.] AT *Στιβέλα* significaret potius Ingressus, quo sc. terra calcatur et teritur pedibus: vel etiam Investigatio: a verbo *στιβεύω*. ["Ad Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss.]

* "*Στιβώ*, Const. Apost. 224. * *Στιβώσις*, 350." Wakef. Mss.]

¶ Porro superiori VERBO *Στείβω* dicitur inesse etiam quædam signif. τοῦ πυκνοῦν s. *πυκνοποιεῖν*, Condensandi et Constipandi: indeque derivari quæ sequuntur, *Στίβη*, *Στιβαρός*, *Στιβεύς*.

Στίβη igitur ab Eust. exp. *ἑωθινή πάχυν*, derivaturque a *στείβω* significante *καταπατῶ* et * *πυκνοποιῶ*: UNDE ET *Στίβος*, ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός: quemadmodum et ἡ δρόσος *παχυνουμένη* *πυκνοῦται*. Atque sic *στίβη* derivaretur a *στείβω* ut *πάχυν* a *πήγνυμι*, essetque synonymum τῷ *πάχυν*, (Ros concretus frigore s. glaciatus,) s. τῷ *πηγυλῖς*, et τῷ *πηγάς*. Utitur autem hoc vocab. Hom. Od. E. 467. *Μὴ μ' ἔμυδ' ὅτι στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερα* Ἐξ ὀλιγηπελῆς *δαμάση κεκαφῆστα θυμόν*: ubi Schol. exp. *πάχυν* et *ἑωθινὸν ψύχος*, Pruina et matutinum frigus. Et P. (25.) *μὴ με δαμάσση Στίβη ὑπὸ νύκτι*, Pruina matutina: q. l. Suidas citans, et ipse exp. *πηγυλῖς ἡ πάχυν*. Hes. autem *στίβη* exp. non solum *ψύχος*, *πάχυν*, sed etiam *ἀράχυν*, addens esse et *χρῶμα μεταλλικὸν μέλαν*. [Polyb. 11, 3, 1. ubi est i. q. *στιβάς*, si fides omnibus Mss. "Toup. Opusc. 1, 440. Jacobs. Anth. 7, 263." Schæf. Mss.] UNDE *Στιβήεις*, Pruinosus. Suid. tamen substantive accipit hoc *στιβήεις*, exponens sc. ἡ ὑπὸ τὴν ἑω γενομένη *ψυχρότης* τοῦ ἀέρος. ["Toup. Opusc. 1, 440." Schæf. Mss.] Derivatū inde et VERB. *Στιβίζω*, quod Hes. exp. *ρίγουν*, Rigere, Frigere, ut quos ἡ *ἡολίη στίβη* *δαμάζει*.

Στιβαρός ab eadem origine derivat Eust., exponitque *πυκνός*, et e consequenti *στερρός*. Idem Eust. 1395. enarrans hæc Od. A. 99. *Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ*, *Βριθὺν μέγα*, *στιβαρόν*, annotat, *στιβαρόν*, derivatum ab aor. 2. *ἐστίβην*, significare *πυκνὸν καὶ στερεόν*, translatumque esse ἀπὸ τῆς καταπεπατημένης γῆς καὶ διὰ τοῦτο *πεπυκνωμένης*: solet enim terra calcata densari et durari. Sic accipiendum et Od. Θ. 187. *λάβε δίσκον Μειζονα καὶ πάχετον*, *στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ* Ἡ οἶφ Φαίηκες *ἐδίσκεον ἀλλήλοισι*, Multo crassiore ideoque graviore quam quo Phæaces ludebant inter se. Proprie ergo *στιβαρός* signif. Densus, Spissus, Crassus; deinde Gravis; item et Firmus, Robustus, Validus: quæ enim densa sunt ac crassa, ea et ponderosiora sunt et firmiora quam quæ λεπτὰ sunt ac subtilia s. tenuia. Cujus posterioris signif. hæc sint exempla. Il. Ψ. (843.) *ἔρριψε Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς*, Od. E. (454.) *ὁ δ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν*, *Χειρὰς τε στιβαράς*: Σ. 68. *στιβαροὶ τε βραχίονες*: Il. Σ. (415.) *Αἰχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνηέντα*. Utitur

hoc vocab. Joseph. quoque, ap. quem *στιβαρόν* Suidas exp. *ἰσχυρόν*, afferens h. l. *Ὁ δ' ἐλάσας τὸν ἵππον ἀρπάζει τινὰ νεανίαν στιβαρόν τὸ σῶμα*. ["Jacobs. Anth. 7, 328." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 24. LXX. Ezech. 3, 6. "*Στιβαρά*, in oratione dicuntur Quæ habent aliquid roboris et austeritatis in literarum compositione et numero. Junguntur τὰ ἰσχυρὰ, ἀξιοματικά, πολὺν τὸ αὐστηρόν ἔχοντα. Contrarium est τὸ γλαφυρόν καὶ θεατρικὸν κάλλος. Dionys. de Compos. 22. p. 154. Hes. *στιβαρόν* *βαρὺν*, *εὐτόνον*, *ἰσχυρόν*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] *Στιβαρῶς*, Dense, Spisse, Crasse, Firmiter, Robuste, Il. M. (454.) *Αἱ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι*. Ubi Eust. annotat, ista duo adverbia *πύκα* et *στιβαρῶς* vel idem significare, vel τῷ *πύκα* inesse signif. *πυκνότητος* i. e. *συνέσεως*, τῷ *στιβαρῶς* autem signif. *πυκνώσεως* *στερρῶς*: et sic *πύλαι πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι* essent, Portæ affabre et firmiter simul ac spisse coagmentatæ. ["M. Anton. 2, 5. *Φρόντιζε στ.*, Strenue, Constanter cura." Schw. Mss. * "*Στιβαρότης*, Gravitas, Titulus Præfecti, Euseb. Hist. Eccl. 360. (9, 9. p. 453)." Kall. Mss.]

"*Στιβρός*, Stolidus, VV. LL." [Lege Solidus. Xen. K. 4, 1. *σκέλη στιβρά* Edd. Vett., *στιφρά* recentiores et J. Poll. 5, 58.]

Apud Hes. LEGITUR ET *Στιφρός*, itidem expositū *πυκνός*, necnon *εὐθαλής*: quo sensu in VV. LL. affertur ETIAM *Στειφρός*, pro Firmus, Validus. Exp. vero illud *στιφρός* non solum Densus, Firmus, sed etiam Torosus, Rigidus, afferturque ex Aristot. (H. A. 2, 12.) *Στιφρὰν σάρκα ἔχουσι*, Sunt carne constanti atque rigidiuscula, Gaza interpr. ["*Στιφραὶ ἐλαῖαι* ap. Athen. 133. sunt Olivæ firmam carnem habentes, quibus opponuntur *δρυπετεῖς*." Schw. Mss.] Apud Hippocr. exp. *ξηρός*, *προσταλμένος*, Aridus, Durus, Contractus. [Lex. Xen. "Mœr. 342. et n., ad Timæi Lex. 237. Jacobs. Anth. 7, 74. 9, 417. Aristoph. Fr. 228. * *Στιφρότης*, Mœr. l. c." Schæf. Mss. Timocles ap. Athen. 570. *σαρκός*. * *Στιφρώ*, 323. Aristot. H. A. 1, 840. Suspecta est autem hæc forma. Unice vera est * *Στιφρώ*, "ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl. 178. * "*Στριός*, ad Timæi Lex. 238. * *Στριφνός*, (Gl. Acerbus, Strigosus,) 237. Mœr. l. c. Jacobs. Anth. 9, 417. Schneid. ad Xen. Hier. 231. * *Στιφνός*, ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss. * "*Στρίφνος*, Caro nervosa, speciatim boum, Job. 20, 18. "Ὅσπερ στρίφνος ἀμάσητος, * ἀκατάποτος, Tanquam nervosa caro, quæ nec mandī nec deglutiri potest. Orig. ad h. l. *Στρίφνος δ' ἐστὶ τὸ νευρώδες κρέας τῶν βοῶν*, *ἐπὶ δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη, ἐκτραχύναι δυναμένη τὴν γλῶσσαν τοῦ διαμασσωμένου, ἄβρωτος, ἀκατάποτος διὰ τοῦτο, ἐπεὶ δὲ ἀμάσητος*. Verba Origenis e parte sua fecit Suid. h. v." Schleusn. Lex. V. T.]

Στιβάς quoque a *στείβω* derivat Eust., uti dixi, atque proprie esse *εὐτελῆ καὶ καταπεπατημένην στρωμνήν*, s. τὴν πεπιλημένην καὶ οὖν καταπεπατημένην *στρωμνήν*. Quam expositionem sequendo, *στιβάς* i. prope esset q. Lat. Culcitra, quam Varro a Calcando dictam tradit, quod in ea sagum aut tomentum, aliudve quid, calcabant. Sed plerumque *στιβάδες* erant Stramenta e frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, qualis erat castrensis segestria, de qua supra in *Στέγαστρον*. Simile quid Lat. Torus est: siquidem Non. Marcellus e Varrone tradit, Torum appellatum fuisse stratum ex herba torta: et Toral, illud ipsum quod injiceretur. Aristoph. Πλ. (541.) *ἀντὶ δὲ κλίνης (ἔχειν) Στιβάδα σχολίων*, Torum junceum, s. Stramentum ex junco. Plut. in Institutis Laconicis, de juvenibus Spartanis, *Ἐκάθειδον οἱ νέοι ὁμοῦ ἐπὶ στιβάδων*, *ἃς αὐτοὶ συνεφόρουσαν τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτα πεφυκότος καλάρμου*. Quæ iisd. verbis refert in Lycurgo (16.) Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) *Στιβάδας ποιούμενους*, Toros et stramenta sibi parantes, in quibus sc. cubarent. Aristot. itidem *στιβάδας ποιεῖται καὶ τίκρει ἐν ταῖς στιβάσι*: pro quo Plin. Nidificat ex alga, atque in nido parit: de pisce quodam, qui Phycis nominatur. Alii sic interpr. illum locum, Nidum sibi constituit, atque in herbis tomentitiis, quibusque infareuntur culcitrae, (ut stœbe, alga,) parit. Item, *Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξόμεθα*, Ne toros et stramenta alta

struamus, e Greg. Naz. Et, 'Εν στιβάσι κατακείμενοι ἔδειπνον, Athen. 11. Et, 'Εκ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο, Xen. 'Ελλ. 7, (1, 5.) ut Plut. Camillo, 'Αναθορῶν ἐκ τῆς στιβάδος. E frondibus et junco confieri docui: ut ap. Athen. 4. Σκηνὰς ποιοῦνται, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης ἐπὶ δὲ τούτων δαπίδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσι. Et paulo post, Τοῖς δ' ἀπόροις ἐπιτάττει κάλαμον ἢ στιβάδα ἢ φύλλα δάφνης φέρειν, ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπαικλα κάπτειν. Erant igitur στιβάδες Tori (s. Lectisternia aut Stramenta) ex herbis aut foliis, arundinibus, aut frondibus: in quibus humi stratis vel discumbebant cœnaturi, aut cubabant dormituri: ut Hes. quoque dicit fuisse χαμαϊκοίτην s. στρώσιν ἀπὸ ράβδων καὶ χλωρῶν χόρτων καὶ φύλλων. Soph. pro στιβάς dicit στεῖπητή φυλλάς. || Sed et ipsæ frondes quæ deputari solent ad στιβάδας conficiendas, ipsarum στιβάδων nomine vocantur: ut Marc. 11, (8.) Στιβάδας [Στοιβάδας] ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, Frondes cædebant ex arboribus: quas sc. in via sternerent calcandas. Matth. dicit, (21, 8.) "Ἐκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννουν ἐν τῇ ὁδῷ. Jo. 12, (13.) pro illo στιβάδας et κλάδους dicit τὰ βαῖα τῶν φοινίκων, Ramos palmarum. ["Gesner. Ind. Orph., Valck. ad Il. 22. p. 102. Harles. ad Theocr. 205. Toup. Opusc. 1, 385. 2, 200. Zeun. ad Xen. K. Π. 446. Phryn. Ecl. 156. Musgr. Tῖθ. 508. T. H. ad Plutum p. 221. Villosion. ad Long. 302. ad Diod. S. 2, 128. 226." Schæf. Mss. * Στιβαδοκοίτης, unde] Στιβαδοκοιτέω, In toro s. stramento ex herbis aut frondibus cubo, Humi stratis herbis aut frondibus cubo, In stibadio cubo, Polyb. 2, (17, 10.) "Οἰκουν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, τῆς λοιπῆς κατασκευῆς ἄμοιροι γεγονότες, διὰ τὸ στιβαδοκοιτεῖν. [* Στιβαδοποιός, unde] Στιβαδοποιέω, i. q. στιβάδα ποιοῦμαι, Conficio mihi lectisternium s. stramentum e foliis, gramine aut frondibus virentibus: ut ap. Virg., tunc litore curvo Extruimusque toros, dapibusque epulamur opimis. ["Schol. Soph. Phil. 1108. Schol. Theocr. 4, 25." Wakef. Mss.]

Στιβάδιον, τὸ, Torulus ex herbis s. gramine et frondibus: quem Lat. quoque Stibadium vocant: ut ap. Martial. στιβάδιον ἐξάκλινον, Torulus in quo sex discumbere possunt. Alibi dicit Stibadium quod octo capit. Utitur et Servius, ut Æn. 1. enarrans illud Virgilii, aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda: Antiqui, inquit, stibadia non habebant, sed stratis tribus lectis epulabantur: unde et Triclinium sterni dicitur.

[* Στιβαδεύομαι, Diosc. 3, 29. Theoph. Sim. 3, 7. * Καταστιβαδεύομαι, 7, 14. Abresch. Diluc. Thuc. p. 93.]

Προστιβάς, ἄδος, ἢ, Vestigium impressum ab eo "qui præiit, vel κολαπτῆρι incisum: ut fit in imperviis rupibus. Apud Suid. Κατῶκει ἐν σπηλαίῳ προστιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν. Ubi tamen quidam pro Cubili accipiendum "putarunt." [Apud Diod. S. 17, 85. unde hæc sumsit Suidas, extat τρεῖς στιβάδας.]

Reperitur ET Στοιβάς pro στιβάς, ut Marc. 11, (8.) pro στιβάδας antiqua exemplaria habent στοιβάδας: q. l. in Στιβάς citavi. UNDE Στοιβαδεύεσθαι, quod exp. In toro reponere, Torum sternere.

Στοιβή quoque ejusd. cum superioribus est originis; est enim Herba qua in extruendis stibadiis et toris utebantur: tomentique loco culcitrae ea herba farciebant: ut in Hippiaatria quoque Tiberius testatur estœbes molli lanugine dossuariorum jumentorum sagmata et centunculos tomenti loco infarciri solitos fuisse: Στοιβή, inquit, ἐστὶ φλοιός, (pro quo reponunt quidam φλέως,) ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσθωθεν τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς νωτοφόροις ζώοις. Aristoph. in Amphiarao dicit etiam, Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλεῶν? Undenam accipiam phleon, quo anum obturem? At vero φλέως et στοιβή idem sunt, teste Theophr. H. Pl. 6, 1. Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἕτερον ἔχει φύλλον, ὥσπερ ἡ ὄνωνις καὶ ὁ τρίβολος καὶ ὁ φλέως· ὁ δὲ τινες καλοῦσι στοιβήν. Plin. quoque idem testatur: ut 22, 11. Stœbe, quam aliqui Phleon vocant. Et 21, 15. Aliqua et secundum spinam habent folium, ut tribulus et ὄνονis:

quædam in folio habent et in caule, ut phleas, quod aliqui Stœben appellavere. Ubi a Theophrasti sententia discessit, τὴν στοιβήν annumerans τοῖς φύλλοις, non autem τοῖς παρακανθοφύλλοις, ut Theophr. i. e. iis quæ secundum spinam habent folia; atque adeo ipse Theophr. et alibi negat in folio spinam habere, s. aculeato folio esse hanc herbam, ut c. 5. et 6. Φλέως καὶ ἱππόφωας ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις [Diosc. 4, 12.] Apud Hes. paroxytonos scribitur Στοιβή, diciturque non solum esse εἶδος χόρτου, sed exp. etiam σύνθεσις, Compositio, Constructio. [Aristoph. B. 1179. "Toup. Opusc. 2, 87. ad Lucian. 1, 323. Cattier. Gazoph. 61. Brunck. Aristoph. 1, 206. Kuster. 73. Callim. 1. p. 446. Heyn. Hom. 8, 44. Verbum inane, Casaub. ad Athen. 89." Schæf. Mss. Hipponax ap. Schol. Lycophr. 1165. Τὴν στέρην ὀφέλλοντα πυθμένι στοιβῆς. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

Στοιβάζω, Construo, Compono, συνάγω, ut Suid. exp.: Lucian. (1, 626.) Σὺ δὲ στοιβάζε καὶ συντίθε, Strue, Digere, ut Bud. interpr. addens et h. L. e (Levit. 1, 7.) Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πυρ, Struere ligna in pyram. Item et hunc ex 3 Reg. (18, 33.) Ἐστοίβασε τὰς σχιδάκας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον: super quibus sc. erat victima. Idem Bud. interpr. etiam Στίψω, et e Valla Instipo: afferens e Cant. (2, 5.) Στοιβή με ἐν μῆλοις. [Schleusn. Lex. V. T. "De mente, Synes. 42." Wakef. Mss. * Στοιβασμός, Nicet. Annal. 6, 3. * Στοιβάσις, Strues, LXX. Levit. 24, 6. sed v. Schleusn. Lex. V. T. * Στοιβάσιμος, Gl. Stipabilis.] Στοιβάσις, ἢ, ex Etym. affertur pro Structio: item pro Incessus. [* Στοιβαστής, Gl. Stipator.] [* Ἀναστοιβάζω, Nicet. Ann. 2, 6. * Ὑπαναστοιβάζω, 4, 6.] "Διαστοιβάζω, exp. Instipo, "Constipo," [Herod. 1, 72. * Ἐνστοιβάζω, Gl. Instipo. * Ἐπιστοιβάζω, Stipo super, Ingero dense, Pseudo-Chrys. Sermon. 4. T. 7. p. 234, 37. Τί ἐπιστοιβάζεις ἐπὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ξύλα; Eust. 130, 30." Seager. Mss. "Andr. Cr. 245." Kall. Mss. LXX. Lev. 1, 8. "Planud. Ovid. Met. 15, 462." Boiss. Mss. "Villosion. Anecd. Gr. 1, 18. * Ἐπιστοιβάζω, Eust. II. 682, 45." Wakef. Mss. * "Προστοιβάζω, Athan. 1, 95. (2, 217.)" Kall. Mss. * Συστοιβάζω, Gl. Constipo.]

Στοιβοειδής, Stœben sua mollitie et laxitate referens, Tomentitius, Alex. Aphr. Probl. I. 1. Ἥκτος καὶ σπληνός ἢ στοιβοειδής σάρξ.

"Στίπνον, Olivæ ossiculum; Samsa Columellæ (12, 49.) VV. LL."

"ΣΤΙΦΟΣ, τὸ, Turma, Caterva, Globus militum," [Densus agmen,] "Xen. K. Π. 1, (4, 21.) Οἱ δὲ πολέμιοι ὡς ἑώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, προνήσαν τὸ στίφος. Idem alibi (1, 4, 19.) dixit στίφος τῶν ἱππέων: scribens, Οὐχ ὅρας ὅσον τὸ στίφος τῶν ἱππέων ἔσθηκε συντεταγμένον; Ibidem ταῖν ead. signif. dicit. Ut autem hic στίφος τῶν ἱππέων, sic στίφος τῶν ὀπλιτῶν ap. Thuc. legitur. Affertur et στίφος cum circumflexo, ex Aristoph. (Ipp. 852.) dicente metaphorice, στίφος βυρσοπωλῶν νεανιῶν. Vide Vocab. militaria. ["Toup. Opusc. 1, 440. ad Charit. 579. 603. Contra Dorvill. vide Larcher. ad Charit. 235. Schneid. Anab. 48." Schæf. Mss. Alciph. 3, 10. Aristoph. Eip. 564. Opp. A. 2, 569. Grammat. Hermanni p. 429. * Στιφοστρόφος, Gl. Catervarius.]

"ΣΤΕΙΛΑΕΙΑ, ἢ, vel Στειλεῖον, τὸ, Securis manubrium. Sed στελεῖα magis proprie, Securis foramen in quod immittitur lignum. Od. E. (234.) Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν: et quibusdam interjectis, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ Στειλεῖον περικαλλῆς ἐλαῖνον, εἶ ἑναρπρός. Vide Eust. et Hes., ap. quem est Στειλέη. Affertur et masc. Στειλεός, item Στελεός, in VV. LL. Extat autem ap. Etym. hoc posterius. "At quod in iisdem VV. LL. Στελεός dicitur esse Instrumentum coquinarium, non dubium est quin ab aliquo id profectum sit, cuius memoria στελεός cum ἐλεός confundebat." ["At in vasorum coquinariorum numero diserte στελεός refertur ap. Athen. 169., videturque intelligi Lignum teres, in latitudinem extendendæ et complanandæ massæ farinaceæ

inserviens." Schw. Mss.] "Eadem porro et Στελεὼν A
 "ibi habent neutro genere pro Securis manubrio."
 ["Στελειὰ, Mær. 345. et n. Στελειὼν, Heyn. Hom.
 6, 475. Jacobs. Anth. 7, 61. Tyrwh. Babr. 5. * Στε-
 λεὰ, Aristoph. Fr. 252. Στελεὺς, Στελεὼν, Toup.
 Opusc. 1, 450. 535. 2, 240. Bergler. Alciph. 408.
 Στελεὼν, Jacobs. Anth. 8, 165. Heyn. 1. c. Tyrwh.
 1. c. * Στελεῖ, ad Mær. 345." Schæf. Mss. Apoll.
 Rh. 4, 957. Στελειὰ, Od. Φ. 422. "Nicander Θ.
 387. Etym. M. * Στελειὸς, Manubrium habens,
 Eust. II. 927, 22." Wakef. Mss. Στελεὺς, Phrynichus
 Bekkeri p. 64. Στελεὼν, Æneas c. 18. Τὸ στ. ἐμβάλ-
 λεται. * Στελειὸς, Schæf. Æsop. 146. * Στελαιὸς,
 i. q. στελειὰ, Hippocr. 633. 757. * Εὐστελεὺς s.
 * Εὐστελειος, Hesychio καλὴν λαβὴν ἔχων. * "Στε-
 λεώ, Jacobs. Anth. 7, 61. Toup. Emendd. 2, 332."
 Schæf. Mss. * "Στελειώ, Anal. 1. p. 221." Schn.
 Lex. * Στελίδιον, Babr. Fab. 21.]

ΣΤΕΙΧΩ, ζω, Εο, Vado, II. (I. 86.) Κοῦροι ἄμ'
 ἔσπειρον, Una ibant: B. (833.) Στείχειν εἰς πόλεμον B
 φθισήνορα: quo sensu O. (577.) Νισσόμενον πόλεμόν-
 δε. Et Od. Α. (17.) ὅπῳ ἂν στείχησι πρὸς οὐρανὸν
 ἀστερόεντα, Cum stelligerum cælum petit, i. e. Cum
 oritur; nam cum oritur sol, ascendit, donec meri-
 dianò tempore ad umbilicum cæli pervenerit: quo
 superato, descendit et in occasum vergit. Et Soph.
 (Aj. 73.) στείχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes.
 Et ap. Suid. ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, Mihi huc accedenti
 s. venienti, πορευομένῳ, ut Suid. exp. Itidemque He-
 sychio στείχε ἐστὶ, πορεύου. Sunt qui στείχειν dic-
 cant proprie significare Ordine ire s. incedere, inde-
 que dici στίχας ἀνδρῶν in exercitu. Aor. 2. * Εστιχον,
 II. Π. (258.) ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 * Εστιχον. Nisi id malles derivare a VERBO Στίχω,
 quod in VV. LL. exp. Vado, Incedo, nullo tamen
 allato exemplo. [Æsch. Choeph. 552. Stanl.] Sed
 στίχω dicitur fortassis ut στίβω, pro στείχω et στεί-
 βω. ["Valck. Phæn. p. 392. ad Herod. 6. 236. 696.
 718. Porson. Phæn. 1651. ad Dionys. H. 5, 17.
 Heyn. Hom. 4, 414. Boiss. Philostr. 420. Cum ac-
 cus. loci, Brunck. Soph. 3, 439. * Εστιχον, Jacobs.
 Anth. 12, 267." Schæf. Mss. "Ordine sto, Phot.
 745. De fluviò, Philostr. 95. Cum accus. ad locum
 sine præp., Apoll. Rh. 4, 756. Nonn. Jo. 5, 33."
 Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 40. Soph. Phil.
 1213. Herod. 3, 76.]

* Ἀναστείχω, i. q. ἀναβαίνω, Opp. A. 1, 422. 4,
 65.] Ἀποστείχω, Abeo, Discedo, Od. M. (143.) Ἡ μὲν
 ἔπειρ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεάων, ubi Schol. exp.
 ἀπῆει, cum tamen Gramm. velint esse aor. 2., utpote
 per i solum scriptum, veluti ἦλθε per υ solum. Ve-
 runtamen et in imperativo scribitur ἀπόστιχε per i
 simplex, pro Abi, Abscede, Discede: ut II. A.
 (522.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε. Atque ideo
 quidam derivant a VERBO Ἀποστίχω. Item Rever-
 tor, ap. Soph., teste Bud. ["Ἀποστείχω, Huschk.
 Anal. 289. Ἀποστίχω, Epigr. adesp. 239. Heyn.
 Hom. 4, 138. 7, 95. Pierson. Veris. 148." Schæf.
 Mss. "Ἀποστίχω, quod Schn. ap. Theocr. 27, 54.
 e mente Criticorum quorundam subdubium vocat, D
 sine ulla vitii suspicione extat in Hymn. Hom. in
 Cer. 114., cf. Reisk. ad Theocr. I. I. T. 1. p. 322."
 Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 373. Sed
 ἀπέστιχες, quod legitur in utroque loco, tum Homeri
 tum Theocriti, non magis confirmat verbum ἀπο-
 στίχω, quam ἀπέλπιες v. ἀπολίτω.] Διαστείχω, Per-
 vado, Permeo, Pertranseo, Vado per, Eo per, Eur.
 Andr. (1091.) Ἀγαμέμνωνος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν,
 Vadens per urbem. Nisi nota cum accus. construi:
 Nonnus vero genitivo junxit, dicens διαστείχοντα θα-
 λάσσης, Per mare videntem, Nisi potius disjunctim
 scr. διὰ στείχοντα θαλάσσης. ["Musgr. Heracl. 610.
 Boiss. Philostr. 601. Ruhnck. Ep. Cr. 131. Voss
 Myth. Br. 1, 152. Jacobs. Anth. 1, 39." Schæf. Mss.
 Nonn. D. 34, 2. διέστιχεν ἐς ῥάχιν ἕλης.] Ἐπι-
 στείχω, Adeo, Accedo, Advenio, Od. X. 451. σήμαινε
 δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Xī tamen et ἐπι-
 στέρχων scribitur: quod convenientius est. Ἐπι-
 στείχω exp. etiam Ingredior, Inambulo. ["Abresch.

Æsch. 2, 122. Porson. Phæn. 1651. Heyn. Hom. 4,
 251. Wakef. Eum. 908. Valck. Diatr. 232." Schæf.
 Mss. * Προσπεστείχω, Orph. Arg. 536.] Καταστείχω,
 Descendo, Redeo, Revertor, Nonn. (Jo. 55.) τηλεπό-
 ροιο καταστείχοντι κελεύθου, Longa via redeunti.
 ["Antiphil. 33." Schæf. Mss.] Μεταστείχω, Adeo,
 μεταπέμπομαι, (Arcesso,) ex Eur. [Suppl. 90. Hec.
 509. "Porson. ibid. Valck. Phæn. p. 445." Schæf.
 Mss. Apoll. Rh. 3, 451. Αὐτῶς δ' αὖ Μήδεα μετέ-
 στιχε.] Παραστείχω, Prope accedo, Epigr. παρα-
 στείχοντες ἐμὰν στοναχῆσατε μοῖραν, Soph. cum gen.
 in Œd. T. (808.) ὥς μ' ὄρᾳ Ὀχοῦ παραστείχοντα,
 Accedentem ad currum. Sed videndum ne in illo
 priore I., qui ex Epigr. affertur, παραστείχοντες si-
 gnificet Prætereuntes, quo sensu ap. Nonn. (Jo. 52.)
 παρέστιχε διζυγὸς ἵππων (δρόμος), pro Duo dies præte-
 rierant. ["Valck. Adonias. p. 356. Ilgen. ad Hymn.
 284. ad Charit. 651." Schæf. Mss.] Περιστείχω,
 Circumeo, In orbem obo, Od. Δ. (277.) Τρεῖς δὲ
 περιστείχας κοῖλον λόχον ἀμφαφώσσω, Epigr. περιστεί-
 χοντος τροχοῦ, Rota circumeunte s. se circumagente.
 ["Valck. Callim. 257. Heyn. Hom. 7, 781." Schæf.
 Mss. "Tryphiod. 467." Wakef. Mss. Hes. Περιστί-
 ξαι· περικυκλῶσαι, περιελθεῖν, περιελάσσαι· ἀπὸ τοῦ Στί-
 χειν. * Προστείχω, Soph. Œd. T. 78. Œd. C. 30.
 320. * Προσστείχω, Adeo, Od. Υ. 73. προσέστιχε
 μακρὸν Ὀλυμπον. * "Ὑπερστείχω, Superambulo,
 Stob. 540." Wakef. Mss. * Ὑποστείχω, Subeo, Phi-
 lostr. V. A. 1. p. 33.]

¶ Στίξ, ιχός, ή, Ordo, Versus. Apud Hom. στίχες
 sunt στρατιωτικαὶ τάξεις, II. B. (687.) Οὐ γὰρ ἔην
 ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο. Et H. (65.) Τοῖαι
 ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε, i. e. τάξεις,
 Ordines s. Versus: II. Π. (173.) Τῆς μὲν ἱὲς στίχος
 ἦρχε Μενέσθιος, Uni s. Primo ordini præerat Mene-
 sthios, ubi στίξ signif. πεντακοσιούτων, teste Eust.
 quoniam erant quinquaginta naves, et in singulis
 navibus quinquaginta ἑταῖροι. Alioqui generale vo-
 cab. est, ut et in præcedentibus et in sequentibus.
 II. Γ. (113.) Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἐρῶσαν ἐπὶ στίχας. Et
 O. (279.) ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν, de Hectore
 Trojani exercitus ordines obeunte, Υ. (326.) πολλὰς
 στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων, Aristoph. Ἴππ.
 (163.) Τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν; Ordines.
 In Epigr. legitur etiam στίχες φυτῶν: quos Lat. non
 solum Ordines vocant, sed etiam Versus. Cic. Di-
 rectos in quincuncem ordines: sc. arborum. Virg.
 Ille etiam seras in versum distulit ulmos. Putatur
 autem στίξ derivari a στείχω significante κατὰ τὰξιν
 προίημι. ["Ad Xen. Eph. 134. Mitsch. H. in Cer.
 144. ad Herod. 637. Musgr. Suppl. 44. Heyn. Hom.
 4, 308. 517. 7, 171. Στίχα, Epigr. adesp. 518." Schæf.
 Mss. "Dionys. P. 514." Wakef. Mss. Apoll.
 Rh. 4, 680. τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἡγάγεν αἰῶν, In ordines
 redegit. Pind. Π. 4, 373. ἀνέμων στίχες. * Περιστίξ,
 ιχός, ό, ή, Nonn. D. 2, 170. Νῦξ μὲν ἔην· φρουραὶ δὲ
 περιστίχες ἦσαν Ὀλύμπου Ἐπὰ περὶ ζώνησι. "Forte
 περὶ στίχας." Græfe.]

Στίχος, ό, i. q. præcedens στίξ, Ordo, Versus; sed
 hoc στίχος in prosa usitatus, illud in metro. Ac
 sicut στίξ signif. Ordinem militare, ita et στίχος, ut
 ap. Ælian. Ὁ μὲν τοῦ λοχαγοῦ ὀπίσω τεταγμένος,
 καλεῖται ἐπιστάτης· ὁ δὲ τούτου κατόπιν, πρωτοστάτης·
 ὁ δ' ἐτι τούτου κατόπιν, ἐπιστάτης· ὥστε ὅλον τὸν στί-
 χον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συντελέσθαι παρα-
 λὰ τεταγμένον: Totum ordinem. Cui loco adde
 hunc Xen. K. Π. 8, (3, 5.) Στίχοι δὲ εἰστήκεσαν ἐνθεν
 καὶ ἐνθεν τῆς ὁδοῦ, ἥ ἂν βασιλεὺς μέλλοι ἐλαύνειν, Or-
 dines militum, aut stipulatorum. De arborum etiam
 plantarum ordinibus s. versibus dicitur, Xen. Œc.
 (4, 21.) Ἐθαύμαζεν ὥς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἶη, δι-
 ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὁρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων,
 Admirabatur proceritates arborum, et directos in
 quincuncem ordines, Cic. (de Sen. 17.) Hos στίχους
 Virg. appellat etiam Versus, ut in Στίξ docui. Dici-
 tur et de Versibus librorum, quas Lineas vulgo ap-
 pellant: peculiariter autem de Versibus metricis,
 sive hexametri ii sint, s. pentametri, s. jambici, s.
 alius etiam generis. Plut. de Fort. Alex. "Ἄλλον
 ἄλλον στίχον (sc. Homeri) προκρίνοντος, αὐτὰς ὡς δια-

φέροντα πάντων ἐνέκρινε τοῦτον, Ἀμφότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερὸς τ' αἰχμητής. Et l. 2. (init.) quidam Archestrato Poetæ lepidο, sed pauperi et ignobili, dicit, Εἰ κατ' Ἀλέξανδρον ἐγένον, κατὰ στίχον ἂν σοι Κύπρον ἢ Φοινίκην ἔδωκεν, Pro uno aut altero versu Cyprum tibi aut Phœniciam dedisset. Item ἄκρον τοῦ στίχου dicitur ἢ ἀρχὴ τοῦ στίχου, Initium versus: ἀκροτελεύτιον autem, τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου, Finis versus, ut Schol. Thuc. annotat. Et ἡρωικοὶ στίχοι, Heroici versus, quos Longos appellat Ennius: Lex. Cic. 41. Item ὀλοσπόνδειος στίχος, Versus e solis spondeis constans: qualis est hic Homericus Od. Φ. init. Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ἐμβλήτην ἀλλήλοισιν: sicut ὀλοδάκτυλος στίχος, qui e solis dactylis compositus est, ut hic ejusdem Homeri, Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένους ἵπποσυνάων: et hic Virgilii, Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Et στίχοι πολιτικοί, Versus plebei, s. δημοτικοί: quales Tzetis in suo Variarum Historiarum libro: quindecim ut plurimum pedibus constantes, iisque trochæis: nonnullis in plures etiam extendentibus. Vide Eust. 11., qui etiam de antiqua scribendi ratione agit p. 1305., ubi mentio fit τῆς * σπυρηδὸν γραφῆς, τῆς πλινθηδὸν, et τῆς πυργηδὸν κατὰ βάθος. Præterea στίχος dicitur esse ἢ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. J. Poll. et Eust. ["Ad Timæi Lex. 58. ad Mær. 308. ad Xen. Eph. 134. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Brunck. Aristoph. 2, 43. Heyn. Hom. 7, 785. Hexameter, Lex. Zonaræ 2, 1105. De prosa, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 11. Harles. Conf. c. στοίχος, Fac. Paus. 1, 181. 2, 64. Primam semper corripit, Toup. Add. in Theocr. 404. Valck. 232." Schæf. Mss. Plato Phæd. §. 121. Heind. Vide Suicer. Thes. Eccl.]

[* Στιχολόγος, Gl. Palleatus (sic.) * "Στιχολογέω, Versibus loquor, Versus recito. Frequentissimum verbum in Ritualibus Græcorum. Triodion: Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ πρώτη ὥρα, καὶ ἡ ἐννάτη, οὐ στιχολογεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ ἐβδομάδι, ἀλλὰ μόνον ψάλλεται * τρίψαλμος, ἢ δὲ * τριθέκτη στιχολογεῖται. Huc pertinet * Στιχολογία, Typicum Sabæ c. 37. Συνάπτεται δὲ καὶ ἡ πρώτη ὥρα, ἥτις στιχολογίαν μὲν οὐκ ἔχει, ψάλλεται δὲ συνήθως * τρίψαλμος." Suicer. Thes. Eccl. "Versiculos Psalmorum recito, Schol. in Jo. Climac. 270. * Στιχολογία, Recitatio Psalmorum per versiculos, ibid." Boiss. Mss. * Στιχομύθης, unde] Στιχομυθεῶ, Versibus loquor, ut qui ap. Comicos alternis versibus colloquuntur. Στιχομυθία, ἢ, Actio illa et collocutio quæ fit alternis versibus ap. Poetas, J. Poll. 4, (114.) c. 17. de histrionibus et actionibus eorundem, Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἐν ἱαμβεῖον ἀπτελέγειν καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν. ["Schol. Pind. Π. 4, 100." Wakef. Mss. * "Στιχοπλόκος, Thom. M. 463." Schæf. Mss. * "Στιχοπλοκέω, Psell. in Cantic. Cant. 1, 5." Boiss. Mss.] Στιχοποιός, Versificator, Qui versus facit. [* Στιχοποιέω, Gl. Versifico.] Στιχοποιία, ἢ, Versificatio, Actio ipsa faciendi versus, Plut. (6, 163.) Μέμφαιτο δ' ἂν τις Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιίαν.

Στιχαιοδός, δ, Qui versus canit, Poeta, Epigr. ["Michaelii." Schæf. Mss.] IDEM ET Στιχῶδός dicitur. Eust. 6. scribit στιχῶδὸν dictum fuisse eund. qui ῥαβδῶδός dicebatur, eo quod στίχος secundum quosdam i. significet q. ῥάβδος. Sed parum id vero consentaneum est. [Schol. Pind. N. 2, 1. "Heyn. Hom. 8, 795. * Στιχουργός, Thom. M. 463." Schæf. Mss.] Στιχουργέω, Versificor, Versus facio, scribo, [Eust. II. A. p. 24, 42. * Στιχοῦργημα, Schol. Lycophr. 324. * Στιχοῦργια, 817.]

Ἀκροστίχον, τὸ, Initium versus; nam Schol. Thuc. τὸ ἄκρον τοῦ στίχου vocari dicit τὴν ἀρχὴν τοῦ στίχου: ἀκροτελεύτιον vero, Finem versus. Ἀκροστιχίς, ἴδος, ἢ, idem, Euseb. V. C. Θείας ἐπιπνοίας ὄντως γενομένη μεστή, (sc. Erythræa Sibylla) δι' ἐπὶ πρὸς τοῦ Θεοῦ τὰ μέλλοντα προεθέσπισε σαφῶς ταῖς προτάξεσι τῶν πρώτων γραμμάτων, ἥτις ἀκροστιχίς λέγεται, δηλοῦσα τὴν ἱστορίαν τῆς τοῦ Ἰησοῦ κατελεύσεως· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχίς αὕτη, ἸΗΣΟΥΣ ΧΡΕΙΣΤΟΣ, ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ, ΣΩΤΗΡ, ΣΤΑΥΡΟΣ. Sunt trigintaquatuor ver-

sus ejus Oraculi, quorum primus incipit a litera I, secundus ab H, tertius a Σ, et sic deinceps. In his autem obiter notandum est, nomen Χρεῖστος per α scribi, more antiquo, quemadmodum et in ænea quadam vetusta Tabula, cujus in meis Castig. in Cic. mentionem feci, ἐπιχρεῖσασθαι pro ἐπιχρίσασθαι scriptum repertum est, a quo fuerit verbale Χρεῖστος. Cic. de Divin. 2, (54.) Tum vero ea, quæ ἀκροστίχῃ dicitur, cum deinceps e primis versus literis aliquid connectitur: ut in quibusdam Ennianis. ["Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 239. Jacobs. Anth. 7, 211. Dionys. H. 2, 793." Schæf. Mss. Sueton. Gramm. 6. Euseb. Hist. Eccl. 700, 15.]

[* "Ἀντίστιχος, Joseph. A. J. 15, 11, 5." Kall. Mss. * Βραχύστιχος, Eust. in Dion. P. 1052. p. 181.] Διστίχος, Duobus versibus constans: μέτρον. Item δ. κριθαὶ affertur pro Hordeaceæ spicæ biuis granorum versibus constantes. ["Leon. Alex. 18. * Διστίχον, 21. Cyrillus Epigr. 1. Jacobs. Anth. 9, 96. "Ἐν διστίχῳ, Heyn. Hom. 6, 526." Schæf. Mss. * "Διστίχον, Schol. Aristoph. N. 1357." Boiss. Mss.] ΑΤ Διστιχία SIVE Διστιχίασις, [a * Διστιχιάω,] est Affectus palpebrarum, cum sc. sub ordine naturali pilorum palpebræ alius ordo pilorum præter naturam succrescit: [Paul. Æg. 6, 7. Aet. 135, 55.] Dicitur ET Τριχίασις, sic tamen ut hæc τριχίασις generalior sit, φαλάγγωσις etiam comprehendens. In Isagoge, quæ Galeno tribuitur, VOCATUR Διστιχίασις. Gorr. [* Διστιχιάω, Galen. 2, 391.] Prior vox διστιχία legitur in Defin. Medicis, Διστιχίασις ἐπὶ ἐτέρου στίχου παρὰ φύσιν κατὰ τοῦ ταρσοῦ ἐκφυῖται. ["Heyn. Hom. 6, 525." Schæf. Mss. Paul. Æg. 179, 48.] "Διστοχίασις, in VV. LL. perperam pro "διστιχίασις." Ἐξάστιχος, Senis constans ordinis, versibus. Est et ἔξαστίχον hordeum, sicut διστίχον, Colum. 2, 9. Proximus est his frumētis usus hordei, quod rustici Hexastichum, quidam etiam Cantherium appellant. Et mox, Alterum quoque genus hordei est, quod alii Distichum, Galaricum nonnulli vocant. Ubi quidam ἔξαστίχον interpr., Quod sex ordinum s. versuum est: alii, Cujus spicæ senis granorum versibus s. ordinibus constant. [* "Ἐπιστίχος, ad II. E. 123. Heyn. Hom. 6, 134. 544. Jacobs. Anth. 12, 29." Schæf. Mss. "Schol. II. A. 68. Schol. Opp. A. 1, 625." Wakef. Mss. Etym. M. e Schol. Theocr. 1, 48. * "Ἐπιστίχως, Leo Dia. p. 193." Boiss. Mss. * Ἡμιστίχος, pro ἡμιστίχον, Dionys. H. de C. VV. 424. Schæf. "—5, 217. Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 342." Schæf. Mss.] "Ἡμιστίχον, τὸ, Dimidium versus, Dimidiatus versus, ["Porson. ad Odys. p. 91. Lips." Schæf. Mss.] Μονόστιχος, Uno versu s. ordine constans. Ex Epigr. μονόστιχον affertur pro Unicus versus: ["Lucillius 75." Schæf. Mss.] Ὀλιγόστιχος, Paucos ordines s. versus continens, [Schol. Aristoph. Ἰππ. 534. * Ὀλιγοστιχία, Anal. 2, 211.] CONTRA. Πολύστιχος, Multis versibus s. ordinibus constans, ["Strabo 17. p. 806=557. Tz. στύλοι." Boiss. Mss. "Ad Charit. 245. Heyn. Hom. 4, 81. 96. 619. 702." Schæf. Mss.] Πολυστιχία, ἢ, Versuum multitudo, Epigr. [Anthol. 1. p. 94.] Πεντάστιχος, Quinque ordinibus s. versibus constans, [Anthol. 1. p. 35. * Σύστιχος, unde * Συστιχία, Schol. Theocr. 1, 48. nisi leg. συστοιχία.] Τετράστιχος, Quatuor constans ordinibus, s. Quaternis ordinibus, Bud. 321. e Dionys. Areop. Ὡς ἐν τῇ συμβολικῇ θεολογίᾳ κατὰ τὴν τετράστιχον ἡμῖν ἀνακάθαρσιν διὰ πλεονῶν ἀποδέδεικται, Secundum elementorum quatuor allegoriam anagogicam demonstratum est, et a nobis explanatum. Quam interpretationem sequendo, scr. potius foret τετράστοιχος. [* Παράστιχος, unde] Παραστίχῃ, Continuus ordo, Continuata series, Capita et primæ versuum literæ, VV. LL. Item et Budæo videtur παραστίχῃ esse i. q. ἀκροστιχίς, ap. Diog. L. (5, 93.) p. 259. Edit. Germ. =198. meæ Edit. Legitur ap. Gell. quoque 13, 6. teste eod. Bud. Παραστιχίδιον, τὸ, diminutivum, quo idem Diog. L. utitur in Vita Epicharmi p. 336. meæ Edit. Ὑπομνήματα καταλείπειν, ἐν οἷς φυσιολογεῖ, γνῶμολογεῖ, ἱατρολογεῖ, καὶ παραστιχίδιά γε ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὑπομνημάτων

πεποιηκεν, ἐν οἷς διασαφεῖ ὅτι αὐτοῦ ἐστὶ τὰ συγγράμματα. Ubi si παραστιχίδες s. παραστιχίδια i. signif. q. ἀκροστιχίδες, innuit eum e primis versuum literis nomen suum connexuisse, ita ut de Auctore nihil dubitari posset. [* Τελειόστιχος, unde] Τελειοστιχίς, ἴδος, ἢ, Versus s. Versuum genus, quorum primæ et ultimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut vas s. utensile notant: ut Homericus hic, Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ Ἀλλοίου γέροντος: nam prima et ultima ejus versus syllaba junctæ, faciunt ἄρτος, i. e. Panis. Athen.

Στιχῆρης, Versu scriptus, Damasc. 122. de libris Solomonis et Psalmis, Bud. [Heliod. 3, 2. p. 108. 109. * “Στιχηρὸς, Valck. ad II. 22. p. 54.” Schæf. Mss. “Στιχηρὰ sunt Libri versibus scripti, στιχηρὰ sc. βιβλία, alias στιχῆρεις βιβλοί. Tales in sacro Codice sunt Historia Jobi, Psalmi Davidis, Proverbia, Ecclesiastes, et Canticum Canticorum, Greg. Naz. Carm. 33. p. 98. hos libros vocat στιχηρὰς βιβλους, Metris constantes libros: Αἱ δὲ στιχηραὶ πέντε, ὧν πρῶτος γ. Ἰώβ, Ἐπειτα Δαυὶδ· εἰτα τρεῖς * Σολομώντειαι, Ἐκκλησιαστής, Ἄισμα, καὶ Παροιμίαι. Amphiloehius, Iconii Episcopus, eo quoque nomine illos vocat, in Carmine Jambico ad Seleucum: Ἐξῆς στιχηρὰς πέντε [τὰς] βιβλους ἐρῶ Στεφθέντ’ ἐν ἀθλοῖς ποικίλων παθῶν Ἰώβ. Ψαλμῶν τε βιβλόν, ἐμμελὲς ψυχῶν ἄκος. Τρεῖς δ’ αὖ Σολομῶντος τοῦ σοφοῦ, Παροιμίας, Ἐκκλησιαστήν, Ἄισμα δ’ αὖ τῶν Ἀισμάτων. Epiphan. de Pond. atque Mens. 533. Πέντε στιχῆρεις, ἢ τοῦ Ἰώβ βιβλός. Εἰτα τὸ Ψαλτήριον, Παροιμίαι Σολομῶντος, Ἐκκλησιαστής, Ἄισμα Ἀισμάτων. Eosdem etiam libros στιχῆρεις vocat Damasc. de Orthod. Fide, 4, 18. p. 348. Στιχηρὰ vocat Cyrillus Jeros. Catech. Illuminat. 4. p. 37. Polychronius in Proleg. in Jobum eodem modo: Καὶ ὡς περ παρὰ τοῖς ἔξω ποιητικὰ κωμικὰ, ἢ τραγικὰ, οὕτω παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ στιχηρὰ βιβλία ὑπὸ τι μέτρον Ἑβραϊκὸν ἐλέχθη, ὧν ἐν καὶ τοῦτο τυγχάνει. Apud recentiores Græcos στιχηρὰ etiam sunt Certa cantica, quorum frequens in libris Liturgicis mentio. Paracletice: Ψάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα τῆς * ὀκτωήχου γ’, καὶ ἀνατολικά δ’, καὶ τοῦ μηναίου γ’, ἢ δ’, ἢ ε’. Ibid. στιχηρὰ δεσποτικά. Item, στιχηρὰ ἀνατολικά. Item, στιχηρὰ ἀποστολικά. In Typico Sabæ reperiuntur στιχηρὰ ἀποστολικά, ἀναστάσιμα, μαρτυρικά, ἀνατολικά, κατ’ ἀλφάβητον, sive, τοῦ ἀλφαβήτου, τοῦ στίχου, τοῦ μηναίου.” Suicer. Thes. Eccl. “Στιχηρὸς, Amphil. 130. Athan. 2, 166. * Στιχηρῶς, Montf. Palæogr. 30. (Eust. II. A. p. 42, 3.) * Στιχηράριον, Liber in quo scribuntur versus officii ecclesiastici prolixiores, de quibus Montf. Palæogr. 386. 404.” Kall. Mss.]

[* “Στιχίον, Toup. Opusc. 1, 395. Valck. ad Theocr. 232.” Schæf. Mss.] Στιχίδιον, Versiculus, ὁ μικρὸς στίχος, Suid.: Plut. Symp. 4, 4. Τὸ στίχον τοῦτο ποιήσας, Πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν, Athen. 1. (p. 8.) Εὐτρεπίζει στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δέλτοις παρατιθεμένων.

[* “Στιχάριον, ad Lucian. 1, 332. T. H. ad Dial. p. 42.” Schæf. Mss. “Athen. 1, 604. Στ. * ἰδιόμελον, Andr. Cr. 336.” Kall. Mss. Salinas. ad S. H. A. 398. “Στιχάριον est Stica. Ita enim Latini appellabant. Glossæ Isidori: Stica, tunica. Vett. Gloss. Græco-Lat.: Στιχάριον, Tuunica, (Allix.) Dicitur autem fortasse Stica, pro Sticta, ut sit χιτῶν κατὰ στίχον, Tunica notis variegata, ac distincta: ut nimis laxa videatur Isidori interpretatio, quando Tunica exponit. Atque hoc magis fatebuntur, qui sciunt, fuisse vestem Episcopalem undulatam, quam Græci στιχάριον appellant. Et fortasse stica e στιχάριον κατ’ ἀποκοπήν. Optimæ Glossæ: Strictoria, στιχάρια. Strictoriæ Latinis erant tunicae; quod ad corpus stringerentur: quæ Græci recentis ævi * σφιγκτήρια, vel * σφιγκτούρια appellantur. Diximus esse Vestem sacerdotalem. In Liturgia Chrysostomi p. 70. Ἐλθόντες δὲ, ἱερεὺς καὶ ὁ διάκονος, εἰς τὸ ἱερατεῖον, λαμβάνουσιν ἕκαστος ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τὸ στιχάριον ἑαυτῶν. Aliquoties ibi occurrit. Lucas Patriarcha in sanctitis, ap. Balsamon. ad Can. 16. Carthag. p. 622. Ἀνένδεκτόν ἐστι τοὺς μετὰ φαινο-

λίῳν καὶ στιχαρίῳν τὰ ἅγια μεταχειριζομένους, κοσμηκὰς στολὰς ἐνδιδύσκεσθαι, καὶ μετὰ λαϊκῶν ἀνδρῶν τῶν ἱατρῶν δηλαδὴ, προπομπεύειν, Non est ferendum, ut qui cum infulis et tunicis sacra tractant, secularibus vestibus induantur, et cum laicis, viris scilicet medicis, incedant. Athan. Apol. 2. p. 604. Καὶ πλάττονται πρῶτην κατηγορίαν περὶ στιχαρίῳν λινῶν ὡς ἐμοῦ καγὼνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβάλλοντος. Petrus Nonnius: Tale crimen de ordinariis linteis ementuntur, quasi ego canonem istius tributū Ægyptiis inducerem. Quid στιχάρια sint, non animadvertit. Reddendum ergo, Et primum crimen de tunicis lineis ementuntur. Sic restituendam esse interpr., patet e Sozomeno, qui referens eandem historiam 2, 21. scribit, Πρῶτην ὑπομένει γραφὴν ὡς χιτωνίων λινῶν φόρον ἐπιτίθεις Αἰγυπτίοις, Primum in crimen vocatur, quod tributum linearum tunicarum Ægyptiis imposuerit. Greg. Naz. in Testamento suo Evagrio Diacono dari vult * κάμασον ἐν, στιχάριον ἐν, * παλλία δύο, Camasum unum, tunicam unam, pallia duo. Adhuc semel atque iterum ibidem h. v. legitur. Color illi albus. Nicephorus, Episcopus Constantinopolitanus in Actis Ephesinis p. 313. στιχάριον λευκόν, Tunica alba. Germanus in Hist. Eccl. 149. Πρῶτον μὲν τὸ στιχάριον λευκόν ὄν, τῆς θεότητος τὴν αἴγλην ἐμφαίνει, καὶ τοῦ ἱερέως τὴν λαμπρὰν πολιτείαν. Reliqua e Glossario Meursii haberi possunt.” Suicer. Thes. Eccl.]

Στιχίονος, ὁ, q. d. Verseus, Lucill. Epigr. in Poetas, Eis ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποιεῖ πάλιν, eis ἐμὲ θρήνους, Δήμιε, τὸν στίχιν σφαζόμενον θανάτῳ, Jugulatum nece quam mihi intulerunt tui versus. [“Jacobs. Anth. 9, 489.” Schæf. Mss.]

Στιχηδόν, In modum versuum. Ajunt στιχηδόν aliquid positum dici, cum æqualibus inter se spatiis distat, et quoquo te veritas, semper æqualis ordo est, ut in vitris et pavementis, et arborum ordinibus in quincuncem dispositis. Herodian. 4, (9, 9.) Κελεύει στ. τοὺς νεανίας πάντας διαστήναι, Jussit consistere juvenes universos relicto intervallo, Polit. [“Ad Xen. Eph. 134. Jacobs. Anth. 12, 111.” Schæf. Mss.]

[* “Στιχίς, i. q. στίξ, Etym. M.” Wakef. Mss.]

Στιχίζω, Per ordinem dispono, Carmina scribo, VV. LL. [LXX. Ezech. 42, 2. ἐστιχισμένοι. * “Στιχιστέον Tzetz. Ch. 9, 292.” Elberling. Mss. * “Στιχισμός, Isidor. Pel. 3, 86.” Boiss. Mss. * “Στιχιστής, Poëta, Tzetz. ad Lycophr. 425.” Kall. Mss. “Thom. M. 463.” Schæf. Mss. * Περιστιχίζω, Æsch. Ag. 1394=1354. ἀμφίβληστρον, i. q. περιστοιχίζω.]

Στιχάω e στίχῳ derivatum est, et idem significat, sc. Eo. II. B. (92.) “Ἡδόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὰν, ubi quidam exp. ἐν τάξει παρεγίνοντο, Ordine ibant. Activæ vocis nulla afferuntur exempla. Eust. tamen ejus meminit; et neutraliter usurpari potest ut synonymum στοιχέω. [“Wakef. ad Mosch. 2, 138. Valck. p. 350. Heyn. Hom. 7, 105.” Schæf. Mss. II. Γ. 266. Theocr. 25, 126.]

Ὁμοστιχάω sive Ὁμοστιχέω, Simul procedo, Una eo, Comitor. Prioris verbi nulla afferuntur exempla, posterioris autem, hoc e Nonno (Jo. 136.) ὠμάρτησεν ὁμοστιχέων. Sed et prius auctorem habet ipsum Hom. II. O. (635.) πρῶτῳ καὶ ὑστατῶν βόεσσιν Αἰὲν ὁμοστιχάει, de pastore. [“Heyn. Hom. 7, 105. 8, 443.” Schæf. Mss.]

[* “Διαστιχάω, Colnth. 211.” Wakef. Mss.] Ἐπισταχάομαι, Accedo, Eo. E Nouno (Jo. 4, 205.) ἐς ἱερὸν ἡμᾶρ ἐπεστιχώωντο. [* Περιστιχάω, Nicander Θ. 442. ἐν δὲ γενεῇ Τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχώων οδόντες. “Heyn. Hom. 7, 307.” Schæf. Mss. “Nonn. D. 26, 222.” Wakef. Mss. * Συστιχάω, unde συνεστιχώωντο, Nonn. D. 34. p. 860=564.]

¶ Στοιχός, ὁ, i. q. στίχος, ejusdemque originis, i. e. Ordo, Versus. Στοιχοί, inquit Bud. Comm. 632. Ordines sunt a fronte ad tergum sigillatim porrecti: ζυγὰ autem, ab uno cornu ad alterum ordines instructi. Quare οἱ κατὰ στοιχὸν τεταγμένοι dicuntur ab Æliano στοιχεῖν, ut illi ζυγεῖν, qui juga efficiunt: συστοιχεῖν autem dicuntur αἱ τοῦ αὐτοῦ στοιχοῦ ὄντες,

h. c. οἱ ἐφ' ἐνὸς τεταγμένοι: et *εὐγεῖν*, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ *εὐγῇ*. Thuc. 4, (47.) p. 137. Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, διήγον διὰ δυοῖν στοίχων. Idem et ad alia στοῖχον extendit, 2, (102.) Οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι νῆσοι, οὐδ' ἐχούσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος. Et Philo V. M. 3. Τοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων δώδεκα λίθους ἐκ τριῶν κατὰ τέτταρας στοίχους, Duodecim in pectore gemmas exterius in quatuor versus dispositas. Aliquanto ante dicit, Καὶ κατὰ τὸ στηθος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες ταῖς χροαῖς, σφραγίσιν ἐοικότες, ἐκ τριῶν τετραστοιχεί: ubi nota synonyma, κατὰ τέτταρας στοίχους, et τετραστοιχεί: item ἐπὶ τῶν στέρνων: et κατὰ τὸ στηθος. Et Herodian. 8, (4, 14.) Δένδρων στοίχοις ἴσοις, ἀμπέλων τε πρὸς ἀλλήλας δέσεσι πανταχόθεν ἡρτημένων. Solent enim in Italia arbores comparibus ordinibus poni, vitesque prope eas seri, ut cum adoleverunt, eas scandant, quibuscum maritantur arbores, et vicinas etiam amplectantur, palmitibus suis quantum potest fieri promissis. Et Paus. p. 34. Δένδρα ἐστὶ πεφυτευμένα ἐπὶ στοίχῳ. In ordinem quincuncem vel in versum porrectæ, Bud. In Cyneg. στοῖχοι dicitur Indagor ipsa et series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur a venatoribus: ut Lucanus post Virg. dixit in 6. de munitionibus Cæsaris loquens, saltus nemorosaque tesqua. Et sylvas, vasta que ferarum indagine cingunt, περιστοιχισμῷ περιβάλλουσιν, inquit Bud. 347., ubi addit h. l. Xenophontis, (K. 6, 10.) 'Εὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω δ' ἄρκυς, Si varorum versus aliquis aut rete ex eis suspensum inclinetur, erigat qui custodiendis retibus præest. Itidemque et J. Poll. de retibus plagisque loquens, αὐτῶν τὴν στάσιν vocari ait στοιχισμὸν, στοῖχον, στοχάδα, στοχασμὸν. ["Ad Mær. 308. Valek. Anim. ad Ammon. 55. ad Xen. Eph. 134. Zeun. ad Xen. K. II. 743. Musgr. Andr. 746. Jacobs. Anim. 311. Brunck. Aristoph. 2, 43. Kuster. 126. Heyn. Hom. 8, 506. Στ. φόβον, Porson. Med. p. 31." Schæf. Mss. "Opp. K. 2, 226." Wakef. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 840. * Στοιχομύθης, unde] Στοιχομυθεῖω. i. q. στιχομυθῶ: Hes. στοιχομυθεῖν, τὸ ἐφεξῆς λέγειν καὶ ἀδολεσχεῖν. [Schol. Æsch. Pers. 429.]

'Αντίστοιχος, ὁ, ἡ, Oppositam seriem habens, E regione oppositus in serie ducenda, Bud. 'Αντίστοιχα quidam interpr. etiam Quorum alterum alteri velut ex adversa parte respondet, Ex adverso sibi respondentia, Opposita inter se: ut literæ ap. Gramm. ἀντίστοιχοι sunt τ et θ, π et φ, κ et χ. || 'Αντίστοιχος pro ἰσόστοιχος, Serie æqualis, et pro ἴσος simpliciter, Eur. Andr. (746.) Σκιά γὰρ ἀντίστοιχος ὡς φωνὴν ἔχεις. Significare autem ἀντὶ in compositione non raro ἴσον, dictum est alibi. ["Dionys. H. 5, 346. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 406. Brunck. et Musgr. ad Eur. l. c. 'Αντίστοιχον, Valck. ad Eran. Phil. 171. Koen. ad Greg. Cor. 229. (483. 676. 909. Ed. Schæf.) Ammon. 105." Schæf. Mss.] 'Αντιστοιχῶς, i. e. κατ' ἀντιστοιχίαν, Opposita serie, Obversario. Ita enim quidam vertunt κατ' ἀντιστοιχίαν. ["Valek. Adonias. p. 318." Schæf. Mss.] 'Αντιστοιχέω, Oppositus sum e regione in serie ducenda, Obversor alii, vel, ut quidam, Obversario situ collocatus sum: si literarum συστοιχία fiat, τὸ κ ἀντιστοιχίῃ τῷ χ, et τὸ π τῷ φ, i. e. ἀντεστραμμένως κείσεται. 'Αντιστοιχεῖν etiam dicuntur quæcunque sibi mutuo respectu velut inter se opposita sunt, Quorum alterum alteri veluti ex adversa parte respondet. 'Αντιστοιχεῖν ap. Xen. Σ. (2, 21.) verbum est saltatorium, Bud. Locus est p. 512. μεὰ Ed., 'Εμὲ μὲν παρακάλει, ὅταν μέλλῃς μανθάνειν ὁρχεῖσθαι, ἵνα σοι ἀντιστοιχῶ τε καὶ συμμανθάνω. Vide locum quendam Eust. supra in Στίχῳ. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 81. 407. Dionys. H. 5, 342. Act. Traj. 1, 216. Koen. ad Greg. Cor. 229 (= 484.) Zeun. ad Xen. K. II. 743. Brunck. ad Eur. Andr. 745." Schæf. Mss.] 'Αντιστοιχία, Opposita duarum rerum inter se collocatio, Collocatio duarum rerum ex adverso sibi respondentium, Situs duarum rerum ex adverso sibi obversantium; Obversarius situs, secundum quosdam; secundum Bud., Situs duarum

rerum in serie ducenda inter se oppositarum. De literarum inter se oppositione interdum dicitur, ut ap. Athen. (501.) 'Ἡ μὲν φιάλη κατ' ἀντιστοιχείαν ἐστὶ πιάλη, ἡ τὸ πιεῖν ἅλῃς ἔχουσα. Nam π et φ ap. Gramm. ἀντίστοιχα dicuntur, ut κ et χ, τ et θ. || Apud Plut. (8, 853.) legimus etiam πραγμάτων ἀντιστοιχίας. ["Ad Mær. 391. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 217." Schæf. Mss. Eust. II. p. 62, 17.]

"Αστοιχος, ὁ, ἡ, In quo versus s. ordines nulli sunt, Versu carens. Affertur ἄστοιχος πρῶς pro Triticum nullo versu spicarum, [Theophr. H. Pl. 8, 4, 2.] Sic distichum et hexastichum hordeum ap. Colum. Αὐτόστοιχος exp. Qui solus secum medietur: Suidæ est αὐτὸς ἐαυτῷ προσέχων, subjungenti h. l., 'Ὁ βουλόμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι, αὐτόστοιχος ἐθέλει εἶναι. Δίστοιχος, Duo versus s. ordines habens, Aristot. (H. A. 1, 782.) Δίστοιχους ὀδόντας ἔχει, Duplicem dentium ordinem habet. Apud Æthiopas nasci scribit Ctesias quam Mantichoram appellat, triplici dentium ordine pectinatim coeuntium, teste Plin. 8, 21. ["Jacobs. Anth. 11, 220." Schæf. Mss.] Δίστοιχία, ἡ, Duplex ordo, Duo s. Bini ordines, ["Ælian. H. A. 521." Wakef. Mss. * Ἐκατόνστοιχος, Memnon p. 86. Steph., Ἐκατόνστοιχον ἄνδρες ἤρπτον, nisi leg. —στοιχοί.] "Ἐρετόστοιχος, Qui alterius ordinis est et diversæ seriei," [Phot. Ἐρετόστοιχα ἀσύμφωνα. Hes. Ἐρετόστοιχα ἀσύμφωνα: leg. ἐρετόστοιχα. * Ἰσόστοιχος, Schol. Eur. Andr. 745. "Dionys. Alex. in Routhi Reliqq. S. T. 4. p. 357. * Ἰσόστοιχέω, Bekk. Anecd. 811. 812." Boiss. Mss. * "Κατάστοιχα, Anna C. 212. cf. 263." Elberling. Mss.] Ὀμόστοιχος, sive Ὀμόστοιχος, Qui ejusd. versus s. ordinis est, In eod. versu s. ordine locatus. Apud Plut. (8, 6.) Μανία γὰρ ὁμόστοιχος μὲν ἡ ὀργή exp. Comes. Quæ interpr. si vera est, ὁμόστοιχος hoc ab ὁμοστοιχέω i. ὁμοστοιχάω derivaudum potius foret quam a στοῖχος. ["Ad Diod. S. 1, 58." Schæf. Mss. * "Ὀμοσθηχῶς, Const. Apost. 2, 5." Kall. Mss. "Synes. 312. * Ὀμοσθηχῆς, Simul incedens, Nonn. Jo. 10, 143." Wakef. Mss.] Περίστοιχος, Circumcirca in quincuncem ordinem positus, Dem. (1251.) Φυτευτῆρια ἐλαίων περιστοιχῶν κατέκλασεν. Q. l. citans Harpocr. annotat, Didymum περιστοιχῶν vocare Genus quoddam olearum, quas Philochorus στοιχάδας appellat, sed videndum ne orator sic vocet τὰς κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκυίας. ["Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. * "Περιστοιχέω, Anna C. 81. 97. 436. 440. 444." Elberling. Mss. "Cingo, Suid. v. Ἀνέδην, Athan. 2, 343. Andr. Cr. 247." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 103. Leo Diac. 236." Boiss. Mss. Dio Cass. 685. "Schol. II. II. 111." Wakef. Mss.] Πολύστοιχος, Multis versibus s. ordinibus constans. Alii, Multiplici serie fultus. [Lycophr. 414. Aristot. H. A. 1, 788. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2. Πολυστοιχότεραι αἱ κριθαί.]

Σύστοιχος, ὁ, ἡ, Qui ejusd. versus s. ordinis et seriei est, In eadem serie s. ordine collocatus. In acie στοῖχος est Versus et Series s. Ordo a fronte (qua parte est πρωτοστάτης, i. e. Præstes miles) incipiens, et per ἐπιστάτας succenturiatosque a tergo, substitutes, sigillatim ad extremum agmen porrectus: et συστοιχία, Cum milites ita stantes στοῖχον efficiunt: Ζυγά: vero sunt Ordines a lævo cornu ad dextrum instructi. Et sic οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι, στοιχεῖν dicuntur ab Æliano, et per altitudinem, (i. e. a phalangis fronte usque ad tergi ductores,) porrigi. Ζυγεῖν vero, i. e. Jugum efficere, cum astites stant per directum in latitudinem collocati: et συστοιχεῖν ii, qui ejusd. sunt versus et seriei, s. qui eod. ordine locati sunt, οἱ ἐφ' ἐνὸς τεταγμένοι. Item σύστοιχοι et συστοιχοῦντες dicuntur Qui ejusd. sunt sortis et ordinis, et Qui eand. seriem efficiunt, Bud. 632. Item σύστοιχα sunt Cognata et συγγενῆ et consociabilia: ut si dicas hominem cum ceteris animantibus συστοιχεῖν ἐφ' ὅσον θνητὸς ἔστιν: atque etiam τὸν ἄνθρωπον τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ χρώμενον, τοῖς λοιποῖς τῶν ζῶων σύστοιχον εἶναι. Bud. ibid. Σύστοιχα sunt et ὁμόστοιχα s. ὁμόστιχα, quæ in eod. versu locantur, ut socia natura: et ejusmodi sociabilitas et natura

cognatio dicitur συστοιχία. Aristot. de Ortu et Interitu 1. Λέγω δὲ πῦρ καὶ γῆν, καὶ τὰ σύστοιχα τοῖς τοῖς, Reliqua duo elementa; nam igni quidem συστοιχεῖ aer, aquæ terra: rursum igni ἀντιστοιχεῖ aqua, aeri terra. Theophr. C. Pl. 6, (5, 6.) Οἱ γλυκεῖς χυλοὶ καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τὴν συστοιχίαν, i. e. οἱ λιπαροὶ, et qui similes his sunt: ut paulo post dicit, Ἐκ πικρῶν καὶ στρυφνῶν εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαροὺς, καὶ εἰ τις ἄλλος ὁμόστιχος. Succo itaque dulci συστοιχεῖ δ' λιπαρὸς, τῷ πικρῷ ὁ στρυφνὸς καὶ ἄλμυρός: rursum τῷ γλυκεῖ ἀντιστοιχεῖ ὁ πικρὸς, τῷ λιπαρῷ ὁ στρυφνὸς vel ὁ ἄλμυρός. Vide et alia ap. Bud. 632. Ibid. Impar numerus et par, duæ sunt συστοιχίαι, vel capita potius πῶν συστοιχιῶν, iis qui numeros pro principiis ponunt, ut Pythagorici fecerunt; si enim ab uno tria, quinque, septem, et deinceps alios impares ponas, συστοιχίαν unam efficies: et alteram, si binarium, et quaternarium, et senarium octonariumque ponas. Quibus inter alia subjungit hæc Aristot. 3 de Part. Δηρῆται γὰρ τῶν ἐναντίων ἕκαστον πρὸς τὴν συγγενῇ συστοιχίαν: ὅσον, δεξιὸν ἐναντίον ἀριστερῷ, καὶ θερμὸν ἐναντίον ψυχρῷ· καὶ σύστοιχα γὰρ ἀλλήλων εἰσὶ τὸν εἰρημένον τρόπον. Quibus verbis significat, duas series fieri, ita ut altera alteris contraria e regione locentur, et τὸ ποῖόν sit principium: ut ἐν ταῖς τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου συστοιχίαις numerus itidem est principium. Una igitur συστοιχία erit δεξιὸν, θερμὸν, λευκὸν, et similia: altera, ἀριστερὸν, ψυχρὸν, μέλαν: ita ut τῷ δεξιῷ τὸ ἀριστερὸν ἀντιστρέφως collocetur, quod ἀντιστοιχεῖν vocatur: ut si literarum συστοιχίαι fiant, τὸ κ ἀντιστοιχήσει τῷ χ, καὶ τὸ π τῷ φ. Σύστοιχα dici tradunt ea etiam quæ ab eod. capite et genere manant, ut quæ sub substantia ponuntur genera speciesque subalternæ cum individuis. Sed σύστοιχα sunt et τὰ παράγωγα, sive Derivata, et per annominationem dicta, i. e. παρῶνυμα, breviterque Omnia generis ejusd. verba, quæ orta ab uno varie commutantur. Cic. Conjugata appellavit, licet improprie; conjugata enim potius sunt, quæ Græci σύνζυγα appellant. Aristot. Topic. 2. Σύστοιχα μὲν οὖν τὰ ποιᾶδε· οἷον, τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος, τῇ δικαιοσύνῃ· καὶ ὁ ἀνδρείος καὶ τὰ ἀνδρεία, τῇ ἀνδρείᾳ· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ καὶ τὰ φυλακτικὰ, σύστοιχα ἐκείνων ἐστίν, ὃν ἐστὶ φυλακτικὰ καὶ ποιητικὰ· οἷον, τὰ ὑγιεινὰ; ὑγείας· καὶ τὰ εὐεκτικὰ, εὐεξίας. Ubi nota præterea, dici non solum σύστοιχος τούτων, sed etiam σύστοιχος τούτων. Alium ejusd. Aristot. locum vide in Πρώσις, et locum quendam ex Alex. Aphr. Comm. in Topica, ap. Bud. 632., ubi annotat, σύστοιχα, πῶσις, et παρῶνυμα, παρακεῖσθαι μὲν ἀλλήλοις δοκεῖν, διαφέρειν δέ. Rursum Aristot. Topic. Σύστοιχα δὲ λέγεται κατὰ τὴν συστοιχίαν πάντα· οἷον, δικαιοσύνη, δίκαιος, δίκαιον, δίκαιός. Σύστοιχα et συστοίχως λεγόμενα sunt omnia quæ sub alio genere posita sunt, h. e. τὰ ἐτερογενῆ. Aristot. de Sensu, Εἰ οὖν πλεον ἀπέχει ἐπὶ ἀλλήλων καὶ διαφέρει τὰ συστοίχως μὲν λεγόμενα, ἐν ἄλλῳ δὲ γένει, τῶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει· λέγω δὲ, οἷον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκόν, καλῶ σύστοιχα, γένει δ' ἕτερα· τὸ γλυκὺ δὲ τοῦ μέλανος πλεον ἐπὶ τῷ εἶδει διαφέρει, ἢ τοῦ λευκοῦ. Bud. 633. ["Ad Od. H. 289. ad Diod. S. 1, 384. Brunck. Soph. 3, 530. Lucian. 2, 56. et n., Wakef. Trach. 238. Σύστοιχα, Wessel. Diss. Herod. 66." Schæf. Mss. Greg. Cor. 466.]

Συστοίχως, Eod. ordine et serie: ut συστοίχως κεῖσθαι, In eadem serie locatum esse, τὸ κατὰ στοίχον τεταγμένον εἶναι et συστοιχεῖν. Exemplum habes in Σύστοιχος.

Συστοιχέω, Ejusd. ordinis sum, In eod. versu s. serie locatus sum, ut milites οἱ ἐφ' ἐνὸς τεταγμένοι et οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες. Polyb. (10, 21, 7.) Ἐφ' ὅσον συζυγούντας καὶ συστοιχούντας διαμένειν, Ut ordines suos servarent et series in quibus collocati erant. Et ap. Grammi. novem quæ vocantur mutæ, triplici serie dispositæ συστοιχοῦσι: prima series est, non κατὰ μήκος, sed κατὰ βάθος, hæc, π, κ, τ: secunda β, γ, δ: tertia, φ, χ, θ: eædem ἀντιστοιχοῦσι κατὰ μήκος, sc. τὸ π τῷ φ; τὸ κ τῷ χ, et sic deinceps. Quomodo et ejusd. seriei milites sibi συστοιχοῦσι, ut Ælianus non verbis solum, sed et figuris describit.

E quibus declaratur et h. l. Pauli in Ep. ad Gal. 4, (25.) Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἓνα, ἐκ τῆς παιδείας καὶ ἓνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδείας, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας, ἣ τινὰ ἐστὶν ἀλληγορούμενα· αὗται γὰρ εἰσιν αἱ δύο διαθήκαι· μία μὲν, ἀπὸ ὀρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννώσα, ἥτις ἐστὶν Ἀγάρ· (τὸ γὰρ Ἀγάρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς,) ἡ δὲ, ἢ Ἱερουσαλὴμ, ἐλευθέρᾳ ἐστὶν, ἥτις ἐστὶν μήτηρ πάντων ἡμῶν. Ubi primum σύστοιχα sunt, Agar, serva; Ismael filius ejus e carne, et servus: deinde ex opposito, Sara, libera; Isaac, liber et ipse, et filius promissionis. Quæ allegorice exposita, alias duas συστοιχίας faciunt: Jerusalem terrestris, serva legis in monte Sina latæ et ceremoniarum Mosaicarum; Judæi, servi et ipsi legis ac ceremoniarum; deinde ex opposita serie, Jerusalem cœlestis, libera per gratiam: Fideles, quibus gratiam amplecti et liberis esse datum est. Singula autem σύστοιχα hic sua habent ἀντιστοιχία: Agari servæ ἀντιστοιχεῖ Sara libera: Ismaeli filio servæ secundum carnem, Isaac filius liberæ secundum promissionem. Eademque ratio est in allegorica expositione. Latet et alia ibi συστοιχία, nimirum, Servitus, Vetus Testamentum: cui ἀντιστοιχεῖ Libertas, Testamentum novum. ["Stobæus Schowii p. 163. Serm. 18." Boiss. Mss. "Ad II. Ω. 418. ad Dionys. H. 2, 1189." Schæf. Mss.]

Συστοιχία, ἢ, proprie Militum series ἢ κατὰ βάθος, velut pendens catena. Sed et pro Quavis seriei s. ordinis rerum communione accipitur, s. cognitione naturæ atque convenientia. Philoponus Comm. in Anal. post. 1. συστοιχίαν vocat τὴν ἀφ' ἐκάστου γένους καταγομένην σείραν, οἷον οὐσία, σῶμα, ἐμψυχον, ζῶον, λογικόν. Alia vide in Σύστοιχος. Possunt etiam fieri duæ συστοιχίαι diversorum generum, quæ collocatæ inter se sunt ἀντιστοιχίαι: in iis enim ordinibus contrarium contrario ἀντιπαράτατται, et ex adverso opponitur. Exempli causa, scribe ad lineam κατὰ βάθος in modum perpendicularem designatam hæc diversi generis, Par, Calidum, Finitum, Concordia; et in altera serie oppone, Impar, Frigidum, Infinitum, Discordia. Similem συστοιχίαν et ἀντιστοιχίαν vide ex Aristot. in Σύστοιχος. ["Hierocl. 68." Wakef. Mss. * Συστοιχία, Jambl. Adhort. 58.]

Τετράστοιχος, (δ, ἡ.) Quatuor ordines s. series et versus habens: λίθοι, Lapides quaternis versibus dispositi, i. e. κατὰ τέτταρας στοίχους, seu Τετραστοιχεί: quo loquendi genere utitur Philo V. M. (2, 252.) ut in Στοίχος docui. Τετραστοιχία, ἢ, Quadripartitus ordo, Ordo et series quaternis constans versibus, ut duodecim gemmæ in pectorali sacerdotis Judaici positæ κατὰ τετραστοιχίαν. [Diod. S. 642 = 2, 279. al. * Τετραστοιχία.] Τρίστοιχος, Qui tribus constat ordinibus, Triplicem seriem habens, In ternos versus explicatus, Aristot. H. A. 2, 1. e Ctesia, de mantichora, Ἐχειν ἐπ' ἀμφοτέρα τριστοίχους τοὺς ὀδόντας: quorum verborum interpr. e Plinio habes in Δίστοιχος. Locus Ctesiae habetur p. 24. meæ Edit., sed ibi sine diphthongo, Τρίστοιχοι δὲ ὀδόντες. Et ap. Athen. (597.) τριστοίχους δέμα φέρων κεφαλᾷς, Tergemino capite. ["Ruhnk. Ep. Cr. 287. Marianus 2." Schæf. Mss. "Opp. K. 3, 413. Nicander Θ. 443." Wakef. Mss.] Τρίστοιχία, ἢ, Tres ordines, Triplex series. Τρίστοιχεῖ, Tribus ordinibus, Triplici serie, Per tres ordines s. versus, κατὰ τρεῖς τάξεις, Suid.: Hesiod. Θ. (727.) ἀμφὶ δέ μιν νύξ Τρίστοιχεῖ κέχυνται, Triplici ordine nox ei circumfusa est. Utitur Hom. quoque eo adverbio: Il. K. (473.) ἔντρα δὲ σφιν Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο εὐ κατὰ κόσμον Τρίστοιχεῖ. ["Ad Anton. Lib. 132. Verh., Heyn. Hom. 6, 94. 8, 431." Schæf. Mss.] Simile huic adverbio est et aliud ap. eund. Hom. NIMIRUM Μεταστοιχεῖ, Ordine, Serie. Il. Ψ. (358. 757.) de iis qui curule certamen inituri erant, Στὰν δὲ μεταστοιχεῖ, Ordine stabant: primus, Antilochus, secundus, Eumelus, tertius, Menelaus, quartus, Meriones, quintus, Tydides. Sed series ista erat non κατὰ μήκος, sed κατὰ βάθος, ut cum in στοί-

7, 307." Schæf. Mss. Heliod. Æth. 136. 196. 303. 462. Critias Sexti Emp. c. Math. 9, 54. Xen. K. 2, 5.]

Στοιχείον autem licet ejusd. sit originis, non eandem tamen habet signif., utpote quod significet Elementum. Principium: proprie de quatuor mundi elementis et principiis, e quibus omnia oriuntur et prodeunt. Vitruv. 1, 4. Namque e principiis, quæ Græci στοιχεῖα appellant, omnia corpora sunt composita: i. e. e calore et humore, et terreno et aere: et his mixtionibus naturali temperatura figurantur omnium animalium in mundo generatim qualitates. Plut. c. Colot. "Α γέ φησὶ μινυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι, Philo V. M. 1. "Ο τῶν στοιχείων νεωτερισμός, Elementorum insolentia, ad Gal. (3, 4.) Στοιχεῖα τοῦ κόσμου, Mundi elementa. ["Leges intelligit et ceremonias veteres, quas Judæi habebant magnam partem cum Gentilibus communes, et quibus, tanquam primis elementis, infantes in istis tenebris erant erudiendi, luce aliquando cœlitus oritura collustrandi, quæ capaces redderentur veræ disciplinæ Christi." Valck. Schol. in N. T. 2, 427. Cf. Ep. ad Hebr. 5, 12.] Apud Gramm. στοιχεῖα dicuntur Elementa e quibus syllabæ componuntur, Plut. Symp. 8. Τῶν συλλαβῶν ἀριθμὸν, ὃν τὰ στοιχεῖα μινυμένα πρὸς ἀλλήλα παρέχειν, Aristot. Poet. Τῆς δὲ λέξεως ἀπάσης τάδε ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβή, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥήμα, ἄρθρον, πτώσις, λόγος: ibid. Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος, οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνθετὴ γίνεσθαι φωνή: Idem, Καὶ ἐπὶ τῆς γραμματικῆς τὰ στοιχεῖα πρότερα τῶν συλλαβῶν. Et κατὰ στοιχεῖα, Secundum elementa atque literarum ordinem. Sunt et aliarum rerum et artium στοιχεῖα, Philop. Στοιχεῖα ἐστὶ τοῦ γεωμέτρου γραμμαί, σημεία, ἐπιπέδα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, Geometriæ elementa sunt. Et sua Dialectici habent στοιχεῖα ἐνθυμημάτων, quæ i. sunt q. τόποι ἐνθυμημάτων: ut Aristot. testatur in Rhet. 2. Τὰ δὲ στοιχεῖα τῶν ἐνθυμημάτων λέγωμεν στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμηματος, τὸ αὐτό. Aliarum etiam rerum στοιχεῖα dicuntur. Isocr. ad Nic. Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας ἐστὶ. Aristot. Polit. 1. Τὸ γὰρ νόμισμα στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστὶ, Elementum et fundamentum. Bud. στοιχεῖα interpr. Partes rei divisæ. Cic. Elementa loquendi, Juv. Elementa vitiorum. Στοιχεῖον vocatur etiam Solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta deprehenduntur observatione. J. Poll. 6, c. 8. Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλον: καὶ ἔδει σπεύδειν εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη. ["Animon. 37. Valck. Anim. 55. Ilgen. ad Hymn. 623. Ernest. ad h. l. Lennep. ad Phal. 151. ad Charit. 619. 630. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. 4. 6. 13. 14. 24. 144. Dionys. H. 5, 42. Umbra solarii, Athen. 1. p. 14. Casaub. ad p. 5. Brunck. Aristoph. 2, 39. Kuster. 213. (Ἐκκλ. 652.) Thom. M. 584. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 64. Κατὰ σ. συντιθέναι, Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. init. Toup. Opusc. 2, 203. Jacobs. Anth. Proleg. p. 41. Στοιχείοις ἀμφοτέροις, Terra marique, Villosion. ad Long. 135." Schæf. Mss. Plato Theæt. §. 141. Τὰ τῶν γραμμάτων σ. καὶ συλλαβὰς, Elementa literarum: cf. Vales. ad Harpocr. p. 84. Vide Schn. Lex. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 154. Σ. subaud., ad Greg. Cor. 930. Quo compendio scribatur, 840. Conf. c. στοιχος, 810. "Signum Zodiacum, Diog. L. Menedemo 236. HSt., Πῖλος Ἀρχαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνυφασμένα τὰ δώδεκα σ." Seager. Mss. "Στοιχεῖα, 1) Elementa sive verborum, s. orationis: priori sensu enim ita dicuntur Literæ singulæ, e quibus syllabæ deinde et verba fiunt: vide Aristot. Poet. 20., ubi in definitione τῆς λέξεως primum omnium τὸ στοιχεῖον ponit, et definit, φωνὴ ἀδιαίρετος, ἐξ ἧς πέφυκε συνθετὴ γίνεσθαι φωνή: cf. Dionys. de C. VV. 14. et Animon. Posteriori sensu στοιχεῖα τῆς λέξεως sunt, quæ a Gramm. Partes orationis vocantur, ut nomina, verba, conjunctiones, particulæ etc. Dionys. l. c. 2., ubi et τομὰς et μόρια appellat: cf. Interpp. ad Hes. v. Στοιχεῖα. 2) Στοι-

χεῖα Aristoteli inprimis dicuntur Notiones illæ quæ in aliqua re cogitari possunt, et veluti partes quibus ea constat, v. c. στοιχεῖα περὶ ἀγαθοῦ καὶ συμφέροντος, Momenta quibus bonum et utile continetur: vide Rhet. 1, 6, et cf. cap. 2., ubi et προτάσεις dicuntur et δόξαι. Ex his στοιχείοις, argumenta (πίστεις) ducuntur vel suadendi vel dissuadendi: ibid. c. 7.: στοιχεῖα ἐνθυμημάτων, 2, 22. cf. cap. 26. init. Eodemque modo Dionys. Jud. Lys. c. 15. de locis e quibus argumenta petuntur: Οὐδὲν ἀπλῶς Ἀνσίας παραλείπει τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ὁμολογεῖ, οὐ τὰ πρόσωπα, οὐ τὰ πράγματα, οὐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, οὐ τρόπους, καὶ αἰτίας αὐτῶν, οὐ καιροὺς, οὐ χρόνους, οὐ τόπους κ. τ. λ. Quamvis is locus mutilus esse videtur. Sic et Menander Rhet. in Διαρ. Ἐπιδ., στοιχεῖα accipit pro Fontibus argumentorum et locis unde aliquam rem commendes et laudes: v. c. στοιχεῖα τῆς θέσεως in laudationibus urbium, sunt Eæ res quæ valent ad situm urbis commendandum et laudandum. Ergo disquirendum, in quibus rebus illa θέσις πόλεως insit, et quæ in ea cogitari possint: hæc στοιχεῖα dicuntur. Eodem modo Rhetores Græci dixere στοιχεῖα περιστάσεως, Partes circumstantiæ, quæ μόρια alii vel etiam ἀφορμὰς appellarunt. Ea sunt hæc: quis, quid, quando, ubi, cur, quemadmodum, quibus adminiculis etc.: vide Aurel. Augustin. Princip. Rhet. ap. Pithæum p. 293. 3) Στοιχεῖον notat Præceptum aliquod, et decretum artis rhetoricæ, ap. Dionys. de C. VV. c. 6. p. 42., ubi de nominibus aut verbis subinde e recta forma mutandis præcepisset, Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ θαφιλέστερόν ἐστι, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεσθαι." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Στοιχειώδης, Elementalī, s. Elementariū. Bud. interpr. Elementaris et simplex, ap. Plut. (10, 175.) Πρότερον ἂν τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον τοῦ κυκλικοῦ τὸ εὐθύγραμμον. Aristot. Metaph. 1. Τοῦτο μὲν γὰρ ἂν δόξειε στοιχειωδέστατον πάντων, γῆ: [de Gen. 1, 1.] At, στοιχειώδης κριθή, Theophr. H. Pl. 8, 4. Hordeum in versus spicatum: [an leg. *Στοιχώδης? Vide Schn. Lex.] Supra eo sensu ἁστοιχος πυρὸς, item διστοιχόν et ἐξάστοιχον hordeum. [Dionys. H. de C. VV. 92. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25." Schæf. Mss. "Compar. στοιχειωδέστερος, Clem. Alex. 445." Wakef. Mss. "Euseb. Hist. Eccl. 145." Kall. Mss.] Στοιχειωδῶς, Elementaliter, Diog. L. Zenone (191.) Ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελέχθω ἡμῖν καὶ σ., Summatim et simpliciter, Bud. ["Elementorum forma, Greg. Nyss. 3, 196." Wakef. Mss.]

Στοιχειακός, Elementalī, ["Eust. 35, 24." Seager. Mss. "Schol. Æsch. Pr. 253." Wakef. Mss.] UNDE Στοιχειακῶς, ap. Tzetz. ["Exeg. in Il. 55, 3." Schæf. Mss.] Schol. Hesiodi. ["Eust. 83, 39." Seager. Mss.]

* "Στοιχεῖος, Ad signa Zodiaci pertinens: ἀλλαγῇ, Vicissitudo signorum cœlestium, Empedocles Sphæra 106. ap. Fabr. B. Gr. 2. p. 484." Kall. Mss. Cf. Στοιχεῖον.]

Στοιχειῶ, Elementa doceo, Rudimentis instituo, Erudio principiis s. primordiis alicujus artis, Doceo artis incunabula, ut Bud. interpr. E Greg. Naz. Στοιχειούμενοι φόβῳ, Timore instructi, Timoris prima elementa suscipientes. ["Tzetz. Exeg. in Il. p. 93, 7. 13." Schæf. Mss.] Στοιχεῖωμα, τὸ, Elementum, Rudimentum, i. q. στοιχεῖον, ["Diog. L. 618." Wakef. Mss.] Στοιχειωματικός, Elementariū. Item στοιχειωματικὸν ajunt vocari Eos qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam. NAM Στοιχεῖα οὐράνια dici Imagines et signa cœlestia. ["Στοιχειωματικός, Ptolem. c. 9. cf. Jos. Scal. Epist. p. 529. 530. Ed. 1610." Boiss. Mss.] Στοιχειώσις, ἡ, Elementorum et primorum rudimentorum traditio: ut Χριστιανικαὶ σ., Dionys. Areop. ["Hierocl. 136." Wakef. Mss.]

Στοιχειωτής, Qui elementa et prima rudimenta tradit: ut Euclides vocatus est Στοιχειωτής, propterea quod geographiæ elementa s. rudimenta tradidit. At Elementariū senex dicitur a Seneca, qui primis adhuc elementis imbuitur. [* "Στοιχειωτικός, Ele-

mentarius, Dionys. Areop. 248. 267. Clem. Alex. 569. 645." Kall. Mss. * "Στοιχειωτός, Elementis constans, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 204. 211." Kall. Mss.] "Ἀστοιχειότατος, quod VV. LL. "afferunt pro Carens elementis et principiis, suspectum est, et forsitan pro eo reponendum ἀστοιχειώ-
"τος." ["Philo J. 1, 337." Wakef. Mss.]

Ἀναστοιχειώ, Informo, quasi ab elementis incipiendo: ἀναστοιχειῶ, inquit Suid., ἀναπλάττει: ὡς μεταστοιχειῶ, μεταπλάττει. || Resolvo in elementa, quasi eis τὰ στοιχεῖα λύνω, Greg. Naz. de Homine pro ἀκαλύειν, et in elementa τὸ σύγκριμα resolvere. || Ἀναστοιχειώμαι, Pass. Informor, || Resolvor in elementa. Unde partic. ἀναστοιχειωμένος, Resolutus in elementa. ["Ἀναστοιχειώω, Reformo, Euseb. V. C. 3, 46." Mendham. Mss. Phila 4. p. 88. "Schol. II. H. 99." Wakef. Mss.] Ἀναστοιχειώσις, Informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. || Resolutio in Elementa a Bud. exp., Corporum resolutio in principia et elementa, ap. Alex. Aphr. Probl. (1, 79.) Διὰ τί οἱ Αἰθίοπες πυρέξαντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπόλλυνται; ὅτι σφόδρα τυγχάνουσι θερμάτατοι καὶ ξηρότατοι, καὶ ὥσπερ ἀναστοιχειώσις αὐτοῖς γίνεται: Quare Æthiopes febre confectari intereunt ut plurimum? Quia calidissimi sunt et siccissimi, et tanquam resolutio in elementa ipsis accidit. Greg. Naz. de Homine, Καὶ οὕτω τὸν παντὸς ἀναστοιχειώσιν γενέσθαι, τελεσθείης τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. [* Ἀντιστοιχειώω, unde * "Ἀντιστοιχειώσις, Tzetz. Exeg. in II. 93, 3. Schleusa. Cur. Nov. c. 475." Schæf. Mss. "Schol. II. M. 29." Wakef. Mss. * "Καταστοιχειώω, Chrys. in Gen. 286." Kall. Mss. "Per elementa divido, Diog. L. 618." Wakef. Mss.] Ἐγκαταστοιχειώω, Una cum primis elementis et rudimentis indo, Imprimō et infigo quasi prima elementa et rudimenta, Plut. Lycurgo (13.) p. 85. meæ Ed. Τὰ μὲν οὖν κυριώτατα καὶ μέγιστα πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως, καὶ ἀρετὴν ἐν τοῖς ἡθεσιν, ὥστε καὶ ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχειωμένα, μέχειν ἀκίνητα: [cf. T. 7. p. 394.] "Μεταστοιχειώω, in aliud elementum "transiunto, Transformo. Meminit Suidas particip. "μεταστοιχειοῦσα, exponens μετασχηματίζουσα, με-
"ταπλάττουσα." ["Chrys. in Ps. 155. T. 1. p. 834." Seager. Mss. Suicer. Thes. Eccl. "Theoph. Bulg. in Latinos p. 289, 5. Ming.: Greg. Nyss. p. 10, 15. cum nota Casaub. p. 117. Pherecr. Bekkeri p. 393. Μεταστοιχειοῦσθαι, Planud. Ovid. Met. 14, 553. * Μεταστοιχειώσις, Greg. Naz. ap. Casaub. ad Greg. Nyss. Epist. p. 118. cf. p. 117." Boiss. Mss. Idem c. Eunom. 2, 431. Nicephorus in Act. Ephes. 309. S. Maxim. in Dionys. Areop. 183. * Προστοιχειώω, Sext. Emp. adv. Math. 1, 104. * Συστοιχειώω, unde * Συστοιχειώσις, Jambl. Adhort. 62.]

* Στοιχειάζω, unde "Στοιχειαστής, Apollon. de Syntax. 4. p. 303.]

ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ quoque e στείχω [* στόχος, quod vide infra,] derivatum est: significans sc. Collimo et recta ad scopum tendo, ut qui ὀρθῶ κανόνι στοιχεύει. Polyb. (6, 25, 5.) Στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἐδύναντο, Collimare oculos et manum, ut Gell. loquitur; s. Scopum attingere, τοῦ σκοποῦ ἐφικνεῖσθαι καὶ τυχεῖν. Xen. (Κ. Π. 1, 6, 19.) * Ἦν δέ ποτε καὶ πόλεμος γένηται, ἵνα δύναισθε τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, Collimando oculos figere et directo ictu ferire adversarios. Metaphorice etiam accipitur. Philo V. M. 3. Στοχάζομένους ὥσπερ ἐν ταῖς τοξείαις σκοποῦν τῶν περὶ βίον, Velut in scopum vitæ destinantes, Turn.: Plato Euthyd. Καὶ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον, πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, Iterum petiit et aggressus est juvenem argumentatione. Ad alia etiam extenditur, diciturque aliquis στοχάζεσθαι τινος, cum illud veluti scopum sibi propositum habet, cum ad illud tendit, s. cum id spectat et ad id respicit. Aristot. Polit. 1. Πᾶσαι ἀγαθοὺ τινος στοχάζονται: Metaphys. 5. Καὶ ὁ φιλοποιητικὸς ἡδονῆς στοχάζομενος, Cujus scopus et propositum, quod spectat, est voluptas: Ethic. 4. Στοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι, Scopus mihi propositus est ut placeam, Studeo ut placeam. Sic Diod. S. Τῶν ἡγεμόνων ἕκαστος στοχάζομενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρε-

αίας, Hoc maxime spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret. Dionys. H. de Isocr. Τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει, καὶ τοῦ γλαφυρῶς λέγειν στοχάζεται μᾶλλον ἢ τοῦ ἀφελῶς. Sic Philo de Mundo, Μὴ στοχάζομενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ τῶν ἀληθινῶν, Qui animi intentionem ad indagandam rerum veritatem potius quam ad nominum appellationumque decorum contulerit. Plato de LL. dixit et στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. Significat etiam Respicio, Rationem habeo, Observo, in paulo diverso loquendi genere, Polyb. (6, 16, 1.) Ἡ δὲ σύγκλητος ἐν τοῖς κοινῶς προήμασιν, ἀναγκάζεται προσέχειν τοῖς πολλοῖς καὶ στοχάζεσθαι τοῦ δήμου, Nutus populi observare summa cum intentione: (5.) Ὁφείλουσι δ' αἰεὶ οἱ δῆμοι ποιεῖν τὸ δοκοῦν τῷ δήμῳ, καὶ μάλιστα στοχάζεσθαι τῆς τούτου βουλήσεως. Nisi malis Spectare ejus voluntatem, s. Id maxime spectare, quod populus velit, vel etiam Conjicere quid populus velit. Nam signifi- et Conjicio, Conjectura colligo, Conjecturam facio. Epigr. τί στοχασώμεθά σου; Quid de te conjicere possumus? Quam de te conjecturam facere? Phil. Fabio, Οὐκ ὀρθῶς στοχάζομενοι τοῦ ἀνδρός, Non recte conjectantes et judicantes de viro. Chrys. Τῆς τῶν ἀμαρτανόντων στοχάζεσθαι προαιρέσεως, Conjecturam facere quo animi proposito peccent ii qui peccant, Phalar. Στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, E moribus conjecturam facio, Isocr. ad Dem. (6.) Τῆς τῶν θεῶν στοχάζεσθαι διανοίας, De deorum mente conjecturam facere. At, Εἰ ὀρθῶς στοχάζομεθα τοῦ δέοντος, afferat pro Si re ipsa veritatem exquirimus, Item e Gal. ad Gl. 1. Ἐστόχασται σοι ἡ δίαιτα, pro Vietus ratio tibi exquisita et expensa est. Item e Plut. Pericle, Ἐστόχασται τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ γινώσκου, pro Hæc ita exposita sunt, ut magna e parte evenit. Ubi nota etiam præter. pass. [Jambl. V. P. 288. 415. Protr. 74. "Bibl. Crit. 3, 1. p. 71. A. bresch. Add. ad Aristæm. 121. Jacobs. Specim. 30. ad Diod. S. 1, 12. Lucian. 1, 51. Wakef. S. Cz. 4, 90. Parco, Miseror, ad Lucian. 3, 570. Confύσασασιάζομαι, ad Dionys. H. 3, 1794." Schæf. Mss. * Ἐστοχασμένως, Probabiliter, Basil. 3, 578. Heliod. 7, 5. p. 261. Cor. "Convenienter, Aptè, Collimantè felicitate, Orig. c. Cels. 4. p. 196. (202. 249. 283.)" Seager. Mss. * Στοχαστέον, Aristot. Top. 8, 2, 3. "Cum gen., Ratio habenda est, Clem. Alex. 174." Kall. Mss.]

* Στοχασμα, Eur. Bacch. 1194=1203. ἀγνωνὶς στοχάσματα, Jacula amentata: v. Barnes. ad locum. "Valck. Hipp. p. 186." Schæf. Mss.]

Στοχασμός, ὁ, Collimatio et petitio scopi, Cum in scopum intenti sumus et eum assequi cupimus. Plat. de Sol. Anim. Τὸ γὰρ κοινὸν αὐξοῦσι πᾶσαι καὶ πάντες ἔργον (sc. μέλισσαι et μύμηκες) ἐτέρῳ δὲ καθ' ἑαυτὸν ἐτέρου στοχασμὸς οὐδεὶς ἐστίν, οὐδὲ φροντίς, Nihil aliud propositum habet, nihil aliud curat; seu, Ad nullum alium scopum tendit, Nil aliud spectat. Item Conjectatio s. Conjectura: ut ap. Sulpit. Vict.: συγκυρ-σκειναζόμενος στοχασμός. Vide et Στοχάς. ["Στοχασμός, Conjectura. Ita dictus Rhetoribus Status quæstionis civilis conjecturalis, cum factum negatur et quæritur v. c. occideritne? Hermogenes: igitur in Διαρ. Στασ. p. 18. definit, Ἀδῆλον πράγματος ἐλεγχος οὐσιώδης, ἀπὸ τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας. In hoc loco ἐλεγχος οὐσιώδης est ἀμφισβήτησις περὶ οὐσίας: fit enim quæstio, εἰ ἐστὶ, An sit? Alia nomina Græca hujus status sunt: τὸ καθ' αἰσθηταί, τὸ πραγματικόν, συντελικὴ στάσις, γένεσις, ut docet Capperoner. ad Quintil. 9, 1. Marius etiam Victorin. in Expon. Cic. Rhet. 106. narrat fuisse nonnullos, qui Conjecturam Græce appellarὶν σταδιάζοντα, quod in ea de incerto investiganda maximum certamen habeatur: unde et Stadium dicitur, inquit, quoniam ibi exercentur certamina. De hoc στοχασμῷ, ejusque divisionibus et tractandi methodo subtilissime agit Hermog. singulari cap. p. 30. sqq. Ita p. 48. distinguit στοχασμὸς ἀπλοῦς, διπλοῦς, τέλειος, ἀτελής. Simplex conjectura (ἀπλοῦς) est, cum aut una res in judicium vocatur, aut una persona. Ubi plures sunt, Duplicata dicitur. Perfecta autem conjectura est, cum utrumque in judicium

venit, et res et persona, h. e. cum ipsa res et ipsa A persona argumenta controversiæ suppeditat. Imperfectæ, cum destituuntur argumentis, quæ vel a rebus vel a personis sumantur, aut in quibus res certa est, persona incerta, aut ratione inversa, personæ argumenta præstant et controversæ sunt, res autem nullæ. Sed in hoc ultimo genere nulla accusatio locum habet. Nam sine crimine nemo in iudicium vocari potest. Marcellinus ad h. l. Hermog. p. 85. *Ald.* 'Ατελής ἐστὶ, τὸ ἐπὶ προσθήκης δεόμενον εἰς ἀναπλήρωσιν. Syrian. ad Herm. 177. Διὰ τὴν τοῦ τεκμηρίου ἐκλείψιν ἀτελεῖς ἐκ πραγμάτων καλοῦνται στοχασμοί. Conjecturæ duplices etiam ratione collocationis dicuntur *συνεζευγμένοι*, Coniunctæ, eaque conjunctionis fit vel in principio, vel in medio, vel in continuatione extremorum, (v. Hermog. l. c. p. 54.) Cum in medio fit, dicitur *στοχασμὸς ἐμπύπτων*, Incidens, Interveniens, Interposita in medio argumentationis. Cum fit in principio, dicitur *στοχασμὸς προκατασκευαζόμενος*. Socrates ad Hermog. 189. de eo genere ita: Ὀνόμασαι μὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἑτερόν τι πρὸ τοῦ κρινόμενου πράγματος ἐξετάζεσθαι. Cum fit in continuatione, vocatur *συνκατασκευαζόμενος*, ὃς ὠνόμασται μὲν οὕτως, inquit Sopater l. l. p. 190., ἀπὸ τοῦ δύο ἐγκλήματα ἐπάγειν τῷ φεύγοντι τὸν κατήγορον, ἢ πεποιηκότι, ἢ μέλλοντι πράττειν. Marcellinus autem ibidem ita: Συνκατασκευαζόμενος κέκληται, ὅτ' ἂν τὰ σημεῖα δι' ἀλλήλων ὁμοῦ κατασκευάζεται, καὶ μὴ κεχωρισμένως. De aliis generibus στοχασμῶν, quæ συμπελεγμένοι dicuntur, quoniam ceteris statibus immixti sunt, vide Schol. Hermog. 194. Ceterum partes, vel capita, quæ in statu conjecturali tractari solent, Hermog. decem numerat: παραγραφὴν, ἐλέγχων ἀπαίτησιν, βούλησιν, δύναμιν, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἀντίληψιν, μετάληψιν, μετάθεσιν αἰτίας, πιθανὴν ἀπολογίαν, κοινὴν ποιότητα, quæ omnia, quam vim habeant ad singulas voces illas exposuimus: cf. Ulpian. ad Dem. de Cor. 212. et omnino Schol. Hermog. ad illum locum p. 123., ubi singula illa capita subtilius explicantur. Hæc omnia etiam commemorat Sopater in *Διαφ. Ζητημ.* ubi dicuntur τὰ στοχαστικά κεφάλαια p. 308., h. e. Sedes et fontes unde in hoc statu conjecturali argumenta ducuntur. De στοχασμῷ γνῶμης, qui dicitur, vide *Γνώμη*. Commemoratur etiam in Rhetoricis, στοχασμὸς παράδοξος, ut ap. Sopatr. *Διαφ.* 318. E Latinis cf. Auct. ad Herenn. 1, 11. 2, 2. Cic. de Inv. 2, 4. Top. 21. Quintil. 3, 6. p. 134.; 7, 2. Pro Conjectura, simpliciter, τῇ ἀποφάσει, demonstrationi contraria, στοχασμὸς dicitur ap. Dionys. Art. Rhet. 8. p. 318. Hermog. *περὶ Εὐρεσ.* 3. p. 76. sq. et passim alibi, ubi de illis statibus sermo non est." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Στοχασίς, i. q. στοχασμὸς, Plato Philebo p. 62.]

Στοχαστής, Conjector, Qui conjecturis colligit, etiam Qui bene collimat, et recta ad scopum tendit, [Philes de Anim. 77, 13. "Naukrat. Epist. in Cave Hist. Liter. p. 438." Schn. Lex. Suppl. "Wakef. Ion. 871." Schæf. Mss.] Στοχαστικός, Certissime destinans, Telo petens, Bud. Vel, Recta collimans et ad scopum tendens, Qui scopum attingere probe novit, Qui certæ destinationis est in jaculando: i. q. εὐσκοπος et εὐστοχος. Metaphorice Aristot. Eth. 6, 7. 'Ὁ δὲ ἀπλῶς εὐβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου τῶν πρακτικῶν στοχαστικός κατὰ λογισμὸν, Qui aciem mentis et cogitationem intendit in id quod homini facere maxime conducit: (cf. 2, 9.) Item, Qui solertis conjecturæ est, Acrimonia conjecturæ præditus, Consultus, Bud. ¶ Conjecturalis: στάσις, Status conjecturalis, ap. Rhetores. Conjectura autem dicta est a conjectu, i. e. directione quadam rationis ad veritatem. Quintil. 3, 7. Στοχαστικῶς, Conjecturaliter, More eorum qui conjiciunt, Aristot. Rhet. 1. Πρὸς τὰ ἐνδοξὰ στ. λέγειν, τοῦ ὁμοίως ἔχοντος καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐστὶ, ["Clem. Alex. 378." Wakef. Mss.]

[* Στοχαστὴς, unde * "Ἀστόχαστος, De quo ne quis judicare, Stob. 358, 16." Wakef. Mss. Dionys. H. Epitome 14, 17.] Ἀστόχαστος, Conjectu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis,

Qui non facile conjectura colligitur, [Diosc. Eur.]

Στοχὰς, ἄδδς, ἡ, et Στοχασμός, Polluci (5, 36.) i. est q. στοῖχος et στοιχισμός, i. e. τῶν ἀρκύων στάσις, Retium tensio. Item Strues e materia aut lapidibus ad æquanda loca concava et inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ. Vide 5. cap. 4. fin. [Στοχὰς, Eur. Hel. 1496.]

[* Στοχος, Conjectura, Æsch. Suppl. 251. Μόνον τὸδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ. "Scopus, Clem. Alex. 550." Kall. Mss. Eur. Batrach. 1098. "Ἀλλὰ δὲ θύρσους ἔσαν δι' αἰθέρος Πενθέως, στόχον δύστηνον, Xen. Ages. 1, 25. Τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἰέντας, al. ἐπὶ στοίχων ἰόντας, Ælian. H. A. 1, 31. "Cattier. Gazoph. 17. * Στοχὸς; Bibl. Crit. 3, 1. p. 71. ad Eur. l. c." Schæf. Mss.]

* Ἀστοχος, Qui non bene collimat, nec scopum tangere potest, Qui non bene conjicit et rationem ad veritatem dirigit: οὐκ ἄστοχος διάνοια, Ingenium perspicax. ["Jacobs. Anth. 11, 13." Schæf. Mss.] Ἀστόχως, More eorum qui non bene conjiciunt, e Polyb. (1, 74, 2.) Τοῖς καιροῖς ἂ. ἐχρήτο, pro Occasionibus inconsulto et inconsiderate utebatur. Ἀστοχέω, Non bene conjicio, Aberro a scopo, Non recta ad scopum tendo, ἀφαρτάνω s. ἀτυχῶ τοῦ σκοποῦ. Metaph. Plut. (7, 633.) Ἀστοχοῦσι τοῦ μέτρου καὶ πρέποντος. A mediocritate et decoro aberrant. Quo genere loquendi utitur et in Galba (16.) Ἀστοχεῖν ἐδόκει τοῦ πρέποντος. At Μη ἀστόχει γυναικὸς affertur ex LXX. Sirac. 7, (21.) pro Noli discedere ab uxore. Ἀστοχία, ἡ, Cum quis non bene collimat, Cum quis non recte conjicit, sed a scopo aberrat. Exp. etiam Opinioni et spei frustratio. [Polyb. 2, 33, 8. 7, 3, 3. 5, 6.] Ἀστόχημα, τὸ, Erratum, ἀμάρτημα: proprie ejus qui scopum non attingit, s. non recta ad scopum tendit. ["Plut. 2, 520. Athen. 216." Wakef. Mss.]

[* Δύστοχος, unde * Δυστοχία, J. Poll. 6, 205.]

Εὐστοχος, Bene collimans, Felix in tangeido scopo, atque adeo Jaculandi peritus: cum sc. de hominē dicitur: at cum de re, Recta ad scopum tendens, A scopo non aberrans, Directus. In l. Sapientiæ, (21.) Εὐστοχοὶ βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Directa fulgurum jacula, Lucian. (1, 77.) Οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσι, Non omnium jacula, quæ emittunt, scopum attingunt. Et τὸ εὐστοχόν, Dexteritas illa attingendi scopum, i. q. ἡ εὐστοχία, Herodian. 1, (15, 10.) Τὸ δ' εὐστοχόν τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. Pro quo τὸ εὐστοχόν ibid. dicit non solum εὐστοχία, sed etiam εὐτοχία. Item εὐστοχα λίνα ex Epigr. pro Retia certa et non irrita. Metaphorice etiam accipitur pro Solers, Ingeniosus, Acutus. Diog. L., de Diogene Cynico, Εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, Singulari erat acumine et solertia præditus in responsionibus. Εὐστοχος ὥδς ex Epigr. affertur pro Felix partus. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 71. Toup. Opusc. 1, 457. Valek. Anim. ad Ammon. 88. Lucian. 1, 57. ad Charit. 344. Jacobs. Anim. 139. Anth. 7, 70. 8, 368. 9, 168. 425. 11, 157. 12, 178. Archias 8. 9. Bianor 3. Bast Lettre 193." Schæf. Mss. Opp. A. 3, 281.] Εὐστοχος, Qui a scopo non aberrat; de Hyperide Dionys. Cens. Script. 5, 6. Qualem autem scopum Rhetor intellexerit, difficile dictu videtur. Probabile quidem est εὐστοχόν dici Eum qui in partibus orationis iis potissimum elaborat, quæ ad rem et causam pertinent; cetera, quæ artem attingunt, veluti extra scopum posita arbitratur. Quo et sequentia pertineant: ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος πέφυκε. In præcipuis et maxime necessariis causæ momentis occupatur: vide Ἀναγκαῖος. Sed malim tamen εὐστοχόν intelligi Acutum, ut et Quintil. 10, 1, 77. diserte appellat. Sic ap. Diog. L. 6, 2, 8. Diogenes Cyn. dicitur εὐστοχώτατος ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, Acutus, promptus, ingeniosus ad respondendum. Cic. quoque Hyperidi acumen, Atticam subtilitatem, et facetias tribuit: de Orat. 3, 7. Or. 26. 31. Longino c. 34. παιδία εὐστοχος, Lusus qui certe pnnunt, qui non aberrant, quo minus pūngant." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Εὐστόχως, Dextre, Aptè, Scite; modo eorum qui a

scopo non aberrant: κρίνειν, Gazæ Judicare propiciant. [Lucian. 1, 26. 2, 388. 3, 113. Herodian. 4, 9, 4. LXX. 1 Reg. 22, 34. Polyb. 2, 65, 11. "Ad Charit. 232. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss. "Εὐστοχα pro εὐστόχως, Her. Pont. 455." Wakef. Mss. Εὐστοχώματα, Dio C. p. 766.] Εὐστοχέω, Dexter sum in attingendo scopo, Recta ad scopum tendo, A scopo non aberro, utpote jaculandi peritus. Item Solerter conjecto, Acutus sum in perspicendo quid facto opus sit, Polyb. 2, (45, 5.) de Arato, "Ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, Qui perspicere possit quid quisque casus et eventus poscat. Bud. sic vertit, Qui opprimi nullo adverso casu possit. ["Heyn. ad Apollod. 104. Pierson. Veris. 13. Wakef. Ion. 1447. Musgr. 1426." Schæf. Mss. * "Εὐστόχημα, Diog. L. 5, 34." Wakef. Mss. * Διευστοχέω, Dionys. H. de C. VV. 126. Χάριτος ἐν ἀπασι διευστοχοῦσης, ubi Cod. Bresl. ἐν πᾶσι μὲν εὐστοχοῦσης.] "Κατευστοχέω, Bene conjecto, "conjecto contra," [Diod. S. 2. p. 66, 15. Plut. Æmil. Paul. 2. p. 169. * "Καταστοχέω, vox nihili. Apud Eudociam p. 82. recte Cod. Paris. κατευστοχήσας." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Εὐστοχία, ἡ, Dexteritas in jaculando, Certa manus in mittendis sagittis, Herodian. 1, (17, 27.) de Commodio, Οὐδενὸς ἦτων εὐστοχία τε καὶ εὐχερεία, Nullo inferior in destinandis ictibus: (15, 14.) de eodem, Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δὴ μῦθεσιν εἶχε τινα χάριν, Præterquam quod fortitudinis et dexteritatis in destinandis ictibus specimina edebat, popularum etiam quandam gratiam sibi conciliarat. Metaph. Aristot. Eth. 6, 9. "Ἔστι δὲ εὐστοχία τις ἡ ἀγγίγναι. Et Philo de Mundo, Νόησις, κατάληψις, εὐστοχία, μελέται, Conjiciendi rectitudo, Bud. [Dionys. H. de C. VV. 244, 13. "Ruhnk. Elog. Hemst. p. 12. ad Charit. 343. Jacobs. Anth. 10, 100. 12, 178. Bast Lettre 193." Schæf. Mss.] [* "Ἀποστοχάζομαι, Athan. 1, 50. 578." Kall. Mss.] "Διαστοχάζομαι, Conjector, Conjectationibus auguror." Καταστοχάζομαι, Collimo, Collineo, Ad scopum tendo, κατὰ τοῦ σκοποῦ βάλλω. Metaphorice Basil. "Ὡς περὶ τὸ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθίνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ πρόσωπα λαμβάνων, Id quod justum est spectat, s. Justitiam, veluti scopum, sibi propositam ante oculos habet. ["Diod. S. 2, 321. 348." Schæf. Mss. * "Καταστοχασμὸς, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 14." Kall. Mss. "Diod. S. 1, 37. T. 1. p. 111. Bip. (* Καταστοχαστὸς, unde) * Ἀκαταστόχαστος, Suid. v. Ἀτέκμαρτον." Boiss. Mss. "Bekkeri Anecd. 458." Kall. Mss. * Καταστοχαστής, Suid. v. Προφητεία. * "Καταστοχαστικός, cum gen., Clem. Alex. 691." Kall. Mss. * "Παραστοχάζομαι, Theoph. Bulg. iu Latinos p. 278. Ming." Boiss. Mss. * Προστοχάζομαι, unde * Προστοχαστικός, Futuri providus, cujus tamen vocab. exemplum non est obvium. * "Συστοχάζομαι, Rationem simul habeo, (M. Anton. 3, 11.) Τοῦ κατ' ἄξιν συστοχάζομαι." Gataker. Mss.]

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, τὸ, Truncus, Caudex, Arboris ea pars, quæ e radice surgit, et postea iu ramos finditur. Theophr. H. Pl. 1, 2. Κανὼν δὲ λέγεται τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἐν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. Idem alibi, de foliis, Τοῖς μὲν πλείστοις, ἐκ τῶν κλάδων, τοῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων τῆς δὲ δρυὸς, καὶ ἐκ τοῦ στελέχους. Unde Plin. Aliis circa ramos emicant folia, aliis et in cacumine ramorum: robori, et in caudice ipso. Ubi etiam obiter nota Κλάδον eum dicere Ramum: AT Ἀκρέμονα, Cacumen ramum. Idem Plin. hæc Theophr. de siliqua ceratonia, Ἐκ στελέχους καὶ αὐτὴ φέρει καρπὸν, sic vertit, Truncus et ipsa fertilis. Alium ejusd. Theophr. locum cum Plinii itidem interpr. vide in Ἐπικάρπιον, T. 2. col. 80. Alio nomine στέλεχος dicitur κορμὸς et πρέμνον, Stipes s. Stirps, ut videbis in Μονοστέλεχος. ["Steph. de Dial. Att. Dedicat., Villosion. ad Long. 136. * Στέλεχος, δ, Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Justin. Mart. Or. ad Græcos p. 6. Καρπὸν χρύσεον στελέχους ἔλαβεν. Schol. Ven. Il. B. 328. Theophr. H. Pl. 2, 2, 3. 2, 5, 5. Schleusn.

A Lex. V. T.] Στελεχόκαρπος, Caudice fructum ferens: ut ceratonia siliqua, de qua in Στέλεχος. [Theophr. H. Pl. 4, 2, 4. * "Στελεχητόμος, Philippi Epigr. 15." Schæf. Mss.]

Ἀστέλεχος sive Ἀστελέχης, Caudicem non habens, Truncus carens, [Theophr. H. Pl. 1, 3, 1.] Apud Hes. legitur, Ἀστέλεχος, ὁ δακτύλιος, ἔδρα, [Podex, pro στέλεχος, ut ἀσταφίς pro σταφίς.] "Βρα. "χυστελέχης, Qui brevi s. parvo caudice est," [Theophr. H. Pl. 4, 6, 10.] Μακροστέλεχης, Qui longo est caudice, Cujus truncus procerus est. Μονοστέλεχης, sive Μονοστέλεχος, Qui simplici caudice est, unum a radice caudicem habet, Theophr. (H. Pl. 1, 9, 1.) "Ἔστιν οὖν τὰ μὲν εἰς μῆκος αὐξηματά, μάλιστα μόνον, ὅσον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος, καὶ οἱ μὲν τὴν μονοστέλεχην, καὶ ὅσα μὴ πολὺ ῥιζίζα καὶ πολὺ κλάδος (1, 3, 1. 2, 6, 9.) Unde Plin. In longitudinem excrescunt abies, palma, cupressus, et si qua unistirpia. Ubi etiam nota eum στέλεχος interpretari Stirps. Πολυστέλεχος, Multos habens truncos, E cujus radice multi caudices surgunt, Caudicosus, Epigr. πολυστέλεχος παλίουρος: ["Diod. Zon. 5." Schæf. Mss. * Πολυστέλεχης, Theophr. H. Pl. 1, 3, 1.] [* Στελεχηδὼν, Apoll. Rh. 1, 1004. T. 1. p. 234. Schæf.]

Στελεχῶδης, Caudicosus, Caudicis truncique speciem gerens, Diosc. 4, 73. de solano somnifero, ἡ ἡλικακάβη, Θάμνος ἐστὶ κλάδους ἔχων πολλοὺς, πυκνοὺς, στελεχῶδεις, δυσθραύστους, Fruticat multis ramis, densis, caudicosis, fractu contumacibus, Ruell. Plin. 21, 31. Frutex est surculosus verius quam herba. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 1. 17, 1.]

[* Στελέχιον, plur. Στελέχια, Hesychio πρέμνα.]

Στελεχιαῖος, idem. Στελεχιαία φλέψ dicitur a quibusdam Vena illa magna quæ a sima jecinoris parte exoritur, et quam Portam vulgo vocant: ut ap. Gal. 6 Administr. Anat. et de LL. Aff. 6, 4. Est enim aliarum velut truncus. Gorr.

Στελεχῶ, Caudicem emitto, ex Epigr. οὐρανόμνημα ἐστελέχωσας ἀρετὰς, ["Philo J. 1, 9. 681. Ad robur perduco, 2, 456." Wakef. Mss.]

"Στελέχων, in VV. LL. pro significatione nominis "στέλεχος: sed absque exemplo: et perperam illi "στελέχων datur gen. in ου, in lisdem: quod etiam "suspectum magis nomen illud reddit."

"ΣΤΕΛΕΦΟΥΡΟΣ, ὁ, Plantago angustifolia. Inter σταχυώδη, i. e. Spicata, numeratur a Theophr. H. Pl. 7, (11, 2.) Ita VV. LL., quæ etiam tradunt Lanceleotam a vulgo appellari. Lege Plin. 21, "17."

"ΣΤΕΛΙΣ, ἴδος, ἡ, Arbori innascens quiddam: ut Viscum et Hyphear, VV. LL. e Theophr. C. Pl. "2, (17.) Vide Marc. ap. Diosc." [Plin. 19, 8.]

ΣΤΕΛΛΩ, Mitto, Il. M. 325. Οὐτε κέ σε στέλλωμι μάχην ἐς κυδιάνειραν, Nec te miserim in bellum. Schol. exp. πέμπωμι: addens tamen et aliam exp., παρασκευάζωμι, i. e. Pararim et instruxerim, s. ἀδοναρὶν: de qua hujus verbi signif. infra dicetur. Plut. Pericle, Χιλίους ἐστειλεν εἰς Χερρόνησον, Mille in Chersonesum misit, Lucian. (3, 336.) Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν ὧν ἡκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινου. Et στέλλειν ἀποικίαν, Mittere coloniam: quod et ἐκπέμπειν. Pass. Στέλλομαι, Mittor, Herodian. 2, (8, 12.) Πρεσβεταί τε ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπέμπελλον, Legati Antiochiam mittebantur; vel potius Veniebant, propter præp. ἀπό: nam ut significet Mittebantur, dicendum potius fuisset ὑπό: ut Synes. Ep. 61. Νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται, Nunc primum a me mittitur. Sic autem et ap. alios non raro Στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι. Soph. Aj. (328.) τούτων γὰρ οὐνec ἐστάλην, Propterea enim huc veni. Nam sua sponte veniebat. Tecmessa, non mandata a quopiam. Herod. (3, 53.) Ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκυραν, Corcyram veniebat. Sic ap. Herodian. (4, 8, 16.) Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, Polit. vertit, Alexandriam contendit. Philo V. M. 3.

Τούτον τὸν τρόπον ὁ ἀρχιερεὺς διακόσμηθεις στέλλεται A πρὸς τὰς ἱερουργίας, In hoc ornatu summus pontifex ad rem divinam procedit, Turn. Sic Synes. Ep. 150. Στέλλεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, Proficiscitur in improbos homines: 19. Ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη δημοσίαν ὁδόν, Ad vos profectus est: 61. Τρίτον τουτοῦ στόλον ἡ ναὺς εἰς τὰπὶ Θράκης χωρία στέλλεται, In Thraciæ loca proficiscitur. Nisi malis et hic interpretari Mittitur, et in præcedenti l. ἐστάλη, Missus est. Sed et Bud. in neutrali signif. ibi accipit pro ἐπορεύθη: ut et ap. Lucian. (1, 40.) Ἐστάλην εὐθὺς τῆς πόλεως, Ivi recta in urbem. Et (173.) Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, Tua ipsius gratia huc veni. Itidemque ap. Paus. (Att. 2, 3.) de Æschylo et Simonide, Ἐς Συρακοῦσας πρὸς Ἱέρωνα ἐστάλησαν, Iverunt, Navigarunt; de utroque enim itinere dicitur, ut e præcedentibus patet, sed magis proprie de Navali, ut quidam voluit. Metaph. autem Aristoph. Σφ. (487.) ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης [κατεστ., Br.] Viam affectas ad tyrannidem. Idem ille aor. ἐστάλην accipitur et passive pro Missus sum, ap. Soph. El. (404.) p. 100. Χωρήσομαι τ' ἄρ, οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ, i. e. ἀπεστάλην, ἐπέμφθη: nam paulo post Chrysothemis Electræ quærenti ποῖ ἐμπορεύεται, respondet, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοᾶς, Mater me mittit ut patris tumulo fundam libamina. || Via quoque στέλλειν dicitur pro ἄγειν, φέρειν, Ducere, Ferre, ut et Lat. loquuntur, Lucian. Ὀδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα. || Affertur et ἐστείλαμεν ναῦν pro Navem trajecimus, ex Eur. (Iph. T. 70.) Et στέλλειν στρατὸν ex Eod. (Iph. A. 661.) pro Traducere classem, s. Classe proficisci.

Στέλλω, Instruo, Apparo s. Apto, Adorno, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ut accipitur et in Hom. I. supra c. II. Δ. (294.) Οὐς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, ubi Schol. exp. ἐτοιμάζοντα: addeus etiam, διατάσσοντα. Itidem Od. E. (248.) Ἐννεὰ νῆας στείλα, Armamentis remigioque instruxi et adornavi: 247. Νῆας ἐν στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι, i. e. παρασκευάσαντα. Et ἐμπορίαν στέλλειν, Adornare, vel etiam Suscipiendam curare: nisi malis ἐκπέμπειν, ut Isocr. et Plut. dicunt κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμπειν. Plato Epist. Οὐ μὴ γὰρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλης οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορευσθῆται καλλίω. [Herod. 3, 141. Ἐστέλλε τὴν στρατιήν.] Et Pass. Στέλλομαι, Instruor, Accingor, Paror, II. Ψ. (285.) Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, Eur. (Tro. 181.) στέλλονται κινεῖν, Accinguntur ad movendum. Interdum additur accus., itidemque reddi potest Accingor ad, vel etiam Suscipio, 2 Macc. (5, 1.) Ἐφοδὸν εἰς Αἴγυπτον ἐστέλλετο, Accingebatur ad expeditionem adversus Ægyptios. Alii, Protectionem in Ægyptum parabat. Gal. Ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στείλασθαι, Accingere se ad longam protectionem, Suscipere longam peregrinationem: idem et στέλλεσθαι πρὸς ἀποδημίαν dicit, Comm. in Hippocr. de Elem. Sic Chrys. Στέλλου μακρὰν ἀποδημίαν, καὶ πλεεὶς θάλασσαν ἢ ἂν ἐθέλης, Arrian. (5, 17, 14.) Οὕτω δὲ ἐξ ἀρχῆς ἄλλον στόλον στέλλεσθαι, Aliam expeditionem sumere, Sapient. (14, 1.) Πλοῦν τις σπελλόμενος, Navigationem quis suscipiens. Soph. D dicit etiam στέλλειν πλοῦν, pro στέλλεσθαι πλοῦν, Suscipere navigationem: Aj. (1045.) p. 60. ὧ δὴ γόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν, Cujus gratia hanc navigationem suscepimus s. apparavimus.

Στέλλω, Orno, Exorno, peculiariter de corporis cultu, i. e. Vestimentis instruor et exorno, s. Amicio, Induo, Soph. Tr. (612.) p. 352. Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, i. e. ἐνδύσειν, σκεπάσειν, περιβαλεῖν, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 5.) p. 331. Κελευόντων ἄγειν τὰς ἐταίρας, ἐξελλθὼν ἡγάγε τοὺς περὶ Μέλωνα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπεύσας. Et ap. Plat. de LL. Ἐσταλμέναι στολῇ, Vestitu exornatæ, vel etiam indutæ: ut Lucian. (1, 339.) Ἐσταλμένος ταῖς δόποις. Et ap. Suid. Νεανίαι χωρικῶς ἐσταλμένοι, i. e. ἐσκευασμένοι. Hinc et Hesiodea illa πυγοστόλος, quæ omnia convertit eis τὴν τῆς πυγῆς στολήν, more meretricio. Apud Soph. Phil. (1077.) p. 420. εἰς ὅσον τὰ τ' ἐκ νεὺς Στείλωσι ναῦται, Schol. exp. itidem κοσμήσωσι.

PARS XXVI.

Στέλλω, Contraho, Od. II. (253.) Ἰστία τε στέλλοντας, ἔρεμά τε χερσὶν ἔχοντας: [Γ. 111. ἰστία νηὸς Στείλαν ἀείραντες.] Sic Apoll. Rh. quoque 2, (1265.) ἰστία στείλαντες. In quo loquendi genere media quoque vox et passiva usurpantur, II. A. (433.) Ἰστία μὲν στείλαντο, Vela contraxere, legere, συνέστειλαν, καθεῖλον, Aristot. Mechan. Ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἰστίου μέρος στέλλονται, Eam veli partem contrahunt, quæ in puppim spectat, ubi gubernator sedet: cui στέλλεσθαι opp. ibid. ἐφίεσθαι. Item Réprimo, Inhibeo, Sisto, Compesco: ut cum quis effusus habenis currentem, astrictis iisd. habenis, retrahit, et sistere gradum aut sedatius ire cogit, Metaph. Philo V. M. 3. Τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ στέλλειν, Coercere et reprimere: 1. Τα δ' ὅπως σταλέντα καὶ χαλινωθέντα τὴν εἰς τὸ πρόσω φοράν καθάπερ ἡνίασι ἀφανέσιν ἀνεχαιτίζετο. Ubi ab equitibus metaphora est, qui astrictis frænis equorum impetus coercent et inhibent. Quo refer et στέλλεσθαι, quod Bud. exp. ἀφίστασθαι, ἀναχωρεῖν: nam quæ reprimuntur et inhibentur, retrocedunt. Apud Medicos quoque signif. Reprimere, Inhibere, Compescere, Sistere: sc. quod nimis impetuose fluit: ut ap. Alex. Aphr. Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, Quæ alvum astringunt, Quæ alvum sistunt. Et σταλέντος αἵματος, Represso et inhibito nimio fluxu sanguinis. Item, Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα σὺν οἴνῳ, Diosc. Carnem nimis excrescentem reprimunt et compescunt.

Στέλλομαι sequente accus., significat etiam Vito, Declino, 2 ad Cor. 8, (20.) Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσῃται, Vitantes hoc, ne quis nos vituperet. Est autem, ut recte annotavit Erasm., sumta translatio a nautis, qui deflectunt ut scopulum declinent. Ideo maluit interpretari Declinantes, ἐκκλίνοντες.

Στείλασθαι, Fallere, i. e. λανθάνειν, ut Bud. exp., seu κρύψαι, ut Suidas, qui hæc affert exempla, Ὀλίγοι δὲ τινες δεδιότες μήπορ', οὐ δυνάμενοι στείλασθαι, καταφανεῖς γένωνται, ἀνέφερον τὸ χρυσίον. Item, Ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, οὐ μὴν ἡδύνατο γὰρ κρύπτειν τὸ γεγονός. Videtur esse metaph. ab iis qui clam impetus animi reprimunt, aut ab iis qui vestimentis aliquid obtugant.

[“Στέλλω, ad Herod. 546. Brunck. Phil. 983. Musgr. Or. 1101. Ruhnck. Ep. Cr. 293. ad Xen. Mem. 236. Fischer. ad Palæph. 127. Toup. Opusc. 1, 130. Wakef. S. Cr. 2, 127. 4, 19. Trach. 776. Phil. 60. 495. 571. (640.) 983. 1297. Markl. Iph. p. 16. Musgr. 255. Herc. F. 109. Jacobs. Anim. 163. Anth. 7, 59. 9, 297. Huschk. Anal. 228. Apollonid. 17. 19. ad Diod. S. 2, 33. ad Lucian. 1, 863. Heyn. Hom. 4, 610. 5, 158. 8, 413. Boiss. Philostr. 519. 603. Orno, Bergler. ad Alciph. 194. Induo, Xen. Eph. 88. De velis, Ilgen. ad Hymn. 329. Musgr. ad Hec. 1081. Steinbr. Mus. Tur. 1, 326. ad Diod. S. 1, 417. Coray Theophr. 305. Heyn. Hom. 4, 680. Boiss. Philostr. 519. Προμεταστέλλω, Brunck. Phil. 60. 495. CEd. T. 434. 860. ad Æsch. S. c. Th. p. 366. Στ. ἀποικίαν, Toup. Opusc. 1, 536. ad Dionys. H. 1, 113. 192. 366. 2, 803. 1196.: στρατιώτας, 952.: πολέμους, 3, 1627. De act. et med., Kuster. V. M. 12. 55. Lobeck. Aj. p. 235. Med., T. H. ad Plutum p. 319. Jacobs. Anth. 11, 344. Στέλλομαι, Proficiscor, Kuhn. ad Paus. p. 41. De arteriis, Toup. Append. in Theocr. p. 22. Στειλόμενος κιθάρη, Hermesian. ap. Ruhnck. Ep. Cr. 285. Virg. Fretus ci-thara. Ἐστάλην, Kuster. V. M. 56. Porson. Med. p. 53.” Schæf. Mss. “Στέλλω, Reprimo, Plut. in Stob. 403, 39. Med., Fessus, Ægrotus sum, Appian. 2, 857. (Εὐρον αὐτὸν τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἐσταλμένον.)” Wakef. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 615. Στ. κέλευθον, Iter facio. Hippocr. de Vet. Medic. 10. Οὐτ' ἂν ἀπόσχοντο οὐδεὶς, οὔτε στείλαιντο. Eur. Bacch. 658. λόγον στείλωμεθα. Phrynichus Bekkeri p. 62. Στείλασθαι τὸ πρόσωπον. Nicander A. 193. περὶ δὲ φλέβες ἐνδοθὶ γυῖων Ῥωμάλαι στέλλονται, i. e. σφύζουσι. Neutr., Eur. Suppl. 646. ἀπ' Ἰνάχου Στείλας ἐπεστράτευσε, pro στείλάμενος. Vide Schn. Lex. Conf. c. τέλλω, Schæf. Apoll. Rh. 1. p.

340. ad Greg. Cor. 681. * Σπαλεῖς, Æolice pro σταλεῖς, 615. 662. Σπελλάμεναι, Hesychio στειλάμεναι. Cf. Σπολή, Σπάδιον.]

[* “Στάλσις, Compressio, Cohibitio, Gal. de Sectis c. 6. Ἐπὶ μὲν τῶν στεγνῶν, τὴν χάλασιν· ἐπὶ δὲ τῶν ῥωδῶν, τὴν στάλσιν.” Gataker. Mss. “Schol. Pind. N. 3, 27. (Π. 8. fin.)” Boiss. Mss.]

[* “Σταλτέον, Instruendum est, Clem. Alex. 236(=277.)” Kall. Mss.]

Σταλτικός, Qui vim habet contrahendi, Reprimendi s. Cohibendi et astringendi vi præditus, Cui vis inest sistendi, Athen. (56.) Ἐλαῖαι κολυμβάδες κοιλίας σταλτικά. Sic enim quidam reponunt pro στατικά: sed emendare eum locum opus non est, cum mendo careat: NAM Στατικός et ipsum significat Sistendi et inhibendi vi præditus, ut suo loco docui, T. 1. c. 1736. Verbalis autem hoc utitur Diosc. dicens Θύλων σταλτικόν, de oleo omphacino: pro quo Plin. Prodest gingivis. Maluissim, Vis ei astringendi et reprimendi gingivas. Idem Plin., quod Diosc. dicit de spuma argenti, Δύναμιν δ' ἔχει κοιλωμάτων πληρωτικὴν, σταλτικὴν τῶν ἐκσαρκούντων, sic vertit, Vis ei explere ulcera, tumores lenire. Sic supra ex eod. Diosc. habuimus Στέλλονσιν ὑπερσρκώματα. Utitur et Theophr. C. Pl.

Ἀσταλῆς, Qui instructus non est, vestimentis instructus et amictus non est, ὁ μὴ ἐσταλμένος, seu, ut Hes. exp., ὁ μὴ περιβεβλημένος. [“Wessel. Diss. Herod. 13. Valck. Callim. 297=534.” Schæf. Mss.]

Εὔσταλῆς, Qui bene instructus est, s. Decenter ornatus, Lucian. (1, 170.) Τὸ σχῆμα εὔσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Nisi malis Sedatum oris habitum præferens. Cui adde hoc Diodori Comici ap. Athen. (239.) de parasito, εἰσέρχονται Ἐνθάδε, ubi nimirum toros et mensas stratas foresque patentes videro, Ἡδὴ σιωπῇ, καὶ ποιήσας εὔσταλῇ Ἐμάντον, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην, Πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πίων, Ἀπέρχομαι οἶκαδ', Et bene me componens ut compotatori molestus non sim. Item homo frugi εὔσταλῆς dicitur. Sic enim Bud. Annot. in Epist. prior. Frugi homo est, qui administrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, ὁ ἀκριβῶς διαιτῶμενος, ἀκριβῆς τὰ περὶ τὴν δίαιταν, ὁ εὔσταλῆς καὶ λιτὸς, ὁ φειδόμενος. Rursum εὔσταλῆς καὶ ἔτοιμος, Succinctus paratusque: et τὸ εὔσταλῆς, Succinctum esse. Herodian. 3, (8, 9.) Τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὔσταλοῦς τε καὶ ἐτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο, sc. in militibus, i. e. Succinctos eos paratosque ad bellum minime præstitura putabantur. Εὔσταλεις dicuntur etiam II qui leviter armati sunt, ideoque expediti, Thuc. 3, (22.) p. 90. Ἦσαν δὲ εὔσταλεις τε τῇ ὀπλίσει, καὶ τὸν ἀριστερόν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, Schol. εὐζωνοί. [Demetr. Phal. de Eloc. §. 14.” Seager. Mss. “Brunck. ad Æsch. Pers. 792. Plut. de S. N. V. 87. ad Lucian. 1, 434. 2, 183. Soph. Phil. 780. Dionys. H. 3, 1450. Heind. ad Plat. Gorg. 223.” Schæf. Mss. Εὔσταλεις, Opp. K. 1, 97. contracte.] Εὔσταλως, Decenti cultu s. ornatu, Composite, Lucian. (1, 756.) Ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὔστ. Cui similem I. vide in Εὔσταλῆς. Item Expedite, Herodian. 4, (15, 3.) Τῶν κούφως καὶ εὔσταλως ἐκτρέχειν δυναμένων πληρώσαντες, Expeditis militibus quibus facilis esset excursio, Polit. [* Εὔσταλλα, Expeditio, Plut. Sertor. 12. Ionice Εὔσταλῆ, Hippocr. 839.]

“Μονοσταλῆς, et Μονοσταλῆς, Hesychio ὁ κατὰ μόνας στελλόμενος.”

Ἰδιοσταλεῖς, Philo de Mundo, ubi de mundi interitu disputat, Μένει γὰρ ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης ἐπ' ἐλάττωτος οὐσίας τῆς τούτου, ἰδιοσταλεῖσα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν, Manet qualitas ipsa coagmenti in minorem, quam sit hujus, substantiam contracta in conflagratione mundi, Bud. Sed procul dubio locus is corruptus est; similem enim compositionem nunquam vidi, nominis sc. cum participio.

Στόλος, ὁ, Commeatus, Profectio, Iter: cum significat ipsam actionem τοῦ στελλομένου, i. e. Ejus qui mittitur s. proficiscitur. Synes. Ep. 61. Τρίτον τουτοῦ στόλον ἢ ναῦς εἰς τὰπὶ Ὁράκης χωρία στέλλεται, Tertium nunc proficiscitur s. commeat in Thraciam.

A Et ap. Suid. τὸν οἶκαδ' ἡπειγον στόλον, Domum redire properabant. De expeditione etiam dicitur, (quæ synonymos στρατεία, εἰσβολή, ἐπέλασις, ἐφοδοί) eaque tam terrestri quam navali: proprie autem de navali, ut Hes. annotat, qui etiam exp. πλοῦς. De terrestri expeditione in his II. dicitur. Apud Arrian. 4. in orat. quadam ad Alex. Τῆς Ἑλλάδος μεμνησθῆναι σε ἀξιῶ, ἥς ἐνεκα ὁ πᾶς στόλος σοὶ ἐγένετο, Cuius gratia hæc expeditio maxima e parte suscepta est. Ex Eod. ap. Suid. Μαθὼν τὸν στόλον βασιλεῖς, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν γινόμενον, ἐφυγεν, ubi Suid. στόλον exp. στρατεύμα, cum potius debuisset στρατεῖαν. Apud eund. Suid. legitur et h. l. Οὕτω πεπραγόντων αὐτῷ τῶν ἐκπεμφθέντων τῷ πρώτῳ στόλῳ, τὸν παῖδα τῆς στρατηγίας κατεμέμφετο, ubi de navali expeditione dici videtur. Στόλος dicuntur Ipsæ etiam copię quæ στέλλονται: et cum de navalibus copiis sermo est, redditur Classis: Hes. exp. πλοῖα πολλά: cum de terrestribus, Exercitus. Sæpe et ipsum ἐπίθετον additur, ut cum Aristot. dicit ναυτικὸς στόλος, Navales copię, i. e. Classis: quo sensu e Thuc. affertur νεῶν στόλος. Sed sæpius omittitur epith. aut gen. rei, Thuc. 8, (9.) p. 267. Ἐαυτοῦ δὲ τὸν στόλον ἴδιον ποιήσασθαι, Suam ipsius classem facere. De pedestribus copiis Xen. K. Ἀ. 2, (3, 5.) Πολὺν δ' ἔχων στόλον οὐ δυνήσεται ταχὺ πορεύεσθαι, Magnam exercitum, Magnas copias. || Στόλον Soph. vocant Familiam, si Scholiastæ credimus, qui in Trach. (569.) p. 350. τῶν στόλων πατρῶν ἡνίκα ἔξιν Ἑρακλεῖ τοπρώτον εἴνις ἐσπόρην, illud στόλον annotat significare τὸ πλῆθος τῶν ἐν οἴκῳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, seu τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον: ut sit Relictis paternis ædibus, Relicta nostra familia. || Στόλος, e Gaza interpr. etiam Appendix, afferentes ex Aristot. de Part. An. 4. Στόλον ἔχει τινά, Aliquid habet prominens. Item στόλος κέρκον pro Tenor caudæ, ex eod. Aristot. de Part. Anim. || Est et Navis pars, J. Poll. 1. Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολῆδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στείραν, ὅς καὶ περικεφαλαιὰ καλεῖται. Hes. ita nominari scribit τὸν τῆς νεῆς ἐμβόλον, item τὸ εἰς ὅκν συνεστραμμένον. Idem στόλος exp. τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ οἰᾶς, χάρακες, ἀπύργους. [“Valck. Phœn. p. 68. Ammon. 137. ad Charit. 271. 303. (423.) Lennep. ad Phal. 56. ad Herod. 72. 402. Brunck. Trach. 496. ad Andr. 148. Thom. M. 811. Markl. Suppl. 1048. 1055. Iph. p. 114. Musgr. Iph. T. 1135. A. 277. Hel. 1443. Wakef. Trach. 562. Eum. 859. Abresch. Æsch. 2, 117. Kuster. V. M. 55. Bibl. Chois. 101. Jacobs. Anth. 9, 37. ad Diod. S. 1, 636. Brunck. Soph. 3, 508. ad Lucian. 2, 298. Rostrum navis, Musgr. Iph. T. 1135. ad Diod. S. 2, 313. Vestis, Huschk. Anal. 216. Conf. c. τόπος, ad Diod. S. 1, 711. Στ. του λόγον, Dionys. H. 5, 410. Αἶρειν στόλον, Eur. Hec. 1127.” Schæf. Mss. Herod. 5, 63. Æsch. Suppl. init., Blomf. Gloss. in Pers. 407. Schol. Apoll. Rh. 1, 1089.]

Στολοκράτης dicitur τὸ τῆς Ἰοῦς μέτωπον διὰ τὰ κέρατα, Hes. Pertinet igitur hoc comp. ad ultimam τοῦ στόλος signif. Apud eund. Hes. LEGITUR Στολοκρον, τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας καὶ ψιδόν: quod tam de arbore dici ait, quam de homine: interdum significare etiam ἀνείδες et σκληρόν. [“Toup. in Schol. Theocr. 216.” Schæf. Mss. Cf. Phot. Barker. ad Etym. M. 1118.]

Στόλαρχος, sive Στολάρχης, Dux classis, Qui classi præest s. præfectus est. Posterius ap. Hes. legitur, et exp. ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος. [“Ad Charit. 263. Epigr. adesp. 694.” Schæf. Mss. * Στολάρχια, Nicet. Ann. 1, 19. 9, 10. “Const. Manass. Chron. p. 59. 77. 80. 112.” Boiss. Mss.]

[* “Ἀνεμόστολος, Const. Manass. Chron. p. 76. in var. lect.” Boiss. Mss.] Αἰτόστολος, Qui ipse sibi navis est s. classis, i. e. Qui sine navi trajicit, Musæus de Leandro (254.) Λαμπομένον δ' ἐσπενδεδέει κατ' ἐναντία λύχνου, Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῆς. Initio illius Poemati vocat ipsam νύχιον πλωτήρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων. [Soph. Phil. 496. “Jacobs. Anth. 10, 386. 11, 279.” Schæf. Mss. * Δίστολος, Gemuius, Soph. Œd. C.

1055. ἀδελφαί.] Ἰδιόστολος ναῦς, Navis quam aliquis sibi propriis sumtibus instruxit, Plut. Alcib. (1.) Ἰδιόστολῳ τριήρει περί Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν, Triremi suis sumtibus instructa, præclare ad Artemisium dimicavit. Bud. ἰδιόστολον πλοῖον interpr. Quod sibi soli quis conduxit, ap. Athen. (521.) de Sybarita quodam, Eis Κρότωνά ποτε διαπλεύσαι βουληθεῖς, ἰ. ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὔτε ῥαντισθήσεται οὔτε ἐμβήσεται ἕτερος. ["Ad Herod. 626. 640." Schæf. Mss. "Ἰδιόστολοι δαίμονες, Plato ap. Porph. de Abst. 2. p. 192. al. * Ἀδιάστολοι." Gataker. Mss.] "Μονόστολος, Solus et desertus, ap. "Soph. s. Qui solus it: ut Hes. quoque μονοστόλῳ exp. τῷ κατὰ μόναν ἐλθόντι." ["Brunck. CEd. T. 212. ad Eur. Or. 382. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Eur. Phæn. 749. Jacobs. Anth. 10, 299. Wakef. Alc. 414. Phil. 343." Schæf. Mss. "Eur. Alc. 408. Νεὸς ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι φίλας Μονόστολός τε ματρός, Schol. νέος καὶ ἔρημος λείπομαι φίλης μητρός ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν * μονοστέλλομένων πλοίων· μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος." Seager. Mss. Obiter nota comp., eontra Gr. linguæ analogiam formatum, Μονοστέλλομαι, eni simile * Ὀμοστέλλομαι, in Epicuri Fr. de Nat. 11. Col. xi. v. 7. 8.] Ὀμόστολος, Qui simul στέλλεται, i. e. Qui simul mittitur s. proficiscitur, Comes, Apoll. Rh. 2, (802.) ὁμόστολον ὕμνιν ἐπεσθαι, Vos comitari, deducere. Item Nonn. (Jo. 115, 5.) ὁμόστολος ἐσμός ἐταίρων, Caterva sociorum una iter faciens. Idem dicit etiam ὁμόστολον οἶμον ὁδεύειν, pro Una iter facere. ["Brunck. CEd. T. 212. Valck. ad Rov. p. 80." Schæf. Mss.] "Πολύστολος, Multa s. Magnam habens classem," [Xen. K. Π. 8, 5, 1. in margg., perperam pro πολὺς στόλος.] [* Πομπόστολος, unde] Πομποστολέω, Classem deduco, ναυστολῶ, στέλλω ὥσπερ πομπὸς, Lucian. (2, 408.) Τῆς θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. Suid. πομποστολεῖν, ἐκπέμπειν τῇ νηὶ τὸν στόλον, Classe emitte copias navales.

Ἀκροστόλιον, τὸ, Summitas navis, Ora navis: ἀκροστόλια, inquit Suidas, τὰ ἄκρα τῆς νεώς. Callixenus ap. Atheu. (203.) de Philopatoris nave ordinum quadraginta loquens, scribit inter cetera, Ὑψος δὲ ἕως ἀκροστολίου, τετταράκοντα ὀκτὼ πηχῶν, i. e., Bayfio interpr., in altitudine autem, usque ad summitatem et oram navis, quod ἀκροστόλιον dicunt, 48 cubitos habebat. Idem Bayfius alibi, Sunt et ἀκροστόλια Extremæ navis partes, quæ facile evellebantur, cum collibitum fuerat: ut constat e Diod. S. 20. Et paulo post, ἀκροστόλια Lat. Rostra, ut opinor, vocant, et si qua similia. Exempla autem ex Auctoribus citat ibid., quæ vide. Arrian. ap. Suid. regiæ navis ἀκροστόλια facit aurea. Etylm. ait ἀκροστόλιον dici τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, s. τὸ ἄφλαστον τὸ κατὰ τὴν πῶραν: quamvis Hom. ἄφλαστον in puppi statuat, dicens, Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Hes. ἀκροκόρυμβα exp. τὰ ἀκροστόλια τῶν νεών. Vide et Πινυλῆς. ["Heyn. ad Apollod. 198. Fac. ad Paus. 3, 49. 181. Toup. Opusc. 1, 281. Heyn. Hom. 5, 581. 7, 123. ad Diod. S. 1, 544. 2, 313. 468." Schæf. Mss.]

["Στολεύς, Ductor, Stob. Phys. 147." Wakef. Mss.]

Στολή, ἡ, Amictus, Vestimentum, Indumentum: a στέλλω, Amicio, Vestio, Induo. Athen. 12. (p. 550.) Ὅρων τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελεῶς ἡσκημένους, τοῖς σώμασι δ' ἀχρεῖους ὄντας: quamobrem Plut. Apophth. scribit fuisse τῆς μὲν ἐσθῆτος ὡνητὰς πηλούς, corpora autem ipsa captivorum ab iis fuisse derisa, utpote alba et tenera e vita umbratica. Aliubi interpretari queas etiam Habitus, Ornatus: ut cum J. Poll. dicit σκευὴν vocari τὴν τῶν ὑποκριτῶν στολήν. Apud Athen. autem l. 12. Κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ, interpreteris potius Ornata cultu et apparatus nuptialis. Interdum redditur non solum Amictus, Vestitus, Cultus, Habitus, verum etiam Stola: quod erat genus promissi vestimenti Medisque proprii: ut patet e Xen. K. Π. 8, (1, 14.) Στολήν τε γοῦν εἴλετο τὴν Μηδικὴν αὐτὸς τε φορεῖν, καὶ τοὺς κοινῶνας ταύτην ἐπεισεν ἐνδύεσθαι· αὐτὴ γὰρ αὐτῷ συγκρύπτειν ἐδόκει εἰ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ καλλίστους καὶ μεγίστους ἐπιδεικνύναι τοὺς φοροῦν-

tas. Ubi sicut dicit στολήν Μηδικὴν ἐνδύεσθαι, ita aliquanto post, (3, 1.) Τότε Πέρσαι πῶτον Μηδικὴν στολήν ἐνέδυσαν: et Plut. Alex. (45.) Πρῶτος ἐνέδυστο βαρβαρικὴν στολήν. Item sicut ibid. dicit Xen. στολήν Μηδικὴν φορεῖν, ita Athen. 1. Στολήν φέρειν βαρβαρικὴν. Eod. sensu idem Xen. eod. l. (8, 8.) Ἐχρῶντο τῇ Μηδῶν στολῇ καὶ ἀβρότῃ, Cultu et deliciis Medorum. Et Ἑλλ. 4, (1, 13.) de Pharnabazo, Ἦκεν ἔχων στολήν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. At cum A. (11, 3.) Idem dicit, Στολήν μὲν ἔχειν φοινικίδα, χαλκὴν δ' ἄσπινδα, generalius potius interpreteris Vestem quam Stola; nec enim talares gestabant vestes Spartani, quales erant stolæ barbaricæ. Itidemque ap. Athen. 4. Τὴν τε στολήν τὴν πολεμικὴν, καὶ τὴν ὀπλισιν τὴν ἀρχαίαν. Similiter accipi potest, quod idem Athen. 12. dicit ἐξαλλαγὴ πατρίου στολῆς. Utroque modo accipi potest, quod ibid. dicit τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς στολήν ἡμφιεσμένους: et aliquanto ante, de Iberis, (p. 523.) Ἐν τραγικαῖς στολαῖς καὶ ποικίλαις προϊόντες, καὶ χιτῶσι ποδῆρεσι χρώμενοι. Et l. (p. 21.) ubi dicit Æschylum invenisse scenicὰ στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα. Et ap. Suid. Στολὴ λευκὴ, στολὴ μέλαινα, στολὴ ἐρυθρὰ, στολὴ ἀλουργῆς, στολὴ ἄνακτος. Ubi quædam somnia referuntur. Lat. quoque utuntur vocabulo Stola, sed specialius pro Veste longa muliebri. Horat. Ad talos demissa stola et circumdata palla. Tibull. impediatur nec stola longa pedes. Et Cic. salse Antonio objicit, quod, cum togam induisset, statim verterit in stola; quippe qui se Curioni prostituisset. || Στολὴ Hes. exp. non solum ἐνδυμᾶ, περιβόλαιον, sed etiam πορεία, κίνησις: item et στάσις. ["Jacobs. Exerc. 1, 20. Anth. 9, 279. ad Lucian. 1, 366. ad Herod. 546. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5. ad Dionys. H. 2, 1067. Thom. M. 370. Markl. Suppl. 659. Musgr. 974. Iph. A. 73. Wakef. Herc. F. 360. Armatura, Zeun. ad Xen. K. Π. 308. Conf. c. σχολή, ad Plut. Mor. 1, 967. Στ. Medica, ad Diod. S. 1, 119." Schæf. Mss. "Στ. ἐσθῆτος, Eupnap. 53." Wakef. Mss. I. q. στόλος, Æsch. Pers. 1007.]

"Σπολή, Stola: ut σπολεῖσα Hes. exp. σταλεῖσα. "Hinc autem fuerit fortassis σπολάς, quod affert J. Poll. (7, 70.) ex isto versu Sophoclis, Σπολάς Λιβύσας, * παρδαλιφόρον δέρος: nisi Λιβύσας pro Λιβύσας legamus. Apud Suid. quidem est Λιβύσας, sed α proxime sequenti vocabulo adhæret; legitur enim σπαρδαλιφόρον: videnturque duo loci ap. eum in unum confusi esse; qui separari poterunt, legendo bis σπολάς." [Schæf. ad Greg. Cor. 615. Vide Σπολάς.]

Ἄστολος, ὁ, ἡ, Veste carens, etiam Non stolatus, Apud Plut. (1, 307.) in versu quodam Sophoclis de tunica virginis Spartanæ, ἄστολος χιτῶν sunt qui interpr., Castula et suctula, non Stola, ut significet eam fuisse non velatam stola, et instituta superindutam. ["Wakef. Alc. 444. Brunck. Soph. 3, 407. Valck. Adonias. p. 229. Diatr. 221., Steinbr. Mus. Tur. 1, 314." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 860. θεωρίδα, Schol. κακῶς ἐσταλμένην, al. ἄστονος. * Βαθύστολος, s. * Βαθύστολμος, Anal." Schn. Lex. * Βαθυστολέω, Strabo 11. p. 592=803.] Εὐστολος, sive Εὔστολος, dialysi Poetica, Bene indutus, Pulcre ornatus. Et τὸ εὐστολον, Ornatus, Decorum. Item Bene instructus, Apoll. Rh. (1, 603.) εὐστολος ὀλκᾶς, Navis oneraria bene instructa. ["Soph. Phil. 516. Jacobs. Anth. 9, 425. Valck. Anim. ad Ammon. 88." Schæf. Mss. Ἱεροστόλος, T. 1. c. 1648=4410. * Ἱεροστολικὸς, Suid. Fabr. Bibl. Gr. 1. p. 124." Kall. Mss. * Λευκόστολος, Orph. ap. Clem. Alex. Pæd. 5, 8. p. 676=571." Kall. Mss. * Μελανόστολος, Atra indutus stola, Plut. 2, 372." Wakef. Mss.] Ὑψίστολος, Alte stolatus. Alii Alte succinctus, In altum subductum habens vestem. [Hes. * Χρυσέοστολος, Auro exornatus, Eur. Herc. F. 414. Æsch. Pers. 164., ubi al. * Χρυσέοστολμος, al. * Χρυσέοστιλβος. * Χρυσόστολος, unde * Χρυσοστολέω, Theod. Pradr. f. 73." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Στολίον, τὸ, Parva stola, Amiculum. Affertur ex Epigr. pro Veste Philosophica, quæ ut plurimum

solebat esse talaris ut stola. Apud Suid. Μη ἐν ἀκροστόλιον περιπατεῖν. Apud Etym. in 'Ακροστόλιον, legitur etiam στόλιον proparoxytonos: cum enim ἀκροστόλιον esse dixisset τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, subjungit, στόλιον autem vocatur τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διήκον μέχρι τῆς πρῶρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεῶς ἐπιγράφεται ὄνομα. Sed mihi dubium non est, quin pro illo στόλιον reponendum sit στόλος, quod tum ap. Hes. tum ap. J. Poll. ea in signif. legitur. ["Toup. Opusc. 2, 282. Jacobs. Anth. 10, 144." Schæf. Mss. M. Anton. 1, 7.]

* Στολίδιον, Sagulum, Æneas c. 29. Θώρακες λιναῖοι καὶ στολίδια καὶ περικεφαλαῖαι, ὅπλα, κνημίδες, μάχαιραι, τόξα, τοξεύματα.]

Στολὶς autem dicitur Ruga vestis, in extrema plerumque ora. J. Poll. 7, (54.) στολίδας dici scribit τὰς ἐξέπιπτες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνομένας κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχάς· μάλιστα ἐπὶ λιγῶν χιτωνίσκων: unde στολιδωτοὺς χιτῶνας dici: cui ipsius expositioni consentaneus est I. quidam Xen., quem infra in Στολιδωτὸς afferam. Quemadmodum vero στολίδας dicitur esse quasdam ἐπιπτυχάς, ita Lat. et Plicas et Rugas dicunt in vestibus, Plin. In veste et rugas et sinus invenit Chæremon, Plaut. Vide palliolum ut rugat. Sic Martial. Rugosiorum cum stola geras frontem. Sicut vero Martial. eo loco dicit Rugosior fronte stola, ita et Græci στολίδας τῇ μετώπῳ tribuunt, e quibus postea fiunt rugæ. J. Poll. 1. 2. de fronte (quod μέτωπον Græci dicunt) loquens, Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί: hic enim στολίδας vocari sciendum est γραμμάς, quasi Strias quasdam, s. Sulcos: ad verbum, Lineas: e quibus postea fiunt rugæ, cum frontem contrahimus. A Medicis quoque στολίδες dicuntur Rugæ et plicæ in sede, quas ρυτίδας etiam nominant: quæ plus æquo intumescentes in condylomata abeunt: de quibus Gal. κ. τόπ. 1. Simpl. Pharm. 9. Sic Aetius 14, 3. Τὸ δὲ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ἑδρᾷ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης καὶ διογκουμένης παρὰ φύσιν· στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος συνισταμένης ἔχει τὰς ρυτίδας· ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἢ στολὶς, τότε γίνεται κονδύλωμα. Ubi etiam ΝΟΤΑ Στολιδώδης pro Rugosus, ρυτιδωδής: ut Gal. quoque ap. Hippocr. (825.) στολιδωδέστερον exp. ρυσσότερον, Rugosius, Plicas rugasque plures habens. Et quemadmodum Aet. 1. c. κονδύλωμα fieri dicit, ὅταν πλέον διογκωθῇ ἢ στολὶς, ita Paulus Ægin. 4, 26. 72. τὰ κονδύλωματα esse dicit στολιδώδεις ἐπαναστάσεις. Sic δακτύλιος στολιδώδης, μέτωπον στολιδώδες, et ἕλκος στολιδώδες. [Στολὶς, Eur. Bacch. 934. "Brunck. 924. Valck. Phœn. p. 506. Musgr. p. 229. Toup. Opusc. 2, 282. Jacobs. Exerc. 1, 21. Anth. 8, 41. 68. 9, 279. ad Herod. 546. Plut. Mor. 1, 242. Satyr. Thyill. 6. Musgr. Hel. 1375." Schæf. Mss. Στ. ἄκρα, i. q. ἀκροστόλιον, Eratosth. Catast. 35. * "Στολιδώω, Amicio, Eur. Phœn. 1743. ad Herod. 546. Musgr. Hel. 1375. * Στολιδώω, Jacobs. Exerc. 1, 21. Anth. 9, 279. Pierson. Veris. 98." Schæf. Mss.] Στολιδωτὸς, ὁ, Rugatus, Rugas et plicas habens, In rugas plicasque contractus, Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Χιτῶνα πορφύρου, ποδῆρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω, In extrema ora s. fimbria rugatum. Q. 1. consentaneus est cuidam Pollucis in Στολὶς citato. ["Brunck. ad Eur. Bacch. 924. Zeun. ad Xen. K. Π. 610." Schæf. Mss.]

ΑΤ Στολὺς, ἄδος, ἢ, dicitur esse Genus armaturæ, Lorica. Videndum ne significet στολὴ πολεμική, s. Vestis militaris longior in modum stolæ. Affert hoc exemplum Suid., sed sine expositione, [e Xen. K. 'A. 4, 1, 13.] Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς. ["Musgr. Hel. 1496." Schæf. Mss.]

"Σπολὰς, ἄδος, ἢ, Coriacea vestis, s. Pellicea, "Soph. Ajace Locro, ap. Suid.: καταστίκτον κυνὸς "Σπολὰς (Λίβυσσα, * παρδαλῆφρον δέρος.) Xen. "Καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. 'Ορν. (934.) σὺ "μέγτοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις. At σπολὰς Λι- "βύσσας male videtur afferri tanquam huc pertinens." [Vide Lex. Xen. Schol. Aristoph. 1. c. J. Poll. 1, 135. 7, 70. "Jacobs. Emendd. 46. Anth. 9, 216. Koen. ad Greg. Cor. 167(=364.) Kuster. Aristoph. 193. Brunck. Soph. 3. p. 385. (Fr. p. 5.)" Schæf.

Mss. Cf. Σπολή. Hesycho est χιτωνίσκος βαθύς, σκῆ- τινος, ὁ βύρσινος· θώραξ: Photio δερμάτιον * ἐφαπτά- des, πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρησίμων.]

Στολίζω, Amicio, Vestio, Induo, etiam Orno, σκευάζω, Greg. Naz. Νυμφικῶς ἐστολισμένος, Nuptiæ veste indutus. Pro Orno s. Instruo accipi potest et quod Hesiod. 'Εργ. 2, (246.) dicit, Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Nisi malis Apparare σκευάσας. [LXX. 3. Esdr. 1, 2. 5, 59. 7, 9. "Ruth. Ep. Cr. p. 111. ad Charit. 241. ad Herod. 546. Jacobs. Exerc. 1, 188. Anth. 6, 138. Leo Philos. 5, Markl. Suppl. 659. Iph. p. 36. (* Εὐστολίζω, ibid.) Musgr. 255. Wakef. Ion. 1204. Trach. 1000." Schæf. Mss.] Στολίσμα, τὸ, Vestimentum, Indumentum, Amiculum, ἐνδύμα, i. q. στολή, ["Etiam de armis, Brunck. ad Eur. Hec. 1138(=1146.) Markl. Suppl. 659." Schæf. Mss.] Στολισμός, ὁ, Amictus, i. e. Ipsa actio exornandi et amiciendi veste: vel etiam Vestitus. Hes. exp. ἱματισμός, κόσμος, Vestitus, Ornatus. [LXX. 2 Paralip. 9, 4. Sirac. 19, 26. "Ad Herod. 546." Schæf. Mss. "Inscr. Ægypt. 'Ἀρχιερεῖς, προφῆται, καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυναι εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στ. τῶν θεῶν." Schn. Lex.] Per synec. pro στολισμός dicitur Στολμός, quod ap. eund. Hes. legitur, exponiturque στολισμός: itidem pro στολὸν χωρὸς exp. στολισμὸν σώματος, Vestitum corporis. Itidemque στοῦσμα dici pro στοῦδασμα, ex Eodem supra docui. Legimus autem illud στολμὸν χωρὸς ap. Eur. Andr. (148.) Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, Στολμὸν τε χωρὸς τῶνδε πυκνῶν πέπλων: [Alec. 215. 822. 926. "Jacobs. Exerc. 1, 21. Anth. 9, 279. Markl. Suppl. 1055. Musgr. Herc. F. 562." Schæf. Mss. "Manetho 2, 88." Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 710. Choeph. 28.]

* "Στόλισις, Vestitus, Philo J. 2, 156." Wakef. Mss.] Στολιστής, Vestiarus, Qui stolas et vestes alias conficit. Legitur hoc verbale 4 Reg. 10, (25.) Ἐξήνεγκεν αὐτοῖς ὁ στολιστής, sc. ἐνδύματα, quæ rex jusserat efferri ministris Baal, ubi στολιστής redditur Is qui præerat vestibus: [al. * στολητής, sed male: "Clem. Alex. 758. Sacerdotum comes, Plut. 2, 366." Wakef. Mss. * Στολιστήρ, unde * Στολιστήριον, e quo per contr. * "Στολιστρία, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss. * "Στολιστήριον, Locus secretus sacerdotum, Plut. 2, 359. (Is. et Osir. 416=Opp. Mor. 2, 471. Ed. Wytt.) Wakef. Mss. * Στολιστός, unde * Ἀστολιστός, Hes. v. Αὐσταλέος, Theod. Prodr. p. 21. * "Λαμπροστόλιστος, Const. Manass. Chron. p. 134." Boiss. Mss. * "Φωροστόλιστοι, Lumen indutus, Amphil. 40." Kall. Mss.]

* "Ἐνστολίζω, Theod. Prodr. Ep. f. 93." Barth. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * "Ἐπιστολίζω, Instruo, Tzetz. ad Lyc. 229. * Καταστολίζω, Method. 387." Kall. Mss. Plut. 6, 241. * Περιστολίζω, Diosc. Parab. 2, 109. "Toup. Opusc. 1, 122. Emendd. 4, 447." Schæf. Mss. "Suid. 1, 787." Wakef. Mss.] Συστολίζω, Simul orno, Epigr. [Eur. Or. 1433. "Meleager 126." Schæf. Mss. * Ὑποστολίζω, Plut. 6, 646. 7, 859.]

* "Στολέω, Tzetz. Ch. 5, 402. Νέον τινὰ στολήσαντες ὡς κόρη, nisi leg. στολίσαντες." Elberling, Mss. * "Ἀναστολέω, Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 939, 23. Τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀναστολησάμενος μετέθηκεν εἰς τὸν ἐπουράνιον ἄνθρωπον." Seager. Mss. Leg. videtur ἀναστολισάμενος. * "Συστολέω, Porson. Or. 1433." Schæf. Mss.]

* Ἀμφιστέλλω, Circumcirca amicio, orno, astringo, cohibeo. In VV. LL. ἀμφιστέλλειν exp. Colligare: et Ἀμφιστειλάμενος, Colligatus, [Theocr. 2, 74. Ἀμφιστειλάμενα τὰν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας.]

* Ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Coëroeo, Restringo, Retraho, Contraho, Gal. Μετὰ τοῦτο δεῖ τοῖς ἀναστέλλουσι τε καὶ ἀποκρουομένοις τοὺς ἐπιπρέοντας χυμὸν χρῆσασθαι. Aliter Plut. Τὴν αὐλαίαν ἀνέστέλλον· Est etiam ἀναστέλλω, Propulso impetum irruentis, Bud. citans h. Plut. 1. (Anton. 68.) Ὁ δὲ ἀντίπρωρον ἐπιστρέφειν τὴν ναῦν κελεύσας, τὰς μὲν ἄλλας (διωκούσας) ἀνέστειλεν· Εὐρυκλῆς δ' ὁ Λάκων ἐνέκειτο συβάρως. In VV. LL. ἀναστέλλω exp. etiam Succingo. Et ex Epigr. citatur ἀναστέλλωσ' ὅπως pro Attolens oculos, Explicans. || Ἀναστέλλομαι, Reprimor,

Inhibeor, etc. Interdum ἀναστέλλεσθαι pro Terga vertere, Retrorsus στέλλεσθαι, ireque, ut ait Bud., citans Thuc. (3, 98.) Τεξεύμενοι δὲ οἱ Αἰτωλοὶ, ἄνθρωποι ψιλοὶ, ἀνεστέλλοντο. Apud quem Schol. ἀναστέλλεσθαι exp. ἀνακρούεσθαι, ἀναχωρεῖν. || Plut. (6, 679.) Ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπρεπῶς, Sublata tunica, ut habet vulgaris interpr. : alii Sursum retracta tunica. [Aristoph. Ἐκκλ. 268. "Ammon. 54. Valck. Hipp. p. 215. Heyn. Hom. 8, 253. Musgr. Or. 1101. Diod. S. 1, 78. 682. 2, 124. 223. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Christod. Ephr. 63. Brunck. Aristoph. 2, 17." Schæf. Mss. * "Ἀνεσταλμένους, Schol. Jo. Diac. Hesiod. 'A. p. 94." Boiss. Mss.] Ἀνασταλτικός, Reprimendi s. Cohibendi vim habens : ut ἀνασταλτικὰ φάρμακα, quæ et κατασταλτικά. ["Ælian. V. H. 477." Wakef. Mss. * "Ἀναστολή, Rejetio, Plut. Pomp. 2. τῆς κόμης. "Repressio, Clem. Alex. Str. 2, 23. p. 424. Oribas. de Fract. c. 10. 12. 19. Castigatio, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 210." Kall. Mss. Chirurg. Vett. p. 90. "Argum. Aristoph. Lys." Schæf. Mss.] Ἐπαναστέλλω, i. q. ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Compesco, Aristot. de Mundo, Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθοράς, Cohibent interitus, [Clem. Alex. Pæd. 3. p. 253. * "Παραναστέλλω, Paululum amoveo, Reduco, Euseb. H. E. 263." Wakef. Mss.] Προαναστέλλω, Ante cohibeo et reprimo, Prior inhibeo s. compesco, "Plut. Pericle, Ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαζι προαναστέλλων "τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν." ["Agapet. Sched. c. 59. Aristæn. 2, 1." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. 34. 195." Kall. Mss. * Προαναστέλλω, Reprimo, Plut. Alex. 6.]

["* Ἀντιστέλλω, Præmitto, Præoccupo, Chrys. Ps. 104. T. 1. p. 953, 21. Τὸ δὲ διαπαντὸς ζητεῖν, ἀντέσταλται τῷ κατὰ Μωϋσῆα, τρίτον φαίνεσθαι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ." Seager. Mss.]

Ἀποστέλλω, f. στελῶ, Mitto : ἀποστέλλειν χρήματα, Dem. Mittre pecunias. Sic a Synes. dictum est, Ἀπέστειλα δὲ ὀγδοήκοντα χρυσίνους : Thuc. ἀποστέλλειν στρατιάν, Mittre exercitum, Theophr. C. Pl. 1. ἀποίκους, Mittre colonos, quod exp. etiam Deducere colonos. Aliquando est Mitto aliquem cum mandatis, Mitto legatum, Thuc. (2, 12.) Μελησιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας, Lucian. (1, 131.) Ἄλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦς, ἅτε πλουτοδότης ὢν. Dicitur etiam ἀποστέλλειν πρέσβειαν, Mittre legationem, i. e. legatos. || Ἀποστέλλειν ναῦν, Cursum navis aliquo dirigere et contendere : quod non tantum is facit, qui in nave est cum vectoribus, sed etiam qui magistrum præposuit et exercitorem navis, Dem. (1294.) Διὰ τί οὖν, ὦ βέλτιστε, εἰς μὲν τὴν Αἴγυπτον καὶ τάλλα ἐμπόρια ἀπέστειλλες αὐτὴν, Ἀθήνας δὲ οὐκ ἀπέσταλκας οὐδέπω καὶ νῦν, πρὸς ἡμᾶς τοὺς δανείσαντας, οἷς ἡ συγγραφή κελεύει σε ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν ; Cur in Ægyptum aliaque emporia appulsam navem voluisti et mandasti, Athenas noluisti nec curasti ad hunc diem, ad nos sc., qui in eam ipsi navem exercendam pecuniam fœnerati sumus, quibus syngrapha dictabat ipsa intactam navem exhibere, omnique pignore solutam ac liberam ? Hæc et plura Bud. in Comm. de hac signif. || Ἀποστέλλειν γῆς affertur ex Eur. (Med. 281.) pro Amandare e regione s. ablegare, aut simpliciter Abducere, ἀπάγειν, quasi στέλλειν ἀπὸ γῆς. || Pass. vox est Ἀποστέλλομαι, Mittor, Mittor cum mandatis, legatus. || E. litore solvo, Dem. (915.) Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, πολλοὺς παρίστανται, ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, Alii omnes cum e litore solvunt, multis adhibitis testantur pecuniam aut merces, fœneratorum periculo se exportare, Bud. Suid. Οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προσταγμάτων τῶν ἀποδόντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι, ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν. ["Brunck. ad Eur. Hec. 721. Porson. p. 44. Ed. 2. ad Herod. 62. Alberti N. T. 280. Wakef. Phil. 450. 1297. Ἀπέσταλκα, de præsentī, Bast Lettre 169." Schæf. Mss. "Ἀποστέλλω δόξαν, Speciem præbeo, Ælian. V. H. 37. Opinionem divulgo, Philostr. 336. : χρῶαν, Ælian. H. A. 229. Renuntio, Xen. de Lac. Rep. (4,

A 4.) Ἀποστέλλομαι, Eo, Venio, Stob. 386, 22." Wakef. Mss. Eur. Suppl. 598. ἀποστέλλον χθονός. "Luc. 6, 3. Ἀπέστειλεν—ἐρωτῶν. Vulgata constructio requireret ἀπέστειλεν ἐρωτῶντας, vel ἐρωτήσοντας, Misit, qui interrogarent. Lucas hic sermone elegantioris idiotismum expressit, quò verbis ἀποστέλλειν, πέμπειν similibusque adjunguntur nominativi participiorum ad mittentem relati. Nostro loco mandatis instructos misit rogans : sic et 6. Ἐπεμψε φίλους λέγων, Misit amicos dicens, pro Qui dicerent : adde §§. 19. 20. Is sc., qui mittit, eorum, qui mittuntur, ore locuti existimatur. Exemplo sit Herod. 6, 139. Ἐς Δελφούς ἐπεμπον λῶσιν τινὰ αἰτησόμενοι pro αἰτησόμενους. Frequenter sic optimi Scriptt., præsertim Historici Gr., quos imitantur Lat. Iude Vir doctus recte tuitus est scripturam vulgatam in Fab. 2 Phædri : Alium rogantes regem misere ad Jovem : in Obs. Misc. 5, 3. p. 142. Is etiam mos scribendi obtinet in Alex. Vers. Vet. Fæd., quem tamen triplici modo variantur Interpret. isti.

B Ut nostro loco, legitur Ἀπέστειλεν ἀγγέλους λέγων, 2 Reg. 3, 12. Rarius illud, Ἀπηγγέλη αὐτῷ λέγων, in 1 Reg. 24, 2. frequentius legitur ἀπηγγέλη αὐτῷ λέγοντες, quod invenietur 1 Reg. 14, 33. Judic. 16, 2." Valck. Schol. in N. T. 1, 125. "1 Cor. 1, 17. Ἀπέστειλέ με βαπτίζειν. Lat. Interpres : Non enim misit me Christus baptizare, docte Græcismum exprimens ; nam sic Romanos in sermone etiam quotidiano locutos Plautus est indicio in Curcul. 1, 3, 50. Parasitum misi nudiusquartus Carium Petere argentum. Verbis motum significantibus, Mittendi, Veniendi, Eundi, similibusque et Gr. et Lat. adjungunt sic modos Infinitivos : verbis πέμπειν et ἀποστέλλειν frequenter Scriptt. Sacri. Joannis 1, 33. legitur ita ὁ πέμψας με βαπτίζειν. Cf. 1 Cor. 16, 3. Ἀποστέλλω simpliciter cum infin. reperitur Luc. 1, 19. 4, 18. 9, 2. Omnes autem istiusmodi loquendi formæ sunt ellipticæ : reticetur nempe præp. eis cum articulo. Plene ita 1 ad Thess. 3, 2. Ἐπέμψαμεν Τιμόθεον εἰς τὸ σπερῆσαι ὑμᾶς. Adde ibi §. 5. et 2 Thess. 2, 11." Valck. l. c. 2, 78. Ἀπέστειλλαν, ad Greg. Cor. 618.]

["* Ἀπόσταλμα, Gl. Destinatio, Missile. * Ἀπόσταλσις, Aristot. H. A. 5, 14. τῆς φωνῆς, sed al. ἀπότασις : Schol. Ven. Il. I. 23.]

Ἀποστολή, ἡ, Missio. Aliquando Dimissio, Remissio, Bud., qui h. Plut. l. citat, e Dionis Vita, Τοιαύτην μὲν τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πλάτωνος γενέσθαι λέγουσι. || Aliquando etiam est ἀπόπλευσις, Profectio ejus qui nave proficiscitur, Thuc. 8. Οὐδὲ τὰ χρήματα ἐδίδονσαν, ἃ ἤλθον ἔχοντες ἐς τὴν ἀποστολὴν, πέντε καὶ εἴκοσι τάλαντα : nam hic Schol. ἀποστολὴν exp. ἀπόπλευσιν. Sic autem ἀποστολὴν interpr. et in h. Plat. l. Χρυσίον διδόναι εἰς ἀποστολὴν. || Ἀποστολή, peculiari signif. a Paulo usurpatur pro Munere Apostolico, ad Rom. 1, (5.) Δεῖ οὐ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν, ad Gal. 2, (8.) Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς. Sic et a Luca sumitur Act. 1, (25.) Ἐνα λαβεῖν τὸν κληρὸν τῆς διακονίας καὶ ἀποστολῆς. Apostolatium vulgo interpr. uno verbo. ["Munck. ad Anton. Lib. p. 41. Verh., Thom. M. 104. Markl. lph. p. 24. ad Diod. S. 1, 594. 2, 487. Expeditio, Toup. Opusc. 1, 50." Schæf. Mss.]

Ἀποστολεὺς, εὖς, ὁ, Magistratus rei nauticæ jurisdictionem habens, qui trierarchis jura reddebat, Bud. Comm., J. Poll. Suid. [Dem. 262. 1146.]

Ἀπόστολος, ὁ, interdum adjectivum : ut ἀπόστολον πλοῖον ap. Plat. Epist. 7. Ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενεοῦμην πλεῖν. Sunt autem ἀπόστολα πλοῖα secundum quosdam quasi Navigia dimissoria, i. e. Quæ dimitti modo huc, modo illuc solent a rei navalis præfectis. Alii ἀπόστολα πλοῖα dici putarunt Quæ jam dimittuntur et e litore solvunt. || Sed est sæpius subst. ἀπόστολος, et ita vocatur Apparatus classium, expeditioque maritima, Dem. (262.) Πάντα γὰρ τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γινομένων κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐμὸν, οὐχ κ. τ. λ., Omni enim ejus belli tempore, cum omnes classium navigationes mea lege profectæ sint, nullus, etc. Idem, (252.) Μετὰ ταῦτα δὲ τοὺς ἀποστόλους ἅπαντας ἀπέστειλα, καθ' οὗ

Χερρόννησος ἐσώθη καὶ Βυζάντιον, καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι, Classes omnes illas mittendas suasi, Plebiscita illa mea sunt, et rogationes meæ, quibus classes decretæ sunt et missæ. Hæc Bud. Idem Dem. (30.) Ἀφίκατε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ἀπόστολον : (50.) Ἀποστόλους πάντας ὑμῖν ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, τὸν εἰς Μεθώνην, τὸν εἰς Παγασάς. Ab Harpocr. et Suida ἀπόστολοι exp. αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. Item ἀποπέμψεις ab Hes., et Suida : qui etiam citat b. l. Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς, atque hic ἀποστολαῖς ait significare ἀποπέμψεις. || Ἀπόστολος, Imperator exercitus, qui expeditioni navali præficitur, Hes. στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος. || Ἀπόστολος, ap. Jctos Dimissoriae literæ, ut annotatur ex Alciato de Rerum et Verborum Significatione. || Ἀπόστολος licet in ea præsertim signif. usurpetur, quam primam posuimus, non dubium est tamen quintum, cum tribuitur personæ, de Quovis dicatur, qui cum mandatis aliquo mittitur, et qui mittitur legatus. Peculiariter tamen legati Christi dicti fuerunt ἀπόστολοι ab Evangelistis primum, deinde ab omnibus Scriptt. Ecclesiasticis. Luc. 6, (13.) dicitur Christus e suis discipulis delegisse duodecim, quos vocarit ἀποστόλους. Jo. 13, (16.) Οὐδὲ ἀπόστολος μεῖζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν. Paulus passim se ἀπόστολον vocat Jesu Christi. Itidem vero et ἄγγελος ap. Eccl. Scriptt. peculiarem habet signif., ut supra dictum est. Retinetur tamen utrumque horum nominum a Latine scribentibus; nemo est enim, cui non familiares sint hæ voces Apostolus et Angelus. [“Timæi Lex. 43. et n., Toup. Opusc. 1, 479. Thom. M. 104. ad Herod. 10. 753. (* Ἀπόστολον, ibid.) ad Charit. 423. Dionys. H. 3, 1322. 1342, 1909.” Schæf. Mss. Greg. Cor. 657. Schleusn. Lex. in N. T.]

[* “Ἰσαπόστολος, non habent Lexica, Apostolis æqualis. Hoc titulo ap. Græcos insigniuntur et Viri et Feminae pietate præstantes, eoque respectu Apostolis fere pares. Sic Constantinus et Helena Ἰσαπόστολοι dicuntur. In Menologio, Τῶν ἁγίων μεγάλων βασιλέων, καὶ ἰσαποστόλων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. In Constitut. Manuelli Comneni, Διὰ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Nilus de Synodis, dicit Synodum Nicænam habitam esse ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου Κωνσταντίνου, Imperante magno Imperatore et Apostolis æquali Constantino. In Martyrologio, Τῆς ἁγίας * πρωτομάρτυρος, καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης, Sanctæ protomartyris et paris Apostolis Theclæ. Et in Julio dicitur sancta Maria Magdalena ἰσαπόστολος, Æqualis Apostolis; quod non tam ad ætatem referendum, quam ad opera Apostolis digna.” Suicer. Thes. Eccl. * “Πρωταπόστολος, Theod. Prodr. Ep. f. 57.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * “Πρωταποστολάριος. Meursius: In Ecclesia Orientali doctores erant, qui populo Apostolorum scripta expourent, et illi οἱ διδάσκαλοι τῶν ἀποστόλων dicti. Codinus: Διδάσκαλος τοῦ ἀποστόλου ἐρμηνεύων αὐτόν, Doctor Apostoli, qui eum interpretatur. Horum primarius πρωταποστολάριος vocabatur, et Prophetas quoque prælegendi jus habebat. Idem Codinus: Τὴν προφητείαν καὶ τὸν ἀπόστολον ἀναγινώσκει ὁ πρωταποστολάριος, Prophetas et Apostolum legit Protoapostolarius.” Suicer. l. c. * “Συναπόστολος, Const. Apost. 7, 2.” Kall. Mss.] Ψευδαπόστολος, Qui falso sibi ἀπόστολον nomen usurpat, et mentitur se a Deo missum esse ad Ecclesiæ ministerium: ut etiam ψευδοπροφήται et ψευδοδιδάσκαλοι in Ecclesiam se insinuabant: 2 ad Cor. 11, (13.) Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι. Utuntur et Lat. hoc vocabulo sicut et præcedenti. [* “Φιλαπόστολος, Amans apostolum, Dionys. Alex. c. Paul. Samosat. Ὁ φ. Ὁνήσιμος, ὁ σπουδαῖος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀποστόλου.” Suicer. Thes. Eccl. * “Πραξαπόστολον, Liber Actorum Apost.” Montf. Palæogr.] Ἀποστολικὸς, Ad Apostolos perti-nens, Ἀπόστολος decens, Ab Apostolis profectus, Chrys. Εἶπε τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο, Apostolicum illud. Et ap. Suid. ἀποστολικὴ πολιτεία, quam terminat his, quæ ex eo subijciunt, Ὁφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκρά-

Α τεια, σώματος δουλαγωγία, φρόνημα ταπεινὸν, ἐννοία καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός· ἀγαρενόμενος προστάει, τυπτόμενος ἐπίβαλλε, ἀποστεροῦμενος μὴ δικάζον, μισούμενος ἀγάπα, διωκόμενος ἀνέχου, βλασφημῶν παρακάλει, νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ, συσταυρώθητι Χριστῷ, ὅλην τὴν ἀγάπην μετάρθες ἐπὶ τὸν Κύριον, tamen non omnia continentur, quæ Apostoli docuerunt ac tradiderunt. [“A. λόγος, SS. Apostolorum sermo, Pallad. V. Jo. Chrys. p. 47. cf. p. 50.” Boiss. Mss. * Ἀποστολικῶς, Basil. 3, 298. “Sensu Christiano, Acta S. Petri Archiep. Alexandr. p. 201. 209. Combef.” Boiss. Mss. Theod. 1, 129. 1104. 2, 1201. 3, 1103. 1149. 4, 762. Amphiloch. 156. Andr. Cr 53. Athan. 1, 463.” Kall. Mss.]

[* “Ἀποστολεῖον, Templum Apostolo alicui ædificatum, Menolog. sub III. Februarii, Ἡ αὐτὴ σύναξις τελείται ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολεῖῳ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τὸν ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς ἁγίας θεωροκου, πλησίον τῆς ἀγνωστῆς μεγάλης ἐκκλησίας, Eadem synaxis celebratur in venerando Apostoleo sancti Jacobi fratris Domini, quod est in venerabili Templo sanctæ Deiparæ, prope sanctissimam magnam Ecclesiam. In Actis Concilii Ephesini, p. 146, factio Nestoriana conqueritur, Memnonem Episcopum ἀποκλείσαι αὐτοῖς τὰς ἁγίας ἐκκλησίας, καὶ τὰ ἅγια μαρτύρια, καὶ τὸ ἅγιον * ἀποστόλιον, Occlusisse ipsis sanctas Ecclesias, sancta Martyria, et sanctum Apostolium. Act. i. Concilii sub Menna p. 598. Ἐν τῷ ἁγίῳ ἀποστολεῖῳ. Sæpe occurrit in Liturgiis Græcorum libris.” Suicer. Thes. Eccl. “Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 326.” Schæf. Mss. “Ἀποστόλιον, Theod. 4, 1327. 1334.” Kall. Mss.]

Ἀποστολιμαῖος, Emissitius, s. Missitius, ut Suet. loquitur, [“Abresch. Lectt. Aristæn. 157.” Schæf. Mss.]

“Ἀνταποστέλλω, Vicissim emitto, Remitto: ut “ἀνταποστέλλω ἀνακλάσεις, Repercussus remitto, “Refringo radiorum repulsus, VV. LL.” [“Nicet. Eugen. 5, 325.” Boiss. Mss. “Fac. ad Paus. 1, 535. Matth. Anecd. 1, 33.” Schæf. Mss.] Διαποστέλλω, Amando in diversas partes, Dimitto. Bud. interpr. Mitto s. Emitto nuntium, ut et ἐξαποστέλλω, p. 149. [“Diod. S. 2, 341.” Schæf. Mss.] Διαποστολή, ἡ Missio internuntii, b. e. τοῦ διαγγελοῦντος, [Polyb. 5, 37, 3. 103, 8. 14, 1. 9. “Ad Dionys. H. 3, 1340.” Schæf. Mss. * “Εἰσαποστέλλω, Anton. Lib. p. 274. Verh., Argum. Eur. Orest.” Schæf. Mss. * Ἐναποστέλλω, Basil. 3, 180.] Ἐξαποστέλλω, Emitto, Polyb. 5. “Ἀμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλεν.” Ps. Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι’ ἁγέλων πονηρῶν, Emitit in eos iram exandescentie sue per nuntios malos. Et pass. voce ac signif. Greg. Naz. Ἐξαποσταλῆναι τὸ φῶς, Emitti lumen. Ἐξαποστέλλω, Lego cum mandatis, Legatum mitto, e Diod. S. [“ad 1, 399. 2, 396. 445.” Schæf. Mss. Lucas 1, 53. 2 Reg. 10, 4. * Ἐξαποσταλτέα, Gl. Dirigenda.] Ἐξαποστολή, ἡ, Emissio, Abligatio, ut Liv. loquitur, Polyb. 5, 38, 5.) Τῆς ἐπιστολῆς διασαφούςσης ὅτι μέλλει Κλεομένης, εἰς ἀντὶ τὴν ἐξαποστολὴν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἀρμοζούσης παρασκευῆς ἀπανίστασθαι, Nisi emittatis. Ablegent ipsum, εἰς ἀντὶ τὴν ἐξαποστέλλωσιν αὐτόν: [1, 66, 2. 4. Profectio, Iter, 1, 41, 3. LXX. Esai. 27, 8. 3 Macc. 4, 4. * “Ἐξαποστολάριον, Pars quædam canthus ecclesiastici, Andr. Cr. 258.” Kall. Mss. * Προεξαποστέλλω, Polyb. 3, 86, 3. 18, 2. 5. LXX. 2 Macc. 12, 21. * Συνεξαποστέλλω, Diod. S. 14, 20. p. 406, 27.] Ἐπαποστέλλω, Insuper amando, mitto: ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεχόμενον, Successorem mittere: ut cum officio aliquis privatur, emissio alio, qui provinciam ejus administret. [Diod. S. 300. 401. LXX. Lev. 26, 25. Deut. 28, 48. 32, 24. Sap. 11, 16, * Ἐπαποστολή, Symm. Ps. 77, 49.] Προαποστέλλω, Ante emitto, Præmitto, i. q. προαποστέλλω. Unde ap. Dem. προαπεστάλησαν, Præmissi sunt; et προαποσταλεῖς, Præmissus: [cf. 392.] Thuc. 3, 5. * Προαποστέλλω, Thuc. 4, 108. vide Thom. M. p. 81. LXX. 2 Macc. 11, 14. * Συνεξαποστέλλω, Una mitto, Xen. K. Π. 3, 3, 4. Ἑλλ. 5, 2, 27. Diod. S. 13. p. 348, 17.: 14. p. 404, 5.: 17. p. 597, 42. 611, 28.: 20. p. 791, 18. LXX.

Exod. 33, 2. 12. 2 Cor. 12, 18. "Liban. 1, 379." Boiss. Mss. "Demosth. 53. Isæus 137. Reisk.; vulgo * Συνεπιστέλλω." Seager. Mss. "Andr. Cr. 163. Athan. 1, 353. 354.]

Διαστέλλω, Mando dimissis huc illuc nuntiis; simpliciter Mando, Edico. Quomodo accipi potest h. l., qui affertur e Levit. (5, 4.) Διαστέλλων τοῖς χεῖλεσι καλοποιῆσαι, ubi tamen exp. Proferens labiis ut bene agat. Et pass. Διαστέλλομαι, Mandor, Edicor, ad Hebr. 12, (20.) Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστέλλόμενον, Non enim ferebant quod mandabatur, imperabatur. Non raro activa signif. præsertim in aor. med. Matth. 16, (20.) Διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἰπωσιν, Mandavit ne cui dicerent, Interdixit ut nemini dicerent. Sic Marc. 9, (9.) Διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον, 5, (43.) Διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic Act. 15, (24.) Οἷς οὐ διεστέλλεμεθα, Quibus non mandavimus et injunximus. Præt. imperf. etiam active itidem, Marc. 8, (15.) Διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων. Cum infin. jungitur in libro Judith, Διεστείλατο μὴ φαγεῖν, Mandavit s. Interdixit ne comederent. Eadem signif. Areth. utitur Comm. in Apoc. 968. διαστέλλεσθαι sc. accipiens pro Mandare, Jubere, Præcipere. Bud. Itidem τὰ διεσταλμένα pro Mandata accipi posset et in h. l., qui affertur ex 2 Macc. (14, 28.) Τὰ διεσταλμένα ἀθετεῖ: qui tamen sic vertitur, Irrita facit quæ convenerant. Nisi forte referendum i. e. ad Διαστέλλομαι, quod signif. Nominatim excipio, Stipulatione caveo: ut a Polyb. accipitur, (3, 23, 5.) Ὑπὲρ δὲ Σικελίας τὰναντία διαστέλλονται ῥητῶς, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ποιούμενοι τὰς συνθήκας, ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, Nominatim cavent quatenus Carthaginensium ditio et imperium patet, Bud. || Διαστέλλω, Diduco, Greg. Naz. Ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, ἐκατέρωθεν περὶ τὸ ἄσθμα τὰς παρεῖας διαστέλλουσα, describens τὸν γέλωτα, Oris foramen aperit, utrimque anhelitui genas diducens. Itidem et in Hippiatr. Ἀριστον δὲ ἐμφυσῶν οἶνῳ διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, Diductis genis oculi. Unde Medicorum ille διαστολεὺς. Item, Di- c vido, Separo, Distormino, i. q. διαχωρίζω, διορίζω: qua signif. accipitur (3) Reg. 8, (53.) Σὺ διέσπειρας αὐτοὺς σεαυτῷ eis κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, Separasti tibi eos in hæreditatem ex universis populis terræ. Itidem Suid. διαστέλλόμενος, διαχωρίζόμενος: Hes. Διαστέλλεται, διαμερίζεται, ἀφορίζεται. Διασταλῆσονται, ἀφορισθήσονται. Cui subiungi potest Διαστέλλω, Determino, Definio, Limito, Suis terminis et finibus describo: ut fit interdum in contractibus: qua signif. διορίζω quoque accipitur. Gen. 30, (28.) Διάστειλον τὸν μισθὸν πρὸς με, Defini et constitue mercedem, qua tibi serviam. Cum quo διαστέλλειν affinitatis aliquid habet Διαστείλασθαι, significans Præcise cavere, s. Præcise et verbis conceptis denuntiare et testari, ut non solum Polyb. accipit p. 43., sed et Ezech. 3, (18.) teste Bud. Alioquin exp. etiam Aperio, Patefacio, Laxo: quæ signif. finitima est superiori, qua accipitur pro Diduco. Plut. (6, 693.) de Antigono, Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστέλλας, Cum baculo tentorium aperuisset, amoto sc. velo quo ostium obtegebatur. Ubi Diducendi etiam signif. habet. Cui subiungi potest Διαστείλασθαι, Explicare: ut ap. Aristot. Polit. 2. Ἐπεὶ δὲ τούτου πεποιήμεθα μνείαν, ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον: q. l. citans Bud. 147. Comm. annotat, Διαστέλλεσθαι i. esse q. διορίζεσθαι et διαίρεσθαι, et διαστέλλειν i. q. διορίζειν et διαφεῖν, Disputare, Disceptare et explicare. Significat etiam Distinguo: quo modo διορίζειν quoque et διαφεῖν interdum usurpantur. Philo V. M. 3. Ἀναφέρει τῷ θεῷ τὴν διαπόρησιν, ὃν ἤδει μόνον καὶ ἀψευδέσι καὶ ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, Quem unum sciebat nec mendacibus nec errantibus judiciis exigua rerum discrimina distinguere, Turn. Διαστέλλω, Distendo, Bud. ap. Philopon. in Procl. Γίνεται γὰρ ἐν τοῖς σώμασι καὶ ἀπογίνεται τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸν, τοῦτ' ἔστι, διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται. Sed id referri potest ad superius διαστέλλω significans Diduco. Idem Bud.

Διαστέλλω interpr. Decerno, Destino, ap. Josuam 20, (7.) || In VV. LL. afferuntur et hæc. E Levit. (22, 21.) Διαστείλας εὐχὴν pro Votum solvens. Et ὄρασις διαστέλλουσα ex 1 Reg. 3, (1.) Visio manifesta. [Δ. πρὸς τινα, Dissentio ab aliquo, Polyb. 18, 30, 1. "Reisk. ad Dion. Chr. 2. p. 275. Ammon. 5, 59. Eran. Philo 159. et n. Interpungo, Heyn. Hom. 5, 545. 6, 414. Mando, Diod. S. 1, 433. 2, 619." Schæf. Mss. Plato de Rep. 7. p. 169. Strabo 10. p. 70. 156. Polyb. 18, 31. Galen. 3. p. 300. * Διάσταλμα, Clem. Alex. Str. 5. p. 677 = 572 = 244. ῥήματος, Verbi distributio.] Διάσταλσις, Fædus, Pactum, 2 Macc. (13, 25.) Τὰς διαστάσεις ἀθετεῖν, Fœdera rumpere. Διασταλτέον, Distinguendum est, Diducendum est, sequendo signif. verbi Διαστέλλω. ["Schol. Ven. II. N. 4. E. 173. X. 300." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 4, 195. 6, 324." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 388." Kall. Mss. * Διασταλτός, unde * Ἀδιάσταλτος, Confusus, Obscurus, Schol. Od. T. 560." Wakef. Mss. * Διασταλτικός, Eust. Od. O. p. 327, 42. * Διασταλτικός, II. A. p. 55, 25. 757, 30. Schol. Eur. Med. 334.]

Διαστολή, ἡ, Distinctio, Divisio, Discretio, Disparatio, Distractio, διάκρισις, διαίρεσις, Hes.: Suid. non solum διαχώρισις, sed etiam ἐξοχή, ap. Polyb. (36, 6, 5.) Οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγουμένα τὰ κατὰ τὸν Σικελίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. Nisi forte accipiendum hic sit pro Explicatio. Nam interdum eam habet signif. Est alioqui etiam Dilatio, Diductio, Extensio: oppositum habens συστολή. Estque, διαστολή, Figuræ ap. Graumm. nomen, qua syllaba aliqua præter naturam extenditur, s. producit, proferiturque ore διεσταλμένῳ, Diducto et dilatato, cum tamen sit pronuntianda συνεσταλμένῳ, Contracto: διακοπήν alio vocari nomine ajunt. Cui opp. συστολή, Qua syllaba aliqua natura sua longa corripitur: a διαστέλλεσθαι, significante Corripi. Apud Medicos autem διαστολή est Motus cordis et arteriæ, quo dilatatur in longum, altum, et latum. Pars enim pulsus est, cor atque arteriam a corde proficientem attollentis et velut explicantis: illud quidem, ut a pulmone aërem frigidum attrahat, quo contemperetur et alatur, hanc vero, ut spiritum vitalem intromittat: quo per singulas partes postea diffuso, calorem nativum earum augeat atque tueatur. Gorri. || Item διαστολή interdum ponitur pro διάλυσις, Pacificatio et reconciliatio animorum, Polyb. (5, 37, 3.) Ἐδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας eis τὰς διαστολὰς [διαποστολὰς] καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πίστειν συνθήκας. ["Valck. Præf. ad Ammon. p. 22. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 223. 247. 268. 279. Heyn. Hom. 4, 195. 6, 349." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 338. Schol. Od. A. 355. Chirurg. vet. p. 98. Bryennii Harmon. p. 480.] [* Διάστολος, unde * "Διαστόλως, Constanter, Theophyl. 4, 122." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀδιάστολος, Phav. 44, 3. "Bekk. Anecd. p. 809, 26. * Ἀδιαστόλως, Timario in Notit. Mss. p. 228." Boiss. Mss. "Euseb. Pr. E. 708." Wakef. Mss. "Method. Conv. 128. Auctar. Patr." Routh. Mss. * Εὐδιάστολος, unde * Εὐδιαστόλως, Cyrill. Alex. in Jo. p. 762.]

Διαστολεὺς, ὁ, Instrumenti Chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ συμμύοντα volunt διαστέλλειν. Alio nomine Διαστομωτὴς μήλη dicitur, a διαστομώ significante i. q. διαστέλλω. [Paul. Æg. 6, 78. p. 205, 45. * Διαστόλιον, i. q. διαστολεὺς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Ἀντιδιαστέλλω, Aliquid ab aliquo distingo, quasi contrarium ei ponens. A nonnullis simpliciter exp. Distinguo. Jungitur dativo, vel accus. cum præp. πρὸς. Justin. Martyr, Ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ὢν τοῖς μὴ οὔσι, Seipsum distinguens a non entibus. Apud Hes. ἀντιδιαστέλλεσθαι passiva vox cum πρὸς habente accus.: nam in Ἀγροῖται dicit, Οἱ ἀντιδιαστέλλοντο πρὸς τοὺς εὐπατρίδας. ["Schol. Thuc. 1, 1." Mendham. Mss. "Eust. 131, 12." Seager. Mss. "Valck. ad Ammon. 44. Hephest. p. 1." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 93. Dionys. H. 2. p. 247, 10. * Ἀντιδιασταλτικός, Disjungens, Apollon. Dysc. de Pron. 298. 308. Bekk. "Buttm. Schol.

Od. M. 33." Boiss. Mss. "Schol. Eur. Hipp. 731." A Dindorf. Mss. *Ἀντιδιασταλτικῶς, Apollon. l. c. 433.] Ἀντιδιαστολή, ἡ, Distinctio, Differentia. Frequens est ap. Gramm. hoc vocab., ut cum dicunt, Ἐρήρεια οὐ συστέλλεται, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἐρήρικα ἀπὸ τοῦ Ἐρίζω. Sic ap. Moschop. Ἐν τῷ Ἑλλην δύο λ γράφεις, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ Ἑλλην, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. ["Clem. Alex. Pæd. 1, 5." Mendham. Mss. Schol. Lycophr. 419. Schol. Thuc. 1, 5. "Valek. Anim. ad Ammon. p. 3. 69. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 282. Greg. Cor. 889." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. N. 304.] Ἀποδιαστέλλω, Dispersco, Arceo, Intersepio, Discludo, ap. Dionys. Areop., Bud. || At Josue 1, (6.) ἀποδιαστέλλειν exp. Dividere, ubi legitur Ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν. Sed et partic. pass. ἀποδιασταλμένοι exp. vulgo Prohibititis, 2 Macc. 6, (5.) Τὸ δὲ θυσιαστήριον τοῖς ἀποδιασταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων ἀθεμίτοις ἐπεπλήρωτο. Fortasse ἀποδιασταλμένοις dictum est, quia quæ sunt præter fas et æquum, ea veluti disclusa sunt a legibus, utpote quæ contraria mandent ac imperent. Fortasse etiam Exclusa dici possent. [* "Ἐνδιαστέλλω, Stob. Eccl. 82." Kall. Mss.] Παραδιαστέλλω, Disjungo, Separo, Sejungo, i. q. διαστέλλω. Παραδιαστολή, Disjunctio, Sejunctio, Separatio, Distinctio. Est Nomen figuræ oratoricæ ap. Quintil. 9, 3. Συνοικίωσιν vocant Quæ duas res diversas colligat, Tam deest avaro quod non habet, quam quod habet. Huic diversam volunt esse distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολήν, qua similia discernuntur: Cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem. Quod totum pendet e finitione; ideoque an figura sit dubito. Hoc schema, inquit Rutil. Lup. 1, (4. p. 15.) plures aut duas res, quæ videntur unam vim habere, disjungit, et quantum distent, docet, suam cuique propriam sententiam subjungendo. Hyperides, Nam cum ceterorum opinionem fallere conaris, tu tefe frustraris: non enim probas te pro astuto sapientem intelligi; pro confidente, fortem; pro illiberali, diligentem rei familiaris; pro malevolo, severum: nullum est enim vitium quo virtutis laude gloriari possis. Hoc idem schema solet illustrius fieri, cum ratio proposito subjungitur. Id est hujusmodi, Quapropter nolo te sæpius parcum appellare, cum sis avarus. Nam qui parcus est, utitur eo quod satis est: tu contra, propter avaritiam, quo plus habes, magis eges. Ita non tam diligentia fructus quam inopia miseria te consequitur. Julio autem Rufiniano παραδιαστολή est, Cum similes res discernuntur, contrariis redditus, ut, Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres, Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et, Dulce satis humor, depulsis arbutus hædis, Lenta salix fæto pectori: mihi solus Amyntas. Latine dicitur Discriminatio. Hæc ille.

"Προδιαστέλλω, unde Προδιαστείλασθαι, Prænuntiare, Præmonere, quod affertur ex Josepho A. J." [4, 8, 4. "Ante separo, Andr. Cr. 135." Kall. Mss.] Προδιαστέλλω, s. Προδιαστείλλομαι, i. q. διαστέλλομαι, Nominatim excipio, et stipulatione caveo, Athen. (521.) Τινὸς τῶν προπεμπόντων ἐδεῖτο συμπλεῦσαι αὐτῷ, λέγων ὅτι, Προδιαστείλαμην [al. προδ.] τῷ πορθμείῳ ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ: h. e. διωμολογησάμην, προσδιωρισάμην. Bud. Sic Basil. Ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ τοῦτο προδιαστείλασθαι, ὅ,τι φεύγειν δεῖ. Προδιασταλτέον, Nominatim excipiendum est. Qua signif. accipitur ap. Alex. Aphr. de Anima 2. Τὸ δὲ φάναι, ὡσπερ τὴν αἰθητικὴν παντὶ τῷ δοθέντι μέλει ὁρθῶς δύσασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὕγιες μὲν ἐστὶ προδιασταλτέον δὲ, ὡς οὔτε ἡ αἰθητικὴ δνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ ποιῆσαι τοῦτο, οὐθ' ἡ ἀρετὴ, Verum quidem est illud, sed cum eo tamen, ut nec illa nec alia ars nec virtus proprio et commodo instrumento destituta et vacua, suo perfungi munere possit. Hujusmodi cautio et definitio potest dici Προδιαστολή, cum in oratione addimus Duntaxat, vel particulam æque pollutem. Bud. 148.

["Ἐποδιαστέλλω, Distinguo, Cyrill. Hier. 100." Kall. Mss.] "Ἐποδιαστολή, q. d. Subdistinctio,

"pro Interpunctione, cum ap. alios Gramm., tum "ap. Eust." [Gl. Separatio. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 223. 225. 248. Steph. Dial. 59." Schæf. Mss. Villosion. Anecd. Gr. 2. p. 108. Schn. Lex. "Schol. Theocr. 16, 18." Boiss. Mss. "Ἐποδιαστολή, in pronuntiatione dicta est, Cum sermo in aliquo loco sustinetur. Ab ea diversa *ὑποσυστολή, cum sermo suspenditur, et denique ὑποστιγμή, cum deponitur: vide Quintil. 3. 35." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Ἐκστέλλω, Emitto, Mitto extra, Orno, [Soph. Œd. T. 1269. Ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσήλατον Περὶ νόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο. *Ἐνοστέλλω, Orno, Instruo cultu quodam, Herod. 1, 80.]

Ἐπιστέλλω, Mitto ad, Dem. Ἐπιστέλλειν ἐπιστολάς. Sic Herodian. 2, (15, 6.) Ἐπιστελλεῖ δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα, Mittit ad ipsum plenas humanitatis literas. Sed sæpe ἐπιστέλλω dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα, 4, (10, 2.) Ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθου, πέμπει δὲ πρεσβείαν, Dat literas ad regem Parthorum, 7, (6, 5.) Γράμματά τε πάμπλειστα ἐπέμπει πρὸς ἑκάστον τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην πρῶτον δοκούντων, τοῖς τε τῆς συγκλήτου δοκιμαστοῖς ἐπιστέλλει, Literas ad primum quemque Romam missitabat, atque ad procures senatus. Ubi nota eum synonymos dicere γράμματα ἐπέμπειν πρὸς τινα et ἐπιστέλλειν τινί. Sic 3, (5, 4.) Ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιστέλλοντας αὐτῷ, Qui ad eum clam darent literas: Quo modo 4, (3, 3.) Ἰδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λαγθάνων, Uterque seorsum clanculum literas missitabat. Rursum 3, (2, 7.) Τῶν παιδῶν ἐπιστειλάντων, καὶ δευθέντων ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας, Cum liberi misissent literas, et salutem suam ei commendassent, seu, Patri per epistolas vitam salutemque suam commendassent. Ubi nota eum aliud verbum addidisse τῷ ἐπιστέλλειν, ut in sequenti l. participium subiunxit, Ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ, τὰς πράξεις μεγαληγορῶν. Ubi Polit. Literas ad senatum populumque Rom. de se magnificas dedit. Sic 1, (10, 5.) Μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ἐπιστέλλει τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, ῥαθυμίαν ἐγκαλῶν, Rectoribus gentium plenas iræ atque minarum mittit literas, eastigans et ignaviam exprobrans. Plut. addidit et περὶ, ut in Alex. Περὶ τῆς μάχης ἐπιστέλλων τῷ Ἀντιπάτρῳ. Et pass. τὰ ἐπεσταλμένα, Literæ quæ mittuntur, αἱ ἐπιστολαί, Herodian. 7, (6, 21.) Τοῖς ὑπὸ τοῖς τὰ ἐπεσταλμένα διδόναι, Literas consulis reddunt, quæ ab ipso mittebantur. || Signif. etiam, Missis ad aliquem literis significo, Per epistolam significo s. doceo, Per literas certiore facio, ut Demonax ap. Lucian. (2, 389.) quærenti euidam ὁποῖα νομίζει εἶναι τὰ ἐν ᾧδον, respondet, περίμεινέ μοι κάκεῖθ' ἐν σοὶ ἐπιστελεῶ. Qua in signif. interdum cum particula ὡς construitur, ut ap. Herodian. 4, (10, 1.) Ῥωμαῖοις ἐπιστεῖλαι ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολήν βαρβάρους, Literas ad Romanos dare, quibus significaret se barbaros orientales subegisse; seu, ut Polit., Affectans famam devictæ ad orientem victoriæ. Interdum cum ὅτι aliave particula. Thuc. 8, (50.) p. 278. Κρύφα ἐπιστεῖλαι σὶ Ἀλκιβιάδης αὐτῶν τὰ πράγματα φθείρει. Plato Epist. Καὶ ἡμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. Idem, Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε, Per literas significate quid a vobis gestum sit, aut quid geratis; vel etiam Scribite, aut Scribite per epistolam: ut in Epist. ad Hebr. 13, (22.) Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, Brevibus ad vos scripsi. Signif. etiam Peto per epistolam: ut ap. Plat. Epist. Εὐρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστεilas, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, Quod per epistolam petis, s. quæris. || Ἐπιστέλλω, Mando, (ea signif. qua Plautus dicit, Accersi illum mandavi, et, Mandavit, ab lenone ut fidicina, quam amabat, sibi emeretur, Terent. Huic mandes si quid recte curatum velis,) Jubeo, Præcipio, Thuc. Ἐπιστείλαντες ἀπέστειλαν, Cum mandatis miserunt. Sic Xen. K. Π. 2, (4, 19.) Τὸν ἄγγελον ἐπιστεilas ταῦτα ἔπεμψε, Cum his mandatis: quem sc. προέπεμπε πρὸς τὸν Ἀρμένιον, προειπὼν αὐτῷ λέγειν ὧδε. Interdum cum infin., ut Aristoph. N. (608.) ἐπέστειλεν φράσαι, Mandavit ut diceret, Jussit

dicere. Sic Herodian. (3, 1, 5.) Ἐπιστελεῖν ἔφη τοῖς σατράπαις δύναμιν ἀθροῖζειν, Satrapis se imperaturum per epistolas ut exercitum cogere, Polit. Itidem Thuc. 1, (57.) p. 19. Ἐπιστελλοῦσι τοῖς ἀρχοῦσι τῶν νεῶν Ποιδιαίων ὁμήρους λαβεῖν. Unde Ἐπεσταλμένος, In mandatis datus, Qui praeceptus est et iussus. Thuc. 3, (4.) p. 84. Ἀπὴ γέειλαν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, Schol. τὰ προσταχθέντα. Sic Plato Epist. 7. Πείθεσθαι τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις, Præsentibus praeceptis parere. || Ἐπιστέλλω, Attraho, Adduco, i. prope q. συστέλλω, oppositum præcedenti διαστέλλω, ex Epigr. Φᾶρος ἐπιστείλασα κατῳμαδόν, pro Velum capitis adducens ad humeros et trahens. E Dionsc. quoque affertur διασταλῆς pro Tractus. [Zeun. ad Xen. K. Π. 396. 519. et Ind., ad Mær. 162. H. Steph. ad Æschyl. p. 359. Ammon. 55. ad Od. Φ. 361. Brunck. Cæd. C. 735. Phalar. 98. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 340. Barnes. Hel. 1665. Heyn. Hom. 4, 627. Literis significo, Casaub. ad Athen. 88. Valck. Adoniaz. p. 258. ad Mær. 418. Mando, Valck. Hipp. p. 255. ad Lucian. 1, 231. Plut. Alex. 82. Schm. Coram jubeo, Dionys. H. 1, 216. Compono, ut vestem, Christod. Ecphr. 140. et Jacobs. Conf. c. ἀποστ., ad Lucian. 1, 231. ad Diod. S. 1, 606. Artemid. 416. 445. Cum inf., Thom. M. 163. Ἐπιστ. πρὸς τινα, ad Diod. S. 1, 606.] Schæf. Mss. “Ἐπιστέλλειν, simpliciter, Epistolam scribere. Damascius ap. Suid. in Σεβηριανός, Ἐπιστέλλειν δεινὸς ἦν, In epistolis scribendis excellens. Et sic passim ap. Vett.: v. Philostr. Ep. 1.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἐπίσταλμα, τὸ, i. q. τὸ ἐπεσταλμένον, Mandatum quod fit per epistolam: quod Commissionem vulgus appellat. [Theophr. Char. 5.] Ἐπίσταλτικός, Mandativus. Exp. etiam, Qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολή, ἡ, Epistola, Literæ quæ ad aliquem mittuntur, Thuc. 7, (8.) p. 236. Ἐγραψεν ἐπιστολήν, Scripsit epistolam. At 4, (50.) p. 137. Τὰς ἐπιστολάς μεταγραφάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀνέγνωσαν. Sic Plut. in l. An Seni Administr. Resp. Γράφειν ἐπιστολάς τοσαύτας καὶ ἀναγινώσκειν. Idem, Ἐλίκωνι διδοῦς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολήν. Et de Herod. Ἐπιστολήν ἐδίδου ἐτέρῳ, καὶ ἔπεμπε. Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 9.) Γράψαντας δὲ καὶ κατασημνημένους, δοῦναι τὴν ἐπιστολήν τῷ Κρόισου θεράποντι φέρειν. Isocr. ad Phil. Εἰς Μακεδονίαν ἔμπειν ἐπιστολήν, Æschin. (87.) Εἰς τὴν Ἀσίαν κατέπεμψε τῷ δῆμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολήν, Thuc. 1, (129.) Ἐς Βυζάντιον ἐπιστολήν ὡς τάχιστα διαπέμψαι. Ipse autem tabellarius ἐπιστολήν δέχεται, φέρει s. διακομίζει, ἀποδίδωσι. Plut. de Herod. Ἐπιστολήν ἐδίδου ἐτέρῳ, καὶ ἔπεμπε· ὁ δὲ οὐκ ἐδέξατο. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 1.) p. 256. Ἐπιστολήν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, τὸ βασιλεῖον ἔχουσαν σφράγισμα. Synes. Ep. 53. Τοῦ διακομίζοντος τὴν ἐπιστολήν, Ejus qui literas perfert, Thuc. 7, (10.) p. 236. Τὴν ἐπιστολήν ἀπέδοσαν, qui sc. ᾤχοντο φέροντες τὰ γράμματα, ut paulo ante præcedit. Is vero, ad quem mittuntur, κομίζεται, λύει, ἀναγινώσκει, interdum etiam ἀποκρίνεται, ut sequentibus locis declarabitur: Dem. pro Cor. Ἐκομίσάμην τὴν παρ’ ὑμῶν ἐπιστολήν, Synes. Ep. 85. dicit etiam, Δέδεξο μετὰ τῆς ἐμφύχου καὶ τὴν ἀψυχον ἐπιστολήν, Accipe cum animata inanimam quoque epistolam, Plut. 2 de Fort. Alex. Τῆς μητρὸς ἀπόρρητον ἐπιστολήν λύσαντος αὐτοῦ, καὶ σιωπῇ πρὸς αὐτὸν ἀναγινώσκοντος, Ἡφαιστίων ἀτρέμα παραβάλλων τὴν κεφαλὴν, συναεγίνωσκεν. Libro 1 ejusd. tractatus dicit, Ἐπιστολήν τῆς μητρὸς ἀπόρρητον διερχόμενος: synonymως accipiens ἀναγινώσκειν et διέρχεσθαι ἐπιστολήν. Æschin. autem (89.) dicit Τὰς ἐπιστολάς ἀλλήλοις παραναγινώσκουσι. Sicut vero præcedenti loco Plut. dicit ἐπιστολήν λύσαντος αὐτοῦ, ita Herodian. 4, (12, 14.) Ἐπιδύεται τὰς ἐπιστολάς, Solvit, Aperit, Resignat, ut sc. legat. Interdum is, qui legit, ἀποκρίνεται s. ἀντιγράφει. Quo pertinet Plut. Lycurgo, Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ δι’ ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦται πρὸς τοὺς πολίτας. Et Athen. (636.) Ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολήν ἀντιγραφῇ. Item aliquis in epistola aut sua aut alterius aliquid ἐγγράφει aut παρεγγράφει: ut ap. Æschin. (88.) Ἐπὶ τελευτῆς ἐνέγραψεν ἐν

PARS XXVI.

τῇ ἐπιστολῇ, sc. sua. Et ap. Plut. Artax. (21.) de Ctesia, Τὴν ἐπιστολήν λαβὼν, παρεγγράφαι τοῖς ὑπὸ τοῦ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις. Ipsæ autem epistolæ perlatae ἀφικνῶνται, ut ap. Æschin. (89.) Αἱ δ’ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ πρεσβεῖαι ἀφικνῶνται εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας. Porro ex argumento ap. Athen. l. 1. dicuntur δειπνητικαὶ ἐπιστολαί: 14. Τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, quales extant quædam Aristæneti. Sunt et alia epistolarum genera, ut φιλικαὶ, συστατικαὶ, et hujusmodi, quæ fuse explicantur in libro qui inscribitur Ἐπιστολικοὶ Τύποι, qui Synesii Epistolis ab Aldo editis in volumine illo Epistolarum Græcarum, præfixus est. Qua de re et in l. Erasmi et Lippi Brandolini, aliorumque, qui conscribendarum epistolarum rationes tradiderunt. Cic. quoque ad Fam. 2, 4. epistolarum genera multa esse testatur, sed unum illud certissimum, cujus causa inventa res ipsa est, ut certiores faceremus absentes si quid esset, quod eos scire aut nostra aut ipsorum interesset. Ibid. dicit se delectari duobus inprimis, sc. familiari et jocosissimo, et gravi. Præterea ob βραχυλογίαν et τὸ σύντομον commendantur ἐπιστολαὶ Λακωνικαὶ, quales aliquot Plut. Lycurgo affert, quales etiam sunt quædam M. Bruti. Sunt enim et quædam μακრაί: at αἱ ἄγαν μακრაὶ καὶ προσέτι κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ὀγκωδέστεραι, non sunt revera ἐπιστολαί, sed συγγράμματα τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον, quales sunt quædam Aristot. ad Alex. et Platonis ad Dionis propinquos, teste Demetr. Phaler. in suo περὶ Ἑρμηνείας libello: nam φιλοφρόνησις τις βούλεται εἶναι ἢ ἐπιστολή σύντομος καὶ περὶ ἀπλοῦ πράγματος ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόμασι ἀπλοῖς, inquit Idem. Et Isocr. ad Phil. (414. Cor.) Κατὰ μικρὸν προῖων ἔλαθεν αὐτὸν οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ’ εἰς λόγον μῆκος ἔξεκείλας, ut ipse confitetur. Præpostere vero Ptol. Ep. ad Seleucum ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπε, ἐπὶ τέλει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, (pro quo Cic. interdum dicit Cura ut valeas, Valetudinem tuam cura diligenter,) ὑπέγραψε τὸ χαίρειν: quod χαίρειν initio Epistolæ primus Cleon usurpavit, εὐαγγελιζόμενος τὴν ἐν Σφακτηρίᾳ νίκην, teste Luciano (1, 728.) Ubi etiam ΝΟΤΑ Χαίρειν. || Ἐπιστολή, Mandatum, Jussum, Præceptum, i. q. * ἐπίστασις, ἐπιταγή, ἐντολή, ἐπίσκηψις, Soph. (Aj. 781.) Πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ’ ἐπιστολάς, i. e. ἐντολάς. Sic utitur et Æsch. Pr. (3.) teste Hesych. Sic ap. Suid. Ὅ τας ἐπιστολάς τοῦ θεοῦ διαφυλάττων. [“Wolf. Proleg. Hom. 74. ad Herod. 459. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 235. 340. 354. Add. ad p. 341. Diod. S. 1, 420. 2, 354. Barnes. Hel. 1665. Mandatum, Valck. Adoniaz. p. 263. Hipp. p. 255. H. Steph. ad Æschyl. p. 359. ad Herod. 285. (4, 5.) Zeun. ad Xen. K. Π. 251. ad Lucian. 1, 231. Ἐπιστολήν ποιέσθαι τι, Boiss. Philostr. 544. Ἐπιστολαί, Literæ, Achill. Tat. p. 15.” Schæf. Mss.] Ἐπιστολογράφος, ὁ, Epistolarum scriptor, magister, Athen. (195.) in Antiochi pompa, Ἐνὸς τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ ἐπιστολογράφου, Qui ei ab epistolis erat, Cujus opera in scribendis epistolis utebatur. [Polyb. 31, 3. al. * Ἐπιστολιγράφος. * Ἐπιστολογραφικός, Porphy. V. P. 12. “Ad Diod. S. 1, 91.” Schæf. Mss.] Ἐπιστοληφόρος s. * Ἐπιστολαφόρος, Lobeck. Phryn. 641.] Ἐπιστολικός, Epistolaris: ut Martialis dicit Epistolaris charta: ἐπιστολικός χαρακτήρ, Epistolaris stylus, Apollonio Tyaneo in Epist.: τύποι, quorum ante mentionem feci in Ἐπιστολῇ. Sic Demetr. Phal. tradit Aristotelem inprimis ἐπιτετευχέναι δοκεῖν τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ. Ubi etiam dicit ἐπιστολικὸν χαρακτήρα δεῖσθαι ἰσχυρότητος. Ἐπιστόλιον, τὸ, Parva s. Brevis epistola, Epistolium, ut Catull. quoque vocat, Plut. (9, 221.) de Agesilao, Πρὸς τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτον φέρεται, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ’ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες: [6, 166. 8, 74. Æmilio P. 15. Agesilao 13. “Bergler. ad Alciph. 209. Thom. M. 354. ad Charit. 680.” Schæf. Mss.] Ἐπιστολιαφόρος, Qui epistolia fert, Tabellarius, Tabellio, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 14.) Ὅς ἐτύχχανεν ἐπιστολιαφόρος τῷ Μνασίππῳ ὦν. Sic ἀγγελιαφόρος dicitur. [* “Ἐπιστολίδιον, Dosith. Hadriai Resp. ap. Fabr. B. Gr. 12, 518. 524.” Boiss. Mss.]

Ἐπιστολεὺς, *ews*, ὁ, i. q. ἐπιστολογράφος, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 15.) Παρὰ δὲ Ἰπποκράτους τοῦ Μινδάρου ἐπιστολῆς εἰς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἐάλωσαν, Qui Mindaro ab epistolis erat. Exp. etiam Tabellarius s. Tabellio, γραμματοφόρος, ut i. sit q. ἐπιστολιαφόρος. Apud Suid. Ἐπιστολεὺς παρὰ Ἰωάννην πέμπει. || Ἐπιστολεὺς dicitur etiam ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου, Vicarius navarchi, Qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est, J. Poll. Quomodo idem Xen. usurpavit Ἑλλ. 2, (1, 5.) p. 256. Ἐδούσαν τὸν Λύσανδρον ὡς ἐπιστολέα, ναυάρχον δὲ Ἀρακόν. ["Phryn. Ecl. 112. 168. 184. (Lobeck. 380.) Vicarius navarchi, Valck. Adonias. p. 263." Schæf. Mss.]

Ἐπιστολιμαῖος, i. q. ἐπιστολικός, Epistolaris, Dionys. Κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, Quæ fiunt per epistolas, Greg. Naz. in Jul. Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα vocat Tesseræ epistolares. At ἐπιστολιμαῖους δυνάμεις, quod e Dem. (45.) affertur itidem pro Epistolares copias, vide annon rectius interpreteris Missitias, e Suet.: ["Δυνάμεις ἐπιστολιμαῖας, Philo J. 1, 45. de quibus nuper exposuit Barker. in Diario Classico 3, 590. Ἐπιστολιμαῖους, quod hic Codex præbet, confirmat Lex. Rhet. 253. Sed Liban. Ep. 1593. 725. Οἱ δὲ ἐπιστολιμαῖας δυνάμεις ἀποχαράκοντες: v. nott. Ἐπιστολιμαῖας συνουσίας Philostr. V. A. 4, 45. p. 187.: ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, Greg. Naz. Or. 4. p. 139.: γράμματα, Philo in Flacc. 980. Euseb. Hist. Eccl. 7, 21. p. 345. unde Eust. 1682. Αἰσχίνου ἐν τῷ ἐπιστολιμαίῳ, sc. συγγράμματι. Χαρακτήρ ἐπιστολιμαῖος, Suid. v. Ναύων." Lobeck. Phryn. 559.]

Ἐπιστολάδην, Ornate, Succincte, Hesiod. Ἀ. (287.) ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας Ἑσταλτο, Schol. κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως. AT Ἐπιστολάζω, quod in VV. LL. legitur, exponiturque Infero, Cumulo, Construo, Compono, suspectum habeo, putoque pro eo scr. ἐπιστοιβάζω.

Ἀντεπιστέλλω, Per epistolam respondeo epistolæ alterius, Rescribo, Literis alicujus respondeo, ["ad Herod. 218. 617. Thom. M. 334. Fac. ad Pans. 1, 535. Oberl. ad Jul. C. p. 180." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 14, 11, 6. * Ἀντεπισταλτικῇ, Epist. Charact. p. 18." Kall. Mss. * Προεπιστέλλω, Appian. B. Syr. p. 115—602. Paus. 7, 11, 1.] "Προεπιστέλλω, Insuper mando s. scribo, Thuc." [1, 132. 2, 85. Xen. K. II. 5, 4, 2. * Συνεπιστέλλω, Lucian. 2, 397.]

Καταστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Cohibeo, Compesco, etiam Supprimo, i. q. ἀναστέλλω, Diosc. Τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρακον καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκούντα. Qua signif. supra στέλλειν quoque usurpatur. Pro Cohibeo, Compesco, accipi potest et in h. l. Plut. Θορυβούντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστέλλει βουλόμενος. Ubi alii interpr. Ad modestiam revocare, et In officio continere. Item δίαται κατασταλμένη ap. Basil. ["Wytttenb. Ep. Cr. 30. Toup. Opusc. 1, 196. Emendd. 1, 295. ad Charit. 292=613. Eur. Iph. A. 934. Κατασταλμένος, Musgr. Iph. T. 633. Hel. 942." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 921. Arrian. Epict. 3, 23, 6. Ælian. H. A. 4, 29. Τὸ φρόνημα αὐτῷ κατασταλταὶ καὶ μεμείωται. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.] Κατασταλτικός, Cohibendi s. Reprimendi aut Sistendi vim habens: φάρμακα, ap. Medicos, quæ et ἀνασταλτικά dicuntur et σταλτικά. "Καταστολή, Repressio, Inhibitio, Cohibitio: κ. περιβολῆς redditur Modestia in vestitu, s. Vestitus modestus, ap. Plut. Pericle (5.) ubi sc. Pericli dicit infuisse προσώπου σύστασιν ἄθρυπτον εἰς γέλωτα, "πραύτητα πορείας, καταστολὴν περιβολῆς. Et Hipocr. περὶ Εὐσχημοσύνης, medicum, qui ægrum invisurus est, jubet ἐν τῇ εἰσόδῳ μεμνήσθαι καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, ἀνακρυώσεως, βραχυλογίας:" [vide Foes. Œcon. 197.] "Hes. vero καταστολὴν exp. περιβολὴν, Anictum: ut Suidæ quoque καταστολή est ἡ στολή." ["Toup. Opusc. 2, 24. Diod. S. 2, 77." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 2, 10. Αἰδῶ, καταστολὴν, καὶ ἡμερότητα: 2, 21. Ἐρχομαι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός: Joseph. B. J. 2, 8, 4. Καταστολή καὶ σχῆμα σώματος, cf. Jambl. V. P. 28. 1 Tim. 2, 9. Ἐν κ. κοσμίῳ. Schleusn. Lex. V. T. * Προκαταστέλλω, Eust. II. A. p. 78, 19. * Συγκα-

ταστέλλω, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 9. cf. Corai. ad Heliod. p. 10." Boiss. Mss.]

Μεταστέλλομαι, i. q. μεταπέμπομαι, Accerso, Mitto qui advocet, Lucian. (2, 931.) Ἴνα παρ' ὑμῶν τι σιτία μεταστέλλώμεθα, Ut a vobis cibaria accersamus, s. transmittenda ad nos curemus. Ibid. Μεταστειλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστὴν, Mittentes qui huc adducerent, Accersendum curantes. Exp. etiam Transmitto, Deporto. ["Μεταστέλλω, Accerso, Valck. Phæn. p. 445. Brunck. ad Eur. Hec. 721. Porson. 509. p. 44. Ed. 2. Wakef. Phil. 495. Μεταστέλλομαι, Lucian. 1, 505." Schæf. Mss.]

Παραστέλλω, i. q. ἀναστέλλω: Hes. enim Παραστέλλων exp. ἀναστέλλων, itidemque Παραστέλλεται, ἀναστέλλεται. ["Ad Charit. 445. ad Lucian. 2, 79." Schæf. Mss.]

Περιστέλλω, Cooperio, Contego, Obvolvo, Circumcirca involvo, Od. (Ω. 292.) οὐδέ ἐ μήτηρ Κλυταε περιστέιλασα, Obvolvens et cooperiens vestimentis sepulcralibus. Nisi hoc modo interpretari malia, Nec eum deflevit mater compositum ad sepulcrum. Plut. Lycurgo, Τριβωνίῳ περιστέλλει σκύμον, Palliolo catulum involvit: Symp. 6, 6. Ἀχρόις σπαργαλύνοντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοι, de nive quæ asservatur. Lucian. (3, 132.) Περιστελλοῦσαι καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν διαβολὴν, Contegentes ornantesque calumniam, veluti ancillæ suam heram, Aristot. Probl. Τὸν δὲ πυρέττοντα περιστέλλεσθαι φεῖ τούτου εἵνεκεν. Idem, Περιεσταλμένον δεῖ ἀναπαύσθαι. Alicubi commodius redditur Compono, s. Decenter compono, ut paulo ante admonui. Plut. c. Col. Σοῖς ἐν δρυῖν περιστέλλων τὸ σαρκίδιον, mutatus ex Eur. Oreste. Itidem e Soph. (Aj. 1170.) περιστέλλειν τάφον, Componere et ornare sepulcrum, ad recipiendum mortuum: qui et ipse περιστέλλεται, cum κατὰ γῆς κρύπτεται, s. θάπτεται, inquit Schol. Eur. Itidem pro Compono et εὐτρεπίζω accipitur ap. eund. Soph. Aj. (821.) p. 49. Ἐπὶ δ' αὐτὸν εὖ περιστέλλας ἐγὼ, ubi Schol. quoque exp. εὐτρεπίζας, διαχειρισάμενος, περισφίγγας ἐν τῇ γῇ. Quarum expositionum posterior referri potest ad superius περιστέλλω, ut significet, Coopertum terra; nam capulum terræ terebratæ s. cavatæ infixerat, et postea circumcirca operuerat terra, ut firmus staret ensis, in quem incumbere parabat. Exp. etiam Communio, Protego, Tueor, ut i. sit q. περισκέπω: afferturque ex Herod. (3, 31. 82.) Περιστέλλω τὸν νόμον, Legem tueor. Exp. et Comprehendo, Complector; Comprimo, Arcto, Contraho. Bud. quoque περιστέλλεσθαι pro συστέλλεσθαι accipit ap. Dionys. Areop. Myst. Theol. Ὅσω πρὸς τὸ ἀναγνῶντες ἀναγνωμέν, τοσοῦτον οἱ λόγοι ταῖς συνόψεσι τῶν νοητῶν περιστέλλονται, Compendiosiores fiunt. Vide Comm. 753. ["Plut. de S. N. V. 93. Toup. Emendd. 2, 35. Wakef. S. Cr. 2, 126. Phil. 447. Herc. F. 1132. Alc. 675. Eun. 700. Abresch. Æsch. 2, 101. Hege-sipp. 6. Dionys. H. 5, 77. ad Herod. 451. Brunck. El. 434. Phil. l. c. Diosc. 36. ad Diod. S. 2, 326. 554. 569. Boiss. Philostr. 351. Plut. Alex. 106. Schm., Heind. ad Plat. Hipp. 151. Curo, Theocr. 15, 75. Valck. 370." Schæf. Mss. Hegesipp. Epigr. 6. Theocr. 17, 97. Herod. 1, 98. 2, 147. "Περιστελλόμενος, Vilians, Clem. Alex. Str. 4, 10. p. 597." Routh. Mss. * Περιεσταλμένως, Schol. Aristoph. Ἰππ. 18. Eip. 1137. "Timon ap. Diog. L. 7, 16. Schol. Pind. N. 5, 25." Boiss. Mss. "Ad Lucian. 1, 247." Schæf. Mss. * Περισταλτός, unde * Εὐπερίσταλος, Qui facile circumjicitur, Eust. 150, 45." Seager. Mss.]

Περισταλτικός, Comprimens et coarctandi vim habens, e Gal. κ. Τόπ. 2. Περισταλτικὴ δύναμις, Facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit et circumplectitur, melioris concoctionis gratia. Itidem Gorr., Περισταλτικὴ δύναμις, Comprehensive facultas: est quæ alimentum attractum arte complectitur, quo melius concoquat: ministra virtutis retentricis atque inde concoctricis. Sed facultas ea non modo ad ciborum, qui in ventriculo continentur, concoctionem, sed in omnibus etiam partibus requiritur, in quibus certo quodam tempore aliquid retineri oportet. Aliter enim gestari fœtus ad legiti-

num usque pariendo tempus non posset, nisi uterus ipsum arctissime comprehenderet et undique complecteretur. Περιστολή, ἡ, Ipsa actio cooperiendi s. obvolvendi, Plut. Symp. 3, 5. Περιστολή καὶ κατακλίσει συνβάλοντες, Operta s. Obvoluta operimentis et reclinata concalefacientes ac fovescentes: sc. ebriorum corpora, quibus mederi volunt. Pro. Compressio, Coarctatio affertur e Gal. Suid. exp. non solum περιβολή, sed etiam ἐπαγωγή. ["Π. mortui, Dionys. H. 1, 465." Schæf. Mss.]

Περιστολάδην, Circumcirca obtegendo, Nicand. A. 475. σάρκες δὲ περιστολάδην μινύθουσι Τηκόμεναι, Schol. οὐκ ἄθροαι, ἀλλ' οἷον κατὰ σταλαγμὸν ἐλαττοῦνται, s. κατὰ σταλαγμὸν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τηκόμεναι καὶ καταστάζουσαι φθεῖρονται, Guttatim, Stillatim, Sensim. Quæ expositio facit ut suspicer eum legisse περιστολάδην. ["Tzetz. de Metris in Potteri ad Lyc. Proleg." Boiss. Mss. * Συμπεριστέλλω, Tego, Occulto, Polyb. 10, 25, 9. "Tzetz. Ch. 3, 794. 980." Boiss. Mss.]

Προστέλλω, Protego, Thuc. 5, (71.) p. 188. Διὰ τὸ φοβούμενος προστέλλειν τὰ γυνὰ ἑκάστον ὡς μάλιστα τῇ του ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένον ἀσπίδι, Eo, quod protegerent nudas corporis partes clypeo ejus, qui ad dextram eis locatus erat. Sed Schol. ibi exp. non solum σκέπειν, verum etiam προσάγειν. Quam posteriorem expositionem sequendo, compositum esset e πρὸς et στέλλω. Pass. partic. προσεσταλμένος pro Adductus, in ea signif. qua pro Contractus ponitur, accipi fortasse potest et in Geop. 16, 1, (9.) de signis quibus agnoscitur pullum fore generosum equum, Ὡτα προσεσταλμένα, τράχηλον ἀπαλὸν, χαίτην βαθεῖαν, οὐλοτέραν, βραχὺ κεκλιμένην ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ αὐχένος. Varro enim 2, 7. de signis quibus conjectatur qualis futurus sit equus, laudat si est auribus applicatis, non angusta juba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis implicata, (for-san leg. Inclinata) in dexteriore parte cervicis. Et Colum. 6, 29. Brevibus auriculis et arrectis, cer-vice molli lataque, nec longa, densa juba et per dextram partem profusa. Sed putarim pro illo προσεσταλμένα leg. προσεσταλμένα, quod itidem significat Astrieta s. Adducta, ideoque Brevia, ut ap. Aristot. H. A. 9. de bonas, Ἡ θριξ τῆς του ἵππου προσεσταλμένη μαλλον, Equina juba, sed magis adducta, brevior, nec longe per arnos fusa. Apud Diosc. lib. 4. Φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, redditur, Folia invicem compressa. Opp. vero τὰ προσεσταλμένα diffusis, s. quæ longe lateque diffiunt, Gal. ad Gl. 2. Προσέσταλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος, Astri-ctus et cohibitus erat scirrhi tumor. Et ap. Basil. Χιτῶν προσεσταλμένους διὰ ζώνης τῇ σώματι, Appres-sus corpori. Sic et in supra cc. II. Metaphorice autem Plato Gorgia, de gubernatoria arte loquens, Προσεσταλμένη ἐστὶν ἡ τέχνη καὶ κοσμία. Item προσεσταλμένον dici volunt Qui compositus est in fru-galitate et ad temperantiam moderationemque re-dactus. [Προστέλλω, Gl. Astringo, Incito, Impello, Æsch. S. c. Th. 411. κάρτα νῦν προστέλλεται Εἴρ-γειν τεκονῆσαι μὴρὶ πολέμιον δόρυ. * "Προστέλλω, Heindorf. ad Plat. Gorg. 223." Schæf. Mss.]

Συστέλλω, Contraho, Coarcto, Coerceo: opp. su-periori Διαστέλλω, significanti Diduco, Distendo. Ac συστέλλειν se dicuntur, quæ longe lateque dif-fusa se contrahunt et coarctant. Plut. Camillo, Συστείλαντες εἰσω τοῦ χάρακος ἐαυτοὺς, Cogentes co-hibentesque se intra vallum, vel etiam Coarctan-tes. Sic Idem in Pericle, Συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τεῖχη, Coëgit et compulit intra muros, Coëgit eos ut se intra muros cohiberent. Sic res adversæ aut pavor συστέλλειν aliquem dicuntur, qui ante tu-midus elatusque erat, Isocr. Symm. (29.) Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονε-στέρους, Cohibent, Compescunt, Coërcent, ne sc. nimis altos sibi spiritus sumant, nimisque efferantur. Lat. dicunt Dejiciunt, Deprimunt: quæ respondent potius τῷ ταπεινῶν. Sic Plut. Lucullo (2.) Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πράσσειν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ δεκτικώτερον ἐπιστάσιος συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus quod imperio facilius auscultet homine for-

tuna adversa dejecto. Et David Psalmographus ap. Greg. Naz. 1. Invect. in Jul. "Ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεσθάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστεί-λαντι, Deo sc., qui ipsum cohibet et compescit, ne nimis efferatur. Pavor quoque et metus aliquem συστέλλουσι, ut in II. Plutarchi supra cc.: sic et ærumnæ ac labores: ut ap. Athen. 12. Τὸ μὲν ἡδε-σθαι καὶ τρυφᾶν, ἐλευθέρων ἐστὶ· ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὖξει· τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν· διότι καὶ συστέλλονται οὗτοι τὰς φύσεις: Natura animis sunt dejectis. Item συστέλλειν ἐαυτὸν dicitur is, qui in periculo se recipit et subducit, ut ap. Greg. Naz. de Christo, Οἰκονομικῶς ἐαυτὸν συνέστειλε πολλάκις. Ii etiam συστέλλονται, qui profusiores sumtus vitantes, sese veluti contrahunt, Thuc. 8, (4.) p. 265. Εἶπον τι ἐδόκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι, ἐυστελλόμενοι εἰς εὐτέ-λειαν, ubi Valla, Sicubi quid sumtus non expedire vi-debatur, eo in parsimoniam contracto. || Apud Gramm. συστέλλω significat Corripio. ["Longus p. 9. Plut. Mor. 1, 441. de S. N. V. p. 71. Wytenb. 103. Ep. Cr. 29. Toup. ad Longin. 379. Ilgen. ad Hymn. 329. Musgr. Tro. 108. Wakef. Herc. F. 16. 1132. 1421. S. Cr. 2, 126. 4, 138. Jacobs. Anth. 6, 159. 9, 137. 425. ad Dionys. H. 1, 398. 4, 2038. Boiss. Philostr. 635. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 6. De animo, Vil-loison. ad Long. 96. De syll. brev., Ruhnk. Ep. Cr. 229. 230. Pierson. ad Mær. 70. Koen. ad Greg. Cor. 126(=274.) Συνεσταλμένοι δάκτυλοι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 68. Grammat., Brunck. Aristoph. 2, 74." Schæf. Mss. "Decenter operio, Schol. Eur. Or. 1435. Act. Apost. 5, 6." Kall. Mss. Jambl. Ad-hort. 34. "Συστέλλειν, Hermog. L. 1. περὶ Ἰδ. cap. περὶ ἀξιωματοῦ τοῦ λόγου, de litera Græca i ita judi-cat: "Ἡκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν· συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρῆναι ποιεῖ· διογκοῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα: h. e. Contrahit os, adeoque etiam exillem sonum reddit, contrarium ei quem literæ ο, α, ω, efficiunt, quæ dicitur λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα. In quo quidem loco Hermoge-nes videtur paulo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ σεσηρῆναι, quod plerum-que dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab ho-minibus ridentibus, vel a canibus dentes progeren-tibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. Σφ. 896. Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσθήρασι, Eir. 619. "Ὅταν ὀργί-ζονται (οἱ κύνες) σεσθήρασι ἀλλήλοις. Eust. etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, Ubi duæ vocales se inse-quentes pronuntiandæ sint, ad II. A. p. 840. Enim-vero hujus loci omnis contextus et appositio synony-mica vocis συστέλλειν flagitat, ut os contractum po-tius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τοῦ σεσηρῆναι ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositioe quæ, dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermog. in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti, atque ex omni Her-mog. orationis contextu assecuti esse nobis videba-mur, postea confirmata reperimus Scholiastæ ad Hermog. 391. interpretatione, qui ita: Σεσηρῆναι δὲ ἐστὶ τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελόντων. Hinc et συστέλλειν i. est q. συντέμνειν, Breviter aliquid enuntiare, eique oppositum τὸ ἐκτείνειν, τὸ μακρογορεῖν: cf. Greg. ad Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. p. 24. Reisk. Συστέλλε-σθαι, Corripi, de literis brevibus ap. Dionys. de C. VV. c. 14. unde συστολαί, Correptiones, ibid. c. 25. p. 211. coll. c. 20. p. 143. ubi συστέλλεσθαι φράσις dicitur, Cum e literis brevibus, celeris, mobilis, et brevis fit elocutio." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Συστελλομένως, i. q. συνεσταλμένως, Draco Ms. p. 17." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Συνεσταλ-μένως, Correpte, Correpta syllaba, Athen. (393.) Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ συνεσταλμένως ἔφη διὰ τὸ μέτρον, "Ὅρτυγες οἰκογενεῖς: cum paulo ante dixisset Atticos mediam syllabam vocabuli ὄρτυγες ἐκτείνειν, i. e. Producere, ut in Δοῖδυκα, Κήρυκα: [cf. 106. "Suid. v. Πυτά." Boiss. Mss. "Ad Mær. 96." Schæf. Mss. * "Συσταλτέον, Schol. II. A. 151." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 4, 586. 5, 712. 8, 410."

Schæf. Mss.] Συσταλτικός, Contrahendi s. Coarctandi vim habens. Exp. etiam Corripiens. [* Ευσυσταλτικός, Athan. 2, 429.] Συστολή, ἡ, Contractio, Coarctatio: cui opp. διαστολή. In Defin. Stoic. Λύπη ἐστὶ συστολή ἄλογος. Unde Cic. Tusc. 4. Ægritudo sit animi adversante ratione contractio. Rursus, Λύπη ἐστὶ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρονσίας ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκούντος. Quæ verba idem Cic. sic vertit, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Ubi NOTA Συστέλλεσθαι quoque posse reddi Demitti contrahique animo, ut in rebus adversis, dolore, tristitia, metu, aliisque πάθεσι similibus: cui opp. διαχεῖσθαι et ἀνίεσθαι: sicut τῇ συστολῇ opp. ἡ διάχυσις et ἄνεσις, Animi effusio, s. diffusio, ut Seneca loquitur. De animi contractione quæ in metu fit, accipi potest ap. Damasc., cum ait, Ὡς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους ἐκουσίως τὴν πρὸς τὸν θάνατον συστολὴν ποιήσασθαι: significat enim ibi ἀφορμὴν et Refugam cautionem; ut cum aliquis inter eundem subodorans aliquid periculi, animo contrahitur cauteque refugit, ne incidat in discrimen. Bud. At συστολήν, quæ fit in pulsu, vide in Διαστολή. || Correptio, Figura Grammatica, opposita τῇ διαστολῇ: sc. ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατελῇ, veluti cum φυσίζους pro φυσίζους dicitur, et ξερός pro ξηρός. ["Valck. Anim. ad Ammon. 75. Greg. Cor. 217. Lobeck. Aj. p. 402. Animi, Villosion. ad Long. 97." Schæf. Mss. "Plut. 8, 153." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 461. 677.: quibus compendiis scribatur, 456. 601. 796.: σ. et συλλαβῇ conf., 601. 796. 843. * Ἀσύτολος, unde] "Ἀσυστόλως, Citra συστολήν, i. e. Citra contractionem " aut correptionem; ap. Gramm. enim id sonat, " Non correpta vocali." [* Ἐπισυστέλλω, Schol. Aristoph. Πλ. 301. Aristot. Rhet. 3, 2. * Προσυστέλλομαι, 3 Macc. 2, 29.]

Ὑποστέλλω, i. q. συστέλλω: itidemque pass. Ὑποστέλλεσθαι i. q. συστέλλεσθαι, Animo demitti ac contrahi. Et peculiariter de metu dicitur, significans Metuo, Reformido, Refugio, Vereor. ["Proprie Recedo: qua notione etiam activum neutraliter usurpavit Callixenus ap. Athen. 204. de navi Ptolemæi Philopatoris loquens, quæ ἔμβολα εἶχεν ἐπὶ τῶν ἐν ἡγούμενον, τὰ δ' ὑποστέλλοντα, Septem rostra habebat, quorum unum anteibat, i. e. præ ceteris eminebat, reliqua vero recedebant, i. e. paulatim breviora erant." Schw. Mss.] Philo V. M. 1. Καὶ ἅμα τὴν ψυχὴν εὐλαβῆς ὢν, ὑποστέλλετο, Tum vero se summittebat magis, Turn. In qua signif. cum accus. quoque construitur, Isocr. Symm. (16.) Περὶ τῶν λοιπῶν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνείμενος, μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους πρὸς ὑμᾶς: Evag. (17.) Μηδὲν ὑποστειλάμενος, καὶ μηδὲ δέϊσας τὸν φθόνον, ἀλλὰ παρρησίᾳ χρησάμενος εἶπε: Archid. (38.) Δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φαινόμενον. Sic Dem. (54.) "Α γιγνώσκω, πάνθ' ἀπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίαμαι. Itidem et Dinarch. ap. Bud. 148. Οὔτε τὴν Δημάδου δυνάμιν ὑποστειλάμενης. Ibid. ὑποστέλλεσθαι idem Bud. interpr. Vires remittere, Non acriter nec omni conatu agere: inter alia affers hæc exempla, sed fusius, e Dem. (537.) Τῷ μηδὲν ὑποστειλάμενῳ πρὸς ὑβρίν, Ei qui nihil remisit conatus, quominus contumeliosus esset. Et ex Act. 20, (27.) Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην ὑμῖν τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, Neque enim prævaricatus sum in renuntiando vobis consilio divino. Sic ei videtur intelligendum illud ad Hebr. 10, (38.) Καὶ ἐὰν ὑποστειληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ, Et si contentione timide remiserit, in eo animus meus non acquiescit. Alii sic malunt, At si quis se subduxerit, non probat eum animus. Rursum Act. 20, (20.) Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, idem Bud. vertit, Ut nihil prævaricatus sim in iis quæ conducibilia erant. Necnon et hoc Dem. Ἀνάγκη μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποστέλλομενον: accipiens ὑποστέλλομαι pro ὑφίεμαι, Prævaricor et non contentis viribus ago. Est ὑποστέλλεσθαι, inquit Idem 149., etiam Consulto vinci et cedere pari, quod ὑφίεσθαι quoque dicitur, ut qui gratifi-

candi et obsequendi causa contentionem remittunt: et genitivo jungitur. Aristot. Probl. Sect. 5. Τῇ τροφῆς ὑποστέλλεσθαι, Citra satietatem esitare. Greg. Naz. eorum verba reprehendens, qui in trinitate divina inæqualitatem asserebant, "Ὡς περ τοῦ πατρὸς ὑποστέλλεται νῖδος τοῖς ταπεινοῖς καὶ κάτω κειμένοις, Quem admodum apud divinarum rerum imperitos et terrenis hærentes, filius summissior est patre et inferior. Hæc ibi inter alia Bud. Ὑποστέλλομαι tamen iis duobus in ll. signif. potius Subtraho, Subduco, Demo: ut et ap. eund. Aristot. 2 Magn. Mor. Ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, Detrahitur mihi de bonis. Sicque ὑποστέλλεσθαι τῆς ἀξίας dicitur, De cuius dignitate aliquid subtrahitur, Cujus dignitas imminuitur, et amplitudo contractior efficitur. Pro Subtraho, Subduco, in activa et voce et signif. usus est Paul. ad Galat. 2, (12.) de Petro, Ὑπέστειλε καὶ ἀφώρισε αὐτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, Subtraherebat et segregabat se, ut vet. Interpr. vertit: ut alii, Subduxit ac separavit se. Sic accipiunt et in Ep. ad Hebr. 10. ut paulo ante monui, ["Diog. L. in Xenocrate p. 141. HSt." Seager. Mss. Æschines Or. p. 37. J. Poll. 6, 209. "Toup. Emendd. 2, 172, Bergler. ad Alciph. 249. Bibl. Crit. 3, 1. p. 56. Wakef. S. Cr. 3, 123. Ammon. 25. Jacobs. Anth. 9, 302. 10, 312. ad Diod. S. 1, 597. 2, 340. Heyn. Hom. 7, 109. T. H. ad Plutum p. 268. Lucian. 3, 521. 522. Plato Apol. p. 148. Heind. Excipio, ad Greg. Cor. 260. (347.) Ed. Lips." Schæf. Mss. Conf. c. ὑποστένω, Barker. ad Etym. M. 1129. vide Jacobs. Anim. in Athen. 285. "Ὑποστέλλω, Desigo, Philo J. 2, 357. 358. Med., Subduco me, Philostr. 536." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 7, 49. Ἀναιδῇ καὶ μὴ ῥαδίως ὑποστέλλομενα μῦται καὶ κύνες: 12, 44. Ὁ θυμὸς ὑποστέλλεται καὶ στόρνυται. "Ὑποσταλμένως, redditur Remisse, Non contente, Po- test et aliter reddi, sequendo interpretationes " verbi ὑποστέλλομαι." ["Chrys. in Rom. Serm. 30. T. 3. p. 227." Seager. Mss. Schol. Soph. Aj. 82. 1080. "Dubitanter, Cyrill. Alex. Glaph. 1. p. 54." Mendham. Mss. * "Ἀνυποσταλμένως, Pseudo-Athan. Hom. in SS. Patrr. et Proph. §. 2." Kall. Mss.]

Ὑποστολή, ἡ, Contractio animi, Timiditas, Bud. 149. Ὑποστολή Submissionem signif. et Metum non plane nec ingenue loquentis, et Prævaricationem. Greg. Naz. in 1 de Filio, Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ το μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, Nunc vero etiam amplius veritatem eloquentes, ne ob prævaricationem damnemur operæ navatæ non probabilis. Idem p. 366. ista sic interpr. Ne in prævaricatione deprehensi, cum hoc elogio damnemur, quod Deo nosmetipsos non probamus. [Ad Hebræos 10, 39. Remissio, Plut. 6, 491. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. I. p. 410." Schæf. Mss.]

"Ἀνυποστόλως, Hes. exp. ἀνυπόπτως: forsân quia " in loco aut re periculi suspecta ὑποστέλλομεθα et " gressum reflectimus. Bud. certe interpr. Siue prævaricatione, Nihil remittendo: ex Arethæ. Eidem " Bud. ἀνυπόστολος ῥήτωρ, est ὁ παρρησιαστικός, Non " prævaricans: qui sc. in dicendo non ὑποστέλλεται " φόβῳ, nec quicquam veretur timetve." ["Ἀνυποστόλος, J. Poll. 4, 21. "Joseph. 713, 14. Ἀνυποστόλως, Dio Chrys. 1, 425." Wakef. Mss. "Pseudo-Chrys. Serm. 167. T. 5. p. 993, 41." Seager. Mss. "Vita S. Nili Jun. p. 19. Ed. Rom. 1644. Alciph. 3, 39. Basil. Sel. Thecl. V. 243. Eumath. 349. 353." Boiss. Mss. J. Poll. 4, 24. 6, 207.]

[* Προῦποστέλλω, Ruf. Eph. 58. * Προσυνποστέλλω, unde * "Προσυνποστολή, J. Malal. 2, 235." Elberling. Mss. * Συνυποστέλλω, Max. Tyr. 21, 10. Sext. Emp. adv. Math. 9, 262.]

ΣΤΕΝΟΣ, Angustus, Arctus: opp. τῷ εὐρὺς s. πλατὺς, Latus, Amplus. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἄγειν ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς. Item εἰς στενὸν συνελαύνειν, Ad angustias redigere, In arctum angustumque spatium compellere: ut ap. Lucian. (1, 804.) Περιέρχη με, καὶ συνελαύνεις ἐς στενόν, Circumvenis me et ad angustias redigis. Itidem εἰς στενὸν καθίστασθαι, Ad angustias redigi s. com-

pellī: quod et στενοχωρεῖσθαι dicitur. Dem. (15.) A Eἰς στενὸν κομιδὴ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται, quasi diceret, Ad tantas redigetur angustias ut mercenarios et peregrinos milites vix alere queat. Plur. τὰ στενὰ dicuntur Angustiae s. Angusti transitus in montibus aut fretis: quos Lat. Fauces appellant, teste Livio etiam, l. 32. In Chaoniam per Epīurum ad occupandas quæ ad Antigoniani fauces sunt, (στενὰ vocant Græci) misit. Thuc. 2, (86.) Μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενὰ, Statuentes non subire angustias, ubi nota in mari στενὰ dici, quæ Herod. στεινὸν πόρον appellat, cum ait, Ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον. Et in Græcia στενὰ dicebantur, quæ alio nomine πύλαι s. Θερμόπυλαι: quorum ea pars quæ in occidentem vergit, est ὅρος ἄβατον τε καὶ ἀπόκρημνον; ὑψηλόν: quæ vero in orientem, a mari excipitur et paludibus, tam arcto angustoque alicubi intervallo, ut currus tantum ea possit agi: quamobrem et στενὰ nominabantur. DICEBANTUR Πύλαι quoque, quoniam antiquitus ibi porta erat et murus: ET Θερμόπυλαι, ob thermas s. θερμὰ λουτρά, ut Herod. 7, (176.) docet. Itidem Herodian. 2, (11, 15.) Τὰ στενὰ τῶν Ἀλπεων προκαταλαβεῖν, Angustias Alpium occupare. [“Bergler. ad Alciph. 30. 99. ad Thom. M. 94. Wakef. S. Cr. 1, 85. De compar., Zeun. ad Xen. K. II. 217. Ἐλπίδες στεναί, Dionys. H. 2, 769.” Schæf. Mss. “Pauper, Plut. 4, 33.” Wakef. Mss. “Στενὸς λόγος ἐν ἀπαγγελίᾳ, Elocutio angusta, non copiosa, Dionys. in Cens. Scriptt. 3, 5. Mox eandem dicere videtur ἰσχνύτητα τῆς φράσεως, Tenuitatem dictionis.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhiet. Στενότερος, Gl. Anxius, Buttm. A. Gr. 1, 264. Στενώτερος, Gl. 1, 2.]

[* Στενόβουλος, Sibyll. Orac. 5. p. 597. * Στενοεπιμήκης, Schol. Soph. Antig. 1235. p. 229. Erf.] Στενολέσχης, Qui de rebus subtilibus garrit, i. q. λεπτολόγος, Argutator, [Suid.] Στενολεσχεῖν, De rebus nimium subtilibus et nihili garrere, Subtiliter garrere, Anxium esse et torqueri in rebus frivolis et nugamentis, i. q. λεπτολογεῖν, Aristoph. N. (320.) περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. [“Planud. Ms. Laud. Diom.” Boiss. Mss. Philostr. Soph. 1, 17. “Valck. Anim. ad Anmon. 212.” Schæf. Mss.] Στενολεσχία, ἡ, Anxietas in rebus nihili, Argutiae, i. q. λεπτολογία, [Hes. Phot.]

[* Στενοπαθής, unde * Στενοπαθέω, Cassii Probl. 70. * Στενοόριος, Theophyl. Protop. 4, 13. * Στενόσημος, sc. ἐσθής, Tunica angusticlavia, cui opp. * πλατύσημος, Arrian. Epict. 1, 24. “Jacobs. Anth. 9, 472.” Schæf. Mss. Στενόσημον, Gl. Angusticlavium. * Στενόστομος, Alex. Trall. 2. p. 49. Artemid. 1, 66. ποτήριον. Vide Στενόχωρος. “Mær. 91.” Schæf. Mss. “Artemid. 57. Geop. 1, 499. (ἀγγεῖον.)” Wakef. Mss. * Στενοστράχηλος, Schol. Apoll. Rh. 2, 571. * Στενοφλεβοτόμος, Paul. Æg. 6, 8. * Στενοφυῆς, Alexis in Schol. ad Plat. p. 140. Eust. ad Dionys. P. 579. p. 109.] “Στενόφυλλος, Angusta “folia habens, cui opp. πλατύφυλλος,” [“Diosc. 2, 131.” Boiss. Mss.] “Στενοφυλλία, Angustia foliorum,” [Theophr. C. Pl. 6, 18, 8. * Στενόφωνος, J. Poll. 2, 111. * Στενόχορτα, Gl. Angustrina.]

[* Στενοχωρής, Aristot. de Gen. Anim. 3, 4. p. 652. Cf. Εὐρυχωρής, et v. Lobeck. Phryn. 185.] Στενοχωρέω, Ad angustum spatium cogor, In angustum claudo, Coarctor, eis στενὸν καθίσταμαι, Athen. (582.) e Comico quodam (Machone) Ὅς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥαδίως, Ἀλλὰ στενοχωρῶν, quippe cui ἐπὶ τινος στενῆς ὁδοῦ occurreret ἀστράβη vehens Gnathæmium cum suis ancillis. Pass. Στενοχωροῦμαι i. q. στενοχωρῶ, sicut ἀποροῦμαι i. q. ἀπορῶ, quamvis major emphasis passivo inesse credatur. Herodian. 7, (9, 18.) Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος περὶ ταῖς πυλαῖς στενοχωρούμενον, παρεisdίναι σπουδάζοντος ἐκάστου. Ubi Polit. Ceteri ad portas conferti, pro se quisque intrare primi urbem festinabundi. Synes. de Insomn. (p. 147.) Ἐφ’ οἷς πρώην ἐστενοχωρήθη τὰ κολαστήρια, Carceres angustati et repleti sunt. Metaph. 2 ad Cor. 6, (12.) Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέργε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτνται, οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχχνοις ὑμῶν, Non habi-

tatis angustè in nobis; sed angusti estis in visceribus vestris. [Cum dat., Hippocr. Præcept. c. 3. Themist. 310. Οὐ στενοχωρήσεται ἡ γραφή. “Ad Lucian. 1, 246. Heyn. Hom. 7, 783. Wakef. S. Cr. 1, 85. ad Charit. 429. Diod. S. 2, 426. * Στενοχώρημα, Heyn. Hom. 6, 287.” Schæf. Mss. * “Ἀποστενοχωρέω, Athien. de Mach. p. 11.” Kall. Mss. * “Καταστενοχωρέω, Zosim. 5, 16, 3.” Boiss. Mss. * “Περιστενοχωρέω, Valde distendo, Schol. Il. Π. 163.” Mendham. Mss. “Heyn. Hom. 7, 170.” Schæf. Mss.] Συστενοχωρέω, Coangustor, In angustum spatium cogor s. coarctor, ut et στενοχωρέω. Attamen συστενοχωροῦμεν active etiam exp. Coarctamus angustis. [“Cf. T. H. ad Lucian. Nigr. 13.” Boiss. Mss. * Στενοχωρητὸς, unde * “Ἀστενοχώρητος, Planud. Ovid. Met. 8, 844.” Boiss. Mss. * “Ἀστενοχωρητῶς, Andr. Cr. 19. 135. 196.” Kall. Mss.] Στενοχωρία, ἡ, Angustus locus, Angustum spatium, Angustia, Thuc. 7, (70.) p. 257. Ἐννετύγχανέ τε πολλαχού, διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν, ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ, αὐτοῖς ἐμβεβληθῆναι, Plut. Symp. 5, 6. Ἐζητεῖτο περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν κατακειμένων, εἰτα ἀνέσεως: ipsum autem problema sic inscribitur, Τis αἰτία τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν δειπνούντων, εἰτα ὕστερον εὐρυχωρίας. Ubi habes opposita στενοχωρία et εὐρυχωρία, Angustus s. Arctus locus, et Locus amplius s. latus. Apud eund. Plut. Apophth. Οὐκ ἐξάξεις μου τὸν υἱὸν ἐκ τῆς στενοχωρίας; metaphorice, ut et 2 ad Cor. 6, (4.) Ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, In oppressionibus, in necessitatibus, in angustis. [Ælian. V. H. 2, 40. βίον. “Ad Lucian. 1, 246. Wakef. S. Cr. 1, 87. ad Herod. 479.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. “De tempore, Dio Cass. 206.” Wakef. Mss.] Apud Suid. legitur ETIAM Στενόχωρος, ὁ ἐστενωμένος τόπος, Locus angustus, [Hippocr. 589. ubi Codd. στενοστόμους exhibent.]

[* “Στένοχος, ad Od. B. 388. (Στενόχους Ἀθηναῖοι, ἀγνῆς Ἀργεῖοι καλοῦσιν.)” Schæf. Mss.]

* Στενωτός, ὁ, ἡ, In quo oculi s. visus coarctatur, ἐνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν, ἀλλ’ ἀποστεροῦνται οἱ ὤπες, Eust. 1308. Plerumque ἐλλειπτικῶς dicitur στενωπὸς pro στενωπὸς ὁδός, ῥύμη, s. τόπος, ut Idem ibid. tradit. Et dicitur de Vico aliquo urbis angusto s. angiportu: quæ Virg. et Tacit. Augusta viarum appellant, ut cum Plut. (9, 232.) dicit τελεαρχίαν olim nihil aliud fuisse quam ἐπιμελειάν τινα περὶ τοὺς στενωποὺς ἐκβολῆς κοπρίων, καὶ ρευμάτων ἀποτροπῆς, indicans τελεαρχῶν munus fuisse curare, ut stercora fimusque ex angiportis ejiceretur et rivi averterentur. Item στενωποὶ in montibus sunt Angustæ viæ, quibus transitur. Herodian. 8, (1, 13.) de Alpibus, Τὰς δὲ διεξόδους ἐστῆνται, ἡ διὰ κρημνῶν εἰς βάθος μέγιστον ἀπερρώγας, ἡ διὰ πετρῶν τραχύτητα* στενωποὶ γάρ εἰσι χειροποίητοι οἱ μετὰ πολλοῦ καμάτου τοῖς πάλαι Ἰταλιώταις εἰργασμένοι. Ubi Polit. Nonnullis tamen quasi semitis magno veterum Italarum labore manufactis. At 2, (11, 15.) dicit τὰ στενὰ τῶν Ἀλπεων. Plato στενωποὺς appellat τὰς διαδρομὰς τῶν πόρων corporis humani, teste Longino (32, 5.) Apud J. Poll. et Herodian. SCRIBITUR Στενωπὸς, [“Amphiloch. 65.” Kall. Mss.] perperam pro στενωπός. At Στενωπός est Ionicum et Poeticum, de quo infra post Στεινός. [“Στενωπός, Angiportus, Philostr. 76. 142. 206.” Kall. Mss. Arrian. Anab. 6, 22. Æsch. Pr. 364. “Toup. Opusc. 1, 371. 438. Alciph. 192. ad Mær. 252. Zeun. ad Xen. K. II. 216. Phryn. Ecl. 180. Thom. M. 561. et Add., Huschk. Anal. 13. Brunck. Soph. 3, 479. Diod. S. 2, 516. Heyn. Hom. 8, 423. 445.” Schæf. Mss. * Στενωπή, i. q. λαύρα, Prov. Alexandr. 61. Gron.: cf. Athen. 540. Lobeck. Phryn. 106. “Tzetz. Proleg. ad Lyc.” Kall. Mss. * Στενώπαρχος, Dio Cass. 779, 92. * “Στενοπεῖον, Angiportus, Achill. Tat. 495 (=336.) Wakef. Mss. * “Στενώπιον, Jacobs. Anth. 8, 8. * Στενωπεῖον, Στενώπιον, Toup. Opusc. 1, 438. 469.” Schæf. Mss.]

[* Διάστενος, Gal. Defin. 2, 275. * Μεσώστενος, Mathem. Vett. p. 18. * Περίστενος, Lucian. 3, 497.] Σύστενος, Angustus, In arctum coactus: Hes. σύστε-

νον, ἐστενωχωρημένον: item τρίχινος χιτῶν ἢ ῥυπαρὸς, Tunica e pilis, s. Cilicina vestis, Tunica sordida: qua signif. ab Antimacho usurpari tradit. Ὑπόστενος, Subangustus, Aliquantum angustus, Imā sui parte angustus.

[* Στενός, Gl. Stricte, "ad Thom. M. 94." Schæf. Mss. LXX. 1 Sam. 13, 6. sed vide Schleusn. Lex. V. T. "Breviter, Athan. 2, 66." Kall. Mss.]

Στενότης, ἡ, Angustia, i. q. στενοχωρία: opp. τῷ εὐρυχωρία. ["Ad Thom. M. 94." Schæf. Mss. 2 Macc. 12, 21. Joseph. A. J. 19, 7, 5.]

[* Στενώδης, Peripl. anon. ap. Hudson. Geogr. Min. 1, 8. cf. Bast. Ep. Cr. 23. Epimetr. p. xxxv. Aristoph. Πλ. p. xxxv. Schæf.]

Στενώ, Angusto, In angustum spatium redigo, In arcum cogo, Coangusto, Herodian. (8, 1, 13.) de Alpibus, τὰς διεξόδους ἐστένωται, Est callibus angustissimis quibus transitur. Vide Στενωπός. ["Wakef. S. Cr. 1, 85. 87." Schæf. Mss. Liban. 4. p. 205. τὴν γαστέρα.] E partic. præter. pass. ἐστενωμένως factum est ADV. Ἐστενωμένως, Anguste: ut ἐστενωμένως ζῆν, Anguste vivere, ut ii quibus est curta supellex, s. Modice et summa parsimonia vivere: quod et ἀποζῆν dicitur, et Lat. Tolerare vitam. [* Στένωσις, Angustatio, Coarctatio, Jerem. 49, 24.]

Ἀποστενώ, Coangusto, i. q. στενώ, Eust. in Στενωπός: item Alex. Aphr. Herod. pro στενώ et ἀποστενώ dicit ἐξ εὐρέος συνάγω εἰς στενὸν πόρον. ["Diod. S. 1, 204. * Ἀποστενώσις, Heyn. Hom. 8, 424." Schæf. Mss. * Ἀποστενωτικός, Eust. II. B. p. 238, 31. * Συνἀποστενώ, Liban. 4, 806. * "Ἐπιστενώ, Anna C. 37." Elberling. Mss.] "Ἐπιστενώ, "in VV. LL. perperam redditur Gemo, Spiro. Si gnificaret enim potius Coarcto, Angustum reddo."

Στενωγρός, i. q. στενός, Arctus, Angustus: Ionicæ dialecti proprium. Simonides (Fr. 200.) Μοῦνος στενωγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ, In semita s. calle angusta. ["M. Casaub. de Verb. Usu p. 123. ad Herod. 148. Heyn. ad Apollod. 507. (2, 8, 2.) ad Paus. 381." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 35. 7." Wakef. Mss. Στενωγρῇ, sub. ὁδός, CENOMANUS Eusebii 5, 20.] Στενωγοχωρία, ἡ, Locus angustus, Spatium angustum, Angustia, i. q. στενοχωρία s. στενότης. De quo multa Gal. I. 1. de Artic. Στενωγρώ, i. q. στενώ, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum s. arcum spatium cogo. Gal. quoque in Lex. suo Hippocr. στενωγρῶσαι exp. στενώσαι: addens et hanc quorundam aliorum expositionem, συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι, Constringere coarctareque humorum meatus et siccare. Itidem et Erotian. ap. eund. Hipp. στενωγρῶσαι exp. ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινά, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστί. Et sic στενωγρώ ac στενωγρός essent composita ex στενός et ὑγρός: ac proprie στενωγρός ὁδός diceretur Angustia viarum in mari, aut fluviis, in quibus στενωποὶ quoque s. στενωποὶ sunt et στενόπορθμοι διεξοδοί. [* "Ἀποστενωγρώ, ad Herod. 148." Schæf. Mss.]

[* Στένος, τὸ, Metus, Æsch. Eum. 524. "Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 80. Heyn. Hom. 7, 73. 186. 8, 443." Schæf. Mss.]

¶ Στενός, Ionicè dicitur pro στενός, Angustus, Arctus, Herod. 7, (176.) Ἐξ εὐρέος συνάγεται εἰς στενὸν πόρον. Ibid. Ἡ δὲ αὖ διὰ Τρηχίνος ἐσοδὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐστὶ, τῇ στενωτάτῃ, ἡμίπλεθρον, Qua parte aditus in Græciam est angustissimus. Ibid. τὸ στενόν, pro Angustia: Ἐκ δὲ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐβοίης, ἥδη τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκδέκεται αἰγιαλός. Aliquanto post (223.) de pugna ad Thermopylas, Οἱ δὲ ἀνὰ τὰς προτέρας ἡμέρας ὑπεξιώντες εἰς τὰ στενότερα ἐμάχοντο τότε δὴ συμμίσγοντες ἐξω τῶν στενῶν ἐπιπτον πλῆθει πολλοὶ τῶν βαρβάρων. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 217. Wakef. S. Cr. 1, 63. ad Herod. 610. ad Charit. 766. Heyn. Hom. 6, 287." Schæf. Mss. Greg. Cor. 652.]

Στενόπορος, i. q. στενόπορος, Angustus meatus habens, Per quem arcæ viæ ducunt, ut τόπος. [Τὰ στενόπορα, Angustia, Herod. 7, 223.] Στεναύχην, idem est CUM Στεναύχην, Angustam cervicem s. Arcum collum habens: λάγυνος, Epigr. Lagena angustæ cervicis. ["Toup. Opusc. 2, 242. Marcus Arg. 21."

A Schæf. Mss.] Στενωπός, ὁ, ἡ, i. q. στενωπός, Angustus, Arctus: χῶρος, Locus angustus, in quo oculi s. visus coarctatur. Sic στενωπός ὁδός, Via angusta. Il. H. (143.) ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτει γε, Στενωπῶ ἐν ὁδῷ, Ψ. (427.) Ἀντίλοχ' ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἢ ἀνεν' ἱππους Στενωπὸς γὰρ ὁδός. Et πόντος στενωπός, Apoll. Rh. 2, (1193.): quod Fretum Lat. dicunt. Ibid. στενωπὸν ὕδωρ, Aqua arcta, in angustum spatium constricta: (333.) Τέμεθ' ἄλως στενωπὸν, Angustias s. Fauces maris: quæ Thuc. στενὰ appellat. Et nota ibi στενωπὸν substantive dici, ut στενωπὸς quoque supra. ["Toup. Opusc. 1, 371. Heyn. Hom. 5, 335. 8, 444." Schæf. Mss.]

[* Στείνος, Latitudo, Herod. 4, 85. Ἑλλήσποντον, ἐόντα στείνωτῃ μὲν ἐπὶ σταδίοις, μήκος δὲ τετρακοσίους.]

Στείνος, τὸ, i. q. στενοχωρία et στενωπός, Via angusta, ἡ στενὴ ὁδός, ut Schol. Homeri exp.: s. Angustus locus, Angustia. Il. Ψ. (419.) Στείνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης: pro quo στείνος ὁδοῦ mox dicit στενωπός ὁδός, 427. et paulo ante 415. Virg. quoque Angusta viarum dicit pro Angustæ viæ urbis, quos angustas dicunt, Æn. 2. Obsedere alii telis angusta viarum. Od. X. (460.) Ἐλεον' ἐν στείλει, ὅθεν οὐπὼς ἦεν ἀλύξαι, ubi Schol. quoque exp. ἐν στενῷ τόπῳ, In loco angusto. Il. M. (66.) de fossa quadam, "Ἐνθ' οὐπὼς ἐστὶ καταβήμεναι ἥδ' ἐμάχεσθαι Ἱππεῦσι στείνος γάρ: Locus enim angustus est, Schol. * στένωμα. Sic O. (426.) Μὴ δὴ πῶ χάζεσθαι μάχης ἐν στείλει τῷδε. ["Heyn. Hom. 6, 287. 7, 73. 8, 443." Schæf. Mss. Hom. H. in Apoll. 533. ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείλεια.]

Στείνω, i. q. στενώ, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum s. arcum cogo, ["Quint. Sm. 7, 100." Wakef. Mss.] Στείνωμα, τὸ, q. d. Arctamen, Angustamen, i. q. στείνος, i. e. Angustus locus, Angusta via, Angustia. Ionicum est PRO Στένωμα: quo utitur Schol. Homeri in præcedenti στείνος. [* Ἀποστείνω, Theocr. 22, 101.] SED ET Στείνωμαι pro στεινοῦμαι s. στενοῦμαι dicitur, de quo infra in

c Στείνω pro Στένω. ΣΤΕΝΩ, Gemo, Ingemisco, Suspiro, Dem. (332.) Ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν: solemus enim ad tristitia, quæ ad aures nostras perferuntur, ingemiscere. Affertur et στένω σε ex Eur. (Or. 1384.) pro Deploro te, Lugeo et defleo te cum gemitu. Mare etiam στένειν dicitur pro ἡχεῖν, i. e. Souare, Resonare, Stridere. Soph. (Aj. 674.) ἐκοίμισέ Στένοντα πόντον, Sopivit s. Pacavit resonans mare, ubi Schol. quoque exp. ἡχοῦντα, ut et Eust. De etymo vide in Στείνωμαι. ["Jacobs. Exerc. 2, 10. Specim. p. 10. Anim. 124. Anth. 9, 18. 12, 210. Wakef. S. Cr. 1, 85. Ion. 733. Herc. F. 863. ad Lucian. 1, 486. Heyn. Hom. 7, 170. 784. 8, 42. 153. Markl. Suppl. 22. Iph. p. 53. Musgr. Ion. 721. Conf. c. σθενο, Porson. Med. p. 32. Fahse ad Eur. 285." Schæf. Mss. "Hippocr. 1168. Tryph. 318." Wakef. Mss.] "Στένωμαι, Suspiro, Tristor, Irascor, VV. LL. for "tasse pro Στείνωμαι, quod ap. Hes. extat."

Στενοκῶκντοι τρίχες, Crines qui, dum evelluntur, D gemimus et ejulamus, Aristoph. (Λ. 448.) ap. Suid. Ἐκκωκῶ [ἐκκωκῶ Br.] σου τὰς στενοκῶκντους τρίχας, ubi Suid. στενοκῶκντους exp. ἐν αἷς στενάζει ἢ τλάσσει. At VERB. Ἐκκωκῶ exp. ἐκτιλῶ, ἀνασπᾶσω.

Στενόεις, Gemebundus: Hes. Στενόεσσα, στενακτική. Dicitur et Στονόεις. ["Ad Hesiod. Ἀσπ. 127." Schæf. Mss. Vox suspecta.]

Στόνος, ὁ, Gemitus, Suspirium, etiam Gemitus fletu mixtus. Il. Φ. (20.) τῶν δὲ στόνος ὄρνυ' αἰκίης Ἀορι θεινομένων. Sic Od. X. (308.) τῶν δὲ στόνος ὄρνυ' αἰκίης Κράτων τυπτομένων. Il. T. (214.) φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. Thuc. 7, (71.) Ἀπὸ μίας ὁρμῆς οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχεοῦντες τὰ γινόμενα. ["Brunck. ad Anal. 102. ad Phil. 693. Wakef. Trach. 521. Jacobs. Anth. 12, 210. Heyn. Hom. 4, 638." Schæf. Mss.]

Στονόεις, Gemebundus, Lamentabilis, Flebilis, Od. Λ. (382.) Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀντήν: Φ. (12.) πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες αἰσολί. Sic

II. Θ. (159.) βελεα στονόεντα χέοντο : i. e. πολλῶν στεναγμῶν αἷτια, Multos gemitus et suspiria ictis afferentia, ut Lat. quoque Lamentabilia et Flebilis sæpe dicuntur, quæ lamentorum et fletuum causa sunt. Et Apoll. Rh. (2, 631.) στονόεσσαν ἐπ' ἡματι νύκτα φυλάσσω. [Soph. Ant. 1145. "Ad Charit. 458. Musgr. Iph. T. 1282." Schæf. Mss.]

Ἀγάστονος, Multis mixtus gemitibus, ἄγαν στονόεις. Apud Hom. autem Od. M. (97.) ἀγάστονος ἀμφιτρίτη, dupliciter exp. ; vel * πολύκτυπος, (quoniam sc. στένειν πόντος dicitur pro ἡχεῖν, ut sit quod Lat. Undisonum mare vocatur,) vel ἡ τοῖς ναυαγοῦσιν αἷτια σόνων πολλῶν, qui enim in mari pereunt, non sine gemitibus crebris pereunt. Exp. etiam πολυστένακτος, στεναγμοῦ ἄξιος. ["Hymn. in Apoll. Del. 94. Jacobs. Anim. 59. * Ἀστονος, Valck. Adonias. p. 229. Thom. M. 446." Schæf. Mss. "Hilaris, Anacr. 50." Kall. Mss. Gemebundus, Æsch. S. c. Th. 856. * Ἀγρόστονος, Sua mala gemens, 910=923.] Βαρύστονος, Graviter ingemiscens, Graves gemitus et suspiria imo de pectore ducens. Athenis histriones quosdam dictos fuisse βαρυστόνους, discimus e Dem., fortassis quia in calamitatibus Tragicis graves gemitus et gravia suspiria simulare norant : (314.) Μισθώσας σαντὸν τοῖς βαρυστόνοις ἐπικαλουμένοις ἐκείνοις ὑποκριταῖς. Affertur ex Epigr. etiam βαρύστονος λίθος, ambiguum an in præcedente signif. Nam βαρύστονος interdum dicitur Qui graves gemitus affert, Gravium suspiriorum causa, Qui graves ex imo pectore trahere gemitus cogit : ut ap. Latinos quoque accipiuntur Lamentabilis, Flebilis, Lacrymosus, Luctuosus. ["Ut στένω sæpe nihil aliud signif. quam ἡχέω, sic βαρύστονος idem est quod βαρυνήης. Argentarius in Epigr. Analektorum meorum 2, 272. Τηλόθε γὰρ λίθος εἰς σε βαρύστονος, οἷα κεραυνὸς—ἐβη : lapis dum ferit, gravem sonum edens, aut stridorem, dum violento motu impulsus aërem secat. Opp. 'A. 5, 152. βουπλήγης τε βαρύστονοι, Graviter ingemiscences, s. Gravem in percutiendo sonum efficientes, sive respexit Poëta ad gravem anhelitum illius qui sublata securi ictum magno conatu infligit : ibi autem male editum * βαρύστομοι, quæ vox est nihili, nec ullum habens sensum." Brunck. Mss. "Jacobs. Anth. 9, 294. Brunck. ad Anal. p. 102. Wakef. Eum. 797. * Βαρυστόνος, ibid." Schæf. Mss. * Δύστονος, var. lect. Æsch. S. c. Th. 991. 1006. * Μεγαλύστονος, Æsch. Pr. 413. "Hesych. v. Ἀστονος." Boiss. Mss.] Πολύστονος, Multum gemens, Multis gemitibus mixtus, Epigr. νόος, Il. A. (445.) πολύστονα κῆδ' ἐφίκε, ubi exp. πολλῶν στεναγμῶν ἄξια, [Soph. Phil. 1346. Theocr. 17, 47. "Valck. Phœn. p. 372. ad Herod. 107. Musgr. Or. 56. Wakef. Eum. 382. Jacobs. Anim. 46. 62. Heyn. Hom. 6, 136." Schæf. Mss. * Φιλόστονος, Eust. Il. A. p. 765, 37. * Φιλοστόνος, Æsch. S. c. Th. 285.]

Στοναχέω, ET Στοναχίζω, Gemo, Ingemisco, i. q. στένω. Prioris nulla afferuntur exempla, posterius ap. Hom. non semel legitur : ut Od. I. (13.) ὄφρ' ἐτι μάλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω. Idem pass. quoque voce utitur, Il. H. (95.) μέγα δὲ στοναχίζετο θυμῷ, Od. (K. 454.) Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Il. B. (784.) Τερρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στοναχίζετο αἶα Λαῶν ἰδόντων. Attamen et prius στοναχέω usurpari credo, ut στεναχέω. Apud Hes. legitur ETIAM Στοναχῶν, στενάων, a VERBO Στονάχω, i. significante q. præcedentia στοναχέω et στοναχίζω. ["Στοναχέω, Brunck. CEd. T. 186. Heyn. Hom. 7, 448. Στοναχίζω, Il. B. 95. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 326. 7, 673. 8, 392. 400." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 215. "De fulmine, Quint. Sm. 7, 531." Wakef. Mss. * Βαρυστοναχέω, Const. Manass. Chron. p. 107." Boiss. Mss. Cf. Βαρυστενάχω. * Στοναχητός, unde * Ἀστονάχτος, Anal. 3, 300. "Inscr. Doniana p. 558, 24. coll. Hagenb. Diatr. p. 23. (35)." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 12, 270." Schæf. Mss.]

Στοναχή, ἡ, Gemitus, i. q. σόνος, Il. Ω. (696.) τῶν δὲ στοναχῇ κατὰ δῶμα' ὀρώρει, Od. K. Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Circumquaque gemitibus reboabat domus, E. (83.) Δάκρυσι καὶ στο-

ναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, B. (39.) Θῆσειν γὰρ ἐτ' ἐμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. ["Jacobs. Anth. 12, 210. Heyn. Hom. 8, 701." Schæf. Mss.] Στοναχος, ὁ, idem : στεναγμός, Suid. ["Nomina in χος χη, κος κη, φος φη, desinentia derivantur omnia a præteritis Verborum activis desinentibus in χα, κα, φα. Exemplo sint μελιχος, a μεμέλιχα, verbi μελίσσω : νηπίαχος, a νενηπίαχα verbi * νηπιάσσω : πτωχός, Mendicis, ab ἐπτωχα verbi πτώσσειν, In genua procidere : στοναχός et στοναχή, ab ἐστόναχα, verbi * στονάσσω : ita et * ἐλαχός, vel ἐλαχός, ab ἡλαχα verbi deperdiῖ * ἐλάσσω, cujus simplicior forma ἐλάω, æque atque altera ἐλαύνω usitatissima." Valck. Schol. in N. T. 2, 429.]

[* Ἀναστοναχίζω, Quint. Sm. 2, 634. Il. K. 9. "Heyn. Hom. 6, 8. * Ἀναστοναχέω, 7, 485. 611." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1284.] Ἐπιστοναχίζω, i. q. ἐπιστένω, Ingemisco, Gemo super aliqua re, Ingemisco ob, Hesiod. [Θ. 843. Hom. Batrach. 72. "Ernest. p. 414. * Ἐπιστοναχέω, * Ἐπιστονάχω, Heyn. Hom. 8, 607. Brunck. CEd. T. 186." Schæf. Mss. Il. Ω. 79.] Καταστοναχίζω, sive Καταστοναχέω, Ingemisco : hoc ex Epigr. Μεταστοναχίζω, Ingemisco ob, Lamentor et deploro, Hesiod. 'A. (92.) ἡ πον πολλὰ μεταστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἦν ἄτην. ἄχέων, Suum infortunium calamitatemque suam deplorabat cum gemitu. Hom. dicit μετέστενεν ἄτην. Περιστοναχίζω, Circumcirca gemo, Circumquaque ingemisco. Qua signif. vox etiam passiva accipitur : ut περιστοναχίζεται δῶμα, Circumquaque ingemiscit domus. Nisi malis Undique repletur aut reboat gemitibus. Activa voce utitur Hesiod. 'A. (344.) περιστοναχίζε δὲ γαῖα. Ubi quidam Codd. habent περιστοναχῆσε, a VERBO Περιστοναχέω, i. significante q. περιστοναχίζω, ut καταστοναχέω, i. q. καταστοναχίζω. ["Villoison. ad Long. 304." Schæf. Mss. * Συστοναχέω, Quint. Sm. 1, 296.] Ὑποστοναχίζω, Subingemisco, Subtus ingemisco, Subtus gemitus et suspiria duco, Il. B. (781.) Γαῖα δ' ὑπαστενάχιζε Διὶ ὥς τερπικεραύνω, Schol. ὑπέστενεν, ἤχει. ["Heyn. Hom. 4, 211. 397." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιστένω, Quint. Sm. 5, 646. 9, 440. 14, 82.] Ἀναστένω, i. q. simplex στένω, Gemitus et suspiria duco, ["Markl. Suppl. 22. De quant., Beck. ad Eur. Hec. 186." Schæf. Mss. * Ἀποστένω, Aristæn. Epist. 2, 18. * Ἐνστένω, Quint. Sm. 3, 601.] Ἐπιστένω, Ingemo, Gemo super, Ingemisco ob, [Hesiod. Θ. 679. Eur. Med. 929. "Ad Charit. 481. Jacobs. Exerc. 2, 10. Abresch. Lectt. Aristæn. 341." Schæf. Mss. * Ἀντεπιστένω, Nicet. Eugen. 1, 51." Boiss. Mss.] Συνεπιστένω, Congemisco, Condoleo. ["Plut. Galba 23." Boiss. Mss.] Καταστένω, Ingemo, Suspiro. Eur. (Andr. 444.) dicit καταστένω σου pro Cum gemitu defleo s. deploro. ["Valck. Phœn. p. 524. Andr. 831." Schæf. Mss.] Μεταστένω, Ingemisco et suspiro ob, Pœnitet me, adeo ut gemitu pœnitentiæ signum dem. Apud Hom. certe [Od. Δ. 261.] μετέστενον ἄτην exp. μετεμελόμην, Pœnitebat me erroris. ["Wakef. Eum. 58. Abresch. Æsch. 2, 7." Schæf. Mss. Eur. Med. 997. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος.] Περιστένω, Circumcirca gemo. Pass. περιστένεσθαι, Lamentis et gemitibus circumsonare. ["Jacobs. Anim. 124. Heyn. Hom. 7, 170. Undique arcto, Il. Π. 163. (περιστένεται δὲ τε γαστήρ.)" Schæf. Mss. * Προστένω, Æsch. Ag. 261. * Συστένω, Const. Manass. Amat. 1, 54." Boiss. Mss. * Ὑπερστένω, Æsch. Pr. 66. σῶν ὑπερστένω πόνων. "Brunck. Aj. 225. Markl. Suppl. 998. Porson. Hec. p. 45. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ὑποστένω, vide Ὑποστοναχίζω, [Aristoph. 'A. 162. "Jacobs. Exerc. 2, 10." Schæf. Mss.]

Στενάω, i. q. στένω, e quo et derivatum est, ut σκεπάω e σκέπω, στεγάω e στέγω, i. e. Gemo, Ingemisco. Usitatius in prosa quam primitivum ipsius. Plut. Fab. Μηρόν τε πληζόμενος καὶ στενάδας μέγα : Amat. Narrat. Οὐ στενάξαντος καὶ Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου. Affertur et στενάω τὸν τεθνεῶτα pro Deploro mortuum, Cum gemitu defleo. ["Markl. Iph. p. 160. Wakef. Phil. 11." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 104. Hesych. Στενάειν λυπεῖν τινὲς δὲ, πα-

τάζει τὸ ἱερὸν ὁσοῦν· ἄλλοι, παλεῖν ἀπλῶς· οἱ δέ, καταμανθάνειν τὰ στήθη. Στενάζει· τινές, πληθαίνει καὶ παῖσαι· οἱ δέ, * Στένιον, τὸ στήθος. Infra ap. Eund. * Στήνιον· στήθος.] Στέναγμα, τὸ, ET Στεναγμός, ὁ, Gemitus, Suspirium, Athen. (421.) Τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ὁ οἶκος — ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, Plut. Coriol. (38.) Καὶ μυγμῶ καὶ στεναγμῷ φόβον ὅμοιον ἐκβάλλειν. [“ Στέναγμα, Toup. Opusc. 1, 564. Brunck. Aristoph. 2, 24. Στεναγμός, Musgr. Heracl. 835.” Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 3. Στεναγμούς· ἰέντα σὺν δακρύοις. Στεναγμός et στέναγμα conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 297. * “ Στεναγμώδης, Suspiriosus, Nemes. 218.” Wakef. Mss. * Στενακτέον, Eur. Suppl. 291.] Στενακτός, SIVE Στενακτικός, Gemebundus, ex Ezech. 5, (15.) Στενακτὴ καὶ δειλαία, Gemebunda et misera. [Στενακτός, Soph. Œd. C. 1663. Vide Στενόεις. * “ Αἰστένακτος, Nicet. Eugen. 5, 119.” Boiss. Mss.] Ἀστένακτος, Non gemebundus. Active pro Eo qui non gemit, s. sine gemitu aliquid agit, accipitur in Soph. quodam l., quem in Ἀδάκρυτος citavi. [Plut. 6, 655. “ Toup. Emendd. 1, 435. Wakef. Trach. 1074. 1200.” Schæf. Mss. “ Lycophr. 1117.” Kall. Mss. Æschin. Dial. 3, 17. Ἐνθα ἀπὸνὰ πάντα, καὶ ἀστένακτα, καὶ ἀδάκρυτα.] Ἀστένακτος, Sine gemitu, Citra gemitum, Ita ut non ingemiscas, [Plut. 6, 406. 7, 217.] Qua signif. DICITUR ET Ἀστένακτεῖ, quo Aristoph. utitur, (Ἐκκλ. 464.) Σὺ δ’ ἀστένακτεῖ περδόμενος: [“ Perperam impressi ἀστένακτεῖ. Sincera est forma * ἀστένακτεῖ, ut ἀστακτεῖ, ἀνομωκτεῖ. De his advv. in ἔ et εἰ legisse operæ pretium erit, quæ notavit Valek. ad Theocr. Sel. Id. p. 228.” Brunck. “ Ἀστένακτεῖ, Ἀστένακτεῖ, Toup. Opusc. 2, 112. Brunck. Aj. 1227.” Schæf. Mss. Ἀστένακτεῖ, Æschin. Dial. 3, 2. “ Herod. Epim. 257.” Boiss. Mss. Athen. 303. ex Æschylo, Plato Axiocho p. 364. * Ἀστένακτέω, Epist. Socr. 27. susp. * Βαρυστένακτος, i. q. βαρύστονος, Schol. Opp. A. 5, 152. * Κακοστένακτος, Schol. Æsch. S. c. Th. 862. * “ Μεγαλοστένακτος, Valde gemens, Etym. M. 8, 54.” Wakef. Mss. * “ Πολυστένακτος, Gemebundus, Pseudo-Chrys. Serm. 67. T. 7. p. 440, 40. Τοὺς * βαρυνωπεῖς ὀφθαλμούς * ἐκτυφλώπουσαν, ἀπρεπὴ στολὴν διαρρήξασαν, τὸ π. στήθος τύπτουσαν.” Seager. Mss. “ Suid. (et Hes.) v. Ἀγαστόνος.” Kall. Mss. Anthol. 3. p. 330. Lucian. 3, 643. Schol. Lyc. 1108. “ Lex. Bekkeri p. 324, 31. Schol. Eur. Or. 974.” Boiss. Mss.]

Ἀναστενάζω, Vehementer suspiro, Graviter ingemisco, ut aliquid amplius significet quam simplex στενάζω, pro quo tamen ut plurimum usurpatur, quamvis non usque adeo frequenter atque illud. [Soph. Aj. 931. “ Brunck. ad Anacr. p. 132. Wakef. Herc. F. 116.” Schæf. Mss. * Ἀποστενάζω, unde * Ἀποστέναγμα, Eumath. 181. * “ Ἀναστεναγμός, Jo. Malal. 1, 77.” Elberling. Mss. * “ Ἐστέναζω, Nicet. Eugen. 1, 56.” Boiss. Mss. * Ἐπιστενάζω, Gl. Ingemo, Ingemisco, Æsch. Pers. 729. Josephi Vita c. 16. Lucian. 1, 642. 2, 827. “ Basil. M. Epist. 379.” Boiss. Mss. Eur. Iph. T. 283. * Ἐπιστεναγμός, Gl. Ingemitus. * “ Ἐπιστενακτός, Schol. Eur. Phœn. 1311.” Kall. Mss. * Συνεπιστενάζω, Eupictet. Man. 16.] Καταστενάζω, Ingemisco, Cum gemitu deploro, Basil. Καταστενάζω τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς. Pass. voce et signif. Alciphron, (3, 36. p. 160. Bergl.) Αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ καὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες, Munuscula stultorum amatorum cum suspiriis data, Bud. [Cum gen., Nicet. Annal. 14, 2. * “ Συγκαταστενάζω, Nicet. Eugen. 1, 73.” Boiss. Mss.] Περιστενάζω, Ingemisco circumcirca. Pass. locus aliquis περιστενάζεσθαι dicitur, cum gemitibus circumsonat, Plut. Anton. (56.) Σχεδὸν ἀπάσης οἰκουμένης περιβρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης. [* Προστενάζω, Schol. Æsch. Ag. 261. quod Schutz. in ipsum textum inexit.] Συστενάζω, Simul gemo, Congemisco, ad Rom. 8, (22.) Οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ φύσις συστενάζει καὶ συνώδινει ἄχρι τοῦ νῦν, Scimus enim omnes res creatas una suspirare et una parturire ad hoc usque tempus: [“ h. e. non-dum cessant, uti hoc experientia docet, Christiano-

rum persecutiones.” Schleusn. Lex. N. T.] Ὑποστενάζω, Aliquantum ingemisco, Leviter suspiro, ἡσυχῶς στενάζω: vel etiam Subtus ingemisco, ut ὑποστοναχίζω. [Æsch. Pr. 430. Οὐράνιον τε πόλον Νῶτοις ὑποστενάζει, ubi Coraio leg. videtur * ὑποστεγάζει: v. Schn. Lex. Suppl. p. 179.]

Στενάχω, i. q. στενάζω, sed Poeticum, Od. l. (415.) de Cyclope, cui lumen effossum erat, στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι, Il. Ω. (639.) Ἄλλ’ αἰεὶ στενάχων καὶ κῆδεα μυρία πέσσω: Σ. (318.) Πικρὰ μάλα στενάχων, Crebro admodum gemens. Pro quo Ω. (123.) dicit, Εὐρ’ ἀδινὰ στενάχοντα. Item Od. Θ. (95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Præterea ut στοναχίζομαι dicitur pro στοναχίζω, sic etiam στενάχεται pro στενάχω, ut Il. Ω. (722.) στονέουσάν ἀοιδὸν· ὅ μὲν ἄρ’ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Ubi tamen tmesis potius est a VERBO Ἐπιστενάχω (Il. Δ. 154.) Ingemisco, Ingemisco super: cui synonymum est ἐπιστένω et ἐπιστοναχίζω. [“ Στενάχω, Valek. Phœn. p. 524. Brunck. Œd. T. 186. Wolf. Proleg. 246. Heyn. Hom. 4, 99. 586. 7, 448. 673. 8, 355.” Schæf. Mss.] “ Βαρυστενάχω, Graviter “ suspiro, βαρέως στενάζω, * μεγαλοστενάχω, VV. “ LL. ex Il. Sed compositio hæc istorum verborum “ verborum, βαρυστενάχω et μεγαλοστενάχω, mihi “ equidem nova est et insolens: nec dubito quin “ perperam conjuncta compositaque sint pro βαρὺ “ στενάχω et μεγάλως στενάχω. Certe Od. Θ. (l. c.) “ Hom. dicit, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.” [* Ἀρυστενάχω, Heyn. Hom. 7, 485. 611.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 407. 421. * Παραστενάχω, Gemo prope, Apoll. Rh. 4, 1296. * Περιστενάχω, Quint. Sm. 3, 589. 727. 9, 49. * Συστενάχω, Nonn. D. 40. p. 1026. * Ὑποστενάχω, Quint. Sm. 13, 47.]

Στεναχίζω, i. q. στενάχω, unde et derivatum est, i. e. Ingemisco, Hesiod. Θ. (858.) στενάχοντε δὲ γαῖα πελώρη, Tellus vasta gemebat. Sic Il. Ψ. (225.) Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῇ, ἀδινὰ στεναχίζων. Et cum accus. Od. A. (243.) Οὐδ’ ἐπὶ κείνῳ ὀδυρόμενος στεναχίζω Οἶον, Nec illum cum gemitu defleor. [Il. B. 95. 784. Wolf. Heyn. Hom. 4, 397. 399. 5, 326. 7, 448. 673. 8, 355.” Schæf. Mss.] Reperitur ET Στεναχέω sicut στοναχίζω simul et στοναχίζομαι dicitur, Il. Σ. 124. Δάσρην ὁμορξαμένην ἀδινὰ στεναχῆσαι ἐφείην. Ubi tamen Ms. Cod. habet στοναχῆσαι a VERBO Στοναχέω. [“ Wolf. Prol. 246. Heyn. Hom. 4, 99. 586. 7, 448. 673. 8, 355. * Ἐπιστεναχέω, 8, 607. (Il. Ω. 79.)” Schæf. Mss.]

Ἀναστεναχίζω, Ingemisco: Hes. ἀναστεναχίζοντες ἀνέστενεν. [“ Heyn. Hom. 6, 8. Il. K. 9. Wolf. Schæf. Mss.] Ἐπιστεναχίζω, i. q. ἐπιστοναχίζω, Hesiod. Θ. (843.) ἐπιστεναχίζοντε δὲ γαῖα: sic enim quidam Codd. habent [* Ἐπερσο-εναχίζομαι, Od. K. 10. 454. Ψ. 146. “ Villos: ad Long. 304.” Schæf. Mss.]

[* “ Στεναχῆ, Heyn. Hom. 8, 701.” Schæf. Mss. * “ Πολυστέναχος, Const. Manass. Chron. p. 82.” Boiss. Mss.]

Porro sicut στεῖνός dicitur Ionice et Poëtice pro στενός, sic Στείνω pro στένω. Præterea sicut Στένομαι, necnon στοναχίζομαι, στενάχομαι, dicitur pro στένω, στοναχίζω, στενάχω, ita et Στείνομαι pro στείνω, Ingemisco, Gemo, Gemitus et suspiria duco: ut ap. Hesiod. Θ. 160. ἡ δ’ ἐντὸς στοναχίζοντο γαῖα πελώρη Στενομένη. Sed annotat ibi Schol. Seleucum pro illo Στενομένη scribere ἀχνημένη, nec enim terram a Poëta dici ἐστενοχωρησθαι, sed διὰ τοὺς κρυφθέντας παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ λελησθαι. Ubi etiam indicat στείνεσθαι pro στενοχωρεσθαι accipi, i. e. pro Angustari s. Coangustari, Coarctari, Aretari: qua in signif. ap. Hom. non infrequens est: ut Od. I. 220. στείνοντο δὲ σηκοί· Ἀρήν ἢ δ’ ἐρίφων, i. e. ἐστενοχωροῦντο, Schol. Sic Il. Ε. (34.) Οὐδὲ γὰρ οὐδ’ εὐρύς περ ἔων ἐδυνήσατο πάσας Αἰγυλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοί, i. e. ἐστενοχωροῦντο διὰ τὸ πλῆθος, In angustum arctumque cōgebantur. Sic Il. Φ. (220.) Scamander, Οὐδὲ τί πη σὺ ναμαὶ προχέειν ῥόον εἰς ἅλα διὰν Στείνόμενος νεκροῖσι: fluentia enim mea mortuorum cadaveribus impediuntur, alveusque angustatur. Quam signif. hujus verbi

στείνομαι s. στενοῦμαι observa, usurpati sc. pro στενοῦμαι s. στενοχωροῦμαι: pertinetque ea non ad hoc στενω, sed ad στενός: a quo tamen et στενω derivatum creditur, cum et Alex. Aphr. tradat στενάζειν dictum παρὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς καρδίας: corde enim angustato gemitus edi solent. ["Στείνω, Jacobs. Exerc. 1, 38. Wakef. S. Cr. 1, 85. Ion. 733. Herc. F. 683. Ruhnck. Ep. Cr. 235. Musgr. Iph. T. 898. Ion. 721. Heyn. Hom. 7, 170. Στείνομαι, Wolf. ad Hesiod. p. 82. Heyn. 147. Græv. Lectt. 621." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 9, 161. Opp. 'A. 1, 484. 2, 550. 5, 608. Orph. Arg. 113." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 335. * "Ἀποστεινῶ, Heyn. Hom. 8, 360." Schæf. Mss. Schol. II. Ψ. 30. * Ἐνστεινῶ, Quint. Sm. 9, 179. * Περιστείνῶ, 3, 23. 14, 607. * Ἀμφεπεριστείνῶ, Callim. H. in Del. 179. "Ruhnck. Ep. Cr. 157." Schæf. Mss.]

ΣΤΕΡΓΩ, Naturali quadam caritate complector, ut parentes suos liberos, liberi vicissim suos parentes et consanguineos: quo pertinent etiam στοργή et φιλόστοργος. Isocr. Panath. Στέργοντας αὐτὴν ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὐτῶν. Alioquin et generaliter pro Diligo s. Amo accipitur, Aristoph. Σφ. (1054.) τοὺς ζητούντας Καινόν τι λέγειν κάζευσκεν, Στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε, Magis amate et colite. Sic Herodian. 5, (7, 6.) Τὸς στρατιώτας στέργειν τοὺς παῖδας, νίους ἐκείνου δοκουντας εἶναι, Pueros illos a militibus diligi. Et 1, (13, 5.) Οἱ μὲν μισουντες αὐτὸν, ὁ δὲ ἄλλος οἱ δὲ στέργοντες, πᾶν τὸ ἱππικὸν τάγμα: ii, quibus invisus est, populus; ii, quibus carus, totus equester ordo. Ad propriam autem illam signif. referri potest hoc Plut. de Augusto, Τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Pass. voce et signif. ex Epigr. ἐστέργεθα μουσαῖς, pro Carissimi sumus Musis. Item στέργειν rem aliquam dicitur, qui ea delectatur, Isocr. (ad Demon. 4.) Μὴ γέλωτα προπετὴ στέργε, Risum procacem ne ames, Ne delecteris risu procace, ames ridere procaciter, ut Horat. Amat consociare: ubi tamen sunt qui malint esse pro Solet, sicut et alibi. Sic πάντα στέργω, Omnia me delectant. Et Soph. (Aj. 1039.) Κεῖνός τ' ἐκείνα στεργέτω, Illis delectetur, Illa amplectatur. || Præterea aliquis στέργειν rem aliquam dicitur, qua contentus est, et cui acquiescit: ut στέργω τὴν κρίσιν s. τὰ ἐγνωσμένα, Acquiesco iudicium sententiæ, Provocare nolo, quod et ἀγαπᾶν τὴν κρίσιν dicitur: quibus synonyma sunt, ἀρκουμαι, ἐμμένω, πρόσκειμαι, et ap. Latinos Boni consulo. Isocr. ad Dem. (4. p. 6. Cor.) Στέργε μὲν τὰ παρόντα, Ζήτει δὲ τὰ βελτίονα, Præsentibus acquiesce, Præsentia amplectere. Frequentius cum dat. Synm. (9.) Οὐ στέργοντας οἷς ἂν ἔχωμεν, ἀλλ' αἰεὶ τοῦ πλείονος ὀρεγομένους. Idem alibi (in Epist. p. 416. Cor.) itidemque Aristid. et alii, στέργειν τοῖς παροῦσι, Præsentibus contentum esse: ut et in Panath. idem Isocr. Ἀνάγκη στέργειν τοῖς ἡδὴ συμβεβηκόσι, Necesse est, quæ acciderunt, æqui bonique consulere. Sic Lucian. (2, 169.) Εἰ δὲ τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, Acquiescere iis quæ ipse statuit et elegit. Idem ex Aristoph. affertur (Ἐκκλ. 292.) Στέργων σκαροδάλμη, pro ἀρκοῦμενος, contentus. Affertur et cum præp. e Dem. Στέργων ἐπὶ τοῖς: quo modo Gaza στέργω ἐπὶ τοσούτῳ χρόνῳ dixit pro eo, quod Cic. Eo tempore sum contentus. Absolute et sine casu Plut. Symp. 4. Δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πείρας λαβόντα, χρῆσθαι καὶ στέργειν, Eo, quod accommodatum est naturæ nostræ, uti et contentum esse, s. Acquiescere, Boni consulere. Sic Dem. (264.) Εἰ δὲ φησιν οὗτος, δεῖξάτω, καὶ γὰρ στέρξω καὶ σιωπήσομαι, Egoque eo contentus tacebo, Eī acquiescens. || Στέργω accipitur etiam pro Oro, Obsecro, εὐχομαι, Soph. Œd. C. (1094.) Στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς Μολεῖν γὰρ τᾷδε καὶ πόλितαις, Precor et oro ut duplicia auxilia veniant huic urbi et civibus: (cf. Œd. T. 11.) Vel, Opto, Desidero ut. ["Brunck. Œd. C. 519. Phil. 538. ad Eur. Or. 1023. ad Anacr. p. 102. Ed. 2. Toup. Emendd. 2, 214. Opusc. 1, 260. 452. 2, 173. ad Xen. Eph. 178. Jacobs. Specim. 31. Anim. 29. 98. Valck. Diatr. 43. Hipp. p. 216. 257. Soph. Œd.

PARS XXVI.

C. 7. Ruhnck. Ep. Cr. 95. 300. ad Charit. 499. 671. ad Diod. S. 1, 427. Eur. Ion. 830. Wakef. S. Cr. 5, 140. Villosion. ad Long. 151. Sustineo, Tolero, Brunck. Soph. 3, 414. Müller. ad Lycophr. p. 95. Acquiesco, Contentus sum, Dionys. H. 2, 665. Plato Hipp. 160.: cum dat. et accus., Valck. Phœn. p. 563. ad Herod. 579. 744. ad Lucian. 1, 437. 486. Στ. et στέγειν, Müller. ad Lycophr. p. 95. Notic. et Extr. T. 5. p. 642. Ἐστέργεθα, Leon. Tar. 60." Schæf. Mss. "Isocr. 1, 130. Dio Chrys. 2, 313. Pass., cum ἐκ, Lycophr. 1190." Wakef. Mss. Plut. Alex. 49. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 11. Schæf. ad Longum 373.]

Στέρξω, ἡ, Amor: peculiariter qualis parentum est erga liberos, et vicissim. Vel Habitus animi præsentibus contentus. ["Clem. Alex." Wakef. Mss.]

* "Στερκτέον, Probandum, Æqui bonique consulendum, Cic. ad Att. 9, 10." Elberling. Mss. "Suid. v. Ἀνάγκη, et Ἀν' μὴ παρὴ κρέα." Kall. Mss. "Toup. Opusc. 1, 463. Emendd. 4, 474." Schæf. Mss.]

* Στερκτός, Amabilis, Soph. Œd. T. 1338.]

Στερκτικός, Amandi vi præditus: τὸ στερκτικόν, Vis illa amoris naturaliter insita parentibus erga liberos, et vicissim; vel generaliter amanti in amatum aut amatam. Plut. Alex. (8.) Αἱ φιλοφροσύναι τὸ σφοδρὸν ἐκείνο καὶ στερκτικόν οὐκ ἔχουσαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλοτριότητος ἐγένοντο τεκμήριον: [cf. T. 6. p. 84. 9. p. 81. "Wakef. S. Cr. 4, 222." Schæf. Mss.]

Στέργημα, τὸ, Amoris incentivum et illecebræ, Poculum amatorium, quod Desiderii poculum appellat Horat. Legitur ap. Soph. Tr. [1140.]

Στέργηθρον, τὸ, idem Hes. non solum φίλτρον, sed etiam πόαν quandam, i. e. Herbam, esse ait. Ea autem est, quam Lat. Umbilicum Veneris appellant: ut e Diosc. discimus 4, 92. ubi quidam Codd. habent, Κοτυληδών, οἱ δὲ σκυντάλιον, οἱ δὲ κυμβάλιον, οἱ δὲ κηπος: Ἀφροδίτης, οἱ δὲ γῆς ὀμφαλὸς, οἱ δὲ στέργηθρον. Causam autem nominis ipse Diosc. aperit, cum vires ejus herbæ explicans, inter alia scribit, Χρῶνται δὲ αὐτῇ καὶ εἰς τὰ φίλτρα. Paulo ante tertiam sempervivī speciem, quam aliqui Andrachnen agriani aut telephion appellant, a Romanis vocari Illecebram, idem Diosc. docet. [I. q. φιλία, Æsch. Pr. 491. Choeph. 239. Eum. 192. "Wakef. ibid. Trach. 1138. Wyttēnb. ad Plut. 1, 372. Valck. Hipp. p. 191." Schæf. Mss. "Eust. 118, 17." Scager. Mss.]

* Στεργασίνεμος, Amans conjugem, Lycophr. 935.]

Ἀστεργής, Inamabilis, etiam Inexorabilis. Apud Soph. enim Aj. (776.) p. 46. Τοιοῦτο τοῖς λόγοισιν ἀστεργὴ θεᾶς Ἐκτίσας ὄργην, Schol. exp. * ἀμάλακτον, ἀδιάθετον, Implacabilem, Irreconciliabilem: [Œd. T. 229. "Wakef. Ion. 105." Schæf. Mss.] "Compar. "Ἀστεργέστερον, vide in Ἀργίῃς." * Ἀστεργέω, Nou amo, Manetho 3, 172.]

* "Ἀντιστέργω, Theod. Prodr. 290." Elberling. Mss.] Ἀποστέργω, Odio prosequor, Contrarium enim est simplici στέργω. Apud Theocr. Schol. ἀποστέργειμι exp. καταφρονήσαιμι, 14, (50.) Κεῖ μὲν ἀποστέργειμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι. || Ἀποστέργω, teste Suida, accus. jungitur, et signif. καρτερικῶς ὑπομένω. Citat autem hoc exemplum, Ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέργας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστοεψεν. Nec tamen intelligo cur non potius hic ἀποστέργας debeat in signif. illa priore accipi, quam pro καρτερικῶς ὑπομείνας, si quidem cum accus. τροφὴν jungatur. ["Ad Charit. 499. Jacobs. Anth. 7, 196. Heindorf. ad Plat. Phædr. 232." Schæf. Mss. "Aversor, Clem. Alex. 204. Terpander in Euclid. 541. Philostr. 371." Wakef. Mss. * Ὑπερστέργω, J. Poll.]

Στοργή, ἡ, Amor. Peculiariter, Affectus ille amoris, quo parentes prosequuntur suos liberos, et liberi vicissim suos parentes; generaliter, de Quovis amoris affectu: Herodian. 1, (17, 6.) Φιλοκόμμοδος τε ἐκαλεῖτο, δεικνυούσης καὶ τῆς προσηγορίας τὴν στοργὴν τὴν εἰς τὸν παῖδα τοῦ βασιλέως, Ipso indicante nomine amorem principis erga puerum. Hes. quoque exp.

φιλία, ἀγάπη. ["Ad Charit. 279. Musgr. Ion. 701." Schæf. Mss.]

Ἀπόστοργος, ὁ, ἡ, Invisus. Ἀπόστοργον exp. ab Hes. ἀπεχθὲς καὶ μὴ στεργόμενον, Invisum. Sunt qui putent sumi activa etiam signif. pro ἀστοργος, ut ἀπὸ sit pro α priv. in hoc vocab., sicut in aliis non paucis. Ἀστοργος, proprie dicitur Is, qui expers est affectus illius amoris, quo parentes suos prosequuntur liberos, et liberi vicissim suos parentes. Athen. de avium quodam genere, quæ Meleagrides nominantur, (655.) "Ἔστι δὲ ἀστοργον πρὸς τὰ ἐκγόνα τὸ ὄρεον, καὶ οὐκ ὀλιγοῖται τῶν νεωτέρων. [* Ἀστοργος, Athan. Apol. c. Arian. 1, 565." Kall. Mss. * Ἀστοργία, Dionys. H. 1. p. 149, 5. "Theodos. Diac. Acr. 1, 123." Boiss. Mss. * "Ἀστοργῆς, Nonn. D. 3, 51. 4, 325. et sæpius." Kall. Mss. * Εὐστοργος, unde superl. "Εὐστοργότατα, Suid. v. Ἀπαθέστατα." Kall. Mss. * "Εὐστοργία, Theod. Prodr. 313." Elberling. Mss. * "Κατάστοργος, i. q. φίλιος, Empedocles Simplicii, Γόμοις ἀσκήσασα καταστόργους Ἀφροδίτη." Schn. Lex.] "Ὁμόστοργος, Eodem "amore prosequens, Concors in amore, e Nonno" ["Jo. 13, 59. D. 3, 385." Wakef. Mss.]

Φιλόστοργος, Propensus ad amorem. Proprie parentes dicuntur φιλόστοργοι, Quibus natura indidit affectum quendam amoris erga suam prolem; et vicissim liberi, Qui parentes suos ejusmodi amoris affectu prosequuntur: ut Aristot. H. A. 9. ait ἵππων γένος esse φιλόστοργον φύσει, equas naturaliter suos pullos adamare. Qua de re paulo post etiam. Et ap. Xen. de Cyro, (K. Π. 1, 3, 1.) Παῖς φιλόστοργος φύσει, Puer cui natura affectum quendam amoris erga parentes ingenuerat, ut pio Æneæ ap. Virg. Legitur et ap. Cic. ad Att. 13, 9. Multus sermo ad multum diem: nihil possum dicere ἐκτενέστερον; nihil φιλοστοργότερον. Et τὸ φιλόστοργον pro ἡ φιλόστοργία, Naturalis illa inclinatio amoris, quo parentes suam prolem solent prosequi, et vicissim: ut ap. Theophyl. Ep. 7. de equabus, Ἐπαίνω γὰρ ἐγὼ τὸ περὶ ταύτας λίαν φιλόστοργον: ut Aristot. quoque testatur τὸ τῶν ἵππων γένος εἶναι φιλόστοργον φύσει. Sic Plut. Pericle (1.) Τὸν τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν καὶ φιλόστοργον εἰς θηρία καταναλίσκοντας, ἀνθρώποις ὀφειλόμενον: ut qui catellos aut alia animalia in deliciis habent loco liberorum: [Solone 7. "Martini Odeen p. 177. Argum. Soph. Œd. C." Schæf. Mss.] Φιλοστόργως, Affectu illo amoris, quo parentes suos diligunt liberos, et liberi vicissim suos parentes: ut φ. ἐπιμελεῖσθαι τῶν τέκνων, Bud. Et generaliter pro Magno amore: ut φ. ἔχειν πρὸς τινα, Vehementer aliquid amare, ut parens suam prolem. Sic Plut. Fab. Πιστὸς πάνναι καὶ φ. διακειμένην πρὸς αὐτόν: (6, 563.) Ἀνάχαρσιν δὲ πόθεν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; Tam amanter fovet? Cic. ad Att. 15, 17. Sicca enim φιλοστόργως ille quidem, sed tumultuosius ad me etiam illam suspicionem pertulit. Paulo post, Et me hercule ipsius literæ sic et φιλοστόργως et εὐπινως scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. ["Ruhnk. Ep. Cr. 293." Schæf. Mss.] Φιλοστόργεω, Naturali illo amoris affectu prosequor, etiam Naturali affectu adamandæ puellæ aut generandorum liberorum ducor, Athen. (555.) Τὸν ἀγάμους αἱ γυναῖκες ἐν ἑορτῇ τινὶ περὶ τὸν βωμὸν ἐλκουσαι ῥαπίζουσιν, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὕβριν φεύγοντες, φιλοστοργώσιν τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις. In priore signif. Polyb. (5, 74, 5.) Ἐτερόφει ταύτην ὡς θυγατέρα, καὶ διαφερόντως ἐπεφιλοστοργήκει. ["Diod. S. 2, 517." Schæf. Mss.] Φιλοστοργία, ἡ, i. q. τὸ φιλόστοργον, Naturalis ille affectus amoris, quo parentes prosequuntur suos liberos, et liberi vicissim suos parentes. Dicunt enim Stoici, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι: item, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν, ἀρχὴν ἡμῖν κοινωνίας καὶ δικαιοσύνης τιθέασιν itidem Stoici. Unde Cic. Natura fieri ut liberi a parentibus amentur: a quo initio profectam communem humani generis societatem persequimur. Et ap. Athen. (606.) elephas quædam μεγάλην φιλοστοργίαν ἔχει εἰς τι παιδίον: ubi Phylarchus dicit, Δεινὴ τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς τὸ παιδίον. [Jambl. V. P. 84. "Xen. K. Π. 52. ad Charit. 327." Schæf. Mss.] "Ἀφιλόστοργος, Destitutus affectu

"illo amoris, qui peculiariter φιλοστοργία et στοργὴ nominatur. Aliis generalius etiam Non amans." ["Plut. 2, 140. Arrian. Epict. 274." Wakef. Mss. Cyrill. in Es. 21. p. 314. * Ἀφιλοστοργέω, A caritate sum alienus, ibid. * Ἐπιφιλοστοργέω, Amo, Polyb. 5, 74, 5.] Στοργέω, i. q. στεργῶ s. φιλοστοργῶ. Hes. στοργήσαι, φιλήσαι, σπρώσαι. In posteriore signif. scriptus foret στορήσαι, pro στορέσαι.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ἁ, ὄν, Solidus, Gell. 1, 20. Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum: hæc ipsi vocant ἐπιπέδον καὶ στερεόν. Et mox, Solidum est, quando non longitudines modo et latitudines planas numeri linearum efficiunt, sed etiam extollunt altitudines: quales sunt ferme metæ triangulæ, quas Pyramidas appellant: vel qualia sunt quadrata undique, quæ κύβους illi nos Quadrantalia dicimus: κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt, inquit M. Varro, tesserae quibus in alveolo luditur: e quo ipse quoque appellatæ κύβοι. || Solidus, i. e. Integer et perfectus, ut cum dicitur Summa solida, quæ et quadrans, in qua sc. nihil excurrit. Ascon. Pæd. Quadrarint, i. e. Solida facta sint, ut neque plus quidquam neque minus inveniat in summa. Aristot. Polit. 5, 12. "Ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τριτὸν γένηται στερεός." || Solidus, i. e. Rigidus, Firmus, Durus, Ovid. Solida cautes, Virg. Cornu solidum, ungula, et Glacies solida: qui etiam dicit, quibus integer ævi Sanguis, quisque suo solidæ stant robore vires. Od. T. (494.) Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδόν, οὐκ ἐπιεικτόν. "Ἐξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ σίδηρος: Ut solida aliqua cautes et ferrum. Sic Od. Ψ. (103.) Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη, καὶ λίθοιο, Solidior rigidiorque est caute, Durior, Minus cedens quam. Ut et ap. Plut. c. Colot. "Ὅταν συνέλθωσιν εἰς ταντὸ καὶ συμπέσωσι. Ξηροῖς ὑγρὰ, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, καὶ στερεὰ μαλθακοῖς. Ubi nota opponi sibi στερεὰ et μαλθακὰ, Solida et mollia. Sic ap. J. Poll. Αἱ στερεαὶ πλευραὶ, Costæ solidæ: quibus opp. οἱ νόθοι, μαλθακαὶ οὔσαι. Plin. non modo Durus, Solidus, sed etiam Spissus interpr.: ut cum hæc Theophr. de acere montano, Οὐλον καὶ στερεόν, sic redidit, Montanum vero, crispus durisque. Et hæc Aristot. Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα, κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεὰ, sic, Omnibus cava sunt cornua, cervis tantum solida. Et hæc Theophr. de lignis fruticis cujusdam, "Ὅταν δὲ τις ῥίζη πρὸς στερεώτερον τόπον, κατὰ γυνυθῆναι καθάπερ τὰ κεράμια, sic, Cum spissiora decidat, vitri modo fragilem esse. Et hæc Ejusd. (H. Pl. 4, 11, 13.) "Ἔστι δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄρρηκτος, στερεός: ὁ δὲ θήλυς, κοῖλος. Idem sic reddit, Spissius maris corpus, feminæ capacius. Locus Plin. extat, 16, 26.: Theophr. autem, (ibid. 10.) ubi etiam scribit, Καλάμων τὸν μὲν εἶναι πεκνόν, καὶ τὴν σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ, μανὸν καὶ ολιγογόνον, καὶ τὸν μὲν, κοῖλον, ὃν καλοῦσιν τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλον καὶ σαρκὸς, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Unde idem Plin. l. c. Alia spissior, densiorque geniculis, brevibus internodiis: alia rarior, majoribus, tenuiorque et ipsa. Calamus vero alius totus concavus, quem συριγγίαν vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis, atque carnis. Ubi nota in l. præcedenti Theophr. et Aristot. opponi sibi στερεὸς et κοῖλος, ut ap. Latinos quoque Solidus et Concavus: veluti cum Ovid. dicit Humus s. Tellus solida: ad differentiam ejus quæ concava est, ut sub qua latent aquæ aut cavernæ. [Pind. O. 10, 45. Soph. Ant. 1262. "Bibl. Crit. 2, 4. p. 91. Abresch. Lectt. Aristæn. 217. Wakef. S. Cr. 3, 100. Heindorf. ad Plat. Theæt. 302. Sterilis, Mær. 340. De signis Zodiaci, ad Charit. 293. Conf. c. ἑτερος, ad Diod. S. 2, 340. Τὸ στ., Plato Theæt. 302." Schæf. Mss. Quint. Sm. 9, 508. στερεὴ φρενὶ πληρὰ οἰζύν, 461. στερεὸν καὶ ἄνουςον: Jambl. Adhort. 106. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.]

* "Στερεόδερμος, Schol. Nicandri Θ. 376." Wakef. Mss. * Στερεόμετρος, unde Στερεομετρεῖν, i. e. quod Στερεομετρία, ἡ, Solidorum corporum dimensio, Ars quæ solida metitur. Dicitur ut γεωμετρία. Ac sicut γεωμετρεῖν et γεωμέτρης dicitur, ita et στερεομετρεῖν

atque στερεομέτρης dici posse sciendum est. [* “Στερεομετρικὸς πούς, Didymus Mediolan. de Mensuris Lignorum et Lapidum.” Schn. Lex. Suppl. * Στερεοποιός, unde * Στερεοποιέω, Gl. Consolido, Convallido. Στερεοποιέομαι, Firmor, Athan. Append. p. 9.” Kall. Mss. * “Στερεόπους, Schol. II. Θ. 41.” Wakef. Mss. * Στερεόσαρκος, Hippocr. 589.] Στερεόφρων, ET Στερεογνώμων, Qui est mente solida, i. e. Rigida, Dura. Cujus mens moveri flective nequit; ideoque interdum Crudelis, Immitis: cui κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, ut Hom. loquitur. Horat. dicit, Justum et tenacem propositi virum Non civium ardor prava jubentium, Non vultus instantis tyranni Mente quatit solida, i. e. de sententia dimovet. Soph. Aj. (926.) p. 55. “Ἐμελλες δὲ, τάλας, Πατὲρ χρόνῳ στερεόφρων Ἀρ’ ἐξανύσειν κακὰν. Μοῖραν ἀπειρεσίῳ Πόνων, Solida immotaque mente. [* Στερεόφρωνος, Niceph. Blemm. n. 203.]

Στερεῶς, Solide. Accipitur et pro Firmiter, Constantier, II. Ψ. (42.) ἡνείτο στερεῶς, ἐπὶ δ’ ὄρκον ὁμοσεν. Item pro Firmiter s. Duriter, Od. (Ξ. 346.) B “Ἐνθ’ ἐμὲ μὲν στερεῶς κατέδρσαν, Me ligarunt duriter firmiterque, σκληρῶς, ἰσχυρῶς. Vel etiam Arcte, Tenaciter. [“Heyn. Hom. 8, 364.” Schæf. Mss.]

Στερεότης, Soliditas, [Plut. 10, 170.]

[* Στερεώδης, Solidus, Alex. Trall. 8. p. 436.]

Στερεῶς, Solido, Firmo, Firmum solidumque reddo, Duro, i. e. Durum reddo, ita ut flecti nequeat mollirive, Xen. K. II. 8, (8, 5.) p. 141. Βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἰδρωτός τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Et 1 Reg. 2, (1.) Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ. Ex ejusd. libri (6, 18.) affertur ἐστερεωμένη πόλις pro Urbis murata. [Valck. Schol. in N. T. 1, 22. 174. Schleusn. Lex. V. T.] “Στερεῶ in VV. LL. male “pro στερεῶς,” [s. στερῶς.]

Στερέωμα, τὸ, Firmamentum. Annotat Basil. Hexaem. Hom. 3. scripturam solere στερέωμα usurpare ἐπὶ τῶν κατ’ ἰσχὴν υπερβαλλόντων, ut cum dicit, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου. Item, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερέωματι δυνάμεως αὐτοῦ: profanos Scriptores. στερεὸν nominare τὸ οὐκ ἰσχυρὸν καὶ πλήρες, que dici ad differentiam illius Mathematicorum, quod ἐν μόναις ταῖς διαστάσεσι τὸ εἶναι ἔχει, sc. ἐν τῷ πλάτει, ἐν τῷ μήκει, καὶ ἐν τῷ βάθει: corpus autem solidum, στερεόν, dici, quod πρὸς τοῖς διαστήμασι καὶ ἀντιτυπίαν ἔχει. Ubi etiam NOTA Στερεόν. Itidem annotat ibid., Scripturam στερέωμα solere dicere τὸ κραταῖον καὶ ἀνένδοτον, non raro etiam ἐπὶ ἀέρος καταπικνωθέντος usurpare, ut cum dicit, Ὁ στερεὼν τὴν βροντὴν: etenim τὴν στερεότητα καὶ ἀντιτυπίαν τοῦ πνεύματος τοῦ ἐναπολαμβανομένου ταῖς κοιλότησι τῶν νεφῶν, καὶ διὰ τὸ βιαίως ἐκρήγνυσθαι τοὺς τὰς βροντὰς ἀποτελοῦντας φύλους, a Scriptura nominari στερεῶσιν βροντῆς. In loco autem Gen. 1. quem explicat, existimat usurpari vocab. illud ἐπὶ τινος στερεῶς φύσεως, στήγειν τοῦ ὕδατος τὸ οὐλοῦσθαι καὶ εὐδιάλυτον ἐξαρκούσης. Aliquanto post dicit, στερεώματος nomine ibi intelligi non τὴν ἀντίτυπον καὶ στερεῶν φύσιν τὴν ἔχουσαν βάρος καὶ ἀντίρρῳ, quod terræ magis proprie tribueretur, sed διὰ τὸ τὴν φύσιν τῶν ὑπερκειμένων λεπτὴν εἶναι καὶ ἀραιὰν, καὶ οὐδεμιᾷ αἰσθήσει καταληπτὴν, στερέωμα id nominari, συγκρίσει τῶν λεπτοτάτων καὶ τῇ αἰσθήσει καταληπτῶν. Locus autem Gen., quem enarrat, hic est, cap. 1. Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος: quod στερέωμα postea nominavit οὐρανὸν creator et opifex mundi Deus. [Gl. Statumen, Firmamentum, Robor, Columen. Τὰ στερέωματα τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, Nemes. 122. Vide Schleusn. Lex. V. T. Pro Carina, Theophr. H. Pl. 5, 7, 3. Cf. Στερίωμα.]

Στερέωσις, ἡ, Solidatio, Firmatio. Quid vero Scriptura intelligat per στερεῶσιν βροντῆς, vide in Στερέωμα, e Basil. [Στ. τῆς μάχης, Rixæ vehementia, LXX. Sir. 28, 10. Στερεώσεις, Argumenta firma, quibus assertioni robor, additur, Aqu. Es. 41, 21. * Στερεωτής, Schol. Opp. A. 4, 421.] Wakef. Mss. * Στερεωτικός, Theophr. H. Pl. 3, 10.]

[* Ἀποστερεῶ, Aristot. Mirab. c. 91. Ἀποστερεῶσθαι τὴν ἐπιφάνειαν. * Ἐκστερεῶ, Ps. 128, 5. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* “Στερεμνός, Clem. Alex. 100.” Kall. Mss. * Στέρεμνος, Hes. v. * Τέρεμνος. * Στερεμνώδης, Porph. ap. Stob. Ecl. 1, 52, 46. p. 1012.]

Στερέμνιος, ὁ, ἡ, i. q. στερεός, Solidus, Durus, Firmus, Cic. de Nat. Deor. 1, (18.) de Epicuro, Ut ea, quæ ille propter firmitatem στερέμνια appellat: [cf. Diog. L. 10, 46. 50.] Vide et Στερέωμα. [“Bernard. Reliq. p. 100. Diod. S. 1. p. 10. et varr. lectt. Στερεμνία, Const. Manass. Chron. p. 75. Meurs.” Schæf. Mss. “Στερέμνιον, Epicuri Frr. 2. col. 3. v. 10.” Corai. Mss. “Athen. p. 10. Clem. Alex. 120.” Wakef. Mss. * Στερεμνίως, Hippocr. p. 380, 50. “Andr. Cr. 166.” Kall. Mss. * “Στερεμνιώ, Schol. Apoll. Rh. 1, 498. Schæf.” Boiss. Mss.]

Στέρειος, i. q. στερεός et στερεός, Solidus, Firmus, Thuc. 7, (36.) Στερίφοις καὶ παχέσιν ἐμβόλοις πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ, Solidis ac crassis rostris adversus cava et fragilia: ubi nota στέρειος opponi τῷ κοῖλος, ut στερεός supra in l. quodam Theophr. Quæ enim cava sunt, solida non sunt, ideoque nec firma nec dura, sed ponderi ut plurimum cedunt. Eod. l. (36.) p. 245. Τὰς πρώτας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἐλασσον, στεριωτέρας ἐποίησαν, Solidiores ac firmiores. Quæ enim longæ sunt proræ, minus firmæ sunt quam curtæ. Suid. quoque eo loco exp. στερεωτέρας. Et 6, (101.) p. 231. Καταβάλλentes ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τοῦ ἔλους, ἡ πηλῶδες ἦν καὶ στεριώτατον, καὶ θύρας καὶ ξύλα πλατέα ἐπιθέντες, καὶ ἐπ’ αὐτῶν διαβαδίσαντες, Qua parte limosior et solidior firmiorque erat palus; nam qua parte palus est limosa, firmior est, et transeuntem facilius fert, quam qua aquosa. Schol. etiam ibi exp. οὐ καθ’ ὃ τὸ ἔλος ὑδατώδες ἦν, ἀλλὰ πηλῶδες καὶ στερεόν. Cui Thuc. loco similis est hic ap. Suid. Αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ἔλους, ἡ στεριώτερόν τε ἦν, καὶ ἡκιστα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἐωράτο, ὑπερέβη. Item hic ap. Eund. Εἰ δέ τι ὑπεράγαν ἦν τελματώδες, τοῦτο βαθείαις τάφροις στέρειον πάντῃ ἐπεδείκνυτο, Solidum firmumque. Ovid. Met. 15. Vidi ego quod fuerat quondam solidissima tellus, Esse fretum; vidi factas ex æquore terras. στεριώτατον οὐδας. Suidas quoque ibi στέρειον exp. στερεόν, πυκνόν. || Hes. plane contrariam signif. huic vocab. tribuit, quippe qui στεριώτερον exp. ἀνισχυρότερον, μὴ στερεώτερον: itidemque Στερίφοις, ἀνισχυροῖς. || Sed Idem Στερίφοις exp. etiam ἀγόνους, στείροις, Infœcundis, sterilibus: itidemque Στερίφη, στείρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα, Sterilis, quæ non peperit, necdum parit. Quæ exp. ap. Suid. quoque legitur, derivantem hoc στέρειος παρὰ τὸ στερεῶν ἔχειν τὴν ὑστέραν. [Aristoph. Θ. 641. “Ad Mœr. 340. 359. Timæi Lex. 238. et n., Toup. Opusc. 1, 439.” Schæf. Mss. Στερίφη, i. q. στείρα, Aristot. H. A. 9, 4. De navi, Suid. v. Ἐπώτισιν, Ταῖς ἐπώτισι καὶ ταῖς Στερίφοις ἀποφῆνας εὐρώστους τὰς φορτίδας.]

Στερίφοπεπλος, ὁ μικρὸς πέπλος, Parvus peplus, Suid. Sed videndum ne potius scr. sit μικρόπεπλος, Parvum gestans peplum: quamvis iu Ms. etiam Cod. ita scriptum legatur. In vulg. autem Edit. pro στερίφοπεπλος habetur Στερίφοπος: quod si mendo careret, significaret Solidis firmisque indutus armis: ut D στερίφοπεπλος, Solidum firmumque gestans peplum significare potest; s. Rigidum peplum. Vide Στερίφοπεπλος. [“Toup. Opusc. 1, 439. Στερίφοπος, ibid.” Schæf. Mss. * Στεριφοποιός, unde] Στεριφοποιέω, i. q. στερεοποιέω, Solido, Firmo, Duro, Solidum, firmum, durumque reddo. Suid. exp. ἰσχυροποιέω: et Στεριφοποιούντες, στερεοῦντες. [“Toup. l. c.” Schæf. Mss.]

“Αὐτοστερίφον, Hesychio ἰσχυρὸν, αὐτοφνές.”

[* “Στερίφω, Duro, de fructu deformato, Philo J. 2, 117. * Στερίφωμα, (Palatio.) Appian. 2, 673.” Wakef. Mss. * “Στεριφεύομαι, ad Timæi Lex. 239.” Schæf. Mss. Στεριφευομένη, Hesychio παρθενευομένη.] [* Στέρειος, i. q. στέρειος, Erotian. “Ad Timæi Lex. 238. Kuster. Aristoph. 119.” Schæf. Mss.]

Apud Hes. LEGITUR ET Στέρφνιος, eadem qua στέρειος signif. Στέρφνιον, inquit, σκληρόν, στερεόν, Durum, solidum, ac firmum. [“Ad Timæi Lex. 238.” Schæf. Mss.] SIC Στερίφνια quosdam accipere pro σκληρὰ s. στείρα, annotat Idem, quemadmodum et στέρειος accipi pro Solidus, Firmus, Durus, item

et pro Sterilis, Infœcundus, supra docui. Affert tamen et alias expositiones, annotans illud ipsum στερφίνα quosdam accipere pro δερματίνα, quosdam pro δέρματα ὄνεια. Quam signif. respiciendo esset potius derivatum a NOM. Στέρφος, (τὸ) significantē βύρσα, δέρμα, Corium, Pellis. Sed et hoc ipsum στέρφος fortassis dictum est παρὰ τὸ στερεὸν s. στερρόν, a rigida duritie; nam cruda boum tergora dura sunt ut plurimum. In Epigr. αἰγὸς στέρφος, Pellis s. Corium caprinum. Nicandri quoque Schol. exp. δέρμα, dicens Ionicum esse, indeque derivatum Στερφῶσαι, quod vulgo usurpat ἡ συνήθεια: quid tamen significet, non addit. ["Στέρφος, ad Diod. S. 1, 217. Toup. ad Longin. 404. T. H. ad Lucian. Dial. p. 62. Valck. Callim. 287. Jacobs. Anth. 7, 72. Bruck. Apoll. Rh. 187." Schæf. Mss. "Leonis pellis, Tzetz. ad Lyc. 652. 1347." Kall. Mss. Στ. αἰγίου, Apoll. Rh. 4, 1348. Cf. Στρέφος. Στερφῶς, Schol. ibid. * "Στερφῶσις, Valck. Callim. 288." Schæf. Mss. * Στερφωτήρ, Ibycus ap. Schol. Apoll. Rh. l. c.] Apud Nicandr. ipsum HABETUR Ἐρφος, 'A. 248. σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος, Putrefacta cutis rumpitur: [ITEM * Τέρφος, 268. γυμνώσεις ἐντρεφέος νέα τέρφη Καστανοῦ καρύοιο * λαχυνφλοίοιο κάλυμμα, Schol. νέα δὲ τέρφη ἀντὶ τοῦ χλωρὰ λέπη.] E Στέρφος autem COMP. Στερφόπεπλος, Pelliceo peplo indutus, Coriaceum peplum gestaus. Epith. est Herculis, qui exuvium leonis gestare solebat, ap. Lycophr. (652.) τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως. ["Toup. Opusc. 1, 439. Jacobs. Anth. 7, 72." Schæf. Mss. * Μελανόστερφος, Schol. Apoll. Rh. 4, 1348.]

"Ἀστέλεφος, Hesychio τὸ περὶ τὴν κηθάραν δέρμα, "Pellis s. Corium quo citbara obducitur s. integitur. Cui subjungit, Ἀστέλεφου, δέρμα τὸ εἰς τὰ ἄκρα: sed non sine mendii suspicione." ["Leg. Ἀστέρεφος. Idem est στέρεφος, στέριφος, et στέρφος. Item Ἀστερφοῦν." Is. Voss.]

"Σέριφος γραῦς, Anus quæ iu virginitate consecuit, metaphora sumta a sylvestri locusta, quam "vocant γραῖν σέριφν et μάντιν. Suid." [Interpr. ad Hes. v. Γραῖς * ἔριφος. Harles. ad Theocr. 10, 18. Zenob. Adag. 2, 94. Append. Vat. 1, 39. Schn. Lex. v. Σέρφος. Phot. * Σέριφον τὴν Λακεδαίμονα διὰ τὸ σκληρῶς εἶναι. "Husch. Anal. 262." Schæf. Mss.]

Στερρός, (ἀ, ὄν,) i. q. στερέμντος et στερεός, i. e. Solidus, Durus, Firmus. Herodian. 6, (7, 16.) de Danubio, Ἀντιτυπὲς δὲ οὕτω καὶ στερρόν τὸ ρέθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὑπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντρέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῷ μηδὲ κοῖλα σκευὴ φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας, ἢ ἐκκόψαντες, γυμνόν τε σκευὸν ἀράμενοι τὸ ὕδωρ, φέρωσιν ὡς περ λίθον: ubi observa quamobrem στερρόν glaciem appellet, cum sc. ita solidata est et durata, ut ligonibus perfringenda sit. Sic et ap. Virg. G. 3. cæduntque securibus humida vīna, quæ sc. solidam in glaciem versa sunt, ut ibid. loquitur: ubi et Concrescunt subitæ currenti in flumine crustæ, Undaque jam tergo ferratos sustinet orbes. Affertur et στερρὰ ψυχὴ, pro Firmus ac stabilis animus. Ubi fortasse rectius Fortis, Constans. Item e Greg. Naz. Θεοῦς στερρότερα τῆς ὕψους, pro Deitas solidior quam ut oculis conspici possit: quæ expositio suspecta est. Item ex Eur. (Andr. 98.) στερρὸς δαίμων, Durus genius. Hes. quoque στερρόν exp. ἰσχυρόν, ἀσφαλὲς, βέβαιον. ["Lennep. Phal. 181. Wakef. Alc. 510. Jacobs. Anth. 9, 268. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 287. ad Dionys. H. 3, 1596. Durus, Inexorabilis, ad Charit. 216. De consonantibus, Herodian. 459. Pierson. Conf. c. ἔτερος, ad Theodoret. T. 1. p. 4. Schutz. Στερρὸς feni., Greg. Cor. p. 26(=64.) ad Ὀρφανὸς, ad Anton. Lib. 226. Verh., Eur. Hec. 296. ubi v. Bekk., Kuster. Aristoph. 52. Boiss. Philostr. 318. Στερρὰ, Mær. 359. et n., ubi omnino de h. v." Schæf. Mss. Lucian. 8. p. 118. Στερρότατα βῖωσαι λέγεται. Vide Schn. Lex.]

* "Στερρόθωραξ, Creuzer. Meletem. 1. p. 37." Schæf. Mss. * Στερρόποῖς, unde Στερρόποιος, Solido, Firmo, Solidumque reddo, Polyb. (5, 24, 10.) Στερρόποιησάμενος τὴν οὐραγίαν, Munito firmatoque extremo agmine. Ubi nota vocem mediam. ["Appian. 1, 380. Schol. Od. I. 393." Wakef. Mss.]

Στερρόποιος, Gl. Conceinnat. * "Στερρόποιος, Constat. Manass. Chron. p. 65(=122.) Boiss. Mss.]

* "Στερρὸς, Herodian. 459: Pierson. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 287." Schæf. Mss. "Athan. 2, 529. Phot. Ep. 1: p. 21. Amphil. p. 20. Clem. Alex. 155." Kall. Mss. "Xen. K. 'A. 3, 1, 14. Ἡμεῖς δὲ πολλὰ ὀρῶντες ἀγαθὰ, στερρῶς αὐτῶν ἀντρέχομεθα, Forti animo, Constanter." Seager. Mss.]

Στερρότης, ἡ, Soliditas, Firmitas, Duritas, Chrys. Πόδας ἔχειν στερρότητι πέτρας μιμουμένους, Qui soliditate s. firma duritie sua imitentur cautes. Alicubi exp. Constantia, Stabilitas, Gravitas. ["Toup. Opusc. 2, 130. Lennep. Phal. 181." Schæf. Mss.]

Στερρόν, i. q. στερρόποιος s. στερεόν, Firmo, Solido, Duro, ["Gl. Solido: Στερρόνμαι Solidesco. * "Στερρωτικός, Schol. Nicandri 'A. 31." Wakef. Mss.]

* Στερός, Gl. Robustus, Gravis, Stabilis: (Ionice * Στηρός, unde Στηρίζω.) Στερώτατος Gravissimus, Stabilissimus: * Στερότης Gravitas, Stabilitas: Vide Στεῖρα.]

"Στειριεύς a στερεὸν fieri tradit Etym. per pleon. nasmum literæ ι. Στειριεύς, Hesychio sunt ὄρησις φυλῆς τῆς Πανδονίδος." ["T. H. ad Plutum p. 166. Boiss. Philostr. 359." Schæf. Mss.]

"Στεῖρα, ἡ, Sterilis, Quæ non parit. Ab Hom. de "vacca etiam dicitur, Od. Y. (186.) Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίνοντας αἰγας. Sic et alibi. "De muliere autem LXX. Interpr. usi sunt ap. "Esaïam, addentes ἡ οὐ τίκτουσα. Ita enim scriptum est c. 54, (1.) afferturque locus et a Paulo ad "Gal. 4, (27.) Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα "ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα. Ubi verba hæc "ἡ οὐ τίκτουσα, quæ idem valent quod στεῖρα, et "mentiam addere videntur." ["Ad Mær. 340. 359. Timæi Lex. 238. et n., Toup. Opusc. 1, 439." Schæf. Mss. "Luc. 1, 7. Στεῖρα. Duplex forma vocis viguit Latinæ Sterilis et Sterilus. Festus, 'Sterilis, inquit, mulierem appellabant, quam Græci στεῖραν dicunt, Quæ non concipit semen: jam vero Latina nomina in ilis et ilus trisyllaba nascuntur a simplicioribus; et Sterilus quidem a prisco Sterus, quod Græce scriptum est στερός. Sed hujus loco in usu fuerunt στερρὸς et στεῖρος. Vetus tamen fuit verbum Gr. στερῶ, unde producta στερεῶ et στερεός. Hoc significat Firmum, Durum, Rigidum, Solidum. Hinc στερεῖσαι, Solidare. E dictis æstimare licet adj. στεῖρος proprie significasse Durum, Firmum, Solidum. Hujus fem. στεῖρα commodè potuit transferri ad Mulierem sterilem, q. d. Duram et Imperviam. Ter vocab. de Muliere sterili adhibitum a Luca, semel a Scriptore Ep. ad Hebr. 11, 11. Nostris quidem in Edd. illud non invenitur, sed Codd. scripti exhibent post nomen Σάρρα has duas voces στεῖρα οὖσα, Cum esset sterilis. Στεῖρα de Muliere sterili sæpe adhibetur ut substantivum. Sed plene dicebatur στεῖρα γυνή. Sic et Mulier vidua sæpe simpliciter χήρα. Semel plene Luc. dixit γυναῖκα χήραν, 4, 26. A mase. στεῖρος verbum fluxit rarius στερεοῦσθαι, quod in Onomastico veteri redditur Sterilescere. Adhibuit illud Sirachides 42, 10." Valck. Schol. in N. T. 1, 22.]

"Apud Eur. Andr. (711.) Στεῖρος fem. gen. pro "στεῖρα." ["Ad Charit. 218. 228. 769." Schæf. Mss. * "Στειρώδης, Sterilis, Manetho 1, 49. Jambl. V. P. 78(=154.) Wakef. Mss. Hippocr. 659, 44. Foes. 729. et Econ. 352.] "Hinc autem est verb. Στερωθῆναι, quod e Chrys. de Sacerd." ["3. T. 6. p. 27, 41." Seager. Mss.] "affertur pro Sterilitatem "pati: item Liberis privari; sed hanc posteriorem "interpr. non admitto." ["Wakef. Eum. 943. S. Cr. 4, 204." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 113. Isid. Pelus. 5." Wakef. Mss. Vide paulo supra.] "Στειρωσις, Sterilitas, ap. Basil." ["Chrys. in Ephes. Serm. 21. T. 3. p. 876, 11." Seager. Mss. "Melamp. 483." Wakef. Mss. "Theodoret. Encom. Jo. Bapt. p. 23. Auctar." Boiss. Mss. * "Στειρωτικός, Sterilitatem afferens, Andr. Cr. 252. * Ἀποστεριῶν τὴν ἐπὶ παιδοποιεῖαν φορὰν, Sterilem reddo, Opprimo, Method. 378." Kall. Mss. "Ἀποστεριῶσθαι, Planudes in Compar. Veris et Hyemis in ed. Boiss. Mss. * "Στειρεύω, Sterilis sum, Andr. Cr. 253. 255." Kall. Mss. "Testam. Benjamin. ap. Græbe

Spicil. 1, 244. Herodian. Epimer. 129." Boiss. Mss. A "Eust. 113, 27." Seager. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178." Schæf. Mss. Cod. Pseud. V. T. p. 727.]

"Στεῖρα, Carina navis, Il. (A. 481.) ἀμφὶ δὲ κύμα "Στεῖρην πορφύρεον μεγάλην ἶαχε, νηὸς ἰούσης. Ubi "vide brevium Scholiorum Auctorem, necnon Eust.: "Hes. στεῖραν esse ait τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον "κατὰ τὴν τρόπιν. Dicitur autem ΕΤ Στεῖρωμα pro "Carina, et quidem eodem Hes. teste. || Στεῖρα di- "citur etiam de Coma certo quodam modo intorta, "s. de cincinnis, J. Poll." [Schol. Il. l. c. Στεῖρην τῇ τρόπιδι τῆς νεώς, ἐπεὶ στερεωτέρα τῶν σανίδων ὑπάρχει· ἐπὶ γὰρ ξύλῳ τούτῳ ὥσπερ ἐπὶ θεμελίῳ τινὶ ἐποικοδομεῖ- ται τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεώς. "Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. "Arat. 193." Wakef. Mss.] "Ἀνάστει- "ρος, VV. LL. interpr. Erectus, afferentia e Polybio " (16, 3, 8.) Ἀναστεῖρον τῆς νεώς οὐσης. Videndum "tamen ne ἀνάστειρος νεώς dicatur potius Quæ in- "versa est, et cujus ἡ στεῖρα, i. e. Carina, est ἄνω." [*Ἐπιστεῖριος, Suid. *Ἐύστειρος, Firmam carinam habens, Apoll. Rh. 1, 400.]

ΣΤΕΡΕΩ, ἔσω, ἦσω, Privo, Orbo, Od. N. (262.)

Οὐνεκα με στερεῶσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, Privare et fraudare me. Frequentiori in usu est pass. στερεῖ-σθαι, Privari, Orbari: quod interdum etiam redditur Amittere, interdum Carere: genitivoque rei jungitur illius, qua aliquis privatur, s. quam amittit: ut ap. Xen. (K. II. 4, 2, 16.) Στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, Pri-vari capite, Amittere caput: (Ἀπ. 1, 1, 8.) Στερήσε-ται τῆς πόλεως, Civitatem amittet, i. e. Exulabit, ut οἱ ἀπόλιδες: K. II. 7, (3, 5.) Κατοικτεῖρων τὴν τε γυ-ναῖκα, οἶον ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἶαν γυναικα καταλιπὼν οὐκ ἔτ' οὔφοιτο: (5, 26.) Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ, οὕτω χαλεπὸν ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρόν. Sic Isocr. ad Phil. Ἡ ταῦτα λαβεῖν ἡ στε-ρηθῆναι: τῆς ψυχῆς, Aut vitam amittere. Et Thuc. Ἐστερήθησαν τῆς δυνάμεως, Vires amiserunt s. attri- verunt. ["Wessel. Obs. 204. Alciph. 168. Markl. Iph. p. 168. Musgr. 1203. Hel. 855. Wakef. Ion. 1397. Conf. c. στέργω, ad Charit. 499. Non conse- quor, Schulting. Jurispr. Antiq. 573. Στερέησι, pro στερεῖ, ad Charit. 229. Στερέσαι, Jacobs. Anth. 12, 292. Στερήσεσθαι, στερηθήσεσθαι, ad Diod. S. 1, 327. ad Herod. 532. Στερεῖς, per sync. pro στερηθεῖς, Brunck. ad Eur. Hec. 623. Bacch. 1351. Phœn. 1273. Porson. 1277. Musgr. p. 222. ad Bacch. p. 524. Barnes. ad Hec. l. c. Markl. Iph. T. p. 287. Musgr. Hel. 94. Στερήσομαι, pass., Kuster. V. M. 145. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii." Schæf. Mss. Στερεῖν, ἐστέρεσαι, Schæf. Apoll. Rh. 2, p. 68.]

Reperitur ITEM Στερίζω, ET Στερίσκω, quæ ejusd. sunt signif.: sed hoc prosæ magis proprium, illud Poëtis peculiare; ut Epigr. in Gramm. Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρεσεν, Pede etiam te priva- vit. Nisi forte scr. ἐστέρεσεν, ut ap. Hom. supra. Posteriore utitur in passiva et voce et signif. Xen. K. II. 7, (5, 22.) Τοῦ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στε-ρίσκονται: (Ἀγ. 11, 5. Ἰππαρχ. 8, 8.) Affertur et Στερισκομένον αἵματος ex Aristot. (H. A. 2, 19.) pro Effluente sanguine. Mutuatur autem hoc στερίσκω sua tempora a præcedente στερεῶ, futurum dico et quæ a futuro formantur. [Στερίζω, an proba forma, Schæf. ad Apoll. Rh. 2, p. 68. Æsop. Fab. 130. Schn. στε-ρίσας: rectius Neveletus Fab. 102. στερήσας. "Στε-ρίζω, Jacobs. Anth. 10, 41. Στερίσκω, Epigr. adesp. 89. Wakef. Phil. 684. Jacobs. Anim. 248. Eldik. Suspici. p. 2." Schæf. Mss.]

[*Στέρημα, M. Anton. 12, 24. sed v. Gataker.] Στέρησις, Privatio. Apud Aristot. in Prædicamentis et in Physic. opp. sibi στέρησις et ἔξις, Privatio et habitus. Idem Aristot. Rhet. 3. "Ὅθεν καὶ τὰ ὀνό-ματα οἱ ποιηταὶ φέρουσι, τὸ ἄχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος· ἐκ τῶν στερήσεων γὰρ ἐπιφέρονται: ubi στερή-σεις vocat τὸ α in illis duobus ἄχορδον et ἄλυρον, quod α a Gramm. itidem vocatur στερητικὸν, Privati- vum, quoniam sc. privationem significat, ut in ap. Latinos cum dicunt Indoctus, Imperitus, Invidus, Impiger, et similia. Cic. hauc Stoicam defini- tionem, Δουλεῖα, στέρησις αὐτοπραγίας, sic vertit, Servi-

tus, obedientia fracti animi et abjecti et arbitrio carentis suo: recte; nam στερεῖσθαι αὐτοπραγίας nihil aliud est quam Carere arbitrio suo, s. Privatum esse jure agendi pro suo arbitrio quidvis. [*"Στε-ρέησις, idem, Manetho 1, 342." Wakef. Mss.]

Στερητικὸς, Privativus: πρότασις ap. Aristot. et ceteros Dialecticos, Propositio privativa, cui opp. κατηγορικὴ et καταφατικὴ, i. e. Affirmativa. Apud Eosd., Ἡ κατὰ μέρος στερητικὴ, Quæ e parte priva- tiva est, Non solide privativa. Apud eosd. Dialecti- cos et Gramm. sunt nomina composita στερητικά, quæ sc. composita sunt ex α, quod στερητικὸν dici- tur, quoniam sc. rei alicujus privationem signif., et verballi aliquo aut nomine: ut, ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ἀστιβής, ἄδικος: significancia στέρησιν quandam παι- δεας, τοῦ μαθεῖν, τοῦ στίβου, τῆς δικαιοσύνης. Et sunt ea e genere τῶν ἐναντίων, contrariorum, ut et ap. Latinos sibi opp. Doctus, Indoctus: Justus, Inju- stus. [Gl. Fraudulentus. * "Στερητικῶς, Privative, Cum privandi notione, Planud. Dial. ined. de Gram- matica." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. A. 152.]

Ἀποστερέω, Fraudo, Defraudo, Privo, Spolio. Construitur cum accus. et gen., vel cum duobus accus. Cum accus. et gen. Isocr. Archid. (9.) Ἡμᾶς δὲ Μεσσήνης ἀποστερουσιν, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 63.) Οὐ-δένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, Plut. de Virt. Mul. Ἀπο-στερήσας τῆς δωρεᾶς τὰς γυναῖκας. Citatur e Thuc. (1, 40.) ἀποστερῶ ἐμαντόν σου, (quod est ad verbum Privo meipsum te,) pro Abs te discudo. Cic. dixit Privare patriam aspectu suo. Cum duplici autem accus., sc. uno rei, altero personæ: ut ap. eund. Isocr. Trapez. (27.) "Ὅτι ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα. Aristot. Rhet. 2. Καὶ τὸ ἀποστερῆσαι παρα-καταθήκην. Aliquando etiam ponitur sine casu ver- bum ἀποστερεῖν: ut ap. Eund. ibid. 1. Δυνάμει δὲ τῷ ἱεροσυλεῖν τὸ ἀποστερεῖν (ἔπεται.) || Passiva vox est Ἀποστερέομαι, Fraudor, Defraudor, Privor, Spoliore: vel accus. vel gen. habet. Isocr. Areop., Μικρῶν προσόδων ἀποστερήσεσθαι, Dem. (609.) Οὐδέτις ἐστὶν ἔστις ἀπεστεροῖτο τοῦ σωθῆναι. Idem alibi, Δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Aristoph. N. (1072.) ἡδονῶν θ', ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι. Partic. ἀπε-στερημένος, Privatus: ut ἀπεστερημένος τῆς πατρίδος, Privatus patria vel orbatus. || Ἀπεστερημένος μισθός, vocatur ab Jacobo, suæ Epistolæ 5, (4.) Retenta mer-ces ab aliquo, eum fraudante cui debebatur. Uno verbo commode redditur Intercepta. Sed novum pos- sit videri illud ἀπεστερημένος in hac signif. ["Valek. Anim. ad Ammon. p. 8. ad Eund. 105. Toup. O- pusc. 1, 327. 2, 132. Plut. de S. N. V. 47. Zeun. Ind. ad Xen. K. II., Wakef. S. Cr. 3, 14. Ion. 1397. Phil. 931. ad Herod. 478. 620. Musgr. Bacch. 1369. Markl. Iph. p. 168. Jacobs. Anim. 297. Brunck. Soph. 3, 457. Nego, Plato Charm. 107. De constr., ad Dionys. II. 2, 729." Schæf. Mss.] Ἀποστέρησις, ἡ, Defraudatio, Privatio. Isocr. ἀποστέρησιν ποιήσα-σθαι dixit pro Fraudare. Thuc. 7, (70.) vocat ἀπο-στέρησιν τῆς ἀκοῆς Privationem facultatis audiendi: "Ἐκπληξὲν τε ἅμα, inquit, καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς, ὧν οἱ κελευσται φθέγγοντο παρέχειν. [Dem. 735.] Ἀποστερητής, Fraudator, Plato de Rep. 1. (p. 52.) Καὶ γὰρ ἱερόσυλοι, καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι, καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται, κ. τ. λ. [Gl. Fraudator, Fraudulentus, Inficiator.] FEM. Ἀποστερητής [s. *Ἀ-ποστερητρίς,] pro Fraudatrix usurpavit Aristoph. N. (729.) τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνῶμην ἀπο-στερητίδα; ["Ἀποστερητίδα. Sic A. C. Vulgo ἀπο-στερητίδα. Priori formæ magis favere analogia vi- detur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in τῆς fiunt femiina in τρίς: αὐλητῆς, αὐλητρίς: ὀρχηστῆς, ὀρχηστρίς: ἀποστερητῆς, ἀποστερητρίς." Brunck.] Ἀ-ποστερητικὸς, Fraudativus: si hoc adj. dici posset pro Fraudandi vim habens, Ad fraudandum valens. Ari- stoph. N. (727.) Εὐρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς. Ibid. paulo post (747.) cum gen. Ἐχω τόκον γνῶμην ἀποστερητικὴν: i. e. Aptam ad fraudandum (credito-rem) fœnore. Habuisti autem paulo ante γνῶμην ἀποστερητίδα. [*Ἀποστερίζω, Hippocr. 273, 44. *Ἀποστερίσκω, Soph. CEd. C. 376. *Προαποστε-ρέω, Epiph. 1, 217.] Προαποστερίσκω, sive Προα-ποστέρέω, Insuper privo, Fraudo præter alia, Chrys.

Προσποστερεῖν εαυτοὺς τῆς σωτηρίας, Insuper se salute privare, ["Synes. 38. Liban. 42." Wakef. Mss. Demosth. c. Mid. 394. * "Συναποστερέω, Dem. 864. 872. Sed est, puto, verbum e conj. Reiskii Oratori inlatum." Boiss. Mss. Plato de LL. 12. p. 948. Πολλὰ συναποστεροῦσι χρήματα. [*Επιστερέω, an proba vox, Schæf. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 206. "Diod. S. 2, 495. leg. ἀποστ." Schæf. Mss.] Ὑποστερίσκω, sive Ὑποστερέω, Clanculum privo, Clam defraudo. Exp. etiam simpliciter Privo. [Ammon. 105. et n." Schæf. Mss.]

"Στέρωμαι, i. q. στερέομαι, Privor; sed illud στέρομαι Atticum existimatur a quibusdam. Hesiod. Νίκης τε στέρεται. Plato de Rep. 2. Καὶ ὅτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται: 2. Τούτων ὁποτέρου ἂν στερῇται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται. Itidem vox activa Στέρω pro στερέω, "Privo: sed minus usitata." ["Στέρωμαι, Wessel. Obs. 204. ad Diod. S. 1, 95. Eur. Bacch. 1360. Musgr. ad 1369. Villosion. ad Long. 112(=364.) Leon. Alex. 7. Bast Lettre 160. ad Dionys. H. 2, 1174. Στέρω, 3, 1600. 1888." Schæf. Mss. "Liberior, Porph. Abst. 98. Στέρεσθαι κρατὸς, Capite, detruncando, Æsch. Pers. 371(=377. Blomf., qui dedit στερεῖσθαι.)" Wakef. Mss. Plato de LL. 12. p. 948. Στερέσθω τῆς ἀρχῆς. Στερθέμεν, Hesychio στερηθῆναι.]

ΣΤΕΡΝΟΝ, τὸ, Pectus. Hippocr. στήθος vocavit, ut annotat Galen. Est pars thoracis anterior clavibus subjecta, in quam costæ copulantur. Ea autem constat ossibus septem, ut ait Gal., quot sc. costæ sunt, quæ ipsis inarticulantur: quamvis numerus iste non appareat idem in omnibus; nam quibusdam duo tantum sunt manifesta, in plurimis tria manifestam habent circumscriptionem, in aliis quatuor, quinque, aut sex: septem vero nunc rariora sunt. Sed quotquot sunt, sibi invicem tam exacta harmonia conjunguntur, ut totum sternon os solidum esse compareat. Hæc inter alia Gorr. Philo certe στέρνον ac στήθος accipit synonymos in loco quodam, quem in Στοιχοῖς attuli. J. Poll. tamen discrimen inter ea constituit, 2. Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, στήθος: τὸ δὲ ὑποκαταβαῖνον, στέρνον. Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ θυμοῦ καταβαῖνον, στέρνον. Il. B. (479.) de Agamemnone, Ὅμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ περπικεραύνω, Ἀρεὶ δὲ Ζῶνῃν, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι: (Γ. 194.) Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Athen. 13. Ἀπομυμείσθαι τῆς γυναικὸς τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ στέρνα. Et ap. Xen. (K. Π. 4, 6, 2.) Εἰς τὰ στέρνα παλεῖν, Ferire pectus: ut qui mortem alicui festiunt, quia sub pectore cor latet: ut ex Hom. quoque discimus, Il. N. (282.) Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλη στέρνοισι πατάσσει. Itidem Herodian. 3, (12, 7.) Ἀτε πολὺ ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Παντιανοῦ φίλτρον, Quippe in pectore multum e Plautiani amatorio insederat. Et 4, (14, 10.) Ἡ ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκλείσεται, Illius memoria vestris in præcordiis, s. vestro in pectore, insidebit. Et quoniam cordis cogitationumque sedes est τὸ στέρνον, ideo dicitur διὰ στέρνων ἔχειν, In pectore vel in animo habere, Cogitare, Meminisse. Soph. Ant. (639.) Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, Sic oportet, nate mi, cogitare, Hoc pectori infixum habere. Atque adeo Hes. στέρνον exp. φρένες, διάνοια. Metaph. Nicander Θ. 924. Κανστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνον, sc. στέρνα vocans τὰ μέσα: quoniam sc. στέρνον locum medium obtinuit in toto corporis trunco, quem θώρακα appellant et ὄλμον. Vide et Στερνοῦχος. ["Ad Charit. 694. Τὰ στ., Anton. Lib. p. 26. Verh., Heyn. Hom. 6, 420. Dionys. H. 3, 1458. Στέρνοις ἐγκαταθέσθαι, Jacobs. Anth. 12, 398." Schæf. Mss. "Tergum, Eunap. 27." Wakef. Mss.]

["Στερνοκόπος, unde * Στερνοκοπέομαι, Plango pectus, Schol. Arat. Phæn. 195. "Wakef. Georg. p. 46." Schæf. Mss.] Στερνόμαντις, E cujus pectore dæmon sua responsa dat, Qui dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit, i. q. ἐγγαστριμύθος, teste J. Poll. (2, 262.) qui e Soph. affert. [Phot. Epist. 150. "Toup. Opusc. 2, 94. ad Lucian. 2, 346.

A Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss.] Hes. vero ex ejusd. Soph. Captivis affert Ἐνστερνόμαντις, quod itidem exp. ἐγγαστριμύθος, quasi a NOM. Ἐνστερνόμαντις. ["Potius ἐνστερνόμαντις, ab * Ἐνστερνόμαντις." Küster. * "Στερνόπληκτος, Nicet. Eugen. 4, 394." Boiss. Mss. * Στερνοσώματος, Xenarchus Athenæi 64. κύτος, ubi tamen Lobeck. ad Phryn. 176. corrigit * στερόσώματος.]

Στερνοτύπτης, Qui pectus tundit, percutit s. ferit, ut in luctu et dolore fit, ὁ τὸ στήθος τύπτων, Hes. et Suid., ap. quem legitur ETIAM Στερνοτυπτομένος, partic. a VERBO Στερνοτυπτοέμαι, Pectus ferio, verbero, plango, κόπτομαι. Apud Athen. sine r LEGITUR Στερνοτυπτοέμαι, (494.) Ἡνάγκαζον θηγεῖν τοὺς ἀποθάνοντας καὶ στερνοτυπτοέσαι μετὰ βίας, Pectora plangere: ut Ovid. Pectoraque insanus plangis acerba manu. Et, Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Et Stat. ingentes iterasti pectore planctus. ["Στερνοτυπέω, Heyn. Hom. 8, 701." Schæf. Mss.] ITIDEMQUE Στερνοτυπία, ἡ, sine r ap. Lucian. (2, 931.) reperitur, i. e. Pectoris planctus, percussio: cum dicit ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν στερνοτυπία, Ad tibiæ modulos planctus editus, Cum ad tibiæ cantum iterantur pectore planctus. Sed et ap. Synes. præcedens verbum στερνοτυπτοέσαι ita scriptum extat, Ep. 132. Τὰς γυναῖκας βοῶν καὶ στερνοτυπτοέσαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, Pectora tundere, Iterare pectore planctus. [ITEM * Στερνοτυπτης, Eur. Suppl. 604. "Musgr. ibid. Antip. Sid. 98." Schæf. Mss. "Στερνοτυπτοέσαι in Lexx. extat, στερνοτυπτοέσαι dubium habetur. Hoc Joseph. Antt. 4, 8. p. 256. pro illo in pluribus Codd. servatum, l. 17, 5. p. 842. in contextum receptum est. Si στερνοτύπτης in usu fuit, quod Phot. et Hes. afferunt, verbum hanc derivatum sartum tectumque est; sed illud non æque bene dicitur quam πατροτύπτης, * μητροτύπτης, atque alia habitum significantia, non actionem quandam transitoriam, cui exprimentæ accommodatæ est adjectivum. Quare etiam ab uno στερνοτυπτοέσαι dicitur, ab altero * πατροτυπία, non versa vice, ut ἀνολαξία et ὀπισθοφυλακία: et similiter in * πατροτυπτεῖν substantivi, in στερνοτυπτεῖν, ἀλληλοτυπτεῖν etc. adjectivi et vis et forma apparet. Στερνοτυπτοέσαι Plut. Consol. Apoll. 7, 351. Athen. l. c. Synes. Ep. 131. p. 267. et activus modus, Lexicis intactus, στερνοτυπῶν καὶ ἐκθαμβοῦμενος; A. Comn. 9. p. 260. pro quo Cod. Montef. Bibl. Coisl. 546. * στερνοκτυπῶν (Esop. Fab. 48. p. 306.) exhibet, et contra pro ἐστερνόκτυπῶν 10. p. 295. idem Cod. 549. ἐστερνόκτυπῶν, quam confusionem auget tertium ejusdem signif. verbum στερνοκοπεῖσθαι." Lobeck. Phryn. 593. * "Στερνοκτυπία, Const. Manass. Chron. p. 62. 68(=117. 128.) Boiss. Mss. "Στερνοτυπτοέμαι, Athen. 259. Στερνοτυπία, Philo J. 2, 579." Wakef. Mss.]

Στερνοῦχος, ὁ, ἡ, In pectore suo continens. Epitheton est terræ ap. Soph. quia sc. cava est, ejusque cavitates et sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. e. pectoris, ut quidam volunt. Suid. στέρνα χθονὸς et νῶτα χθονὸς dici scribit τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, sicut contra αὐχένας vocari τὰ στενὰ: afferens e Soph. (Ed. C. 691.) Στερνοῦχον χθονὸς, exponensque γῆ ἐπιπέδου. Vide et Εὐρύστερνος. ["Markl. Iph. p. 415. Wakef. Georg. 151." Schæf. Mss.]

"Ἀμφίστερνον, Hes. exp. δεινὴν: significaret tamēn potius Pectori circumdatam, Quæ circum pectus est: vel etiam Utrimque pectus habentem. [Empedocles Æliani H. A. 16, 29. "Wakef. Tragh. 223." Wakef. Mss.]

["Ἀντίστερνος, unde] Ἀντίστερνον, τὸ, Pars adversa pectori s. opposita, respondens pectori ex adverso. A quibusdam Spina dorsi exp. Gorr. interpr. Dorsum, quod tamen proprio nomine νῶτον vocant: annotat, sic a quibusdam esse dictum, quod τὸ στέρνον, Pectori, oppositum sit. [J. Poll. 2, 177.] [* Βαθύστερνος, Stasinus ap. Schol. Il. A. 5. Pind. N. 9, 57. I. 3, 49. "Wassenb. ad Hom. 135." Schæf. Mss.] Λαύστερνος, Qui denso spissoque et bene compacto pectore est; vel etiam Qui pilis denso pectore est, Hirsutum s. Hispidum pectus habens: utrumque fortitudinis et roboris signum: ut et ab Hom. commendatur λανθάνον στήθος. Hesiod. Ἔργ. 2, (132.) ἀλλὰ νῦ καὶ τῶν

Ψυχρὸς ἐὼν διὰσι δαυστέρων περ ἐόντων. ["Wakef. Trach. 557. 837. Græv. Lectt. Hes. 568." Schæf. Mss. * "Ἐνστέρος, Manetho 6, 543." Kall. Mss.] Ἐνρύτερος, Qui est lato s. amplo pectore, qualis ap. Hom. II. (Γ. 194.) Ἐνρύτερος δ' ὅμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι: quod roboris erat indicium. Apud Hesiod. (Θ. 117.) legimus, Γαί' ἔνρύτερος, ut ap. Soph. στέρνοῦχον χθονός: quia sc. amplis sinibus panditur, vel quoniam in amplas planities camposque latos diffunditur: accipiendo στέρονα γῆς pro Campis et planitiebus. ["Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. "Græv. Lectt. Hes. 620. Ruhnck. Ep. Cr. 77, 91. Paus. 2, 334." Schæf. Mss.] Ἐύστερος, Qui bono pectore est, s. firmo ac valido, Pectorosus, Geop. (17, 2, 1.) Ἐκλεκτέον εὐστέρον, πλατυνότεον: pro his Columellæ, Parandi sunt boves pectore magno, armis vastis. Idem Colum. 8, 2. de gallinis, Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ. Plin. 14, 22. Ad hæc pertinet pectorosa cervicis repandæ ostentatio. [* "Καλλίστερος, Nonn. D. 5, 553." Wakef. Mss. * "Μεγαλόστερος, Const. Manass. Chron. p. 131. Amat. 2, 79." Boiss. Mss. * Μελανόστερος, Schol. Apoll. Rh. 4, 1348.] Ποικιλόστερος, Qui est pectore vario, Varia sub pectore versans, Varium versutuniquæ pectus habens, Qui versuto et callido pectore est, 1. q. ποικιλόβουλος et ποικιλομήτης, [Hes. Phot.] Περίστερος, Pectus cingens s. circumdans. Et Περιστέριος, idem. ["Const. Manass. Chron. p. 128." Boiss. Mss.] Item τὸ π., Pars corporis quæ pectus cingit, s. præcordia. Theophyl. Ep. 15. Νεανίας εὐσθενής, ὀρθίος, τὸ περιστέριον λάσιος: ["Jacobs. Anth. 1, 50." Schæf. Mss. Photio τὸ * περιστερνίδιον ἔστι δὲ κοσµάριον τι. * Πρόστερος, Æsch. Ch. 27. στολμοί.] Πρόστερνίδιος, Pectori antè applicatus, [Gl. Pectoralis,] ut προστερνίδια ὄπλα equorum, quibus pectora eorum muniuntur contra telorum injuriarum: quæ et προσηθίδια, teste etiam J. Poll. 2. Xen. K. II. 7. init. Οἱ δὲ ἵπποι ὠπλισμένοι ἦσαν προμετωπίδιοι καὶ προστερνίδιοι καὶ παραπλευρίδιοι χαλκοῖς. Plin. viris pugnantibus Pectoralia tribuit, dicens, E pectoralibus eorum, ocreisque et galeis. ["Προστερνίδιον, ad Charit. 541." Schæf. Mss. "Lucian. de Saltat. 508." Kall. Mss.] Ὑπόστερος, Qui sub pectore est: τὸ ὑπόστερον, Pars thoracis quæ subjecta est pectori. Hes. exp. ὑπογάστριον.

[* Στερνώδης, Gl. Pectorosus.]

[* Στερνίον, Piscis, Alex. Trall. 2. p. 44=134. Pectusculum, 7. p. 97=321. Omasum, 8. p. 151=553. Cf. Du Cange p. 1441. * Στερνίδιον, Gl. Pectusculum. "Adrian. Soph. in Allat. Exc. p. 251. (Declam. 4.)" Boiss. Mss.]

[* Στερνίζομαι, Schol. Cod. Harl. ad Od. B. 77. Clem. Ep. ad Rom. init. "Idem 1 Ep. ad Cor. s. 2. Const. Apost. 1." Kall. Mss. * Ἀποστερνίζω, Gl. Expectoro.] Ἐνστερνίζομαι, In pectoris sinum recipio, Amplector, Complector: Hes. Ἐνστερνισάμενος, περιπνυζάμενος. Fortassis signif. etiam Sub pectore versò, Animo complector, διὰ στέρνων ἔχω, ut Soph. loquitur. ["Nicet. Eugen. 8, 176." Boiss. Mss. Suicer. Thes. Eccl. * Περιστερνίζομαι, Aristæn. 1, 25. 26.] Προστερνίζομαι, Pectori meo apprimo, ut Plin. de ursis, Fœtus rigentes apprimendo pectori fœvent, i. e. Amplector, Complector: Hes. Προστερνισάμενος, προσπνυζάμενος. [Schol. Theocr. 3, 48.] Ὑποστερνίζω, Mitto sub pectore, Pectori subdo s. subijcio. Qua signif. media quoque vox accipitur. Plut. (7, 287.) loquens de C. Pontio, Ὡς οὖν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ καυφότητι τοῦ ὀχύματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥύφῳ. Liv. 5. Pontium Cominium vocat, dicens incubantem cortici, secundo Tiberi ad urbem delatum fuisse.

Στερνίτης, Pectoralis. FEM. Στερνίτιδες πλευραὶ, Costæ pectorales, J. Poll. 2.

* Στέρνιξ, ab Hes. exp. ἐντεριώνη: quod vide. In "VV. LL. Στέρνηξ per η, Medulla."

* Στερνάια, Via ungulis equorum proculcata, VV. LL. Sed vox Gr. pro hac signif. mendi suspecta "est, undecunque sumta sit." [Hes. Στερνάια ὁδός:

ἢ * ἵπποκοοντίς· ἢ πόλεμια, καὶ στηρητική τῶν πάντων, οἷον * στερνοτύπη καὶ στερνάια· ἢ ἀπαθής ἀπὸ τῶν στέρνων τῶν ἵππων.]

ΣΤΕΦΩ, ψω, Coronò, Redimio, Cingo, Suet. Tinnabulis fastigium ædis redimivit. Pass. Στέφομαι, Coronor, Redimior, Cingor, Eur. ap. Athen. (413.) ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς Φύλλοις στέφεισθαι. Utitur et Lucian. Nigr. (1, 74.) Εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰων τε καὶ ῥόδων χαίρουσαν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεισθαι, παρ' αὐτὴν ὡς ῥόδον τε τὴν πνοήν. Accipitur etiam pro Circumdo, Circumfundo, ut Il. Σ. 205. Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλὴν νέφος ἔστεφε δια θεῶν Χρῦσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐτε φλόγα παμφανώσαν, Circum caput ei circumfudit et circumdedit auream nebulam: Virg. Æn. 1. At Venus obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulae circum dea fudit amictu; Cernere ne quis eos, neu quis contingere posset. || Στέφειν exp. etiam κοσμεῖν, a Schol. Soph. p. 147. Itidem p. 231. in Antig. (431.) Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, Idem στέφει exp. κοσμεῖ, Ornat: item κύκλῳ περιβραίνει, Circumcirca irrigat et aspergit. Itidem Hes. Στέφει, στεφανοί, κοσμεῖ. || Schol. Theocr. 3, (21.) στέψαι exp. πληρῶσαι, affrens non simplicis στέψαι exemplum, sed compositi, sc. ex Hom. Κούροι δὲ κρητήρας ἐπέστέψαντο ποτοῖο. Hes. quoque στέψαι exp. non solum στεφανῶσαι, κυκλῶσαι, sed etiam πληρῶσαι, κεράσαι. ["Toup. Opusc. 2, 102. Bergler. ad Alciph. 239. ad Charit. 255. ad Lucian. 1, 536. Musgr. Bacch. 112. Or. 12. Heracl. 227. Hel. 1376. Herc. F. 7. Wakef. Ion. 25. Herc. F. 1283. S. Cr. 4, 129. Georg. p. 8. Jacobs. Anim. 75. Anth. 7, 352. 8, 331. 386. 10, 291. Meleager 90. 110. Huschk. Anal. 208. Schol. Aristoph. Πλ. p. 24. Hemst., Diod. S. 2, 496. Honoro, Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. Conf. c. στρέφω, Huschk. Anal. 285. Jacobs. Antb. 9, 292. Heyn. Hom. 4, 479. 6, 302. Στεφάμενοι, Victores, Stat. Athlet. 47. male Jacobs." Schæf. Mss., item Meletem. Crit. p. 7. Od. Θ. 170. Ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπει στέφει. Nonn. D. 5, 282. θυγῆς Πᾶσα πόλις στεφθεῖσα, Plena. Ἐστεμμένος, Gl. Redimitus, Comtus. Στέφω et τρέφω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. p. 54.]

Στέφος, τὸ, Corona, Corolla, Sertum: Hes. στεφῶν, στέφανον. Suidæ autem αἰθρία στέφη sunt τὰ ἐξ ὑπερβορέων κομιζόμενα, ὡς αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. Pro Serto et corolla utitur Callim. Hymno Dianæ (200.) Sic ap. Athen. (673.) Καὶ λύγος ἀρχαίων Καρῶν στέφος, Quo antiqui Cares coronari solebant, Quo prisca Cares cingebant tempora loco serti s. coronæ. Rursum Hes. teste, Στέφεα, στεφῶνες, ἐν Ὀποῦντι τόπος στεφάνων καλεῖται. || Στέφος in VV. LL. dicitur esse etiam Tectum, στέγη s. στέγος. ["Eur. Phæn. 865. Valck. p. 587. Brunk. ad Ed. T. 3. ad Med. 784. Musgr. 949. Tro. 257. Markl. Suppl. 259. 359. Wakef. Ion. 104. Jacobs. Anth. 6, 335. Huschk. Anal. 198. Porson. Med. p. 62. 70. Paul. Sil. 2." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1276 = 1236. μαντεῖα περὶ δέρη στέφη, Infulæ.] Στεφοφόρος, Coronam s. Sertum gestans. Ajunt στεφοφόρους a Græcis dici, quos Lat. Flamines appellant: de quibus supra in Πιλαμῆν. ["Στεφφόρος, Diod. S. 2, 641." Schæf. Mss. Greg. Naz. 2. p. 30. 195. Lycophr. 327. "Psellus in Cantic. Cant. 1. Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 5. v. 17. 30." Boiss. Mss. "Amphiloch. 134." Kall. Mss. * Στεφφορέω, Dionys. H. 1. p. 152, 33. "Anna C. 15, 10. p. 497. Nicet. Ann. 15. p. 295. * Στεφφορία, Niceph. Greg. 15, 11. p. 497." Lobeck. Phrym. 680. "Coronæ gestatio, Andr. Cr. 36." Kall. Mss.] Στεφηπλόκος, ἢ, Quæ corollas nectit, sarta textit, ut Horat. et Ovid. loquuntur, Plut. (6, 150.) Μιμεῖσθαι μὴ τὰς στεφηπλόκους, ἀλλὰ τὰς μελίσσας: nam αἱ στεφηπλόκοι solent, ἐπινοοῦσαι τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐώδη τῶν φύλλων, συνείρειν καὶ διαπλέκειν ἡδὺ μὲν, ἐφῆμερον δὲ καὶ ἄκαρπον ἔργον. [Στεφηπλόκος, Στεφοπλόκος, Lobeck. l. c.] [* "Ἀρτιστεφής, Anna C. 76." Elberling. Mss. * Ἀστεφος, Non coronatus, Apollon. Dysc. de Pronom. 298. Bekk. * Ἀστεφής, Manetho 6, 517.] Εὐστεφής, Bene coronatus, s. Pulchra corona cinctus,

Pulcro redimitus tempora serto. At dialysi Poëtica A
DICTUR 'Ευστέφης, ut *ευστέφανος*. ["Jacobs. Anth.
7, 6. ad Charit. 786." Schæf. Mss.] Affertur ETIAM
Ευστέφιος ex Epigr. pro Bene coronatus. Apud Suid.
autem Ευστέφιος est Nomen proprium σοφιστοῦ cujus-
dam. "Νεοστεφής, Recens coronatus: νεοστεφέος,
"Hes. νεοκράτου, Hes." [* "Ομοστεφής, Ejusdem cor-
onæ consors, Andr. Cr. 173." Kall. Mss.] Πολυ-
στεφής, Multis redimitus sertis, Cujus tempora cin-
gunt multæ coronæ, Soph. [Æd. T. 83. "Ad He-
rod. 421. Wakef. Eum. 39." Schæf. Mss. * "Υπερ-
στεφής, Theod. Hyrtac. Ep. 8. (in Notit. Mss. 5,
730.)" Boiss. Mss.]

Στεφέτης, ὁ, Qui corolla oleaginum ramum cin-
ctum gerens, supplex alicui ad genua accidit: qui
mos declarabitur in ἀναστέφω et ἐκστέφω. Unde ap.
Hes. Στεφέτην, ἰκέτην. Apud quem LEGITUR ET
Στεφών, ὄψηλός, ἀπόκρημνος.

Στέμμα, τὸ, Sertum, Corona, i. q. στέφος, Il. A.
(14.) de Chryse sacerdote, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν
ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ, i. e. στε-
φανώματα, inquit Schol., qui innuit fuisse Corollam e
fronde laurea. Et mox Agamemnon iratus Chrysæ
dicit, Μὴ νύ τοι οὐ χροαίσμῳ σκηπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
Et Thuc. sub finem l. 4. p. 164. narrans quo casu
Junois templum Argis incensum fuerit, Χρυσίδος τῆς
ἱερέας λύχον τινὰ θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα,
καὶ ἐπικαταδαρθούσης. Exp. etiam Vitta, Infula.
Schol. Soph. p. 147. initio Æd. T. scribit στέμμα
vocari τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ, Lanam quæ
obvolvitur ramo olivæ: quem supplices gestare so-
lebant, ut in 'Εκστέφω videbis, itidemque in 'Ανα-
στέφω. Apud Eur. initio Or. "Ὡς στέμματα ξήνας"
ἐπέκλωσεν θεὰ, Schol. exp. τῆς ἀρχῆς τὸν στέφανον,
Coronam regiam, imperii signum; quoniam sc. Æ-
schines στέμματα vocat τὰ ἔρια, Lanæ: ἀπὸ τοῦ στέ-
φειν τὰς ἡλακάτας, eo quod colus cingant, s. coro-
nent: ἐξ ὧν γίνονται, inquit, οἱ στέφανοι τῶν βασι-
λέων: atque ita στέμματα et διαδήματα idem prope-
modum fuerint. Soph. etiam Schol. p. 287. affert
Euripidis istum locum, ut probet στέμματα significare
i. q. ἔρια. Antiqui περίκρανον vocabant τὸ στέμμα,
teste J. Poll. 2. Latinorum etiam quidam Stemma
pro Corona s. Coronamento usurparunt, ut Jul.
Firm. 4. Magnos viros faciet Mercurius, qui sacris et
religiosis stemmatibus coronentur. || Gentium etiam
familiarumque nobilium sunt στέμματα, Eur. (Andr.
895.) στεμμάτων οὐχ ἡσσοντας, Non degenerantes a
majorum nobilitate, Non inferiores suis stenunatis,
Plut. Numa init. Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατὰγε-
σθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, Quamquam
generis series ab initio ad eum usque exacte deduci vi-
deatur. Lat. etiam utuntur ea voce: Martial. Atria
Pisonum stabant cum stemmate toto: Juv. (8, 1.)
Stemmata quid faciunt? quid prodest, Pontice, longo
Sanguine censer, pictosque ostendere vultus Ma-
jorum? Plin. 35, 2. Expressi cera vultus singulis dis-
ponebantur armariis, ut essent imagines quæ comi-
tarentur gentilitia funera; semperque defuncto ali-
quo totus aderat familiæ ejus, qui unquam fuerat,
populus. Stemmata vero lineis discurrabant ad ima-
gines pictas. Suet. Quod in vetere gentilium stem-
mate C. Cassii percussoris Cæsaris imagines retinuis-
set. Apud Hes. legitur ETIAM Στέλμα, στέφος, στέμμα:
[Item * Στέθματα, τὰ στέμματα. "Στέμμα, Ruhn-
k. Ep. Cr. 236. Clark. ad Il. A. 14. ad Callim. 1. p.
242. Brunck. ad Soph. Æd. T. 3. ad Herod. 598.
Musgr. Bacch. 112. 697. Orest. 12. Tio. 257. He-
racl. 125. Ion. 224. 1310. T. H. ad Plutum p. 112.
Villoison. ad Long. 117 (= 366. Schæf.) Markl. Suppl.
259. 470. Wakef. Ion. 1329. Eum. 44. Jacobs. Anth.
8, 128. 9, 375. Porson. Or. 12. Kuster. Aristoph.
p. 2. ad Lucian. 2, 263. ad Dionys. H. 2, 708. 'Εκ
στεμμάτων, ad Callim. 1. p. 165." Schæf. Mss. Conf.
c. πέμμα, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 150. Στέμμα, Gl.
Infula, Offula, Mitra, (l. Seta,) Urtæ, Velamentum:
Στέμματα' Infulæ, Sertæ.] "Τέμμα, Coronamentum,
"pro στέμμα: nam Hes. τέμματα exp. στεφανώματα."
[* "Στεμματηφόρος, Tzetz. Ch. 1, 477." Boiss. Mss.
* Στεμματίον, Gl. Coronula. * Στεμματίας, Paus. 3,
20. Bekk. Anecd. 305. * Στεμματιαῖος, ibid. Hesych.

* Στεμματώ, Eur. Heracl. 530.]

[* Στέψις, Coronatio, Schol. Apoll. Rh. 2, 159.]
Στεπτός, Coronatus, Serto redimitus, ["Jacobs.
Anth. 7, 95. 170." Schæf. Mss. * "Αστεπτος, Eur.
Heracl. 441. * Νεόστεπτος, Opp. 'A. 1, 198.
* "Πολύστεπτος, Paul. Silent. Ambo 269." Schæf.
Mss. * "Χαριόστεπτος, Const. Manass. Chron. p.
55." Boiss. Mss.]

[* Στεπήρ, unde] Στεπήριος, Idoneus ad coro-
nas nectendas, s. Quo coronare et redimire aliquem
possumus. Στεπήρια dicuntur fuisse Sertæ quædam,
quæ ex arborum ramis suspendebant servi, στέμμα-
τα ἃ οἱ οἰκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξήπτον, Hes. [* Στέ-
πτωρ, unde * Χρυσόστέπτωρ, Manetho 4, 39.]

[* Ἀμφιστέφω, Hesiod. "Erg. 1, 73. 75. per tmesin,
"Const. Manass. Chron. p. 117." Boiss. Mss.
"Hemst. ad Plutum p. 23." Schæf. Mss.] Ἀμφιστεφής,
Utrisque coronatus, Sertis utrimque redimitus, U-
traque cinctus tempora serto. Exp. etiam Undique
plenus: a στέψαι significante πληρῶσαι, Hes. et Suid.
πάντοθεν πλήρης, i. e. Ex omni parte plenus: quo-
modo a Latinis quoque Coronatus calix dici putatur,
|| Ἀμφιστεφέες κεφαλαί, Il. A. (40.) i. e. κατὰ κύκλον
καμπτόμεναι, ubi tamen legitur et * ἀμφιστερέες, Vide
Eust. ["Ἀμφιστεφής, * Ἀμφιστερέης, Wolf. Prol.
240. Heyn. Hom. 6, 126. 628." Schæf. Mss.] Ἀνα-
στέφω, i. q. simplex στέφω, i. e. Coronō, Redimio,
Cingo. Pass. Ἀναστέφομαι: unde ἀνεστεμμένοι, Co-
ronatus, Redimitus, Cinctus, Plut. Ttheseo (22.) p.
18. meæ Edit. Τὴν δὲ εἰρεσιώνην ἐκφέρουσι, κλάδων
ἐλαίας ἐρίῳ μὲν ἀνεστεμμένον, ὥσπερ τότε τὴν ἱκετη-
ρίαν, παντοδαπὴν δὲ ἀνάπλεων καταργημάτων, διὰ τὸ
λῆξαι τὴν ἀφορίαν. ["Toup. Opusc. 1, 441. Valck.
Hipp. p. 250." Schæf. Mss. Ἀναστέψαι et Ἀνα-
στρέψαι conf., Barker. ad Etym. M. 890. Vide
J. Brodæi Miscell. 6. p. 145. Basil. 1555. * Ἐνα-
στέφω, Eur. Bacch. 1052.] Ἀποστέφω, Coronam
aufero, depouo. UNDE [* Ἀπόστέψις, e quo] Ἀπο-
στεπτικός, ut ἄσμα, Cantilena quæ canebatur, forsam
in nuptiis, cum corona capiti adimeretur. In Etym.
Ἀποστεπτικόν, ἄσμα οὕτω καλούμενον, ὅτι μετὰ τὸ
ἀποστεπθῆναι τοὺς στεφάνους ἦδετο, Quoniam post de-
positas coronas cantari solebat. Sic Ἀποστέγω
significat Detego. Sed quidam ἀποστέφω accipiunt
b. l. pro simplici στέφω, et ἀποστεπτικόν ἄσμα in-
terpr. Coronativum canticum.

'Εκστέφω, Coronam demo, i. q. præcedens Gene-
ralius Pausan. ap. Eust. 1402. ἐκστέψαι significasse
αἰτ' ἀποθέσθαι τι, metaph. sumta ἐκ τῶν τὰ στέμματα
ἀποτιθεμένων. Ibid. idem Paus. annotat, ἐκστέψαι et
ἐπιστέψαι sibi opponi: hoc enim ἐπιστέψαι significare
πληρῶσαι ποτοῦ, illud autem ἐκστέψαι contra ἐκπεν-
σαι, Exinanire, Evacuare, Deplere. Quo refer, quod
ap. Hes. legitur, 'Εκστέψας λόγον, γυμνώσας, ἐκκενώ-
σας. || Corona exorno, generalius Exorno, ut ap.
Soph. ἐξεστεμμένοι Schol. exp. κεκοσμημένοι, initio
Æd. T. p. 147. Τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θαάζετε
'Ικνηροῖς κλάδοιαι ἐξεστεμμένοι; [Opp. 'A. 2, 33.
"Markl. Suppl. 259. Wakef. Eum. 44. Brunck. ad
Soph. Æd. T. 3." Schæf. Mss.]

D Ἐπιστέφω, Corona imposita redimio. Media voce
activa in signif. utitur Hom. (Il. A. 470.) Κοῦροι
δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο. Q. l. quomodo in-
telligendus sit, docet Athen. (13.) his verbis, Ἐπι-
στέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἦτοι ὑπερχεῖλεις οἱ
κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι.
Cum crateres ad summum usque labrum impleantur
vino, ut corona veluti imposita cincti videantur.
Sic Schol. Homer. ἐπεστέψαντο, ἄχρι τῆς στεφάνης
ἐπλήρωσαν, i. e. μέχρι τέλους. Eust. itidem p. 1402.
ἐπιστέψασθαι κρατῆρας ποτοῦ exp. μέχρι τοῦ χεῖλους
ἐμπιπλᾶν, ἢ μᾶλλον ὑπερχεῖλεις ποτοῦ τοὺς κρατῆρας
ποιεῖν: cujus expositionis mentionem feci in 'Εκ-
στέφω. Homericum versum propemodum ad verbum
expressit Virg. Æn. 1. Crateras magnos statuunt,
et vina coronant. Sed sunt qui arbitrentur antiquos
solitos esse poculis imponere coronas, et ita Virgilii
versum intelligendum putent. Quæ sententia, Tibulli
auctoritate confirmari potest, 2. Aut e veste sacris
tendent umbracula sertis Vincita; coronatus stabit
et ipse calix. Et hac Virg. iterum, Æn. 3. Tum pa-

ter Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero. || Hes. ἐπιστέφει exp. κεραυνύει, οἰκοδομεῖ. ["Heyn. Hom. 4, 127. 6, 125. Bibl. Crit. 2, 3. p. 103. Κρητῆρας ἐπιστέφεσθαι ποτοῖο, Mus. Turic. 1. p. 271. ad Il. Θ. 232. ad Lucian. 1, 536. Athen. 1, 22. Casaub. 47." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπιστεφής, Corona imposita cinctus, redimitus, Od. B. (431.) Στῆσαν δὲ κρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic Il. Θ. (232.) Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιο, i. e. *ἐπεστεφανωμένους, Hes. πλήρεις καὶ ὑπερχεῖλεις, Snid., qui addit, antiquos sic implevisse crateras, πρὸς οἰωγῷ τιθεμένους. Hes. ἐπιστεφές exp. non solum πλήρες, sed etiam κρεμάμενον. Nisi forte scribendum κεκραμένον, sicut ἐπιστέφει exp. κεραυνύει. Potest autem hoc nomen ἐπιστεφής derivari etiam a nomine στέφος, adjuncta præp. [Schæf. Meletem. Cr. ad calcem Dionysii H. de C. VV. p. 138. "Archiloch. 21. Wakef. Georg. p. 9. 74. Heyn. Hom. 4, 127. 5, 459. Casaub. Athen. 1, 47." Schæf. Mss.]

Καταστέφω, Corono, Corona cingo, Serto redimio, B Æschin. (77.) Κατεστέφθαι φάσκων εἰ τι πᾶσιμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. Utitur Eur. quoque (Heracl. 227.) Item et Soph. Œd. C. (466.) activa voce, p. 287. Θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἴκον' καὶ κατὰστέφον πέδον, Schol. μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου, καθικέτευσον: solēbant enim supplices στέμμα χερσὶν ἔχειν, ut Chryses Homericus, Il. A., seu κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνέστεμμένον φέρειν, ut Plut. testatur, s. ἱκετηρίοις κλάδοις ἐκαστέφσθαι, ut ap. eund. Soph. Sed annotat Schol. versus istum aliter etiam legi in quibusdam Codd., sc. sic, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἴκον, καὶ κατέστειψας πέδον, i. e. *κατεβάτευσας: quæ lectio ei probabilior videtur: quoniam δι' αὐτὸ τοῦτο κελεύουσιν αὐτῷ καθάαιρεσθαι ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν σεμνῶν. Id autem κατέστειψας est a VERBO Καταστέιβω, Calco, Pedibus tero. "Κατεστέμμενος, Coronatus." ["Jacobs. Anth. 9, 470. ad Diod. S. 1, 168. 2, 282. Boiss. Philostr. 516. Markl. Suppl. 259. Musgr. Heracl. 125. 227. Wakef. Herc. F. 564. Eur. Phœn. 1626. Valck. p. 548. 558. *Καταστέφης, Markl. l. c. Wakef. Trach. 178. 691." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 220. *Καταστεπτέον, Clem. Alex. 181." Kall. Mss.]

Περιστέφω, Corona cingo, Corona circumcirca redimio. Metaph. Aphthon. Ἀρετὴ περιστέφεται. Ex Od. (E. 303.) περιστέφω affertur pro περιλαμβάνω, περικαλύπτω, Circumdo, Circumtegō. ["Valck. Phœn. p. 50. Alciph. 86. Toup. Opusc. 1, 555. Leon. Tar. 55. Wakef. Georg. p. 9. Conf. c. περιστρέφω, Jacobs. Anth. 8, 376." Schæf. Mss.] Περιστεφής, Corona cinctus, Serto circumcirca redimitus: χώρα περιστεφής ὄρεσι, Plut. Fabiō (6.) Regio montium veluti corona cincta, i. e. Regio montibus circumsepta. [Schæf. Meletem. Cr. p. 137. "Soph. El. 895. Jacobs. Anth. 8, 376. Wakef. Georg. p. 9." Schæf. Mss. *Περίστεπτος, Anthol. 1. p. 169. Ἀμφιπεριστέφω, Od. Θ. 175. vide Ἀμφιπεριστρέφω. "Apollin. Metaphr. Ps. 8." Kall. Mss.]

Στέφανος, ὁ, i. q. στέμμα et στέφος, ejusdemque originis, i. e. Corona, Sertum: στέφανον ὑφαίνειν, Nectere coronam, ut Horat., est in horto nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Qua signif. Ovidius dicit Texere flores. Plut. Symp. 3, (1. p. 563.) Οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στέφανους: cui ὑφαίνειν στέφανον opp. λύειν στέφανον ap. Athen. (669.) ubi etiam vide quid significarit ἡ τοῦ στέφανου λύσις. Item alicui δίδοναι s. δωρεῖσθαι στέφανον ap. Athen. et Plut. Item ἀμφιτίθεναι alicui στέφανον, vel sibi, quod et στεφάνω στεφανοῦν dicitur: ut in Epigr. quodam ap. Plut. de Herodoto, (9, 455.) δν διὰ πᾶσα Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον, Per quem factum est ut Græcia universa libertatis corona tempora sua cinxerit. Et Philostr. Μελεάγρῳ στέφανον περιέθηκεν. Et, Στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας, Xen. Ἑλλ. 1, (7, 10.) Item ἀναδεῖν στέφανοις, in sequentibus. Et ap. Plut. Pericle, Στεφάνοις ἀνέδουν καὶ *ταυλάις ὥσπερ ἀθλητὴν νικηφόρον. Unde ὁ νικητῆριος στέφανος ap. Eund. Aliquis autem donatum στέφανον ἔχει, φορεῖ, eoque χρῆται,

ap. Plut. et Athen. aliosque: contra, iratus aut contemnens, ἀπορρίπτει, ap. Lucian. (1, 367.) et ap. Plut. Cons. ad Apoll. (p. 451.) Xen. nuntiata filii morte, περιελετο τὸν στέφανον, ἐπιθέμενος πάλιν, cum fortiter diinicanter occubuisse cognovisset. Item ἀθλητικὸς στέφανος ap. Eund. in l. An Seni Capess. Resp. Idem Plut. Symp. 8, (4. init.) Στεφάνον τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων: ut ap. Athen. 11. (p. 462.) πλεκτοὺς ἀμφιτίθει στεφάνους: 10. Πλεκτὸν στέφανον ρόδων ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Rursum Plut. Symp. 3, (1. p. 567.) Τοὺς περιδεραιούς τῶν στεφάνων, Quibus collum solebat redimiri et circumdari. Idem et δασεῖς στεφάνους dicit, quorum mentio in sequentibus etiam fiet. Ceterum fiebant οἱ στέφανοι variis e rebus: interdum e floribus: ut Athen. 4. Στέφανοι ἐσηνέχθησαν πολλοὶ παντοδαπῶν ἀνθῶν. Et ap. Plut. Symp. 3, (1.) quæritur, Εἰ χρηστὸν ἀνθρώποις στέφανοις παρὰ πότον, Floreis sertis, Coronis textis e floribus: ubi etiam leguntur οἱ παλαιοὶ ἱερωνῖκαι ἀνθινὸις ἀναδόμενοι στεφάνοις. Sic et Hesiod. Θ. (576.) Ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους ἰοθηλέος ἄνθεσι πολὺς Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Πυλλὰς Ἀθήνη, Ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν: ubi etiam nota, στέφανον et στεφάνην usurpata synonymis, materia tantum differre. Et Plut. Symp. 3, (1. p. 566.) Ὁ τῶν ἴων καὶ ρόδων στέφανος: de Aud. (6, 167.) Ὡσπερ ἀθλητῇ κρίνων ἢ ρόδων στέφανον, οὐ δάφνης οὐδὲ κοτίνου, περιτιθέντες: Symp. 3, (1. p. 557.) Ἀντὶ τοῦ δαφνίνου τοῖς ροδίνου ἀναδησαμένους στεφάνοις. Athen. 14, Στέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ ἐπιτίθενται. Sic Plato Symp. Ἐστεφανωμένον αὐτὸν κιττοῦ τινα στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων. Itidem ap. Theocr. στέφανος κισσῖο, et ap. Anacr. στέφανος σελίνου: ut ap. Horat. est in horto, Phylli, nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Sed et ex arborum frondibus sarta s. coronæ fiebant, Plut. Coriol. Ἐκείνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ, quoniam sc. civem propugnando servarat: quemadmodum in Probl. Rom. (7, 151.) Idem quærit, Διὰ τι τῷ σώσαντι πολίτην ἐν τῇ πολέμῳ δρυὶν δίδασαι στέφανον. Idem de Deo Socr. Στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης: ut et Symp. 5. multa περὶ στεφάνου πευκίνου. Athen. 5. (p. 198.) Φέρουσα τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν στέφανον περσαίας, Coronam e fronde Persicæ mali. Eod. l. Στεφάνους ἀμπελίνους. Aliquanto post, Στέφανον εἶχεν ἐλαίας: ut Æsch. (80.) Κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ, Corona e fronde oleagina. Rursum Athen. 14. Στεφάνον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης, Coronam myrteam: 5. Στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Sic eod. l. Ἐστεφανωμένα κισσίνου στεφάνοις ἐκ χρυσοῦ, Redimita corollis hederaceis ex auro confectis: ibid. Στέφανον χρυσοῦν ἐξ ἀμπέλου καὶ χρυσοῦ εἰργασμένον: 12. simpliciter dicit, Στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα, sicut Plut. Alcib. Στεφάνοις ἐστεφανοῦτο χρυσοῖς. Et Thuc. 4, (121.) p. 160. Χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Ubi etiam nota στέφανος χρυσοῦς, Corona aurea: cujus mentio fit ap. Dem. (256. 520.) Memorantur ab Athen. 12. etiam στέφανοι ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, Serta e myrrha et thure. Heliogabalum ap. Herodian. 5, (3, 12.) Ἐκόσμιε στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιά διημισμένος, Corona gemmarum pretiosarum florens coloribus, quibus erat distincta. Item στεφάνοις βάλλειν dicitur, sicut φυλλοβολεῖν τινα, cum in eum sarta et flores conjiciuntur: quod victoribus solebat fieri et novis regibus, faustis additis acclamationibus. Sic ap. Herodian. 5, (6, 19.) Ὁ δὲ δῆμος ἐκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δαδουχίας, στεφάνους καὶ ἀνθη ἐπὶ ῥιπτοῦντες, Coronas floresque jacentes. Cui similem locum vide in Φυλλοβολέω. Per jocum autem Epigr. in Medicos, ὦ σοροπηγοὶ Ἀγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις, Conjicite in Agin mitras et corollas, i. e. Ad sepulcrum abripite, qui ægrum vix visum continuo occiderit. Apud Plut. Pericle legimus etiam, Ἐπιφέρων τῷ νεκρῷ στέφανον: ut ap. Virg. Æn. 6. sub finem, manibus date lilia plenis; Purpureos spargam flores, animamque nepotis His saltem accumulem donis. || Quoniam vero victoribus corona præmii loco donari solebat, ideo pro Ipso præmio nonnunquam ponitur, s. pro Virtutis fortitudinisque præmio, Thuc. 2, (46.) Ὠφέλιμον στέφανον

τοῖσδε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτι-
θεῖσα. ["Item de Munere quolibet, etiam pecuni-
ario, quod honoris aut officii causa alicui offertur,
Vide Schw. Lex. Polyb. vv. Στέφανος et Στεφανοῦν,
et Drakenb. ad Liv. 38, 14." Schw. Mss.] || Στέφα-
νος dicitur etiam Sidus quoddam cæleste, a similitu-
dine, ap. Procl. et alios Astronomos: Latini quo-
que Coronam appellant, Plinius, Hyginus, et alii.
|| Στέφανος, i. q. κύκλος, Circulus, quoniam corollæ
orbiculari ut plurimum rotunditate fieri solent, Il. N.
736. Πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδωκε, i. e.,
πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμοιοι. Lu-
canus quoque Corona cingere dicit pro Circumdare
s. Circumstare, ut Virg. Æn. 10. rara muros cinxere
corona: de militibus. Sic usus et Cic. Item et Plin.
Ingens utrimque advocatorum et numerosa subsellia
præstantium corona. || Pro Ambitu s. Circuitu
mœnium in orbem ducto, Orph. (Arg. 895.) ἐπὶ τὰ
περὶ στέφανοισι κυκλοῦμενον: [762. στέφανος καὶ τεῖ-
χος ἐρυμνόν.] || Podex, στέφανος dicitur, a rotundi-
tate orbiculari, quamobrem et δακτύλιος nominatur,
quod δακτύλιον, i. e. Anulum, rotunditate orbiculari
imitetur. Quo referunt quod dixit ille in Phallicis,
Verpus vult coronari. Sic Lucr. Os, quod et ipsum
rotundatur, usurpasse creditur, cum dixit, Omnibus
in populo missum pædonis ab ore. Sic στεφάνη.
|| Nomen proprium, ap. Plut. Athen. Suid. aliosque
passim obvium.

["Στέφανος, Fischer. Anacr. 22. Musgr. Or. 12.
Suppl. 974. Iph. A. 1530. Ion. 1310. Herc. F. 7.
El. 162. ad Lucian. 1, 284. 412. T. H. ad Dial. p.
111. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Anim. 192. 207.
Anth. 6, 82. 225. 335. 7, 265. 8, 65. 9, 30. 10, 58.
12, 369. ad Charit. 235. 255. 257. (515.) ad Herod.
598. Gesner. Ind. Orph. Valck. Phœn. p. 364. 463.
Wessel. de Jud. Arch. p. 17. Markl. Suppl. 974.
Wakef. Herc. F. 840. 1283. Georg. p. 8. Alpheus
9. Boiss. Philostr. 458. Heyn. Hom. 6, 500. 650. 7,
565. Circulus, Corona, i. e. Cætus, Musgr. ad Eur.
p. 209. Eur. Phœn. 840. Murus, Wessel. Obs. 89.
Præmium, ad Diod. S. 1, 553. Hemst. ad Plutum
p. 265. Jacobs. Anth. 11, 374. 376. Epigr. adesp.
641. Στ. sacrificantium, Heind. ad Plat. Lys. p. 13.:
potatorum, ad Eur. Cycl. 556.: sepulcrorum, ad
Lucian. 1, 518. Metaphorice, Valck. Hipp. p. 170.
Lennep. ad Phal. 133. ad Lucian. 1, 284. Quid
στέφανος et στεφανὸν ap. Hom., v. Casaub. ad
Athen. 45. De quant., Jacobs. Anth. 11, 330. Ὑπὸ
στεφάνοις, 12, 435." Schæf. Mss. "Laurus, Diosc.
Notha 443." Boiss. Mss. Heyn. Ind. ad Pindar.
"Ἱερὸς στ. Polybius scribit l. 1. de Pœnis et Ro-
manis, dici illos in Sicilia decertasse, neque malis
victos, ut Fabius ait, destitisse: sed tandem, inquit,
ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήττητοὶ τινες ἄνδρες ἱερὸν ἐποίησαν-
το στέφανον. Credo moris fuisse, ut in victoria am-
bigua, et cum pares in meta, Deo corona sacra-
retur: ideoque Proverbium Ἱερὸν ποιεῖσθαι, nempe στέφανον.
Lips. ad Senec. Ep. 38." Seager. Mss.]

* "Στεφανοειδής, Procop. 3 Reg. 7." Wakef. Mss.
Contracte * Στεφανώδης, Eur. Iph. A. 1057.] Στεφα-
νοπλόκος, Qui coronas nequit, flores texit, ut Horat.
et Ovid. loquuntur, i. q. στεφανοπλόκος, Coronamento-
rum texendorum artifex, Athen. 13. "Ἀνδρας στεφα-
νοπλόκους ἐξ καὶ τεσσαράκοντα. [Lobeck. Phryn.
650.] Στεφανοπλόκω, Coronam necto, texo, στέφα-
νον πλέκω, Plut. Polit. Præc. (9, 202.) dicit τὸν λόγον
τοῦ πολιτικοῦ debere esse μὴ νεαρὸν, μήτε θεατρικόν,
ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος [al.
* στεφανηπολοῦντος] ἐξ ἀπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομά-
των. [* Στεφανοπλοκία, Schol. Aristoph. O. 450.
* "Στεφανοπλόκιον, Jacobs. Anth. 7, 255. 10, 57.
* Στεφανηπλόκιον, ibid. Στεφανοπλόκία, τὰ, Forum
ubi corollæ venduntur, Toup. Append. in Theocr. p.
28." Schæf. Mss.] Στεφανοποιός, Qui coronas con-
ficit, Coronarum conficiendarum artifex, i. q. στε-
φανοπλόκος. [Apollon. de Adverb. p. 602. * Στεφα-
νόπους, Gl. Palmipes.] Στεφανοπώλης, Coronarum
venditor, ὁ τοὺς στέφανους πωλῶν, Suid. FEM. Στε-
φανόπωλις, Coronarum venditrix, Mulier quæ corol-
las et sarta venditat, Plut. Symp. 3, 1. (p. 563.) Τὰς
στεφανοπώλεις, [Athen. 9, 8. * Στεφανοπώλῳ, * Στε-

φανοπώλητῃ, * Στεφανοπώλητῆριος, e quo per contr.
* Στεφανοπώλητρία, J. Poll. 7, 199:] Στεφανοφόρος,
Coronam gestans, Coronatus, ["Thom. M. 810."
Schæf. Mss.] Στεφανοφορέω, Coronam gesto, Coro-
natus sum, ["Thom. M. 809." Schæf. Mss.] Στε-
φανοφορία, ἡ, Coronæ gestatio, Coronatum esse, J.
Poll. [2, 152. Edd. vett. Pind. O. 8, 13. Lobeck.
Phryn. 650. "Musgr. Herc. F. 781. Wakef. 783."
Schæf. Mss.] Dicitur etiam Στεφανηφόρος, ut λαυ-
παδηφόρος: itidemque στεφανηφορέω, στεφανηφορία:
item et στεφανηπλόκος. Sed hæc a στεφάνῃ etiam
derivari possunt: quapropter post illam vocem eis
locum dedi. [* Στεφανόφυλλος, perperam pro * στε-
νόφυλλος, Theophr. H. Pl. 8, 4. * "Στεφανοῦχος,
Coronam habens, Diog. L. 45." Wakef. Mss.]

Στεφάνη, i. q. στέφανος, ut cognoscere est e quo-
dam Hesiodi l. in Στέφανος c., in quo utroque voca-
bulo utitur pro Corona s. Serto, tantum materiæ
discrimen inter ea faciens. Sic Il. Σ. sub finem; de
puellis innuptis et juvenibus choreas ducentibus,
Καὶ ῥ' αἱ μὲν καλῶς στέφνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας ἔ-
χον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, Pulcras habe-
bant coronas. Sic Athen. (201.) Τὸ δὲ τῆς Ἡρας
ἄγαλμα στεφάνην ἔχε χρυσοῦν, Aurea redimitum erat
corona. Paulo ante de Baccho, στέφανον ἔχων χρυ-
σοῦν. Et Herodian. 5, (5, 4.) Eis εἶδος δὲ τῆς
στεφάνης ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίαις,
Impositam habens coronam auro variisque gemmis
pretiosis decoram. Aliquanto ante de eodem dix-
erat, Τὴν τε κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν
χρυσῷ διηνησμένος. Lucian. (2, 442.) Στεφάνη κυκλῶ
περιθεὶ λίθοις Ἰνδικοῖς διάσπερος. || Στεφάνη, a coro-
næ similitudine dici ajunt Orbiculum quem mulie-
res onera gestantes imponere capiti solent. Cesti-
cillum vocat Festus: Ovid. Verticem, his versibus,
Illo forte die castæ de more puellæ Vertice supposito,
festas in Palladis arces Pura coronatis portabant
sacra canistris. || Στεφάνη dicitur etiam Ille quasi
orbis, quem imi capilli describunt circum caput,
J. Poll. 2. Ἡ δὲ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφα-
λὴν περίοδος, στεφάνη καὶ περιδρομος ἐπικαλεῖται, Paulo
ante, Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἰνίου καὶ βρέγματος, στεφάνη
καλοῦσι. Utriusque signif. meminit Gortz quoque.
Στεφάνη, inquit, Corona, Pars est capitis inter sinu-
put et occiput media, περὶ ἣν τοὺς στέφανους τιθεῖ-
σι: [Sutura coronalis, Aret. 5, 2.] Sic dicitur etiam
extremus capillorum ambitus, qui alio nomine περι-
δρομος quoque appellatur. || Est etiam, inquit
Idem, Locus in oculo, quo committuntur inter se
tunicæ universæ; vel Circulus in oculo, inter album
oculi et pupillam medius. Hic autem circulus ita
se habet: crystallinus humor in vitreum humorem
inseritur, et medius in ipso quasi in aqua vehitur,
eodem prope modo quo sphaera globusve, cujus di-
midium extra aquam promineat. Hæc humorum
connexio in crystallini medio hemisphaerio, in ultra-
que humore circulum unum efficit, qui terminus est
finisque omnibus oculorum tunicis. Desinunt enim
omnes ad circulum eundem, ubi nigro oculi jungitur
album: et propterea στεφάνην, vel etiam στέφανον,
i. e. Coronam, vocarunt: alii vero ἱρὴν, ab areus
cælestis similitudine. Hic enim locus, ut ait Gal., si
omnia probe dissecueris, diligenterque omnia per-
spexeris, nihil confundens, circulos ostendit plures,
nempe septem, sibi mutuo incumbentes et cohærentes,
crassitudine coloreque varios, ut ne si velis qui-
dem, locum hunc aliter quam irim appellare queas.
De quibus vide plura ap. Eund. || Ruf. Ephes. στε-
φάνην appellari dicit etiam Ciliorum extrema per
somnia se contingentia: alio autem nomine χηλὴν.
|| Dicitur στεφάνη a quibusdam et ὁ δακτύλιος s. πρὸς
κτὸς, Podex, propter orbicularem rotunditatem: qua
de re in Στέφανος quoque mentionem feci. J. Poll. 2.
"Ὁν (δακτύλιον) οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦ-
σι. Alii sic appellari scribunt Circulum illum in po-
dice hiantem, qui e musculo contextitur. || Στεφάνη
dicitur etiam Ungulæ equinæ circuitus atque ambi-
tus: Coronam itidem nonnulli interpr. Apsyrus
autem sic ait, Καὶ τῆς ὀπλῆς ἐκφυσις ἐν τοῖς ἵπποις
στεφάνη καλεῖται. || Item Iucerniculi s. Cribri ambi-
tus στεφάνη dicitur: nisi malis pro Certa quadam

cribri specie accipere, ut Schol. tradit, ap. Aristoph. Ἐκκλ. (1034.) Ἡ μὴν ἐν ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί: [Ἰππ. 968. Ἄλιαν. V. H. 1, 18.] || Στεφάνην tradunt esse etiam Circulum venatoriæ supellectilis, quo feræ inserto collo capiuntur. Vide Xen. K. (9, 12.) p. 578. et J. Poll. in Ποδοστράβης descriptione. || Στεφάνη ap. Architectos dicitur Murulus qui in circuitu tectorum fit. Lat. quoque Coronam appellant: Vitruv. Coronarum projecturæ. Hieron. c. Pelag. e Deut. 22, (8.) στεφάνην interpr. Loriculam. Est vero Loricula Vegetio 4. Munimentum quod urbium obsessores ultra jactum teli ædificant, fossa, vallis, sudibus et turriculis instructa, ut erumpentibus e civitate possint obsistere. In hac signif. στεφάνην Grammatici exp. τὸ περικύκλωμα τῶν πυργῶν καὶ τῶν τειχῶν. Denique Quicquid coronæ modo quidpiam ambit, coronaque veluti cingit, στεφάνη dicitur: unde Apoll. Rh. 2, (918.) Τύμβον δὲ στεφάνης ἐπιβάς σκοπιάζετο νῆα, eo nomine putatur intellexisse Tumuli ambitum atque oram: Schol. στεφάνην ibi exp. ἄκραν. Fortassis pro ἐξοχῇ quoque accipi posset, de qua signif. paulo post. De mensæ Limbo atque ora, Jos. A. J. Τραπεζῆς τὴν στεφάνην παλαιστοίαν εἰργάσαντο, Coronam limbumque mensæ. In altaribus ὠλένη proprie vocatur. || Est etiam εἶδος περικεφαλᾶς, teste J. Poll. 7. Hesychio est εἶδος περικεφαλᾶς ἐξοχὰς ἐχούσης. Il. A. 96. οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σέθε χαλκοβάρεϊα, Ænea galea. Sic K. 30. αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῇφιν ἀείρας Θῆκατο χαλκείην. Quo respexisse arbitror Plut. Symp. 8, 6. ubi ait, Τὸν δὲ στέφανον, κορώναν, (sc. appellant Latini) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὡς Ὀμήρου τὸ κράνος εἰκάσε που στεφάνην, ut Hom. στεφάνην a similitudine vocavit Galeam. || Στεφάνη, ὅρους ἐξοχῇ, Hes. et Suid. Il. N. 138. Ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χεῖμάρροος ὦση, Polyb. (1, 56, 4.) Ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης: q. l. Cam. citans, etiam ipse interpr. Cacumen. Verticem et Culmen Latini alio nomine dicunt. || Στεφάνη dicitur a quibusdam ὁ θύμος, ut habetur ap. Diosc. Eodem auctore στεφάνη dicta est aliquando ἡ δάφνη Ἀλεξάνδρεια, quod ex ea victores coronarentur. || Est denique et Urbis nomen Suidæ. Unde videtur dictum Στεφαναῖος, quod legitur ap. Eund., ut Θεβαῖος a Θήβη. ["Gesner. Ind. Orph. Musgr. ad Eurip. p. 211. Wessel. Obs. 90. Brunck. ad Eur. Hec. 108. 900. Græv. Lectt. Hes. 635. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. Anth. 8, 12. 346. 10, 58. Il. N. 138. Moschus 2, 55. ad Herod. 675. (8, 118.) Brunck. Aristoph. 3, 199. Kuster. 215. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 312. 6, 14. 140. 396. 500. 7, 564. Wakef. Ion. 1104. Herc. F. 1283." Schæf. Mss. "Ungula equi, Opp. K. 1, 232. Tractus coloris, 3, 188. (Ταινίη—Χιονέης ἐκάτερθε περισχομένη στεφάνησι.) Στ. antri, Conon p. 276. Στεφάναι, Hesychio αἱ τῶν βωμῶν ὠλέναι." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Στ. τριχῶν, J. Poll. 5, 144. 145. Πλεκταί στ., Idem 5, 95. ex Il. Σ. 597.]

Quæ sequuntur, partim e στέφανος, partim e στεφάνη composita sunt.

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ, i. q. στεφανοπλόκος, Qui nectit coronas, Texendarum coronarum artifex, Coronarius: ut Plin. Glyceræ coronariæ. Sic Idem 21, 11. Coronarii quidem et spinæ flore utuntur: usurpans eo loco Coronarii, quo Theophr. στεφανηπλόκοι, H. Pl. 6, 7. [Plut. 8, 558. Lobeck. Phryn. 650. *Στεφανηπλοκέω, Aristoph. Θ. 448. Strabo 6. p. 394. "Kuster. Aristoph. 219. Jacobs. Anth. 10, 58." Schæf. Mss. "Plut. 9, 202." Wakef. Mss.] Στεφανηφόρος, ὁ, Coronam gestans, Coronatus, i. q. στεφανοφόρος: ut Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος inter Fabulas Eur. Στεφανηφόρος est etiam Dignitatem quandam obtinentis nomen, ut discimus ex Athen. (215.) de Lysia quodam Epicureo, Ὑπὸ τῆς πατρίδος στεφανηφόρος ἀρεθὲς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους: quem paulo post inter alia ornamenta dicit solum fuisse στέφανον δάφνης χρυσοῦς ἐστέφθαι. Itidem Posis ap. Athen. (533.) tradit Themistoclem Magnesiae τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾶ, καὶ τὴν ἐορτὴν Παναθηναία ὀνομάσαι. Vide et Harpocr. ac Suid. [Cum Flamine Romanorum comparat Dionys.

A Antiq. 2, 74. "Eckhel. Doctr. Num. T. iv. Valck. Phœn. p. 295. Koppiers. Obs. 69. Brunck. ad Hippol. p. 348. Eurip. 3. p. 253. Lips., Thom. M. 809. ad Diod. S. 1, 445. Jacobs. Anth. 6, 300. 11, 279. 400." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 650.] Στεφανηφόρος, ἡ, Coronæ gestatio, Dignitas eorum qui coronas gestabant, ut choragi et thesmothetæ, [Plut. 8, 210. Eur. El. 862. Pind. O. 8, 13. Gl. Supplicatio. *Στεφανηφόρος, τὰ, Cyrill. Hier. 212." Elberling. Mss.] Στεφανηφόρῳ, Coronam gero, Coronatus sum, Plut. (6, 698.) Πυθόμενος τὸν ἀδελφὸν σῶζεσθαι, εὐαγγέλια τοῖς θεοῖς ἐθύσε, καὶ τὰς πόλεις τὰς ὑφ' αὐτὸν στεφανηφορεῖν ἐποίησε, Dem. (530.) Χοροὺς ἰστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισᾶν ἀγνῖα, καὶ στεφανηφορεῖν. Pro eo quod in Oraculo erat, Ἰστάναι βραῖων Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισᾶν ὡμοῖσι, κάρη στεφάνους πυκάσαντας. Et mox, Ἰστάναι χοροὺς καὶ στεφανηφορεῖν κατὰ τὰ πάτρια, ubi nota, synonymos poni στεφάνους πυκάσαι κάρη et στεφανηφορεῖν. Solebant ii etiam, qui ad deos accederent, στεφανηφορεῖν, ut annotat Schol. Aristoph. Πλ. non procul ab initio. ["Thom. M. 810. Wakef. Herc. F. 783. Musgr. ibid. *Συστεφανηφορῳ, Jacobs. Anth. 6, 305." Schæf. Mss. Athen. 695.]

Ἀστέφανος, ὁ, ἡ, Coronam non habens, Qui corona redimitus non est. Qua signif. frequentius usurpatur ἀστέφανωτος, ["Markl. Suppl. 974. Musgr. ibid. ad Charit. 242." Schæf. Mss.] Εὐστέφανος, Pulcre coronatus, Eleganti redimitus corona: Δημήτηρ, Hesiod. (Ἔργ. 1, 298.) Item εὐστέφανος Θήβη, (A. 80.) pro Thebæ bene muris cinctæ, Pulcris cinctæ muris. ["Wakef. Georg. p. 9. Callim. 1. p. 576. Ruhnck. Ep. Cr. 57. Græv. Lectt. Hes. 540. ad Charit. 242. Heyn. Hom. 7, 625. 8, 210." Schæf. Mss. Εὐστ. et ἰστέφανος conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 359.] Καλλιστέφανος, Pulcra redimitus corona: ἐλαία, Oliva in coronario opere præstans: cujus fronde solebant coronari athletæ qui in certamine vicissent. De qua multa Aristoph. Schol. Πλ. ex Aristot. ["Const. Manass. Chron. 1. p. 117." Boiss. Mss. "Kuster. Aristoph. 11. Jacobs. Anth. 6, 300. T. H. ad Plutum p. 179. ad Corn. Nep. 199. Valck. Phœn. p. 295." Schæf. Mss.] "Λιποστέφανων φύλλων," ex Epigr. ["Paul. Sil. 41. *Πολυστέφανος, Wakef. S. Cr. 4, 221. ad Dionys. H. 1, 505." Schæf. Mss. Anthol. 1, 82. Schol. Eur. Hipp. 1137. Orph. Proem. de Lapid. 81. *Πρωτοστέφανος, Theod. Prodr. Ep. f. 154." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. *Φιλοστέφανος, Aristid. 1, 316.] Φιλοστέφανος, Coronarum amans s. cupidus, Qui coronari amat: Ἀπόλλων, Epigr. ["Jacobs. Anth. 6, 199. ad Dionys. H. 1, 505. Valck. Phœn. p. 295. Toup. Opusc. 2, 288." Schæf. Mss.] Φιλοστέφανέω, Coronarum amans sum, Coronam affecto, assequi contendo, ambio, ut athletæ, qui palmæ cupidi acriter studioseque certant, Polyb. 1, (16, 10.) de Hierone, Φιλοστέφανων καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας, Ambiens coronas et celebrationem Græcorum. Dicitur de quocunque certamine contendentibus palmam reportare, Plut. (10, 161.) Οὕτως ὁ μέλλων ἐν λόγοις ὀρθῶς ἐπιστατήσσειν, οὐ δίκαιος ἐστὶν αὐτὸς φιλοστέφανεῖν, οὔτε ἀνταγωνίζεσθαι. ["Καλκοστέφανος, Ære coronatus s. tectus, i. e. Firmiter munitus, Diod. S. 11. p. 250, 12. Per χαλκὸς enim et χάλκεα Poëtæ inprimis Ea quæ firma et valida sunt, designant: Schmid. ad Pind. N. p. 239." Munth. Spec. Def. Lex. 558. "Jacobs. Anim. 75. Anth. 11, 370. ad Herod. 637. *Χρυσεοστέφανος, Wakef. Ion. 1104." Schæf. Mss.]

Στεφανικός, idem Coronarius: τέλεσμα, Rhodii appellabant, quod, cum liberi essent, Romanis tamen honoris causa mittebant quotannis, ὡς οὐ φόρον ἡγεμόσι μᾶλλον ἢ στέφανον φίλοις διδόντες. Gallo-Græci στεφανικὸν vocant πᾶν τὸ ἐν χάριτος λόγῳ δίδμενον, Suid. [Vide Ern. Clav. Cic.]

["Στεφανίας, Valck. Præf. ad Hipp. p. xviii. xx. item p. 4." Schæf. Mss.]

Στεφανιαῖος, Coronarius, Coronalis: ῥαφή, Gorr. interpr. Coronalis sutura, quæ est sutura anterior cranii, ab uno temporum osse ad alterum transversim perveniens: sic dicta, quod e capitis parte est,

ubi coronæ gestari solent, vel quod in orbem frontem cingit. Et στεφανιαία φλέψ, Coronalis vena, quæ est propago veniens a magno trunco venæ cavæ sursum ascendente, cingens cordis basin in modum coronæ. Magna e parte simplex est, interdum tamen gemina apparet: distribuitur autem in partem cordis externam. Est et alia venæ cavæ propago, quæ στεφανιαία στομαχική appellatur: proficiscitur autem a ramo splenico venæ cavæ, et ad stomachum effertur, ibique bipertita, ramo majore, ceu corona, stomachum totum cingit, ramulis sursum ad œsophagi finem, et deorsum in ventriculum demissis: minore autem ad pyloron descendit, ramulis obiter ante et post distributis. Quemadmodum autem a vena cava coronalis hæc vena proficiscitur, sic a magna arteria, statim ubi a corde orta est, arteriæ duæ στεφανιαῖαι, h. e. Coronariæ, prodeunt, major sub valvula dextra, minor sub postica, quæ in cordis superficiem, et ejus partem crassiorem, perinde ac venæ, distribuuntur. Hæc Gorr. ["Diod. S. 1, 171." Schæf. Mss.]

Στεφανίτης, ὁ, Coronarius: ἀγών, Certamen coronarium, i. e. in quo de corona certatur, Cui corona præmii loco proposita est. J. Poll. Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἀθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν. Erat autem corona iu Olympici ludis ex oleastro, in Pythiis laurea, in Nemeis ex apio, in Isthmis e pinu. Aristot. Rhet. 1. de Dorieo, Στεφανίτην ἀγῶνα νενίκηκεν. Ibid. Στεφανίτης (ἀγών) τὰ Ολύμπια, 'Olympia sunt certamen coronarium. Sic Æschin. (79.) Οἷσεθέ ποτε ἐβελήσαι τινα ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ολύμπια ἢ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων παγκράτιον, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν βαρύτερων ἄθλων, εἰ ὁ στέφανος ἐδίδото μὴ τῷ κρατίστῳ; Apud Athen. 13. Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστίν, ἀλλ' ἀργυρίτης, Non de corona dimicatur hoc certamine, sed de pecuniis. [cf. Jambl. V. P. 106.] || Στεφανίτης, Suidæ ὁ ἐστεφανωμένος, Coronatus. Bud. interpr. Victor certaminis, ap. Greg. Naz. de Cypr. Ὁ μέγας καὶ διώκτης καὶ στεφανίτης, p. 81. Et p. 146. Καὶ αὐτοὶ στεφανίται γινόμενοι, καὶ τῆς αὐτῆς κληρονομίᾳ δόξης, de martyribus. ["Ad Xen. Mem. 3, 7, 1. ad Diod. S. 1, 260. Heyn. Hom. 8, 479. Στ. ἀγών, Thom. M. 809. Boiss. Philostr. 403." Schæf. Mss. Plut. Lycurgo 22.] FEM. Στεφανίτης, ἡ, Coronaria: ῥαφαί, ap. J. Poll. 2. quæ ab aliis στεφανιαῖαι nominantur, ut supra e Gorr. docui. Ajunt στεφανίτιδα vocari etiam Uvam quæ frondes habet incurstantes acinis miro naturæ lusu: Coronariam dici a Plinio. ["Heyn. Hom. 7, 229." Schæf. Mss.]

Στεφανίσκος, ὁ, Corolla, Anacr. (62, 1.) 'Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων Στεφανίσκους θέμενοι, νῦν Θάλειαν ἐορτὴν Ἀγάγωμεν Διονύσῳ: [cf. 5, 15. "Villoison. ad Long. 131." Schæf. Mss.] ITIDEM Στεφάνιον dimin. forma dicitur. Affertur enim plur. στεφάνια pro Corollæ. [Στεφάνιον, Gl. Corolla, Corona.] AT Στεφανίων, Hesychio εἶδος κολοιοῦ, Species Graculi. Forsan illud Cornicum genus sic dicitur, cujus στεφάνη s. Vertex non nigri coloris est ut reliquum corpus, sed in album vergit s. cinereum colorem.

Στεφανηδόν, In modum coronæ, In orbem, Circumcirca, ["ad Charit. 759." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 1, 211. 6, 7. Manetho 4, 429." Wakef. Mss.]

Στεφανίζω, [* Στεφανίττω,] ἴξω, Corono, Corona cingo s. redimio. I. q. στέφω et στεφανόω. Unde ἐστεφάνιξα, Aristoph. 'Ιππ. [1225.]

Στεφανόω, Corono, Corona redimio, Dem. pro Cor. 'Εὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, Si senatus aliquem coronet, Æschin. c. Ctes. Ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν, Plut. (7, 117.) Τοὺς ἱπποὺς καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι, Consualium sc. die festo, Athen. (297.) Ἱερείων τροπὸν στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλὰς τε ἐπιβάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτοὺς: (670.) Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας: sicut Plut. quoque in suo περὶ Ἀοργησίας libello dicit ἐρωτικὰς πράξεις esse, ἐπικωμάσαι, καὶ ἄσαι, καὶ στεφανῶσαι θύραν. Aristoph. στεφανώσας τὸν νεκρὸν, de quo ritu vide quædam in Στεφάνος. Interdum additur dat. instrumentalis, Dem. pro Cor. (243.) Στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανίεα χρυσῷ στεφάνῳ, ἀρε-

τῆς ἔνεκα καὶ εὐνοίας, ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τε τοὺς Ἑλληνας ἅπαντας καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ ἀνδραγαθίας: nbi etiam nota qua verborum formula solerent uti in offerenda coroua: nota etiam causas ob quas corona offerretur. Apud Eundem Cherroneæ incolæ qui habitant Sestum, Eleuntem, Madyton, Alopeconneson, Στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα. Nisi hic malis στεφανοῦν accipere pro Honorare, τεμῶν, de quo paulo infra. Magis propriè Athen. 12. Ἐστεφανώσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλάσσι καὶ μίτρας καὶ * ταινίας: ut ap. Plut. de Sol. Anim. Στεφανοῦνται μὲν αὐτοὶ, στεφανοῦσι δὲ τὰς ἀλιάδας, Et ipsi sibi coronis tempora cingunt, et naves etiam suas pictorias coronant. Sic Aristoph. N. (911.) Κρίνεσθαι στεφανοῖς, Liliis coronas. Ubi etiam dicit (1006.) Στεφανωσάμενος καλὰ μὲν λευκῷ, Albo calamo coronatus: quod Dioscurorum erat proprium. Sic Plato Symp. Ἐστεφανωμένον κιττοῦ τιλὴ στεφάνῳ, Athen. 12. Στεφανομένων τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι. Ubi etiam nota pass. στεφανοῦμαι: quod aliquando accipitur pro Corono me, Corona mihi tempora cingo, redimio: ut λούομαι, Lavo me. Plut. Lyc. Στεφανοῦμαι παρήγγειλε πᾶσι. Sic Thuc. 4, (80.) p. 148. Ἐστεφανώσαντό τε καὶ τὰ ἱερὰ περιήλθον. || Aliquando accipitur pro Honoro, quoniam corona honoris causa offerri solebat. Sic Harpocr. ap. Dem. Στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας exp. τιμῶν: afferens et e Lycurgo, Ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλιθένην ἐκατὸν μναῖς ἐστεφανώσατε. Cui l. similem habes in Στακτός. Theopompum quoque et Menandrum, necnon et alios, eod. sensu hoc verbum usurpasse Idem annotat ibid. Pro Honoro, Decoro, Orno, accipi potest et ap. Pind. O. 1, (162.) στεφανῶσαι μολπῇ, Carmine decorare et exornare. ["Etiam de Munere pecuniario usurpatur, quod alicui honoris aut officii causa offertur, Polyb. ap. Suid. v. Στακτή: Ἐστεφάνωσαν τὸν Ἀντίγονον πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις. Cf. Στέφανος. Sic ap. Athen. 203. Ἡ τῶν στεφανοῦντων προθυμία. Studium et Promptitudo civitatum quæ pecuniam regi ad celebrandam pompæ festivitatem contulerant." Schw. Mss.] Itidem intelligi potest ap. Aristoph. 'Ιππ. (647.) Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, Honorarunt me muneribus, quibus decorari solent et ornari, qui lætos afferunt nuntios. Ubi etiam nota accus. Qua constr. Philostr. Her. Στεφανοῦμαι τὰ ἀρετῆς Honoror ornorque iis præmiis quæ inerentur, οἱ ἀρυστεύσαντες. Alii, Præmia accipio. Affertur e Gal. pro Victorem declaro, Palmam tribuo. Dem. vero in Or. pro Cor. distinctim dicit, Ἐστεφανοῦν καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. || Signif. etiam Cingo, Circumdado, etiam Circumfusus sum. Quæ enim ambiunt, ea et circumfusa esse dici possunt interdum. Frequens ea in signif. est præter. pass. ut Od. K. (195.) Νῆσον τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, Quæ mari cincta est ut caput corona, Quam undique cingit et ambit mare, Cui mare circumfusus est. Sic Hesiod. A. (204.) περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωται: Θ. (382.) Ἄστρο τε λαμπετόν τε, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Quibus cælum cinctum est, Quæ cælo circumfusa sunt. Nisi malis, Quibus cælum insignitum est et decoratum. Cui loco similis hic Oppiani, K. 3, (346.) de tigride, Νόσφι μόνον ῥινόιο, τὸν αἰόλον ἐστεφάνωται, Δαίδαλα πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα, Præter solam pellem, quæ variis undique maculis distincta est et decorata. Unde et Variæ tigris, Virgatæ tigris, Senecæ; Maculosa tigris, Ovid.; Phn. 8, 18. Albis maculis rutilum colorem distinguentibus. Quæ verba optime exprimunt, quod Opp. dicit eam ῥινὸν αἰόλον ἐστεφανῶσθαι Δαίδαλα πορφύροντα. ["Brunck. Anal. 2, 300. Pierson. Verisim. 119. ad Xen. Eph. 154. Zeun. ad Xen. K. II. 304. Casaub. Athen. 1. p. 58. Eur. Hec. 124. Thom. M. 50. ad Charit. 235=515. ubi de locutione στεφανοῦσθαι παίδων, Wolf. Proleg. 243. Wakef. Herc. F. 1283. Jacobs. Anth. 6, 244. 11, 394. Philippus 23. 54. Herodes 13. Villoison. ad Long. 239. Heyn. Hom. 5, 134. 6, 124. Boiss. Philostr. 467. 534. ad Dionys. H. 3, 1787. Honoro, Suid. v. Στακτή, ad Diod. S. 1, 424. 553. 684. 2, 466, 588. T. H. ad

Plutum p. 265. Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. Στεφανώ τινά τινι, Alicui quid donare coronæ nomine, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 22. Εὐαγγέλια στεφανούν, Kuster. Aristoph. 13. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. v. viii. 7. Στεφανοῦσθαι, Lennep. ad Phal. 133. ad Herod. 562. Cum gen., Musgr. Iph. A. 1072. Villosion. ad Long. 130 (= 369.) Boiss. Philostr. 567.: *παραγώδιας*, ad Lucian. 1, 427. Στεφανοῦμαί τι, Salmas. ad Achill. Tat. 547. Bergler. ad Alciph. 239.: *Ὀλύμπια*, Simonid. 64." Schæf. Mss. "Signo, Distinguo, Opp. K. 1, 175. (Εἶδεν ὅς τοιούτοις ὄλον δέμας ἐστεφάνωται.) 3, 379. (Λάχνη πορφύρεσσα δ' ἐπὶ χροὸς ἐστεφάνωται.) Cum gen., Dio Chrys. 291." Wakef. Mss. Plut. Timol. 16. Ἐστεφάνωσαν οἱ Κορινθιοὶ δέκα μυαῖς, Dionys. P. 555. ὠκεανοῖο παρὰ ῥόον ἐστεφάνωνται, Apoll. Rh. 3, 121. περίξ δέ μιν ἐστεφάνωντο δράκοντες, Quint. Sm. 5, 99. Πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος ὠκεανοῖο. "Στεφάνωσθαι sæpe quidem signif. Semet coronare, sed et Semet præbere coronandum, ut ap. Pind. O. 7, 29. Ælian. V. H. 3, 1." Valck. Schol. in N. T. 2, 256.]

Στεφάνωμα, τὸ, Coronamentum, Athen. (672.) Ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· ὁ γὰρ τῆς λύγον στέφανος ἄσποπος: Coronamentum agrestium esse, Agrestes homines solere coronari s. tempora cingere vitice s. viminea corona. Et Soph. ap. Plut. Symp. 3. narcissum vocat ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, Antiquum coronamentum deorum inferorum: indicans antiquitus deos inferos solitos fuisse coronari narcisso. Ubi etiam obiter ΝΟΤΑ Μεγάλοι θεοὶ pro χθόνιοι θεοὶ, ut ipse Plut. ibi exp. Probl. 1. Utitur et Theophr. H. Pl. 6, (6, 1.) sic appellans rem e qua fit corona, s. coronariam herbam. Plin. 21, 1. In hortis seri et coronamenta jussit Cato, inenarrabili florum maxime subtilitate. Locus is Catonis est c. 8. [Pind. I. 2, 22. 4, 76. Π. 9, 5. "Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. 71. Anth. 6, 103. Mitsch. H. in Cer. 110. ad Diod. S. 1, 339. ad Paus. 308. 356. Wakef. Herc. F. 354. 426." Schæf. Mss.] Στεφανωματικός, Coronarius, Qui in coronas addit, Coronis texendis s. nectendis aptus, Diosc. 2. ["3, 46." Boiss. Mss.] Itidem ap. Theophr. στεφανωματικά, Herbæ ad corollas contexendas: quæ Lat. vocant Coronamenta: Græci et στεφανωτικά. ["Jacobs. ad Meleagr. p. 4. 14. Anth. 8, 233. 286." Schæf. Mss.] Στεφάνωσις, ἡ, Coronatio, Athen. 5. Τὰ γὰρ εἰς μίαν εὐρεθῆναι στεφάνων οὐκ ἂν δυναθῆναι ἐν ἄλλῃ πόλει ῥαδίως, ταῦτα καὶ τῷ πληθει τῶν κατακειμένων ἐχρηγεῖτο εἰς τοὺς στεφάνους ἀφθόνως. Suid. στεφάνωνιν dici scribit ἐπὶ οἰκοδομῆς οἴκου, forsan de fastigatione ædificiorum, cum ædificio imponitur ἡ στεφάνη s. Fastigium. ["Στεφανωτής, Herodian. Epim. 211." Boiss. Mss. ad Greg. Cor. 565. "Cyrill. Hieros. 198." Kall. Mss.] Στεφανωτικός, i. q. στεφανωματικός, Coronarius, Aptus texendis s. nectendis coronis, ut ap. Cic. et alios Aurum coronarium, ap. Plin. Herbæ coronariæ. Athen. 3. (p. 73.) Γίνεται δὲ οὕτως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἀνθος στεφανωτικός. Vide et Theophr. H. Pl. 6, (1, 1.) et Plin. 21, 2. 3. 4. et alibi. Rursum Athen. (670.) de Platone, Πρόβλημά τι προβάλλει στεφανωτικόν. Verba Plat. ibid. subjiciuntur hæc, Μήλων δέ τινων διαγομαὶ καὶ στεφάνων, πλείους ἅμα καὶ ἐλάττωσιν ἀρμολόγῳ τῶν ἀριθμῶν τῶν αὐτῶν. [Theophr. H. Pl. 1, 13, 3. C. Pl. 1, 4, 2. bis.] Apud eund. Athen. (406.) LEGITUR Στεφανωτικός, ubi ἡ ῥοδοντία s. ῥοδωνία λοιπὰς describitur, "ἵνα καὶ ἥδυσμα στεφανωτικόν μὴ μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαβὼν σχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνδον σεαντοῦ καὶ πανδαίσι τὸ σωματίον πᾶν ἐστιάζῃς. Sed videtur scr. vel στεφανωτικόν, vel στεφανιστικόν, a στεφανίζω.

Στεφανωτίδες μυρρίναι e Theophr. H. Pl. 5, (8, 3.) pro Myrti provenientes modo coronarii operis: ["ap. J. Poll. 1, 27. erat * στεφανωτρίς, Cod. optimus στεφανωτίς habet; sed Athen. 296. στεφανωτρίδας, et 15. p. 463. Schw. βίβλου στεφανωτρίδος habet." Schneid. Ind. Theophr. "Στεφανωτρίδες vocantur eadem μυρρίναι ap. Athen. 75., et τὴν στεφανωτρίδα βίβλον, non στεφανωρίδα, Coronariam papyrus, memorat Theopompus ap. Eund. 676. Plut. Agesilao

A (36.) T. 1. p. 617. Ed. Francof., quasi fem. a masc. * Στεφανωτήρ, (Στεφανωτής.)" Schw. Mss. Lobeck. Phryn. 255.] [* Στεφανωτός, unde] Ἀστεφάνωτος, ὁ, ἡ, Qui coronatus non est, Cujus tempora non sunt cincta s. redimita corona, Xen. A. (13, 8.) Μηδὲνα Λακεδαιμονίων ἀστεφάνωτον εἶναι, Æschin. (86.) Ὑμεῖς μὲν ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκίρνητοι γίνεσθε. Aliquanto aute, Τὸν ἀστεφάνωτον ἐκ τῶν νόμων, κελεύεις ἡμᾶς στεφανοῦν, Eum quem coronari leges vetant, Dem. (331.) Ἀστεφάνωτος οὐκ ἀπῆλθε ἐκ τῆς Ὀλυμπίας, E ludis Olympiis nunquam rediit sine corona, s. palma, Lucian. (1, 528.) Τὸν νεῶν ἕως ἀστεφάνωντων ὄντα ἐστεφάνωσα, Nullis hactenus ornatum coronis. ["Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss.]

["Ἀμφιστεφανώ, Hymn. in Ven. 120. * Ἀναστεφανώ, Anal. 2, 391. "Rufin. 3. sed v. Jacobs." Schæf. Mss. * "Συναναστεφανώ, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. * "Ἀντιστεφανώ, Eumath. 344." Boiss. Mss.] Ἀποστεφανώ, Coronam depono, demo, Corona privo s. spolio, quasi diceret Decorono, i. q. ἀποστέφω. Philostr. Ep. quadam dicit, Μὴ ἀποστεφάνω τὸ κίλλος. Pass. Ἀποστεφανοῦμαι, Corona privor s. spoliore: ἀπεστεφανωμένος, Corona privatus s. spoliatus, Lucian. (2, 653.) Τὸν Ἀπόλλω ὄψει ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀπεστεφανωμένον, καὶ τοὺς κίλλους τῆς λύρας περισσευλημένον. ["Ad Charit. 235." Schæf. Mss. * "Ἀποστεφάνωσις, Eumath. 425." Boiss. Mss. * Ἐπιστεφανώ, Athen. 13. 203. Pind. O. 9, 167. "Heyn. Hom. 6, 124. Epigr. adesp. 750." Schæf. Mss. * Ἐπιστεφάνωμα, Gl. Coronarium, Corollarium. * Καταστεφανώ, Diod. S. 12. p. 294, 39. "Andr. Cr. 181." Kall. Mss. "Eumath. 393. * Μεταστεφανώ, 73." Boiss. Mss.] Περιστεφανώ, Undique redimio s. cingo corona. Pro Cingo, Circumdo, usurpavit Aristoph. Πλ. (787.) ἐμὲ ποῖος οὐκ ὕχλος Περιστεφάνωσε; Non me cinxit s. circumdedit? Pass. voce Aristot. de Mundo, Κύκλω περιστεφάνωνται τὴν οἰκουμένην, Quasi corona cingunt orbem terrarum, s. Ambiunt orbem terrarum. Possunt huc referri duo loci in Στεφανώ citati, unus Homeri, alter Hesiodi, si tmesin in iis admittamus. [LXX. 1 Reg. 23, 26. "Ad Herod. 547. 562. Heyn. Hom. 6, 125. Wakef. Georg. p. 9. Hemst. ad Plut. p. 265. Dionys. H. 1, 501. 3, 1663." Schæf. Mss. * Προστεφανώ, Athen. 128. * "Συστεφανώ, Jacobs. Anth. 10, 155." Schæf. Mss. Demosth. 280. "Eumath. p. 441. Rufin. Anth. Pal. Ep. 36, 10." Boiss. Mss. "Andr. Cr. 195." Kall. Mss.]

ΣΤΗΘΟΣ, τὸ, Pectus. Dicitur ab Hippocr., ut Gal. annotavit, non Omne id quod est a priori parte thoracis, sed Medium os, in quod se inserunt costæ: quod juniores Medici στέρνον appellant. Philon. vero στήθος et στέρνον usurpare synonymos docui in Στοιχός, et in Στέρνον. Il. Δ. (480.) et item O. (577.) Od. X. (82.) βάλε στήθος παρὰ μαζῶν, Il. A. (108.) Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί, Od. I. (301.) Οὐτάμεναι πρὸς στήθος, Il. Σ. (31.) χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, Plangebant pectora palmis. Quod una voce composita dicitur στερνοτυπεῖσθαι, et κόπτεσθαι, ut Lat. Plangere, pro Plangere pectus s. Tundere et ferire pectus, ut in mærore fit. Opposita huic pars est μεταφρενον, ut ex eod. Hom. discimus, Il. E. (40.) μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξεν Ὀμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσαν, "poëtice pro "στήθεων s. στήθεσι." Eod. I. (19.) στήθος μεταμάζιον dicit, ut Aristot. στήθος διπλὴν μαστοῖς, Pectus distinctum mammis. Idem στήθος facit sedem cordis et perturbationum: ut Il. K. (95.) καρδίῃ ἐξω στῆθέων ἐκθρῶσκει, cor extra Pectus abit saliens. Od. Δ. (549.) αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγένηρ Ἀΐθης ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῃ περ ἰάνθη, Il. Σ. (38.) ἀχνυτο δὲ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, P. (139.) Εἰστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέξων, Od. K. (329.) Σοὶ δὲ τις ἐν στήθεσσι ἀκλήητος νόος ἐστί. Cui l. similis quidam Il. Γ. 63. Et Od. N. (330.) Αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα. Prosæ etiam Scriptt. utuntur hoc vocab., ut Xen. K. (4, 1.) et Philo V. M. Item et Lucian. (1, 59.) Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν.

|| Στήθος Hippocr. dixit etiam in pede Imam ejus plantam, quam Anatomici *πεδίον* nuncupant, ut Gal. annotavit: quanquam sunt qui eam pedis partem, quæ post ejus cavum juxta digitos attollitur, *στήθος ποδός* appellant, et similiter in manu *στήθος χειρός*, eam partem quæ huic proportionem respondet. Gorr. Illud carnosulum sub pollice, inquit Cam., *στήθος ἀντιχείριος*, Montem Latine quidam appellarunt pollicis, illud vero alterum depressius paulo, *στήθος χειρός*. Inter hæc *μεταστήθιον*, quasi Interstitium horum monticulorum. Vide et J. Poll., e quo Cam. ista desumsit. Hesychio vero *στήθος* est non solum τὸ ὑπὸ τοὺς ποδῶν δακτύλους στηθῆνιον, sed etiam τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ πρόσχωμα: [Lat. Dorsum, Polyb. 4, 41. Strabo 1. p. 141. "Ruhnck. Ep. Cr. 224. Thom. M. 811. ad Charit. 694. Plur., ad Herod. 475. 'Εκ στήθεος, Heyn. Hom. 4, 499. 'Εκ στήθους γράφειν, Müller. ad Lycophr. p. 420. Στήθευς, Heyn. Hom. 5, 437. Στήθεσφιν, 4, 315. 5, 10. 92. 345. 463. 586. 639. 657. 6, 184. 199. 300. 344. 346. 413." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 672. 'Η ἐπὶ στήθους μάγας, ad Greg. Cor. 562.]

Στηθόδεσμον, τὸ, Fascia pectoralis, J. Poll. 7, (14, 69.) annotat, id, quod suo tempore mulieres vocabant *στηθόδεσμον*, ab Aristoph. Thesm. nominari ἀποδέσμους, cum ait, Τὴν πτέρυγα παραλύσαν τοῦ χιτωνίου, Καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνὴν τὰ τιθία. Ita Polluci *στηθόδεσμον* i. fuerit q. οἱ ἀπόδεσμοι, ἐν οἷς ἔνεστι τὰ τιθία: quale est mamillare, in quod hoc extat Epigramma Martialis, Taurino poteras pectus constringere tergo; Nam pellis mammas non capit ista tuas. ["Aristoph. Fr. 249. ad Il. Ω. 270. * Στηθόδεσμος, ibid. Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss. Στηθόδεσμοι, Gl. Fasciæ pectoralis. * Στηθοδέσμη, * Στηθοδέσμιον, Etym. M. 749, 40. 44. Schæf. ad Greg. Cor. 562. "Ad Mær. 361." Schæf. Mss.] Στηθοδέσμις, ἰδος, ἡ, Fascia pectoralis, Jerem. 2, [32. Esai. 3, 24. "Ad Mær. 361. Wakef. S. Cr. 3, 58. Salmas. ad Achill. Tat. 543. Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Στηθοειδής, ap. Hippocr. (476.) γαστροῦδης: ap. quem στηθοειδέϊ μαχαιρῷ Gal. exp. σμιλῖ, i. e. Specillo lato: siquidem acutum appellat ὀξυβελές. [* Στηθολαβέω, Schæf. ad Greg. Cor. 562. * Στηθομελής, Greg. Naz. Carm. 2, 86. τέττιγες στηθομελεῖς, corrigente Valck. ad Theocr. x. Id. p. 121. olim * Στηλομελής. Cf. Schæf. ad Greg. Cor. l. c.]

Εὐρυστήθης, Qui lato s. amplo est pectore, Pectorosus, i. q. εὐρύστερνος. Et plur. τὰ εὐρυστήθη, Quæ habent latum pectus. [Aristot. H. A. 9. p. 957.]

* Εὐστήθος, Fasti Alex. ap. Alemann. in Procop. p. 28. "Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 303. 314." Boiss. Mss. Tzetz. Posth. 470.]

Ἀκροστήθιον, τὸ, Summa pars pectoris, Aristot. [Physiogn.] Μεταστήθιον, τὸ, Interstitium inter τὰ στήθη: Vide Στήθος. At Μεταστήθιος adj., significabit Interjectus s. Situs inter τὰ στήθη.

* Ἐπιστήθιος, Fragm. Nicetæ ap. Heyn. Comm. Goetting. 12. p. 307. * Ἐπιστήθιος. Vocem banc elegantissimam omittunt Lexx. Quoniam Joannes Evangelista Jo. 13, 23. dicitur recubuisse ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, et v. 25. incubuisse ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ, propterea a Vett. satis frequenter appellatur *ἐπιστήθιος*, In pectore recumbens. Ephræmius, Theopolit. Patriarcha, in Bibl. Photii Cod. 229. p. 797. eum vocat *ἐπιστήθιον* τῶν μαθητῶν, Interpres, Decus discipulorum: imo, Pectori incumbentem. In Typico Sabæ, cap. 23. p. 50. vocatur φίλος *ἐπιστήθιος*: in Menologio, mense Septembri, die 26. φίλος *ἐπιστήθιος*, παρθένος ἡγαπημένος: a Pachymer. in c. 2. Dionysii Areop. de Eccl. Hier. p. 233. ὁ *ἐπιστήθιος* καὶ ἡγαπημένος, Dilectus ille, qui in pectore recubuit. (In Schn. Lex. Suppl. exhibetur * Ἐπιστήθιος, eodem Dionysii loco prolato.) Etiam de aliis usurpatur, Nilus Doxapatrius: Διὰ τὸ εὐρεθῆναι ἐν αὐτῇ τὸν ἀπόστολον Βαρνάβαν, ἔχοντα *ἐπιστήθιον* τὸ κατὰ Μάρκον ἅγιον εὐαγγέλιον, Quod in ea, (insula Cypro) repertus sit Barnabas Apostolus, in pectore habens Evangelium secundum Marcum. Quod hic est *ἐπιστήθιον*, id Notitia Episcopatum exprimit,

ἔχοντα ἐπὶ στήθους: et Cedrenus ad annum 4. Imperii Zenonis, ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους, Habens in pectore." Suicer. Thes. Eccl. "Tzetz. ad Lyc. 838. Routh. Reliqq. SS. T. 1. p. 15. cum nota p. 37." Boiss. Mss.] *Περιστήθιος*, Qui pectus ambit s. cingit aut circumdat, Pectori circumfusus. Subst. τὸ *περιστήθιον*, Fascia pectoralis, pectus circumdans, Pectorale. Legitur Exod. 28, (4.) *Περιστήθιον καὶ ἐπωμῖς*: ubi vulg. Versio habet, Rationale et superhumeralia. Alibi tamen Rationale habet eadem versio pro λόγιον. Est autem Genus ornamenti s. vestimenti sacerdotis Judaici, quemadmodum et Hes. testatur esse *ἱερατικὸν ἔνδυμα*. Si mulieri tribueretur, i. foret q. Polluci τὸ *στηθόδεσμον*, i. e. ἑῷσμα τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων, Fascia pectoralis, qua pectus et mamillæ constringuntur. Mamillare Lat. appellat. [* "Προστήθιος, ad Il. Ψ. 761. Heyn. Hom. 8, 512." Schæf. Mss.]

* "Περιστήθιος, Strophium, Fascia pectoralis, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Serm. 8. T. 4. p. 281, 8. Τί ἂν τις εἴποι—περὶ τῆς δέσεως, τῇ νῦν μὲν κρυπτομένης ἐν τῇ δέσει τῆς περιστήθιδος; καὶ γὰρ καὶ τοῦτο γυμνοῦσι πολλάκις ὥστε τοῦ ἑῷματος τὴν ἀκρίβειαν φαίνεσθαι." Seager. Mss.] *Προστήθιος*, Anterior pars τοῦ στήθους. Infra pedem totum, inquit Cam., *τύλμα*, i. e. Callus. In hoc, quod eminet juxta digitos, *στήθος ποδός*, i. e. quasi pectus, a quibusdam *προστήθις* nominatum. J. Poll. 2, (198.) de partibus pedis, Τὸ δὲ κάτωθεν, τὸ μὲν ὅλον, *τύλμα*· τούτου δὲ τὸ μὲν προῦχον, ὑπὸ τοὺς δακτύλους, *στήθος ποδός*, ἡ *προστήθις*· τὸ δὲ μετὰ τὸ στήθος, κοῖλον ποδός. *Προστήθιος*, i. q. *προστερνίδιος*, Appositus s. Applicatus pectori. Apud J. Poll. 2. Ἰππων *προστήθια ὄπλα*, quæ Xen. appellat *προστερνίδια*, Arma quibus pectora equorum muniuntur belli tempore contra telorum injuriam. Apud Suid. hæc leguntur, Ἐξεληθύντες μεγάλα δύο μετὰ τύπων καὶ προστήθιδων, ἐδέοντο μηδὲν ἀνηκεσσαν βουλευεσθαι περὶ τῆς πόλεως: ubi *προστήθιδων* exp. εἰκόνων μέχρι στήθους. Fuerint itaque *προστήθια*, Simulacra pectore tenus ficta s. picta, *ἱσάγιες* non perfectæ, sed ad pectus tantum deductæ. [Polyb. 22, 20, 6. *Προστήθιδιον*, Gl. Antilena. "Add. ad Diod. S. 2, 537." Schæf. Mss.] Eadem forma qua *προστήθιδιος*, DICITUR ET Ἐντοστήθιδιος, Qui intra pectus est. Unde τὰ *ἐντοστήθια*, *Interna*, s. Interiores partes pectoris, *Penetralia* pectoris. J. Poll. 2, (162.) Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, *στήθος*· τὰ ἐντὸς, *ἐντοστήθια*. [Hippocr. 682. Schol. Ven. Il. A. 464. Schn. Lex. Cf. Ἐντόσθια. Item * Ἐντοστήθια, Philostr. Icon. p. 880. Ἐμπεφυκῶτων τοῖς ἐντοστήθιοις τῶν λεόντων, quod suspectum habet Schn.]

* Στήθιος, * Στήθιος, Heyn. Hom. 7, 693. * Στήθιας, (Gl. Pectorosus,) Thom. M. 595. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἰππ. 765.]

"Στηθικός τόπος, Pectoris locus, q. d. Pectoris

"locus, VV. LL."

* Στηθίζω, unde * Στηθιστήρ, Gl. Antellina.] Ἀποστήθίζω, Expectoro, i. e. E pectore depromo. Suid. in nomine Σαλούστιας, secundo loco posito, Οὐ γὰρ ἐστὶ ταυτὸν ἐς πλῆθος ἀποστήθίζειν καὶ γράφειν· καλῶς. Ubi ἀποστήθίζειν videtur esse Depromere e pectore. Bud. simpliciter interpr. Expromere, Eloqui. In hoc certe loco Ennii, quem citat Cic. Tum pavor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat, capitur Expectorat pro E pectore ejicit s. expellit. Eust. ἐκστήθίζειν, (quod itidem e στήθος compositum est, et præp. ἐκ,) facit contrarium ei quod Lat. dicunt Recitare; scribit enim, Ἐξωγράφῃς φέρονται, ἐπὶ στήθους τὴν τραγωδίαν, αὐνιττόμενος τὸ ἐπὶ στόμα· τὸς ἐκείνον φέρειν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκστήθίζειν τὰ τραγικά· ὃ δὲ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φανερὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀπὸ μεμβράνας, ἢ ἀπὸ βιβλίου. Est autem notandum hic ἀπὸ στήθους λέγειν dici eod. modo quo dicunt nostrates, Dire par cœur. Est alioquin frequentius ap. Græcos ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, (unde ἀποστοματίζω,) quam ἀπὸ στήθους εἰπεῖν. [Suicer. Thes. Eccl. "Epiph. Hær. 67, 1. * Ἀποστήθισμός, Idem Expos. Fid. Cathol. 23. (1. p. 1106.)" Routh. Mss.] Ἐκστήθίζω, vide Ἀποστήθίζω. [Georg. Alex. in Vita Chrys.]

72. Ἐν νῷ φέρων καὶ ἐκστηθίζων τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην, Suicer. Thes. Eccl. * Ἐκστηθίζω, Athan. 2, 42. * Ἐπιστηθίζομαι, Pectori alicujus incumbo, Cantic. 8, 5.]

“ Στῆθῆνιον, τὸ, Medium pectoris, q. d. Pectusculum, VV. LL. ex J. Poll. (2, 162.) Sed in iisdem “ EST Στῆθιδιον pro Pectusculo. “ Στῆθῆνιον, Medium pectoris, VV. LL. Sed perperam hoc scriptum est in VV. LL. pro στῆθῆνιον. [“ Στῆθῆνιον, * Στῆθῆνιον, * Στῆθῆνιον, Στῆθιδιον, Phryn. Ecl. 168. 169. Thom. M. 811. ad Lucian. 2, 324. Casaub. ad Athen. 135.” Schæf. Mss. “ Στῆθῆνιον, Const. Apost. 2, 25.” Kall. Mss. “ Στῆθῆνιον, Athen. 65. (370.) παχέων ἀνρίων στῆθῆνία, Pinguim agnorum pectora.” Schw. Mss. “ Herodian. Epimer. 129.” Boiss. Mss. LXX. Exod. 29, 26. 27. Levit. 7, 20. 21. “ Ut a χεῖλος χελόνιον, quod et ipsum damnat Phryn. App. 72., vide Schneider. ad Ælian. H. A. 16, 12., sic a στήθος στῆθῆνιον derivatum videri potest; quo præter Ephippum a Sturzio (de Dial. Maced. p. 194.) citatum, Schol. Lucian. Lex. 3. T. 5. p. 180. utitur. Στῆθῆνιον Philo Legg. Alleg. 2, 85. 86. 88. quam formam a Stœbero probatam ad Thom. M. 811. cum altera στῆθῆνιον recte rejiciunt Casaub. ad Athen. p. 65. et Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 33. terminationem νιον diminutivorum formis annumerans, vulgari, ut credere par est, dialecto propriam.” Lobeck. Phryn. 384. Vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 264-5.]

[* Στῆθας, Hesychio ὄρνις ποίος.]

“ ΣΤΗΝΙΑ, (τὰ,) Festum erat Athenis, in quo se “ mutuo scommatis et convitiis perstringebant. Unde “ Στηνῶσαι, Convitiis incessere. Vide Hes.” [et Phot. “ Ad Charit. 449. Brunck. Aristoph. 1, 127. Kuster. 222. (Θ. 834.)” Schæf. Mss. Cleomedes 2. p. 91. Locus quidam Athenis, Alciph. 2, 3.]

ΣΤΙΖΩ, ζω, Pungo, Compungo notis, i. e. Stigmata inuro, Notis inustis signo, ut Cic. de Off. 2. dicit barbarum compunctum notis Threiciis, quem paulo post Stigmatiam appellat vocabulo Græco. Solebant enim servi notis inustis insigniri: ut ex Artemid. quoque discimus, qui l. 1 Onirocr. ait, Στίζονται παρὰ Ὀραζίν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέταις δούλοι. Captivi etiam, necnon et sceleris alicujus deprehensi, solebant notis inustis insigniri. Plut. Pericle (26.) de Samiis, Τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαυκας, Noctuas eis in frontes inurebant. Sic Diphilus ap. Athen. (225.) de quodam qui comam alebat, dicens deo se eam consecrasse, οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἔστιγμένος, Πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμι' αὐτὴν ἔχει, Non ideo, sed ut obvelet notam quæ ejus fronti inusta est. Herinog. Ἐξεστὶ στίζειν τοὺς μοιχοὺς στίζων τις ἀπέκτεινε; καὶ φόνον φεύγει. Apud Herod. 7, (233.) Thebanorum, qui a Græcis ad Xerxem desciscabant, majorem partem regis jussu barbari ἔστιζον στίγματα βασιλῆα, Compungebant notis regiis, Inurebant notas regias, Notis regiis inustis signabant. Q. I. taxat Plut. περὶ Ἡροδότου Κακονθελίας p. 1043. mææ Edit. (=9, 440.) Idem Plut. de S. N. V. (8, 206.) Thracas reprehendit, quod στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Herodiano teste, 3, (14, 13.) olim Britanni τὰ σώματα ἔστιζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζῶων παντοδαπῶν εἰκόσι, Corpora sua notabant pictura varia, et formis animalium omne genus. Cui loco similem vide in Προσαναστίζω. Ager etiam aliquis στίζεσθαι dicitur: de quo in Ἀστικτος. || Exp. etiam Mordeo et Incesso: qua signif. Pungo quoque et Uro ap. Lat. usurpantur. At στίζειν pro Taxare, Infamare, citat Bud. e Chrys. Comm. in 1 ad Cor. 15. p. 233. et e Basil. 582. || Hes. στίζας exp. non solum σημείον ποιήσας, sed etiam μαστιγώσας: itidemque στιζόμενος a Suida et Schol. Aristoph. exp. τυπόμενος, Σφ. (1296.) Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ, Cæsus scipione, Percussus s. Verberatus baculo. [“ Alberti Peric. Cr. 89. Wakef. S. Cr. 3, 91. ad Diod. S. 2, 596. Jacobs. Anth. 12, 141. Heyn. Hom. 8, 135. Herod. 614. Interpungo,

Notis distinguo, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 369. ad II. Γ. 42. Schol. Aristoph. Πλ. p. 21. Hemst., Jacobs. Anth. 10, 186. Στ. eis, Heyn. Hom. 5, 711. Heind. ad Plat. Gorg. 82. Στίζω, στίξω, olim * στίγω vel * στίχω, Thom. M. 371.” Schæf. Mss. Στίξαι, Photio τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον. Vide Σικτέον. Hinc Stigo, Stingo, Instigo, Instinctus, Distinguo, Distinguo.]

Στίγμα, τὸ, Nota qua aliquis compunctus est, quæ alicui inusta est, Signum quod alicui impressum est ferro candenti. Lat. quoque Stigma appellat: ut Martial. Frons hæc stigmatē non meo notanda est. Herod. 7, (233.) Ἐστιζον στίγματα βασιλῆα τοὺς πλεῖντας τῶν Θηβαίων. Plut. περὶ Ἀοργ., Τὰ δὲ τῶν πικρῶν (δεσποτῶν) ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς προσώποις τῶν οἰκετῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι καὶ ταῖς πέδαις. Paul. ad Gal. 6, (17.) Τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι μου βαστάζω, Stigmata Domini Jesu in corpore meo porto, i. e. inustas notas, quales inuri servis solebant. Sed cum servis ea essent probrosa, (unde et Stigmatiæ dicebantur,) ipse iis gloriatur, ut ea non dubitet pseudopostolorum gloriæ opponere, necnon et circumcisionis cicatrici. Intelligit autem στιγμάτων nomine Omnia quæ in corpore suo passus est Christi nomine, de quibus 2 Cor. cap. 11. Apud Medicos στίγματα dicuntur Notæ quæ in facie aut alia quapiam corporis parte indiguntur, quales videmus in manibus eorum qui militiam exercent. Sic enim Aet. 8, 12. Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλον τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἳ ἐστὶ τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσίν. Ubi etiam describit quoddam μέλαν πρὸς στίγματα. Ibid. τὰ στίγματα ἀφελεῖν, et τὰ στίγματα ἐξαίρειν: Plin. 25. cap. ult. Omnibus batrachii generibus vis caustica: ideo ad tollenda stigmata utuntur, causticisque omnibus miscent. Diosc. 2, 205. de foliis et recentibus cauliculis batrachii, Δύναμιν ἔχει ἐλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικὴν ὅθεν καὶ στίγματα ἐξαίρει. Rursus Plin. scribit stigmata deleri fimo columbino, quem Diosc. 2, 98. tradit et πυρίκανθα θεραπεύειν, Igni ambusta. Ubi sicut stigmata deleri ait, sic Martial. Stigmata nec vafra delebit Cinnamus arte. Marc. Virg. post locum in Ἐρυθρόστικτος citandum, Ex eo, inquit, factum est ut στίγματα non tam Puncta ipsa, quam Punctis variatam superficiem Græci vocarint. Et ex hoc genere inter cutis vitia στίγματα in antiqua medicina dicta sunt non Puncta, sed Maculis punctorum quantitate et forma decolorata hominis cutis. Differuntque (quod manifeste ex antiquis Scriptt. et e nomine ipso colligitur) stigmata a leuce et utraque vitilagine, quod in his, sive candidæ, sive nigræ maculæ sint, major quantitas et nulla certa forma est; iu stigmatibus autem puncta tantum et punctis variata superficies. Στίγματα Hesiod. dixit Puncta, s. Maculas et notas quibus aliquid distinctum variatumque est, veluti punctis: Ἀ. 166. Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκονσι Κνάνεα κατὰ νῶτα, Schol. Ὅσπερ δὲ στίγμα ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων τῶν δρακόντων κατὰστικτοὶ γὰρ καὶ ποικίλοι οἱ ὄφεις. Sic Virg. G. 3. Maculosus anguis. [“ Ad Herod. 374. Wakef. S. Cr. 3, 91. Servorum, ad Diod. S. 2, 598. 599.” Schæf. Mss. * Στιγματοφόρος, Polyæn. 1, 24. * Στιγματοφόρος, unde] Στιγματοφόρεω, Stigmata ferro in corpore, i. e. Stigmata mihi sunt inusta, Notis compunctus sum, Lucian. [3, 489.]

Στιγματίας, ὁ, Stigmatē notatus, Notis compunctus, Cui stigma inustum est: δούλος, Servus compunctus notis, cui stigmata et notæ inustæ sunt; solebant enim notæ eis candenti ferro imprimi, ut agnoscerentur, præsertim si aufugere consuevissent: ut e Plut. quoque discimus in Nicia, de Atheniensibus in Sicilia captis, Καὶ τοὺτους ὡς οἰκέτας ἐπώλουν, στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον, Equi signo eorum fronti impresso: [Pericle 26.] Cujus rei Plato quoque meminit, de LL. 9. item Plut. supra in Στίζω et Στίγμα: necnon et Phocyl. (212.) Στίγματα μὴ γράψης ἐπονείδίζων θεράποντα. Item et Plin. et Valer. Max. 6, 8. Servus ab eo vinculorum pœna coercitus, inexprabiliq. literarum nota per summam oris contumeliam inustus. J. Poll. 3, (79.) c. 8. de servis, Οἱ δὲ στιζόμε-

νοι, (sic enim reponendum pro μαστιζόμενοι,) στιγμα-
ται καὶ στίγνες, ὥσπερ οἱ μαστιγούμενοι, μαστιγῆται.
Itidem Cic. de Off. 2. Qui fideliozem, et barbarum
et stigmatiam putaret, quam conjugem. Ita enim
antiqui Codd. habent pro Stigmaticum, quod in
nonnullis legitur. Paulo ante dicit, Barbarum, et
eum quidem compunctum notis Threiciis, districto
gladio jubebat anteire: synonymos accipiens Com-
punctum notis et Stigmatiam. Plin. Ep. 1, 5. taxat
quendam ut Vitelliana cicatrice stigmosum. Nica-
nor autem Grammaticus dictus Στιγματίας fuit δὲ τὸ
περὶ στιγμῶν πολυλογῆσαι, Eust. ["Casaub. ad Athen.
64. Toup. in Schol. Theocr. 217. Fabric. Bibl. Gr.
1. p. 368. ad Lucian. 1, 374. Brunck. Aristoph. 1,
27. Cattier. Gzoph. 48. ad Diod. S. 1, 625. Jacobs.
Anth. 11, 26. Heyn. Hom. 4, 10."] Schæf. Mss.
"Dio Chrys. 1, 449." Wakef. Mss. "Στιγματίας,
Xen. 'Ελλ. 5, (3, 24.) p. 441. Auctorem Nostro pa-
rem in h. v. non prodixerunt Lexicogr. Quod si
Aristophanem nominassent, qui A. 331. in Choro
idem adhibet, non habuissimus in iis defectum hunc
taxandum, nec magis eum e Nostro tum supplendum.
Quam veremur autem, ne, qui recentiore tantum
Aristoph. Edit. utuntur, de fide nostra dubitaturi
sint, cum in ea loco citato, non Στιγματίας, sed
Μαστιγῆται legatur, cujus immutatæ lect. rationem
nondum inveni redditam ab eruditissimo Editore, in
Notis ad hanc Fabulam versum istum plane præter-
mittente. Habeo primam omnium Edit. Lysistratæ,
Flor. sc. Bernardi Juntæ 1515. 8., ubi Στιγματίας
legitur, atque sic reliquæ ad unam omnes expresse-
runt. Variæ lectt., quas prodiderunt hactenus
VV. DD., nihil mutandum jubent. Imo Schol. vet.
ne cogitavit quidem de alia voce: vide ipsum. An
igitur Biset. ansam errandi dedit? Mirus profecto
hic lapsus, namque purum putum esse talem non
dubito." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 152.
Cf. Lex. Xen. *Ψευδοστιγματίας, Athen. 685.] AF-
FERTUR ET Στιγματίζω pro Stigmate noto, Stigma
inuro, στίζω.

Στιγμή, ἢ, Punctum. Apud Mathematicos στιγμή
et σημεῖον idem sunt, i. e. Punctum: sc. οὐ μέρος
οὐθέν, Minima lineæ pars, quæque in partes dividi
nequit. Euclides suorum Στοιχείων initio, Σημεῖον
ἐστὶν οὐ μέρος οὐθέν· γραμμὴ δὲ, μήκος ἀπλατές·
γραμμῆς δὲ πέρατα, σημεῖα. Suid. Στιγμή ἐστὶ γραμ-
μῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλάχιστον· κέντρον δὲ ἐστὶν
ἀρχὴ γραμμῆς. Euclides tamen utrumque lineæ extre-
mum appellat στιγμήν. Item στιγμήν, inquit Marc.
Virg. ap. Diosc., in sermone Punctum vocant, Mi-
nimam notam qua membra sermonis in scribendo
librarii dividunt; eademque ratione Quæcunque
continuum aliquid intercedentia angustis intervallis
dividunt, discernunt, et variant. Item τελεία στιγμή,
Punctum quod ponitur in fine sententiæ perfectæ.
Apud Latinos quoque Punctus s. Punctum, pro Mi-
nima rei alicujus parte ponuntur, ut cum Plin. dicit,
Non aliud est terra in universo quam mundi punctus,
Horat. Horæ puncto, Lucr. Puncto diei, Cic. Illo
inquam ipso die, imo hora, atque etiam puncto tem-
poris eodem, Cæs. Vi tempestatis puncto temporis
interiit, Cic. Tot civium Rom. uno puncto cædes.
Item, Neque Larini punctum est temporis commora-
tus. Itidem Græci στιγμήν χρόνον dicunt pro Mini-
mo temporis spatio, s. Momento: ut Demetr. Phal.
ap. Plut. (6, 394.) laudat Euripidem dicentem μίαν
ἡμέραν τὰ μὲν καθελεῖν ὑψόθεν, τὰ δ' ἄραι ἄνω: re-
ctius tamen dicturum fuisse ait, si non μίαν ἡμέραν,
sed στιγμήν χρόνον dixisset: (423.) Τὸ, τε πολὺ δὴ-
πουθεν ἢ μικρόν, οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ, πρὸς τὸν ἀπει-
ρον ἀφορῶσιν αἰῶνα· τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σι-
μωνίδην ἔτη, στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριον
τι βραχύτατον στιγμῆς. Sic Luc. 4, (5.) "Ἐδειξαν ἐν στι-
γμῇ χρόνον, In puncto temporis, In momento temporis.
["Sive Temporis in puncto, ut loquitur Lucr. 4, 164.
Alias Latine dicitur Uno eodemque temporis ictu.
Apul., ut Lucas, Fab. 219. Momento modico, imo
Puncto exiguo. Tam breve temporis mōmen, s.
movimen, designare voluit Lucas, quod in partes vix
cogitatione posset secari. Græci adhibent in tali-

bus formulam ἐν ἀκαρεὶ χρόνον, In temporis mo-
mento, unde nihil possit abradi: ἐν ἀτόμῳ scripsit
Paulus 1 Cor. 15, 52. ubi adjectum legitur in eand.
sententiam ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, In ictu, vel nictu oculi."
Valck. Schol. in N. T. 1, 93. Diog. L. 7, 135. "Heyn.
in Error. Typogr. ad calcem Apollod., Casaub. ad
Athen. 71. Bibl. Crit. 3, 2. p. 42. Valck. Anim. ad
Ammon. 19. Hipp. p. 281. ad Ammon. 48. ad Cha-
rit. 614. Wolf. Prol. 257. Musgr. Ion. 1514. I.
cobs. Anth. 7, 126. 11, 26. Callim. 1. p. 588. Fi-
scher. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. De reb. valde
parvis, ad Herodian. Philet. 453." Schæf. Mss.
Phot. Στιγμήν ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον οὗτος Με-
νανδρος. Demosth. 552. Εἰ γ' εἶχε στιγμήν ἢ στίαν
τούτων. Στιγμή subaud., Schæf. Apoll. Rh. T. 2,
p. 239. * Τελειοστιγμή, pro τελεία στιγμή, est vox
dubiæ auctoritatis.] Στιγμαῖος, Qui unius puncti
est, Punctum æquans, Procl. in sua Sphæra, Pro-
gressus minimus et unius solum puncti, Punctus
viæ. Sic στιγμαῖος βίος, Vita quæ punctum du-
taxat temporis durat. Plut. 6, (447.) Καὶ γὰρ ὁ μα-
κρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἀπειρον
αἰῶνα. Itidem σπιθαμὴ βίον dicitur de Vita brevi
et momentanea. ["Jacobs. Anth. 7, 126." Schæf.
Mss. Cleomedes 1, 11. στιγμαῖα, sed in Codd. σπι-
γμαῖα, quod melius est. * Στιγμαῖος, Plut. 10, 461.
Gal. de Vict. Acut. 3. p. 186. Vide Lobeck. Phryn.
544. Cf. Σπιθαμαῖος, Σπιθαμαῖος.]

* Στιγμός, Punctio, Æsch. Suppl. 846.]
["Στίζις, Schol. Apoll. Rh. novus 1, 211. p.
26. Schæf." Boiss. Mss. Vide Προσασιζέω.]

Στικτεόν ap. Gramm. pro Punctum ponendum
est, s. Interpungendum est, Distinguendum est
puncto. Qua signif. VERB. Στίζω quoque utitur,
ut Epigr. in Grammat. Εὐπίθιον Ἀθηναῖος Στι-
ξαντος τὴν καθόλου, Qui punctis distinxerat et emen-
darat, Brodæo interpr., qui τὴν Καθόλου dicit esse
Nomen libri ejusdam: de quo ibid. plura. ["Στι-
κτεόν, Schol. Il. X. 300." Boiss. Mss. "Schol. An-
tistoph. Πλ. 220." Schæf. Mss.]

Στικτός, Punctus, Variis notis compunctus, Variis
notis distinctus: ελαφός, Sopb. (El. 568.) Sic Idem
Phil. (184.) p. 384. Στικτῶν ἢ λασιῶν μετὰ Θρωπῶν, i. e.
ποικίλων καὶ δασυτρίχων, Schol. Inter animalia varia
et hirsuta, Inter animalia diversis distincta coloribus
atque hispida. Et Opp. K. 3, (288.) περὶ στικτῶν
ναίνας. De maculis hyænis. Eur. Phæn. (1122.) de
Argo, Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, ubi Schol.
itidem exp. ποικίλοις: quoniam sc. varii cernuntur in
oculis colores: exp. tamen et καταπληκτικοῖς: quod
minus probo. Ea signif. Ovid. de stellione, stellatus
pectora guttis. Vide et Ἀστικός: ["Bibl. Crit. 1,
2. p. 126. Valck. Phæn. p. 392. Beck. ad Eurip.
p. 218. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 17. Anth. 7,
248. 9, 320. ad Lucian. 1, 248." Wakef. Phil. 184.
Boiss. Philostr. 431. * Στικτόδορος, Wakef. l. c." Schæf. Mss.] Ἀστικός, ὁ, ἢ, Qui punctus non est,
Nullis compunctus notis, Nullo signatus stigmate,
Nullis punctis signatus: χωρίον, Ager creditoribus
non obnoxius; nam qui obnoxii erant, lapidibus vel
columna signabantur: cui opp. σικτὸν χωρίον, s.
ὑπόβολον, ὑπόχρεων. Sic enim J. Poll. 3. Λίθος δ'
ἦν ἢ στίλη τις δηλοῦσα ὡς ἐστὶν ὑπόχρεων τὸ χωρίον·
ἐπὶ δὲ τούτου ἔλεγον καὶ τὸ ἐστίχθαι τὸ χωρίον ὡς τὸ
ἐναντίον, ἄσικτον· τὸ δὲ ὑπόχρεων χωρίον, καὶ ὑπό-
βολον. [Herod. 5, 6. Menander ap. Schol. Luciani
6. p. 282.] Ἐρυθρόστικτος, ὁ, ἢ, Rubris distinctus
maculis, Rubris compunctus notis, Marc. Virg. ap.
Diosc. 2. Hacque ratione in marmorum generē, præ-
sertimque in Numidico, λευκόςτικτον aliquod et ἐρυ-
θρόστικτον, i. e. Candidis et rubris punctis distinctum
et variatum dicitur, non aliam ob causam quam ob
varietatem illam colorum, qui punctorum quantitate
et forma rem variant. [* Εὐστικός, Opp. K. 1, 335.]
Λευκόςτικτος, Albis punctis s. maculis distinctus, Al-
bis notis compunctus, Eur. (Iph. A. 221.) λευκο-
στικτὴν τριχὴ βαλίου πάλους, Equos varios, sc. quo-
rum pili albis notis s. maculis distincti sunt. [* Με-
λανόστικτος, Athen. 305. * Παντόςτικτος, 324. "Const.
Manass. Chron. p. 6." Boiss. Mss. * "Πολύστικτος,

Punctis interstinctus variis, Marcell. Sid. (16.) ap. A Fabr. B. Gr. 1. p. 14. Clem. Alex. 244." Kall. Mss. Anonym. de Incredib. c. 16. p. 92. Gale. "Ad Hesych. 2, 995. n. 15." Dahler. Mss. Orph. Fr. 7, 15. * Χρυσόστικτος, Leo Diac. p. 249." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 160." Kall. Mss.]

Στιγυεύς, ὥς, ὁ, Subula dicitur; vel etiam Omne id quo pungimus. Suidas exp. κεντητήριον. Alio nomine ὀπήγιον dicitur. ["Sed ap. Herod. 7, 35. στιγυεύς est Punctor, Is qui stigmata inserit, (Στιγυέας ἀπέπεμψε στίζοντας τὸν Ἑλλήσποντον.)" Schw. Mss.]

Στιγῶν, ὥνος, ὁ, i. q. στιγματίας, J. Poll. cujus verba paulo supra citavi: [vide Στιγματίας.] Legitur ap. Hes., et exp. μαστιγίας: sed putarim scr. potius στιγματίας pro illo μαστιγίας. Apud Eust. paroxysmōs scribitur, 725. Καὶ Τριπέδων, ὁ πολλακίς δεθεῖς, κακούργος δοῦλος, ὃς καὶ πέδων ἐν ἀπλότῃ λέγεται, καὶ στίγων, εἶπουν στιγματίας. Sic p. 1542. Ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας. Apud J. Poll. quoque eod. modo scribitur στίγωνες. ["Aristoph. Fr. 290." Schæf. Mss.]

* "Ἀστιγῆς, Steph. B. v. Βάβρας." Kall. Mss. * Χρυσοστιγῆς, Leo Diac. 249." Boiss. Mss.]

* Ἀναστίζω, Rursum compungo notis etc. Interdum pro simplici στίζω. Προσαναστίζω, Iterum compungo addita et alia nota: ut Θρακικαὶ τινες γυναῖκες ἐφ' ὑβρεὶ σιγχεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσαναστίζαν, ἐξαλείφουσαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτήρα. Qua de re Eust. 1960. Καὶ μὴν καὶ ἡ γράψα, τὸντέστιν ἡ στίξις, ἣν περὶναι, φασί, ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν· ἣν δὲ γραφὴν παθοῦσαι Θρακικαὶ τινες γυναῖκες ἐφ' ὑβρεὶ, ἐξηλείψαντο, φασί, τὴν συμφορὰν ταύτην, * προσαναγραφάμεναι, ἡγουν στίξασαι, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτὸς, ἵνα ὁ τῆς ὑβρεως χαρακτήρ eis ποικίλιαν ἀριθμηθεῖς, κόσμον προσηγορίᾳ τοῦνομα ἐξαλείψῃ, ᾧ δηλαδὴ ὀνομάζονται οἱ στιγματίαι. Simile quid de Thracum mulieribus habes in Στίζω e Plut. Item et Plin. 22, 1. Barbarorum feminae, maresque etiam ap. Dacos et Sarmatas, corpora sua inscribunt, h. e., Signa notasque suis corporibus imprimunt, quo venustiores appareant. Simile quid de Britannis narrat Herodianus, supra in Στίζω. Διαστίζω, Distinguo punctis et notis, Aristot. Rhet. 3, (5.) Τὰ γὰρ Ἑρακλείτου διαστίζειν, ἔργον, διὰ τὸ ἀδηλον εἶναι ποτέρω πρόσκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον, punctis et ὑποδιαστολαῖς distinguere, Bud. Idem Bud. διαστίζειν pro In punctum desinere, affert e Themist. in Post. 44. ["Nonu. D. 28, 130. (Ξανθὰ διαστίζουσα κατάρρυτα νῶτα κοίτης.)" Wakef. Mss.] Διάστιξις, ἡ, Distinctio quæ punctis fit s. notis, i. q. διαστολή. Ambo sunt vocabula Grammaticorum. [* Διαστικτέον, Schol. Soph. El. 884. * Διαστικτής, Gl. Distinctor. * Διάστικτος, unde *** Ἀδιάστικτος, Tzetz. Ch. 1, 950. * Ἀδιαστικτός, (Gl. Indistincte,) Timario in Notit. Mss. 9, 228." Boiss. Mss. * Ἐνστίζω, Dio Cass. p. 718.] Ἐπιστίζω, Notis compungo, Maculis vario, Punctis notisque distinguo in superficie, ["Pierson. Præf. ad Mær. p. 36. Mær. 157. et n." Schæf. Mss. Nicander Θ. 332. Ælian. H. A. 11, 24. * Ἐπιστιγμή, Æneas c. 31. "Bredow Ep. Par. p. 122." Schæf. Mss.] Καταστίζω, Punctis distinguo, Basil. Ep. quadam ad Notarium, Τὰ χαράγματα τέλεια ποίει, καὶ τοὺς τόπους ἀκολουθῶς κατάστιζε. Unde κατεστιγμένος, Punctis distinctus, Aristot. de ovorum coloribus, Τῶν δὲ κατεστιγμένα, i. e., Plin. interpr., Alia punctis distincta. || Hes. καταστίζων, βεβαιῶν, καταψηφίζων, subjungens, Παρ' ὅσον τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημιον. [Ad Greg. Cor. 492. Ælian. H. A. 10, 13. Χρυσοειδῆ ἰνδάλματα ἐπ' αὐτῶν κατέστικται. * Κατάστιγμα, Schol. Dionys. P. 443.] Κατάστικτος, Punctis distinctus, Notis compunctus, Notis s. Punctis variatus: unde ap. eund. Hes. Κατάστικτον, ποικίλον. Exemplum hujus signif. habes in Στίγμα ex Hesiodi Schol. Sic κατάστικτος χιτῶν, Tunica variis notis compuncta, varia, s. variegata, i. q. ποικίλος χιτῶν, Tunica, cui animalium figuræ floresve intexti sunt, belluata, ut Plaut. Belluata tapetia. J. Poll. 7. Ὁ δὲ κατάστικτος χιτῶν ἐστὶν ὁ ἔχων ῥῶα ἢ ἀνθη ἐνυφασμένα: quem et ζωωτὸν χιτῶνα s. ζωδι-

PARS XXVI.

τὸν dictum fuisse scribit: qualis est Bacchi tunica ap. Arrian. E Plut. Lycurgo (4.) affertur, 'Ρυθμοὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἔχοντες καὶ κατάστικτον, pro Numeri multum decoris gravitatisque habentes. Sed vel alia lectio vel alia interpr. quærenda est: [καταστατικόν, Ad deliniendum aptus, Reisk. "Fischer. ad Palæph. 184. Wakef. Phil. 184. Brunck. Soph. 3, 385." Schæf. Mss. Dionys. P. 183. Ælian. H. A. 12, 24. * Καταστιγῆς, i. q. κατάστικτος, Philostorg. Hist. Eccl. 3, 11.]

Παραστίζω, Puncto noto, Nota signo, Hes. in Καταστίζω. Fortasse signif. etiam Perperam distinguo punctis et notis. Περιστίζω, Notis undique compungo, Punctis circumcirca distinguo. "Περιεστιγμένη, et Περιεστιγμένον, sunt σημεῖα quæ τοῖς βιβλίοις παρατίθενται, Signa s. Notæ quæ libris apponuntur, Diog. L. Platone p. 123. meæ Ed. "Ubi etiam est διπλῇ περιεστιγμένη, et ὀβελὸς περιεστιγμένος, et * ἀντίστιγμα περιεστιγμένον." ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 237. Heyn. Hom. 6, 337. ad Herod. 281. 370. (4, 2. 205.) * Περιστίχω, 281." Schæf. Mss. * Περιστικτός, Nicander Θ. 464. "Montf. Palæogr. 369. * Ἀπερίστικτος, ibid. Cotelier. Monum. 4, 395." Kall. Mss.] Περιστιγῆς, Notis undique compunctus, Punctis circumcirca distinctus, Maculosus, Varius, ποικίλος. De quo et in Περιστιγῆς. Ὑποστίζω, Subtus pungo, Subdistinguo, [Schol. Soph. Œd. T. 791. Nonn. D. 1, 332. νῶτον ἰμάσθλη.] Ὑποστικτέον, Subdistingendum est, ["Heindorf. ad Plat. Theæt. 330." Schæf. Mss. "Schol. Od. B. 45. Schol. Eur. Hec. 703." Boiss. Mss.] Ὑποστιγμή, Subdistinctio, [Schol. Soph. Œd. T. 630. "Brunck. ad Eur. Hipp. 1003. Valck. ad Ammon. p. 48. Vit. Soph. p. x. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Comma, Alberti Peric. Cr. 31. ad Herod. 407. Brunck. Or. 329. Ὑποστ. τελεῖα, (.) Munck. ad Anton. Lib. 229. Verh." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Προὑποστίζω, unde * Προὑποστικτέον, Schol. Ven. Il. B. p. 54.]

"Στιβδός, Verbero, Fugitivus, Hes."

"Στιδαῖος, Verberatus, Cauteriat, VV. LL. e

C "Suidæ loco non satis attente animadverso. Apud "eum enim est Σταδαῖος, deinde στιζόμενος, τυπτόμενος: sed cum τυπτόμενος expositio sit præcedentis στιζόμενος: is contra, qui στιδαῖος ita ibi exponit, illorum utroque exponi putavit hoc στιδαῖος."

ΣΤΙΑΒΩ, Splendeo, Luceo, Niteo, Il. Γ. (392.) Κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασι, Nitens et oris specie et vestibis, Et nitida forma et nitidis vestibis decorus, Σ. (596.) χιτῶνας εἶατ' ἐννήτους ἡκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Nitentes oleo; oleum enim est nitidum et resplendet. Hes. quoque στίλβει exp. λάμπει, et Schol. Eur. λαμπηδόνα πέμπει. In qua signif. utuntur et prosæ Scriptt.: ut Aristot. de Color. Ποιεῖ δὲ διαφορὰν καὶ τὸ λαμπρὸν ἢ στίλβον εἶναι τὸ μιν γινόμενον, ἢ τοῦναντίον ἀνχυμρὸν καὶ ἀλαμπές. Quid autem sit στίλβον, his verbis Idem declarat, "Ἔστι δὲ τὸ στίλβον οὐκ ἄλλο τι ἢ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότης. Ibid. Τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεσθαι, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἡλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλβῃ. Idem alibi, Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον. Cui similem locum vide in Ἀποστίλβω. Eidem dicuntur στίλβειν etiam stellæ, 2 de Cælo, Ἡ γὰρ ὄψις ἀποτερινομένη μακρὰν ἐλίσσεται· ὅπερ αἰτιὸν ἐστὶ καὶ τοῦ στίλβειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας τοὺς ἐνδεδεμένους, τοὺς δὲ πλάνητας μὴ στίλβειν, Non micare, coruscare. Ibid. κραδαίνεσθαι dicit et τρέμειν: cui respondet potius Vibrare ap. Latinos: quod Cic. de mari etiam usurpavit, Quodque nunc, quia a sole collucet, albescit et vibrat, dissimileque est proximo ei continenti. Quamvis vero Aristot. velit planetas non στίλβειν, attamen στίλβων dicitur ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ, Hesychio: Eustathio autem ὁ τῆς Ἀφροδίτης: quorum uterque planetarum nomine censetur. Annotat idem Eust., ap. Hom. dici aliquem κάλλι στίλβειν, qui ἀλοιφῇ τινι μυρεφικῇ γεγῶνται τὴν ὄψιν, Cujus facies unguento aliquo nitida et pulcra est effecta. Affertur et pro Niteo, i. e. Sum nitida et bene curata cute, ut qui laute nutriuntur. || Transitive etiam exp. Fulgorem addo, Illustro, Nitidum reddo, Diosc. 1, 112. de ulmo, Τὸ